

УЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТІВ ЦЕРКВИ

ГОРДОН Б. ХІНКЛІ

УЧЕННЯ ПРЕЗИДЕНТІВ ЦЕРКВИ
ГОРДОН Б. ХІНКЛІ

Видано
Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів
Солт-Лейк-Сіті, штат Юта

Книги серії Учення Президентів Церкви

Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (каталожний номер 36481 192)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Учення Президентів Церкви: Джон Тейлор (35969 192)

Учення Президентів Церкви: Уїлфорд Вудраф (36315 192)

Учення Президентів Церкви: Лоренцо Сноу (36787 192)

Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт (35744 192)

Учення Президентів Церкви: Гебер Дж. Грант (35970 192)

Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт (36786 192)

Учення Президентів Церкви: Девід О. Мак-Кей (36492 192)

Учення Президентів Церкви: Джозеф Філдінг Сміт (36907 192)

Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі (35892 192)

Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол (36500 192)

Учення Президентів Церкви: Езра Тефт Бенсон (08860 192)

Учення Президентів Церкви: Говард В. Хантер (08861 192)

Учення Президентів Церкви: Гордон Б. Хінклі (08862 192)

Щоб отримати ці книги, відвідайте розподільчий центр або зайдіть на сайт store.lds.org. Ці книги також доступні в електронному форматі на сайті LDS.org і в застосунку Gospel Library для мобільних пристроїв.

Будемо вдячні за зауваження і пропозиції щодо цієї книги. Будь ласка, надсилайте їх на адресу:

Curriculum Development
50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0024 USA
Email: pth-development@ldschurch.org

Будь ласка, вкажіть ваші ПІБ, адресу, приход і кіл. Не забудьте вказати назву книги. Потім викладіть ваші зауваження й пропозиції щодо її сильних місць і того, що в ній можна поліпшити.

© 2016 by Intellectual Reserve, Inc.

Усі права застережено.

Printed in the United States of America

Текст англійською мовою затверджено: 3/11

Затверджено на переклад: 3/11

Назва оригіналу: *Teachings of Presidents of the Church: Gordon B. Hinckley*

Ukrainian

08862 192

Зміст

Вступ	vii
Короткий хронологічний виклад подій його життя	xi
Життя і священнослужіння Гордона Б. Хінклі	1
1 Відновлення євангелії---“зоря яснішого дня”.	47
2 Прапор для народів, світло для світу	59
3 Навчитися бути щасливими й оптимістично налаштованими	73
4 Спадок віри і жертвування піонерів	85
5 Дочки Бога	101
6 Якою ж могутньою є молитва	115
7 Шепіт Духа	125
8 Ми сподіваємося на Христа	133
9 Безцінний дар свідчення	147
10 Плекання вічного партнерства у шлюбі	159
11 Дім---основа праведного життя	173
12 Послух: просто живіть за євангелією	185
13 Мир і задоволення, що приходять завдяки самозабезпеченню в мирських аспектах життя	199
14 Загубити себе у служінні іншим	211
15 Святе священство	223
16 Сила Книги Мормона	235
17 Продовжуйте й далі цей прекрасний процес навчання	247
18 Цнотливість---наріжний камінь, на якому слід будувати своє життя.	261
19 Провідництво священства в Церкві Ісуса Христа	271
20 Підтримання стосунків з тими, хто не нашої віри	287
21 Чудо місіонерської роботи останніх днів	299
22 З любов'ю простягніть руку допомоги новонаверненим та малоактивним членам Церкви	311

23	Благословення святого храму	325
24	Спокута Ісуса Христа: така доступна для всіх і така дієва для кожного особисто.	339
25	Ідіть уперед з вірою.	351
	Перелік ілюстрацій.	363
	Алфавітний покажчик	364

James M. [unclear]

Вступ

Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів започаткували серію книг *Учення Президентів Церкви*, щоб допомогти вам наблизитися до вашого Небесного Батька та поглибити ваше розуміння відновленої євангелії Ісуса Христа. По мірі того як Церква додає томи до цієї серії, ви будете збирати для свого дому бібліотечку книг, що стосуються євангелії. Ці книги призначені як для самостійного вивчення, так і для навчання. Вони також можуть допомогти вам у підготовці до домашнього сімейного вечора, до інших уроків чи виступів, а також для знаходження відповідей на запитання, що стосуються доктрини Церкви.

До цієї книги включено вчення Президента Гордона Б. Хінклі, який служив Президентом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів з 12 березня 1995 до 27 січня 2008 року.

Самостійне вивчення

Досліджуючи вчення Президента Гордона Б. Хінклі, з молитвою шукайте натхнення від Святого Духа. Запитання, уміщені в кінці кожного розділу, допоможуть вам розмірковувати над вченнями Президента Хінклі, зрозуміти та застосовувати їх. Також вам можуть допомогти наведені далі ідеї:

- Записуйте, які думки і почуття прийшли до вас від Святого Духа під час вивчення.
- Підкреслюйте уривки, які ви хочете запам'ятати. Можете вивчити напам'ять ці уривки або написати їх у своїх примірниках Писань поряд з відповідними віршами.
- Прочитайте розділ або уривок кілька разів, щоб глибше їх зрозуміти.

- Ставте собі запитання на зразок таких: “Як учення Президента Хінклі розширюють моє розуміння євангельських принципів?” або “Що Господь хоче, щоб я засвоїв\ла з цих вчень?” Що Він хоче, аби я зробив\ла?
- Запитуйте себе, як вчення з цієї книги можуть допомогти вам подолати ваші особисті труднощі й проблеми.
- Поділіться вивченим з членами своєї сім’ї та друзями.

Навчання за цією книгою

Наведені далі пропозиції допоможуть вам навчати за цією книгою і вдома, і в церкві:

Готуйтеся до навчання

Готуючись до навчання, прагніть проводу Святого Духа. Вивчіть призначений розділ, аби переконатися, що ви розумієте вчення Президента Хінклі, і з молитвою виберіть вчення, яких, на вашу думку, буде навчати найбільш корисно.

Ви можете заохочувати тих, кого навчаєте, вивчати розділ самостійно і приділяти особливу увагу матеріалу в рубриці “Рекомендації для вивчення і навчання”, що знаходиться в кінці кожного розділу.

Заохочуйте до обговорення вчень Президента Хінклі

Коли навчаєте з цієї книги, запрошуйте інших ділитися їхніми думками, ставте запитання, свідчіть і навчайте одне одного. Якщо члени класу беруть активну участь в обговореннях, то будуть більше підготовлені навчатися й отримувати особисте одкровення.

Краще дати пройти змістовному обговоренню, ніж намагатися розглянути всі вчення. Проводьте обговорення так, щоб допомогти учасникам прочитати вчення Президента Хінклі та з’ясувати, як саме вони можуть застосовувати ці вчення в їхньому житті.

Запитання, уміщені в кінці кожного розділу, є цінним матеріалом для заохочення до обговорення. Ви також можете поставити

власні запитання спеціально для тих, кого ви навчаєте. Деякі інші ідеї для заохочення до обговорення наводяться далі:

- Просіть присутніх ділитися тим, про що вони дізналися, самостійно вивчаючи цей розділ.
- Призначайте вибрані вами запитання в кінці розділу окремим людям чи невеличким групам. Просіть присутніх знаходити в розділі вчення, що стосуються цих запитань. Після цього попросіть їх поділитися їхніми думками й тим, що вони зрозуміли.
- Прочитайте разом деякі вчення Президента Хінклі, наведені в розділі. Попросіть присутніх навести приклади із Писань та з їхнього особистого досвіду, які б ілюстрували ті вчення.
- Попросіть присутніх вибрати один підрозділ і прочитати його подумки. Запропонуйте їм зібратися в групи по двоє-трьох з тих, хто вибрав той самий підрозділ, й обговорити вивчене.

Заохочуйте застосовувати вивчене й ділитися ним

Учення Президента Хінклі матимуть найбільше значення, якщо люди застосовують їх у своєму житті й діляться ними з іншими. Ви можете використати одну чи більше з наведених далі ідей:

- Запитуйте присутніх, як вони можуть застосовувати вчення Президента Хінклі у виконанні своїх обов'язків вдома, в Церкві та в інших обставинах.
- Попросіть присутніх поділитися досвідом, який вони отримали, прислухавшись до поради Президента Хінклі.
- Заохочуйте присутніх розповідати про певні вчення Президента Хінклі членам їхньої сім'ї та друзям.

Завершення обговорення

Коротко підсумуйте урок або попросіть зробити це одного чи двох з присутніх. Свідчіть про вчення, які ви обговорювали, та закликайте присутніх застосовувати те, про що вони дізналися. Ви також можете запросити інших поділитися їхніми свідченнями.

Інформація про цитовані джерела

Уміщені в цій книзі вчення Президента Гордона Б. Хінклі є прямими цитатами з його проповідей, статей та інтерв'ю. У цитатах з друкованих джерел збережено пунктуацію, написання, вживання великої літери і розбиття на абзаци такими, як вони були в оригіналі, за винятком тих випадків, коли необхідно було внести редакторські чи типографські виправлення для легшого читання тексту. Оскільки цитати наводяться такими, як вони були в надрукованих джерелах, ви можете помітити в тексті деяку стилістичну непослідовність. Наприклад, займенники, що стосуються Божества, в одних цитатах пишуться з маленької літери, а в інших з великої.

Також Президент Хінклі часто вживав такі слова, як *люди*, *чоловік* або *людство* стосовно всіх людей, як чоловіків, так і жінок. Він також часто вживав займенники *він*, *його* і *ним* стосовно обох статей. Це було загальноприйнятими нормами для мови його часу.

Короткий хронологічний виклад подій його життя

Наведена далі в хронологічному порядку інформація є стислим оглядом основних подій в житті Президента Гордона Б. Хінклі.

- 23 червня 1910 р. Народився в сім'ї Брайанта С. Хінклі та Ади Бітнер Хінклі в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта.
- 1922 р. Відвідує збори священства колу разом зі своїм батьком і отримує свідчення про покликання Джозефа Сміта бути пророком.
- 1932 р. Закінчує Університет Юти, де вивчав англійську мову, журналістику та стародавні мови.
- 1933--1935 рр. Служить місіонером повного дня в Європейській місії, перебуваючи весь час в Англії.
- 1935--1943 рр. Працює виконавчим секретарем у Церковному комітеті у справах радіомовлення, видавництва та місіонерської літератури.
- 1937 р. Покликаний у генеральне управління Недільної школи.
- 29 квітня 1937 р. Одружується з Марджорі Пей в Солт-Лейкському храмі.
- 1943--1945 рр. Працює помічником начальника залізничної дільниці Денвер і Ріо-Гранде в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, і Денвері, шт. Колорадо.

- 1945--1958 рр. Повертається на роботу в Церкві; в 1951 р. починає наглядати за щоденною діяльністю новоствореного Місіонерського відділу.
- 1953--1955 рр. Під керівництвом Президента Девіда О. Мак-Кея дає рекомендації та наглядає за створенням фільму для храмового ендаументу різними мовами.
- 28 жовтня 1956 р. Покликаний служити президентом колу Східний Мілл-Крік.
- 6 квітня 1958 р. Підтриманий в якості помічника Дванадцятьох.
- 5 жовтня 1961 р. Висвячений в апостоли і рукопокладений як член Кворуму дванадцятьох Президентом Девідом О. Мак-Кеем.
- 23 липня 1981 р. Покликаний служити радником у Першому Президентстві, щоб допомагати Президенту Спенсеру В. Кімболу, президентам Меріону Дж. Ромні та Н. Елдону Теннеру.
- 2 грудня 1982 р. Покликаний служити в якості другого радника Президента Кімбола.
- 10 листопада 1985 р. Покликаний служити в якості першого радника Президента Езри Тефта Бенсона.
- 5 червня 1994 р. Покликаний служити в якості першого радника Президента Говарда В. Хантера.
- 3 березня 1995 р. Стає старшим апостолом після смерті Президента Хантера.
- 12 березня 1995 р. Його висвячено як Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.
- 23 вересня 1995 р. Зачитує документ "Сім'я: Проголошення світові" на генеральних зборах Товариства допомоги.

- Лютий 1996 р. Кількість членів Церкви поза межами Сполучених Штатів перевищила кількість членів Церкви у самих Сполучених Штатах.
- 7 квітня 1996 р. Бере участь в телепрограмі *60 Minutes* [60 хвилин] у Сполучених Штатах.
- 26 травня 1996 р. Освячує храм у Гонконгу, Китай, перший з 77 храмів, які були освячені за час його президентства, 63 з яких він освятив особисто.
- 5 квітня 1997 р. Організовує три нові кворуми сімдесятників.
- 4 жовтня 1997 р. Оголошує план будівництва менших храмів по всьому світу.
- 1 січня 2000 р. Разом зі своїми товаришами-апостолами у Першому Президентстві та Кворумі дванадцятьох видає документ “Живий Христос: Свідчення апостолів”.
- 1 жовтня 2000 р. Освячує храм у Бостоні, шт. Массачусетс, 100-й діючий храм.
- 8 жовтня 2000 р. Освячує Конференц-центр.
- 31 березня 2001 р. Оголошує про створення Постійного фонду освіти.
- 8 лютого 2002 р. Запрошує гостей з усього світу на зимові Олімпійські ігри в Солт-Лейк-Сіті.
- 27 червня 2002 р. Освячує храм в Наву, шт. Іллінойс, на відзначення 158-х роковин з дня мученицької смерті Джозефа і Гайрума Смітів.
- 11 січня 2003 р. Головує під час проведення трансляції перших всесвітніх зборів навчання провідництва.

- 8 лютого 2003 р. Звертається до одного мільйона дітей Початкового товариства через супутникову трансляцію, що проводилася з нагоди відзначення 125-ї річниці організації Початкового товариства.
- 6 квітня 2004 р. Сумує через втрату своєї дружини, Марджорі.
- 23 червня 2004 р. Нагороджений Президентською медаллю Свободи, яка є вищою нагородою для цивільних у Сполучених Штатах.
- 26 червня 2007 р. Оголошує, що число членів Церкви перевищило 13 мільйонів і що мільйонний місіонер відслужив місію від часу, коли була організована Церква.
- 27 січня 2008 р. Помирає у своєму домі в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта.

Життя і священнослужіння Гордона Б. Хінклі

16 лютого 1998 р. на Площі Незалежності в Аккрі, Гана, зібралось приблизно 6700 святих останніх днів. Вони прийшли привітати їхнього пророка, Президента Гордона Б. Хінклі¹. Він, стоячи перед ними з усмішкою на обличчі, оголосив довгоочікувану новину: в їхній країні буде побудовано храм. Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, розказував, що коли Президент Хінклі оголосив про це, люди “в радості посхоплювалися зі своїх місць, плакали і танцювали, обнімалися і вигукували від радості”². Через кілька років після того, як цей храм було збудовано й освячено, одна жінка, яка була присутня на тій зустрічі, згадувала про ті радісні почуття і розповіла, яким благословенням був для неї храм:

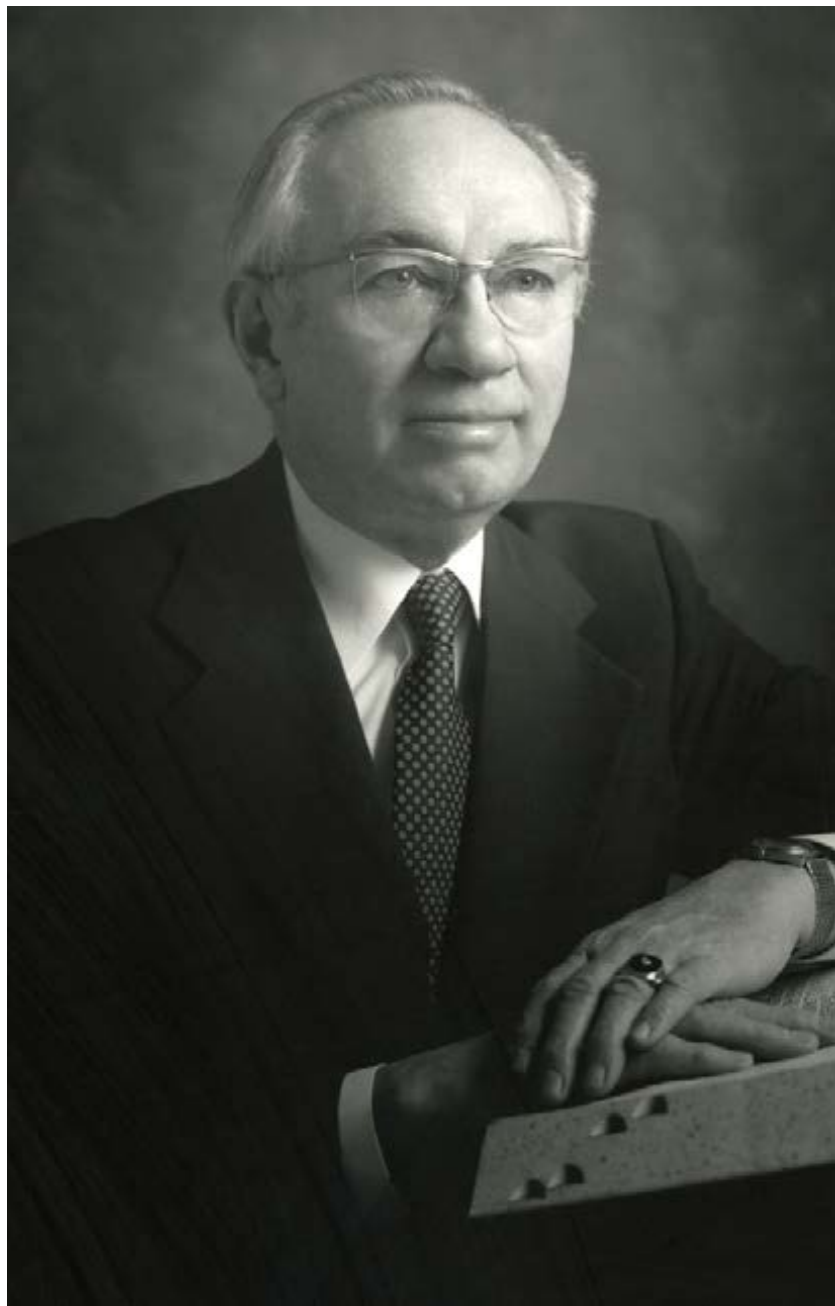
“Я все ще яскраво пам’ятаю візит Президента Гордона Б. Хінклі в Гану та його оголошення про храм на нашій Батьківщині. Захоплення на кожному обличчі, щастя, радісні вигуки---усе це я й досі добре пам’ятаю. ...

Сьогодні, завдяки храму на нашій землі, я одружена й запечатана зі своїм чоловіком на час і на всю вічність. Це благословення---жити зі своєю сім’єю після цього смертного життя---дає мені велику надію, коли я стараюсь робити все можливе, щоб бути вічно зі своєю сім’єю”³.

По всьому світу Президент Хінклі допомагав людям знайти цю “велику надію” у старанні жити за євангелією Ісуса Христа. Як ілюструє ця подія в Гані, він часто служив одночасно тисячам людей. Він також звертався до людей індивідуально. Старійшина Едні Йосіко Комацу, сімдесятник, розповів, що він відчував, коли Президент Хінклі відвідував місію, президентом якої він тоді був.

“За всі ті мої три роки він жодного разу не критикував мене,

незважаючи на всі мої недоліки. ... І це стимулювало мене. ... Кожного разу, коли він виходив з літака, то з таким ентузіазмом тиснув і тряс мою руку, неначе помпою качав воду з колодязя. “Ну, президенте Комацу, як тут у вас справи? ... Ви чудово виконуєте свою роботу”. Ось так він підбадьорював мене, ... і коли він залишав нас, я відчував, що буду працювати не на 100 відсотків, а на всі 105 відсотків”⁴.

Президент Хінклі захоплював людей не лише своїми надихаючими словами, але й тим, як він жив. Президент Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, розповідав:

“Одного разу, коли [Президент і сестра Хінклі] їхали з каплиці в аеропорт у Центральній Америці, їхнє авто потрапило в аварію. Ми з сестрою Нельсон їхали за ними й бачили, що сталося. На перехресті до них підїхала вантажівка, на якій було повно ніяк не закріплених металевих прутів. Щоб уникнути зіткнення, водій вантажівки різко загальмував, через що ті металеві пруті, як списи, врізалися в автомобіль, в якому їхали Хінклі. Вікна були розбиті, крила й двері були у вм'ятинах. Ця аварія могла призвести до дуже серйозних наслідків. Витягаючи скалки розбитого скла з одягу та шкіри, Президент Хінклі сказав: “Дякуймо Господу за Його благословення; а тепер поїхали далі в іншому автомобілі”⁵.

Ці слова, сказані спонтанно в критичний момент, характеризують життя і служіння Президента Хінклі як послідовника Ісуса Христа. Він був, як зауважив старійшина Холланд, “завжди сповнений віри в Бога та в майбутнє”⁶.

Сімейний спадок---основа віри й наполегливості

Гордон Бітнер Хінклі, який народився 23 червня 1910 р., був першою дитиною в його матері, але ще восьмеро старших братів і сестер радо прийняли його в сім'ю. Батько Гордона, Брайант Стрінгхем Хінклі, одружився з Адою Бітнер після смерті його першої дружини, Крістін. Після Гордона в Ади і Брайанта народилося ще четверо дітей, і вони виховували свою велику сім'ю в любові---без жодної різниці між зведеними братами і

сестрами. Гордон навчився цінувати свою сім'ю ще з самого малечку.

Прізвище батька і прізвище матері в імені Гордона були нагадуванням про його благородний спадок. Серед його предків по лінії Хінклі були перші пілігрими, які прибули до землі, яка потім стала Сполученими Штатами Америки. Дехто з них був вигнаний до тієї землі в 1600-х роках через їхні християнські вірування. Інші в 1620 р. були пасажирами судна *Mayflower*, одного з перших кораблів, які перевозили емігрантів з Європи до Північної Америки. Пізніше, більш як через два століття, дід Гордона по батьківській лінії, Айра Натаніель Хінклі, був одним з перших піонерів-святих останніх днів. У 1843 р., послушавши проповідь Джозефа і Гайрума Смітів, недавно осиротілий 14-літній Айра приєднався до Церкви в Наву, шт. Іллінойс. Прабабуся Гордона, Анна Барр Массер Бітнер Старр, також була піонером. Її син, Бренеман Барр Бітнер, дід Гордона по материнській лінії, пізніше так згадував про їхній шлях до Долини Солоного озера в 1849 р.: “В [11 років] я правив упряжкою з двох пар волів, що тягли важко навантажений фургон у жару й холод через пустині, ріки та гори до цієї долини”⁷.

Брайант Хінклі часто нагадував своїм дітям та внукам про їхній багатий спадок. Розповідаючи про ту небезпечну подорож пілігримів на судні *Mayflower* та про те, якою довгою, злою була зима, коли вони дісталися місця свого призначення, він одного разу сказав: “Коли весною судно *Mayflower* вже готувалося повернутися назад, живими залишилися лише 49 чоловік [із 102]. [До Англії] ніхто не повернувся. Цей дух народжується в вас, хлопці, і дух цей---ніколи не повертатися назад”⁸. Оскільки Гордон залишався вірним цьому принципу, до нього приходили нагоди навчатися, служити й свідчити так, як він не міг би собі й уявити.

Дитинство: вчився бути оптимістичним, старанним і вірним

У ранньому дитинстві Гордон Хінклі не був таким енергійним, дужим, яким його знали люди вже в пізніші його роки. Він

був “високим, худорлявим і кволим хлопцем”⁹. Коли у два роки Гордон від когось “заразився і тяжко захворів на кашлюк, ... лікар сказав Аді, що йому допоможе тільки чисте сільське повітря. Тому Брайант придбав ферму площею в два гектари ... й побудував там невеликий літній будинок”¹⁰. Ця ферма, яка знаходилася в Долині Солоного озера у місцевості, що називалася Іст-Мілл-Крік, була благословенням для всієї сім’ї, оскільки для дітей там було місце мандрувати, гратися та засвоювати безцінні уроки, коли вони працювали разом.

Ада і Брайант Хінклі були оптимістично налаштованими, дбайливими батьками, які створювали можливості для зростання й успіху своїх дітей. Вони почали проводити домашні сімейні вечори відразу ж, як цю програму було представлено в 1915 р. Вони розказували на ніч різні історії, часто ці історії були з Писань. Вони виділили одну кімнату у своєму домі під бібліотеку, де діти могли б читати хороші книги. Вони привчали своїх дітей до дисципліни, заохочуючи їх до найкращого й очікуючи від них найкращого.

Коли Гордон підростав, його віра зміцнювалась і живилась завдяки постійному впливу віри його батьків. І ось одного дня сталося те, що допомогло йому сформуванню основи власного свідчення про пророка Джозефа Сміта:

“Коли я був ще хлопчиком років дванадцяти, мій батько взяв мене на збори священства колу, в межах якого ми жили. Я сидів на останньому ряду, а він як президент колу сидів на подіумі. Коли розпочалися ті збори, а такі збори я відвідував уперше, три чи чотири сотні чоловіків встали. Ці чоловіки належали до різних верств суспільства і мали різні професії, але кожний з них мав у своєму серці однакове переконання, завдяки якому вони разом співали ці чудові слова:

*“Слава людині, що чула Єгови!
Бог нам Провидця й Пророка послав.
Нині у світ повертається знову
Царство, що стане сильніш всіх держав”.*

Щось відбулося в мені, коли я слухав тих чоловіків, що співали з вірою. Там у моє хлопчаче серце увійшло знання, поміщене

Гордон Б. Хінклі у молодому віці

туди Святим Духом, що Джозеф Сміт дійсно був пророком Всемогутнього”¹¹.

Часи подальшого навчання й випробувань

У своєму ранньому дитинстві Гордон не дуже любив школу й віддавав перевагу вулиці, а не стінам і партам класної кімнати. Однак, підрісши, він навчився цінувати книги, школу та домашню бібліотеку, як і поля, де він бігав босоніж малим хлопчиною. Він закінчив середню школу в 1928 р. і того ж року почав навчатися в Університеті Юти.

Чотири роки його навчання в університеті були для нього роками майже непереборних труднощів. У 1929 р. обвалився

фондовий ринок Сполучених Штатів і Велика депресія покотилася по країні і по всьому світу. Безробіття в Солт-Лейк-Сіті сягнуло майже 35 процентів, але Гордону поталанило мати роботу підсобника, щоб платити за своє навчання та навчальні матеріали. Брайант, який працював менеджером в Church's Deseret Гум, зменшив власну заробітну плату, щоб інші працівники могли зберегти свої робочі місця¹².

Та темнішими за ці фінансові труднощі стала новина про те, що у матері Гордона виявили рак. Вона померла в 1930 р., їй було тоді 50 років, а Гордону 20. За словами Гордона, рани, заподіяні смертю його матері, “були глибокими й болючими”¹³. Ці важкі особисті переживання, поєднані з впливом мирських філософій та цинізмом тих часів, змусили його ставити складні запитання. “То був час жахливого занепаду духу,---згадував Гордон,---і це дуже відчувалося у студентському містечку. Якоюсь мірою я й сам його відчував. Я почав у дечому сумніватися, в тому числі, можливо, і у вірі моїх батьків. Це не є чимось незвичним для студентів університетів, але така атмосфера була особливо гострою в той час”¹⁴.

І хоч запитання виникали й тривожили Гордона, усе ж вони не похитнули його віру. “Для мене існував основний фундамент любові, яка йшла від люблячих батьків і хорошої сім'ї, чудового єпископа, відданих і вірних вчителів, та Писань, щоб їх читати і над ними роздумувати”,---згадував він. Говорячи про труднощі, які мав він та його однолітки в ті часи, він сказав: “Незважаючи на те, що в молодості нам важко було багато чого зрозуміти, у наших серцях була якась любов до Бога та Його великої роботи і вона піднімала нас вище усіляких сумнівів і страхів. Ми любили Господа, і ми любили хороших та гідних пошани друзів. З цієї любові ми набиралися великої сили”¹⁵.

Місіонерське служіння й особисте навернення

Гордон закінчив Університет Юти в червні 1932 р., його профільною дисципліною була англійська мова, а непрофільною--стародавні мови. Через рік він опинився на роздоріжжі. Він сподівався продовжити своє навчання, щоб стати журналістом.

Навіть у самий розпал Депресії йому вдалося назбирати трохи грошей, щоб сплачувати за свою освіту. Також він подумував про одруження. Він і Марджорі Пей, молода жінка, яка жила через дорогу, дедалі все більше й більше закохувалися одне в одного.

Потім, саме перед своїм 23 днем народження, Гордон зустрівся зі своїм єпископом, Джоном С. Данканом, який спитав, чи не думає він служити на місії. Це була “шокуюча пропозиція” для Гордона¹⁶, оскільки під час Депресії на місію було покликано всього кілька молодих чоловіків. У сімей просто не було коштів, щоб підтримувати їх.

Гордон сказав єпископу Данкану, що він і поїхав би служити, та його турбує, чи потягне це фінансово його сім'я. Його неспокій посилювався, коли він дізнався, що банк, в якому він тримав свої заощадження, лопнув. “Та все ж,---сказав він,---я пам'ятаю, як батько сказав: “Ми зробимо все, щоб забезпечити всі твої потреби”; він та мій брат пообіцяли допомогти, щоб я зміг відслужити місію. Саме тоді ми виявили трохи заощаджених грошей, які залишилися після моєї матері,---вона заощадила їх, купуючи продукти та інше. Додавши цю маленьку допомогу, я, здавалося, міг вже їхати на місію”. Він вважав ті монети своєї матері священними. “Я беріг їх, як тільки міг”,---казав він¹⁷. Його було покликано служити в Європейську місію.

Брайант Хінклі, відчуваючи, що його син все ще занепокоєний, підготував просте нагадування про справжнє джерело сили. “Коли я від'їжджав на місію,---розповідав пізніше Гордон,---мій добрий батько вручив мені картку, на якій було написано чотири слова ... : “Не лякайся,---тільки віруй!” (Марк 5:36)”¹⁸. Ті слова надихатимуть старійшину Гордона Б. Хінклі служити на місії з вірою й честю, особливо, коли вони поєднаються зі ще шістьма словами, які батько написав йому через кілька тижнів.

Ці додаткові шість слів прийшли в час глибокого занепаду духа, який розпочався 29 червня 1933 р., у перший же день служіння старійшини Хінклі в Престоні, Англія. Коли він прибув у своє помешкання, його напарник сказав йому, що цього вечора вони будуть виступати на міській площі. “Ви не того вибрали, з

Старійшина Гордон Б. Хінклі, місіонер повного дня, проповідує в Лондонському Гайд-парку

ким треба туди йти”,--відповів старійшина Хінклі, а вже через кілька годин він вже співав і промовляв з підвищеного місця перед натовпом байдужих глядачів¹⁹.

Старійшина Хінклі виявив, що багато людей не хотіли слухати послання відновленої евангелії. Бідність, викликана всесвітньою фінансовою депресією, здавалося, проникала в самі душі людей, які штовхали його у трамваях, і він розумів, що мало що привертало його до них. До того ж, він погано почував себе фізично. Він згадував: “В Англії трави цвітуть і їхній пилок розлітається з кінця червня до початку липня, і саме в той час я приїхав”²⁰. Це викликало в нього алергію, через яку все здавалося ще гіршим. Він скучав за своєю сім’єю. Він скучав за Марджорі. Він скучав

за своєю рідною країною. Робота не йшла на лад. Він зі своїми товаришами-місіонерами мав лише кілька нагод навчати зацікавлених, і це незважаючи на те, що вони навчали й виступали в маленьких філіях щонеділі.

Відчуваючи, що він марнує свій час та гроші своєї сім'ї, старійшина Хінклі написав листа батькові, пояснюючи свою нерадісну ситуацію. Брайант Хінклі відповів порадою, якої його син буде дотримуватися все своє життя. “Дорогий Гордоне!—написав він.—Я отримав твій останній лист. У мене є лише одна порада”. І потім йшли ті шість слів, які додавали ваги тим чотирьом, які він написав раніше: “Забудь про себе та йди працюй”²¹. Ця порада неначе відлунювала уривок з Писань, який того дня раніше старійшина Хінклі прочитав зі своїм напарником: “Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а хто згубить душу свою ради Мене та Євангелії, той її збереже” (Марк 8:35).

З листом свого батька в руці молодий старійшина Хінклі став на коліна й урочисто пообіцяв, що віддаватиме себе Господу. Результат відчувся майже відразу. “Увесь світ змінився,—казав він.—Туман розсіявся. Сонце почало сяяти в моєму житті. У мене з'явився новий інтерес. Я побачив красу цієї країни. Я побачив велич цього народу. Я почав відчувати себе в цій дивовижній країні як вдома”²².

Згадуючи ті дні, Гордон пояснював, що він отримував допомогу також і від своєї матері. Він відчував її заспокійливу присутність, особливо в темні й гнітючі часи. “У той час я старався, як і старався відтоді завжди, так жити і так виконувати свій обов'язок, щоб це приносило славу її імені,—казав він.—Думка про те, що я не виправдовую сподівань своєї матері, була болісною й стимулювала мене до самодисципліни, якої б інакше я не розвинув”²³.

Він став цілеспрямованим і завзятим місіонером. Записи про перші вісім місяців його місії показують, що хоч він і не охриститив жодної людини, він розповсюдив 8785 брошур, провів більше 440 годин з членами Церкви, був присутнім на 191 зборах, провів 220 розмов на євангельські теми і конфірмавав у члени Церкви одну людину²⁴.

У березні 1934 р. старійшина Хінклі був переведений з Престона в Лондон, щоб бути помічником старійшини Джозефа Ф. Меррілла, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, який головував тоді над Британською та Європейською місіями²⁵. Решту своєї місії він провів там, вдень працюючи в офісі, а ввечері навчаючи євангелії. Хрищень навернених було мало, але в серці сина Брайана та Ади Хінклі іскра навернення почала розгоратися в негасиме полум'я.

Нова можливість служити Господу

Повернувшись з місії, Гордон сказав: “Я більше ніколи нікуди не хочу подорожувати. Я вже наподорожувався досхочу”²⁶. Він та двоє місіонерів-напарників, повертаючись додому, проїхали Європою та Сполученими Штатами, що в ті дні було звичайною практикою, і він був стомлений. Коли невдовзі після його повернення його сім'я поїхала на відпочинок, він залишився вдома. Хоч би якою не була його втома, та він відчував певне задоволення, згадуючи про свої подорожі: він відчував, що побачив виповнення частини свого патріаршого благословення. Через багато років він сказав:

“Я отримав патріарше благословення ще хлопцем. У тому благословенні було сказано, що я здіймаю свій голос у свідченні про істину серед народів землі. Довгий час я працював у Лондоні і свідчив там чимало разів. Ми [поїхали в Амстердам], і я мав нагоду на зборах сказати кілька слів та принести своє свідчення. Потім ми були в Берліні, де мені випала така ж нагода. Потім ми були в Парижі, де я мав таку ж нагоду. Потім ми прибули у Сполучені Штати, до Вашингтона, округа Колумбія, і там в неділю я мав таку ж нагоду. Коли я приїхав додому, то був стомлений. ... Я сказав: “... [Цю] частину свого благословення я виконав. Я здіймаю свій голос у великих світових столицях. ...” І я дійсно це так відчував”²⁷.

До того як Гордон зміг би вважати свою місію завершеною, він мав виконати ще одне завдання. Старійшина Джозеф Ф. Меррілл попросив його домовитися про зустріч з Першим Президентством Церкви, щоб повідомити їм про потреби в

Британській та Європейській місіях. Уранці 20 серпня 1935 р., менш ніж через місяць після повернення додому, Гордон був проведений у кімнату для нарад в Будинку церковної адміністрації. Потискуючи руку кожному з членів Першого Президентства---Президенту Геберу Дж. Гранту і президентам Дж. Рубену Кларку молодшому та Девіду О. Мак-Кею,---він раптом відчув всю приголомшливість даного йому завдання. Президент Грант сказав: “Брате Хінклі, ми дамо вам п’ятнадцять хвилин, щоб розказати нам, що ж старійшина Меррілл хоче, аби ми почули”²⁸.

Протягом наступних 15 хвилин нещодавній місіонер розповідав про турботу старійшини Меррілла: місіонерам були потрібні кращі друковані матеріали, які б допомогли їм в роботі. Президент Грант та його радники почали ставити запитання за запитанням, і їхня зустріч затяглася на годину довше, ніж було заплановано.

Повертаючись додому після тієї зустрічі, Гордон не міг і здогадатися, як ті 75 хвилин вплинуть на його життя. Через два дні йому подзвонив президент Мак-Кей і запропонував роботу виконавчого секретаря в новоствореному Церковному комітеті у справах радіомовлення, видавництва та місіонерської літератури. Цей комітет, до складу якого входило шість членів Кворуму дванадцятьох, мав працювати, щоб задовольнити потреби, які Гордон зазначив на своїй зустрічі з Першим Президентством²⁹.

І знову Гордон відклав свої плани на навчання та кар’єру журналіста. І він приступив до роботи: писав сценарії для радіопрограм та діафільмів, місіонерські брошури, встановлював професійні стосунки зі ЗМІ, які освоювали нові технології, досліджував історію Церкви та писав про неї. Він допомагав створювати матеріали, які були призначені зміцнювати віру членів Церкви та налагоджувати контакти з людьми, які до Церкви не належали. Одного разу хтось із друзів послав йому листа, в якому хвалив його за якийсь сценарій для радіопрограми та запитав, як йому вдалося розвинути такий хист писати й промовляти. Гордон відповів:

“Якщо в мене і є якийсь талент промовляти чи писати, то за нього я надзвичайно вдячний моєму Небесному Батькові.

Гордон Б. Хінклі, працівник Церковного комітету у справах радіомовлення, видавництва та місіонерської літератури

Думаю, навряд чи це моя природна здібність; скоріше будь-яка здатність, яку я мав, прийшла завдяки можливостям, що були відкриті переді мною”³⁰.

Робота Гордона в комітеті відполірувала його літераторські навички. Також у нього була безцінна можливість навчатися від апостолів і пророків. Гордон, спостерігаючи за тим, як ці шестеро членів Кворуму дванадцятьох зважували кожне рішення й навчали одне одного, краще розумів святе покликання цих таких різних чоловіків та сам процес отримання одкровення, який проходив, коли вони радилися разом.

Головою цього комітету був старійшина Стівен А Річардс, який пізніше служив першим радником у Першому Президентстві. Гордон, описуючи його, назвав його “вдумливим, обачним, уважним та мудрим. Він ніколи не діяв поспіхом і перш ніж щось робити, уважно все зважував. Я засвоїв, що в цій роботі вам слід все робити якнайуважніше, бо будь-яке прийняте вами рішення має далекосяжні наслідки і впливає на життя багатьох людей”³¹.

Іншими п'ятьма членами комітету були старійшини Мелвін Дж. Баллард, Джон А. Уідтсоу, Чарльз А. Келліс, Алонсо А. Хінклі (дядько Гордона) і Альберт Е. Боуен. Про них Гордон сказав так:

“Мені було напрочуд добре з цими великими людьми, які ставилися до мене з великою добротою. Але я дізнався, що й вони були людьми. У них були слабкості й проблеми, але я цим не переймався. Насправді ж це тільки підвищувало мою думку про них, тому що я бачив, як над їхньою земною природою піднімається якийсь елемент божественності або принаймні елемент посвячення дивовижній справі, яка займає чільне місце в їхньому житті. Я бачив, що в їхньому житті діяло натхнення. У мене не було жодного сумніву стосовно їхнього покликання бути пророками або того факту, що Господь промовляв і діяв через них. Я бачив їхню людську сторону, їхні слабкості---а їх у них всіх було дуже мало. Але я бачив і величезну вседолаючу силу їхньої віри в Господа та їхньої любові до Нього, їхню абсолютну відданість роботі та виконанню обов'язків, які було покладено на них”³².

Шлюб, сім'я та служіння в Церкві

Звичайно ж, Гордон думав не тільки про роботу. Повернувшись з Англії, він знову почав залицятися до Марджорі Пей. Його від'їзд для Марджорі був таким же важким, як і для нього. “Як би там мені не хотілося, щоб він поїхав служити на місії,---пізніше розповідала Марджорі,---але я ніколи не забуду те відчуття порожнечі й самотності, яке було в мене, коли потяг рушив зі станції”³³.

Восени 1929 р., за чотири роки до від'їзду Гордона в Англію, Марджорі була прийнята на навчання в Університет Юти, але то був час Великої депресія і її батько невдовзі втратив роботу. Вона відразу ж залишила навчання й знайшла собі роботу секретарки, щоб допомагати батькам та своїм п'ятьом молодшим братам і сестрам; там же вона продовжувала працювати й після того, як Гордон повернувся зі своєї місії в 1935 р. Більше в неї ніколи не було можливості отримати формальну освіту, але вона

була рішуче налаштована продовжувати своє навчання, тому займалася самоосвітою, читаючи книги.

Весела вдача Марджорі, її працелюбність та глибока відданість евангелії привернули до неї серце Гордона, а її в ньому вражали його доброта й віра. “Коли ми вже вирішили одружитися,---розповідала вона,---я була цілком впевнена, що Гордон любить мене. Але я також знала, що ніколи не буду для нього на першому місці. Я знала, що буду на другому місці в його житті, а Господь буде в нього на першому. І це було добре”. Вона продовжувала: “Мені здавалось так: якщо ви зрозуміли евангелію й мету нашого перебування тут, то вам захочеться мати чоловіка, який би ставив Господа на перше місце. Я відчувала себе у безпеці, знаючи, що він саме такий чоловік”³⁴.

Гордон і Марджорі були одружені в Солт-Лейкському храмі 29 квітня 1937 р. й переїхали жити в літній будинок сім'ї Хінклі в Іст-Мілл-Крік. Вони поставили піч, облаштували дім іншими зручностями, необхідними для цілорічного проживання в ньому, доглядали сад і город та почали будувати свій власний дім на ділянці неподалік, що належала сім'ї. І ця сільська місцевість, яку Гордон полюбив ще з дитячих літ, стала тим місцем, де вони з Марджорі побудують свій дім і виростять дітей: Кетлін, Річарда, Вірджинію, Кларка та Джейн.

Гордон і Марджорі виховували свою сім'ю так, що в ній панували любов, взаємоповага, старанна праця та життя за евангелією. Щоденна сімейна молитва відкривала для дітей вікно, щоб побачити віру й любов їхніх батьків. Коли сім'я молилася разом, діти також відчували близькість до їхнього Небесного Батька.

У сім'ї Хінклі було мало правил, але багато сподівань. Марджорі говорила про те, про що не варто було сперечатися. Описуючи батьківський підхід, якого вона дотримувалася разом зі своїм чоловіком, вона сказала: “Я засвоїла, що мені треба довіряти своїм дітям, тому я старалась ніколи не казати “ні”, якщо можна було сказати “так”. Коли росли наші діти, важливо було справлятися зі щоденними справами й мати при цьому якісь розваги. Оскільки я бачила, що мені все одно не вдасться вирішувати все, що стосувалося дітей, я старалась не перейматися дрібницями”³⁵. Завдяки їхній батьківській довірі їхні діти

Марджорі Пей

відчували, що їх поважають, і набували досвіду та впевненості. І коли відповідь була “ні”, то діти розуміли, що це не було просто безпідставним обмеженням.

В сім’ї Хінклі також було багато сміху. Одного разу Марджорі сказала: “Єдиний спосіб пройти цим життям—це сміятися над тим, як ви ним йдете. Вам доведеться сміятися або плакати. Я вибираю сміятися. Плач викликає в мене головний біль”³⁶. Діти, маючи батьків, які могли посміятися з себе та з гумором ставитися до повсякденного життя, вважали свій дім чудовим прихистком.

Служіння в Церкві завжди було складовою життя Гордона і Марджорі. Гордон служив керівником Недільної школи колу, а потім був покликаний служити в Головне управління Недільної школи, де прослужив дев’ять років. Пізніше він служив радником

у президентстві колу і президентом колу, а Марджорі служила в Початковому товаристві, Товаристві молодих жінок та Товаристві допомоги. Їхні діти на власні очі бачили, що церковне служіння---це радісний привілей, і у своєму дорослому житті всі вони будуть дотримуватися цього принципу.

Підготовка завдяки професійним старанням

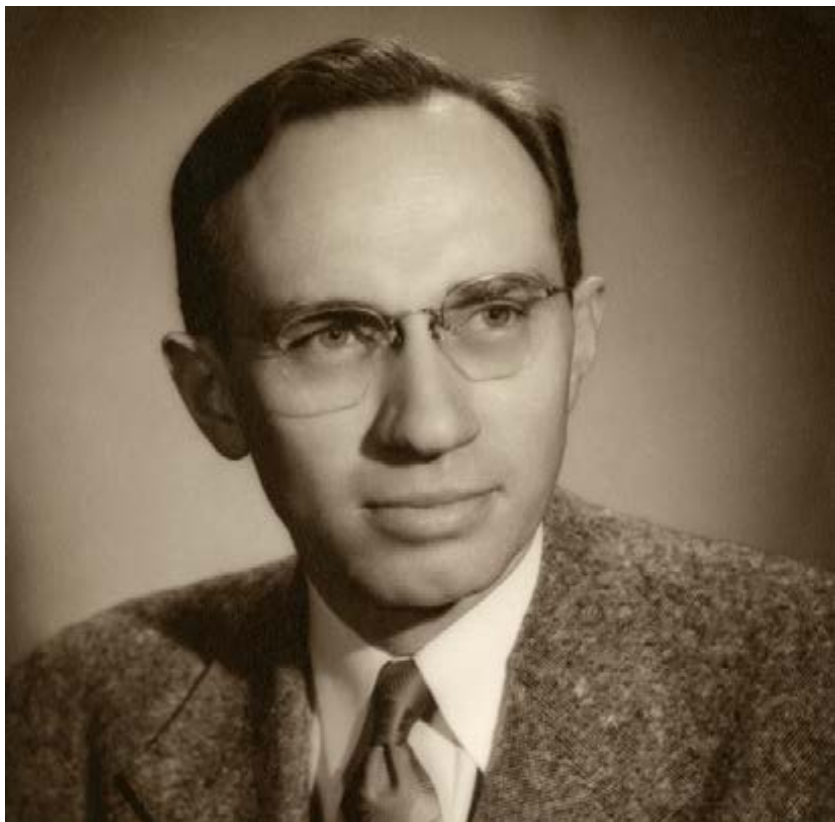
Гордон упродовж перших шести років свого шлюбу з Марджорі продовжував працювати в Церковному комітеті у справах радіомовлення, видавництва та місіонерської літератури. Він віддано ставився до своєї роботи; часто проекти і терміни їх завершення вимагали від нього всіх його здібностей та досвіду, а то навіть і більше. У листі до когось із друзів він писав:

“Багато роботи. Її в цьому комітеті з довгою назвою дедалі більшає, вона стає все складнішою й цікавішою. ...

... Радіопрोगрами, фільми та різного роду література ... тримають мене в молитві, упокорюють мене, я зайнятий ними і працюю над ними довгі години. ... Через усе це тепер я трохи більше залежу від окулярів, ... став трохи сутулішим, трохи спокійнішим і трохи більше задумуюся над тим, до чого все це приведе”³⁷.

На початку 1940-х років Друга світова війна викликала зміни в роботі Гордона. Через війну робота місіонерів повного дня фактично припинилася, тому його робота із забезпечення місіонерськими матеріалами стала вже не такою необхідною. Відчуваючи обов'язок допомагати у війсьній боротьбі, він подав заяву на вступ в офіцерську школу ВМС Сполучених Штатів. Однак через алергію його туди не прийняли. “Та відмова викликала в мене відчай,---пізніше визнав він.--- Ішла війна, і кожний робив щось, аби допомогти. Я відчував, що також повинен долучитися до цього”³⁸. Це бажання спонукало його подати заяву на посаду помічника начальника залізничної дільниці Денвера та Ріо-Гранде. Оскільки поїзди мали вирішальне значення у перевезенні військ та військового спорядження, Гордон відчував, що ця робота даватиме йому можливість служити своїй країні. Компанія найняла Гордона в 1943 р., і він працював в їхньому депо

Гордон Б. Хінклі, 1951 р.

в Солт-Лейк-Сіті, поки в 1944 р. його із сім'єю не перевели в Денвер, шт. Колорадо.

Керівники на залізниці були вражені роботою Гордона, і в 1945 р., коли закінчилась війна, вони запропонували йому постійну посаду з, як виглядало, прекрасним кар'єрним майбутнім. У цей же час Гордону подзвонив і старійшина Стівен Л Річардс, який запропонував йому повернутися на роботу в Церкві з повною зайнятістю. І хоч на залізниці Гордону могли запропонувати значно більшу заробітну плату, ніж в Церкві, він послухався свого серця й повернувся в Солт-Лей-Сіті³⁹.

Незабаром робочі обов'язки Гордона в Головному управлінні Церкви розширилися у порівнянні з тими, які були в нього раніше. У 1951 р. він був призначений виконавчим секретарем

Генерального місіонерського комітету Церкви і в його обов'язки входило наглядати за щоденною роботою новоствореного Місіонерського відділу. Цей відділ наглядав за всією роботою, що стосувалася поширення євангелії, у т.ч. виданням, перекладом та поширенням матеріалів, які використовували місіонери; навчанням місіонерів та президентів місій; зв'язками з громадськістю через засоби масової інформації, які сприяли взаєморозумінню та розвіянню міфів про Церкву⁴⁰.

Восени 1953 р. президент Девід О. Мак-Кей подзвонив Гордону в його офіс і попросив його подумати над питанням, яке напряду не стосувалося обов'язків Місіонерського відділу. "Брате Хінклі,---почав він,---як ви знаєте, ми будуємо храм у Швейцарії, і він буде відрізнятися від інших наших храмів, оскільки буде служити членам Церкви, які розмовляють багатьма мовами. Я хочу, щоб ви знайшли спосіб, як представити храмове навчання різними європейськими мовами і при цьому використовувати мінімальне число храмових працівників"⁴¹.

Президент Мак-Кей надав Гордону місце, де б він міг знайти натхнення та звільнитися від робочого навантаження в Місіонерському відділі. Вечорами у будні, суботами та деколи в неділю Гордон працював у маленькій кімнаті на п'ятому поверсі Солт-Лейкського храму. Багато разів у неділю вранці президент Мак-Кей приєднувався до нього, щоб поділитися ідеями, уважно подивитися представлення ендаументу і помолитися про скерування.

Після роздумів, молитов та прагнення одкровення Гордон порекомендував, щоб представлення ендаументу відбувалося за допомогою фільму, а слова того священного настановлення дублювалися кількома мовами. Президент Мак-Кей та інші схвалили його рекомендацію і призначили його випустити фільм. Гордон працював з командою талановитих і відданих професіоналів, які завершили цей проект у вересні 1955 р. Потім він особисто привіз ці фільми у Бернський Швейцарський храм та наглядав за технічними підготуваннями для проведення перших сесій ендаументу⁴².

Гордон був зворушений, бачачи, що його праця приносить радість святим в Європі: "Коли я бачив тих людей, які приїхали

з десяти країн, щоб взяти участь в храмових обрядах; коли я бачив літніх людей із-за залізної завіси, які втратили свої сім'ї у війнах, що прокотилися над ними, і бачив на власні очі радість та сльози щастя--усе це йшло з їхнього серця завдяки даним їм можливостям; коли я бачив молодих чоловіків і дружин з їхніми сім'ями--їхніх радісних і прекрасних дітей---і бачив ті сім'ї об'єднаними у вічному союзі, я знав з упевненістю---і навіть більше, ніж знав до того,--що [президент Мак-Кей] був натхнений і скерований Господом, щоб принести ці безцінні благословення в життя тих чоловіків та жінок віри, зібраних з європейських народів”⁴³.

Уже минуло двадцять років відтоді, як Гордон повернувся з місії, але йому так і не вдалося ще здійснити свою мрію--отримати наступний науковий ступінь і стати журналістом. Натомість він навчився використовувати новітні технології, щоб поширювати слово Бога, зміцнював позитивні стосунки з людьми інших конфесій, вивчав історію Церкви і писав про неї та допомагав підготувати шлях для тисяч святих останніх днів, щоб їм отримати благословення храму. Усе це послужить основою для його служіння, якому він буде відданий решту свого життя.

Служіння помічником Дванадцятьох

У суботу, 5 квітня 1958 р., син Гордона і Марджорі, Річард відповів на телефонний дзвінок. Той, хто дзвонив, не представився, але Річард впізнав голос президента Девіда О. Мак-Кея і негайно сказав про це своєму батькові. Коротко поговоривши з президентом Мак-Кеем, Гордон швидко поголився, переодягнувся й поїхав в офіс Президента Церкви. Оскільки до цього він отримував завдання від президента Мак-Кея, то подумав, що його попросять допомогти чимось у підготовці до завтрашньої сесії генеральної конференції. Він був приголомшений тим, що на думці у президента Мак-Кея було зовсім інше. Після дружнього вітання президент Мак-Кей попросив Гордона служити помічником Дванадцятьох. Брати, які служили на цій посаді, що була скасована в 1976 р., були генеральними авторитетами Церкви.

На момент, коли президент Мак-Кей запропонував Гордону це покликання, той служив президентом колу Іст-Мілл-Крік.

Наступного дня старійшина Гордон Б. Хінклі отримав підтримку на генеральній конференції. І хоч він визнав у своєму першому виступі на конференції, що його “охоплює почуття невідповідності”, однак прийняв свою нову відповідальність з притаманними йому вірою й енергією⁴⁴.

Основним обов'язком, що прийшов до старійшини Хінклі як помічника Дванадцятьох, було наглядати за роботою Церкви в усій Азії. Йому було мало чого відомо про тамтешніх людей, і він не розмовляв жодною з їхніх мов, однак він швидко полюбив їх, а вони полюбили його. Кендзі Танака, японський святий останніх днів, так розповідав про першу зустріч зі старійшиною Хінклі в Японії: “Хвилювання старійшини Хінклі можна було помітити в його блискучих очах. Його першим словом до нас було *Субарашіі!* [Чудово!] Атмосфера тих зборів перестала бути натягнуною й формальною і стала відчуватися дружелюбність, близькість до нього, запанувало тепле почуття”⁴⁵.

Таке відчуття виникало в його присутності скрізь, куди б він не прибував в Азії. Він допомагав людям побачити, що з вірою в Господа вони можуть досягнути великого і допомогти Церкві зростати на їхніх батьківщинах. Він також був у тісних зв'язках з місіонерами повного дня, знаючи, що їхня старанність матиме безпосередній вплив на людей, яким вони служать.

Особливий свідок імені Христа

Ще один телефонний дзвінок, що змінив його життя, пролунав в іншу суботу---30 вересня 1961 р. Цього разу вже Марджорі почула по телефону знайомий голос президента Мак-Кея. І знову Гордон Б. Хінклі послішив в офіс Президента Церкви. І знову він був здивований і ошелешений, почувши, чому його запросили прийти. Коли він увійшов, президент Мак-Кей сказав йому: “Я відчув, що треба вибрати вас, щоб зайняти звільнене місце у Кворумі Дванадцятьох Апостолів, і ми хотіли б підтримати вас сьогодні на конференції”⁴⁶. І знову старійшина

Хінклі рушив вперед з вірою та ентузіазмом, хоч і відчував свою невідповідність.

В якості апостола старійшина Хінклі отримав додаткові обов'язки. Час від часу він зустрічався з урядовцями та іншими високопоставленими особами. Його часто просили публічно виступити від імені Церкви у відповідь на критику та з приводу гострих культурних питань у Сполучених Штатах. Він був на передовій лінії, де велася робота, направлена на збільшення можливостей церковних трансляцій та використання технологій для поширення євангелії по всьому світу. І навіть маючи так багато різних обов'язків, він ніколи не забував про свою відповідальність зміцнювати віру людей і сімей. Говорив він з однією людиною чи з десятьма тисячами, йому вдавалося особисто впливати на людей, і це стало характерною рисою його служіння: вести людей, по одному, до Христа.

Упродовж наступних семи років старійшина Хінклі продовжував наглядати за роботою Церкви в Азії, і йому було радісно бачити зростання там своїх друзів. Він зауважив: “Як це надихає, коли ... на власні очі бачиш, як Господь тче гобелен за Своїм великим задумом в тих ... куточках землі”⁴⁷.

Оскільки завдання серед членів Кворуму дванадцятьох змінюються, то старійшина Хінклі отримав можливості служити в інших куточках світу. Куди б він не прибував, він виявляв турботу до людей. У 1970 р. старійшина Хінклі, який на той час відповідав за роботу Церкви в Південній Америці, приїхав у Чилі після конференції колу в Перу, на якій він головував. Через два дні після приїзду в Чилі він дізнався, що в Перу стався руйнівний землетрус і четверо місіонерів зникло. Він негайно ж змінив свої плани, щоб повернутися в Перу, хоча через це відкладалося його повернення додому. “Я не можу їхати додому з чистою совістю, коли зникли місіонери”,---сказав він⁴⁸.

Наступного ранку він прибув у Ліму, Перу. Зниклі місіонери, знайшовши радиста-аматора, змогли подзвонити в Ліму, і старійшина Хінклі поговорив з ними. Ці місіонери знаходилися в невеличкій кімнаті, наповненій іншими людьми, яким вдалося вціліти, і їхні розмови були чутні через динамік. “Коли в

тій кімнаті, набитій людьми, які кричали кожний своє в радіо-приймач, із динаміка пролунав голос старійшини Хінклі, в усій кімнаті відразу ж запала тиша. І хоч він говорив англійською, а всі ці люди--іспанською, вони зашепталися між собою й запитували: “Хто цей чоловік?” Відчувалося, навіть у цьому хаосі, що той голос належав не звичайній людині”⁴⁹.

За два перші роки свого наглядання за Церквою у Південній Америці старійшина Хінклі об’їхав кожну місію; створив нові місії в Колумбії та Еквадорі; допоміг у створенні нових колів у Лімі, Перу, і Сан-Паулу, Бразилія; а також допоміг у розв’язанні проблем з отриманням візи для місіонерів, покликаних служити в Аргентині. Він планував зробити ще більше, коли в травні 1971 р. його призначили наглядати за вісьмома місіями в Європі⁵⁰.

Маючи такий напружений розклад роботи, старійшина Хінклі нерідко відчував втому. Він завжди з радістю повертався додому і проводив час з Марджорі та дітьми. Проте Марджорі могла б сказати, що коли він надто довго був без роботи, то ставав неспокійним. Те, що його покличуть служити апостолом--одним з “особливих свідків імені Христа в усьому світі” (УЗ 107:23),—ніколи не приходило йому в голову.

Важливі обов’язки радника у Першому Президентстві

15 липня 1981 р. старійшина Хінклі, прослуживши у Кворумі дванадцятьох майже 20 років, отримав інше несподіване покликання. Президент Спенсер В. Кімбол, який тоді був Президентом Церкви, попросив його служити ще одним радником у Першому Президентстві, радниками в якому були президенти Н. Елдон Теннер та Меріон Дж. Ромні. Це було незвичайно, але й до цього траплялися випадки, коли було не два радники. Президент Кімбол та його радники були не в дуже доброму фізичному стані, і їм потрібна була додаткова допомога у Президентстві⁵¹.

На своїй першій генеральній конференції в новій якості президент Хінклі зазначив: “Єдине моє бажання--віддано служити там, куди мене покликано. ... Це священне покликання дало мені відчуття мої слабкості. Якщо я когось колись образив, прошу вибачити, і сподіваюсь, ви пробачите мені. Незалежно від

того, буде це призначення довгим чи коротким, я зобов'язуюсь віддавати йому всі свої сили і робити це з любов'ю та вірою”⁵².

Усі його старання справді були потрібні, оскільки стан здоров'я Президента Кімбола та президентів Теннера і Ромні дедалі погіршувався. Виконання більшості щоденних обов'язків Першого Президентства лягло на плечі президента Хінклі. На його плечі також лягла велика відповідальність за виконання й більш важливих справ, таких як, наприклад, освячення храму Джордан-Рівер, шт. Юта. Крім того, він зіткнувся з деякою публічною критикою Церкви та її провідників, як минулих, так і тих, хто служив на той час. На квітневій генеральній конференції в 1982 р. він сказав:

“Ми живемо у суспільстві, яке пасеться на критиці. ... Я закликаю вас бачити ширшу картину й припинити перейматися дрібними недоліками. ... Вони---ніщо у порівнянні зі значущістю служіння [провідників Церкви] та величию того, що вони роблять”⁵³.

Президент Теннер помер 27 листопада 1982 р., а здоров'я Президента Кімбола та президента Ромні погіршилося настільки, що на квітневій генеральній конференції 1983 р. президент Хінклі, який тоді вже був покликаний другим радником у Першому Президентстві, сидів поряд з двома пустими сидіннями на подіумі. Він особисто відчув глибину того, що колись назвав “самотністю провідництва”⁵⁴.

Президент Хінклі діяв з уважністю й молитвою, не бажаючи йти перед пророком. Він покликав старшого члена Кворуму дванадцятьох, а саме старійшину Езру Тефта Бенсона, президента Кворуму, допомагати у веденні щоденних справ Церкви. Президент Хінклі тісно співпрацював з Кворумом дванадцятьох, завжди дотримуючись поради Президента Кімбола. Але все одно він відчував на собі величезний тягар.

Хоч обов'язки президента Хінклі у Першому Президентстві й вимагали, щоб він багато часу проводив у Солт-Лейк-Сіті, однак час від часу він їздив в інші країни світу, щоб служити там членам Церкви та місіонерам. У 1984 р. він знову відвідав Філіппіни. Раніше, вісімнадцять років тому, він освятив там першу

Президент Гордон Б. Хінклі на генеральній конференції, коли він був єдиним з членів Першого Президентства, який за станом здоров'я міг бути на ній присутнім

каплицю, а тепер він мав освятити перший храм. У молитві освячення він сказав:

“Ця країна Філіппіни---країна багатьох островів, її народ любить свободу та істину, а серце цього народу чутливе до свідчення Твоїх слуг, і вони відповідають на послання вічної евангелії. Ми вдячні Тобі за їхню віру. Ми вдячні Тобі за їхній дух жертвування. Ми вдячні Тобі за це диво---розвиток Твоєї роботи на цій землі”⁵⁵.

Доказом розвитку Церкви було те, що в червні 1984 р. президент Хінклі від імені Першого Президентства оголосив про покликання президентств територій---членів кворумів сімдесятників, які будуть жити по світу й наглядати за роботою Церкви у призначених їм географічних територіях. Працюючи під керівництвом Першого Президентства та Кворуму дванадцятьох, ці брати мали задовольняти більшість потреб в їхніх територіях, які стосувалися провідництва і навчання. “Ми не можемо

приймати рішення з кожного питання в Солт-Лейк-Сіті,---сказав він.--- Нам необхідно зробити щось для децентралізації влади”⁵⁶. Приблизно через рік, промовляючи до церковних провідників з усього світу, президент Хінклі сказав: “Я впевнений, що це---натхненний і важливий крок вперед, який ми зробили за ці кілька останніх місяців. Я впевнений, що часте перебування серед цих чудових чоловіків дає вам велику впевненість. У дійсності, ці брати об’єднують всю організацію Церкви в одне ціле”⁵⁷.

5 листопада 1985 р. помер Президент Спенсер В. Кімбол, який вів Церкву впродовж 12 років її дивовижного зростання. Як старший апостол, президент Езра Тефт Бенсон був рукопокладений в якості Президента Церкви. Він попросив Гордона Б. Хінклі служити першим радником у Першому Президентстві, а Томаса С. Монсона служити другим радником. Оскільки всі три члени Першого Президентства були здоровими людьми, то президент Хінклі відчув, що його тягарі полегшилися, і він мав більше можливостей відвідувати святих по всьому світу.

Через кілька років стан здоров’я Президента Бенсона почав погіршуватися і щоденні обов’язки, пов’язані з діяльністю Церкви, знову лягли на плечі президента Хінклі. Але цього разу він був не один у Першому Президентстві. Активно й енергійно президенти Хінклі та Монсон вели Церкву прямим курсом, завжди поважаючи покликання Президента Бенсона як пророка, провидця і одкровителя. Між ними встановилися міцні, тривалі стосунки дружби й партнерства.

Президент Бенсон помер 30 травня 1994 р., і Президентом Церкви став президент Говард В. Хантер. І знову президенти Хінклі та Монсон служили радниками. У червні президент і сестра Хінклі супроводжували Президента Хантера і його дружину, Ініс, а також старійшину М. Рассела Балларда і його дружину, Барбару, в Наву, шт. Іллінойс, де відзначалися 150-ті роковини з дня мученицької смерті Джозефа і Гайрума Смітів. Це була єдина поїздка, яку Президент Хантер і президент Хінклі здійснили разом. Президент Хантер багато років потерпав від проблем зі здоров’ям, і після цієї поїздки його фізичний стан швидко став погіршуватися. 27 лютого 1995 р. він попросив президента Хінклі дати йому благословення священства. Даючи це

Президент Езра Теффт Бенсон (у центрі) зі своїми радниками, президентом Гордоном Б. Хінклі (ліворуч) та президентом Томасом С. Монсоном (праворуч), на генеральній конференції

благословення, президент Хінклі благав про життя Президента Хантера, однак він також сказав, що той був у Господніх руках⁵⁸. Через кілька днів, 3 березня 1995 р. Президент Хантер помер.

Пророк, провидець і одкровитель та Президент Церкви

Смерть Президента Хантера, хоч і не була несподіваною, усе ж важко позначилася на подружжі Хінклі. Як старший апостол, президент Хінклі був наступним, щоб стати Президентом Церкви. Сестра Хінклі так згадувала той момент, коли вони дізналися про смерть Президента Хантера: “Президент Хантер помер, а ми всі лишилися, щоб продовжувати справу. Мені було так сумно, так самотньо. Гордону також. Він просто заціпенів. І почував себе дуже, дуже самотньо. Не залишилося нікого, хто б міг зрозуміти, через що йому доводиться проходити”⁵⁹.

Після похорону Президента Хантера президент Хінклі знаходив втішення в храмі. Перебуваючи на самоті в кімнаті для зборів Першого Президентства і Кворуму дванадцятьох у Солт-Лейкському храмі, він поринав у Писання й міркував над тим,

що читав. Він роздумував над життям, священнослужінням та Спокутою Ісуса Христа. Потім він розглядав на стіні портрети Президентів Церкви--від Джозефа Сміта до Говарда В. Хантера. Він так написав про це у своєму щоденнику:

“Я ходив туди-сюди перед цими портретами і дивився в очі чоловіків, які були зображені на них. Я відчував, що неначе розмовляю з ними. Я відчував, неначе вони розмовляють зі мною й повертають мені впевненість. ... Я сів у крісло, яке займав як перший радник Президента. І довго дивився на ті портрети. Кожний, здавалося, неначе оживав. Їхні очі, здавалося, дивилися на мене. Я відчував, що вони підбадьорюють мене й обіцяють свою підтримку. Вони, здавалось, казали мені, що висловилися на мою користь на раді, яка проходила на небесах, що мені непотрібно боятися, що я буду отримувати благословення й підтримку у своєму служінні.

Я став на коліна й благав Господа. Я довго розмовляв з Ним у молитві. ... Я впевнений, що силою Духа я чув слово Господа--не сказане вголос, а як тепло, що відчувалося в моєму серці,-- стосовно питань, які я піднімав у молитві”⁶⁰.

Після цього випадку він знову записав свої думки: “Я почуваю себе краще, і у своєму серці відчуваю набагато сильніше запевнення, що Господь передає Свою волю стосовно Його справи й царства, що я буду підтриманий в якості Президента Церкви і пророка, провидця та одкровителя і служитиму в цій ролі стільки часу, скільки бажає Господь. Маючи в серці підтвердження Духа, я тепер готовий йти вперед, щоб якнайліпше, наскільки я знаю, виконувати роботу. Мені важко повірити, що Господь доручає мені цю найвищу і найсвятішу відповідальність. ... Я сподіваюсь, що Господь підготував мене виконати те, що Він очікує від мене. Я цілковито буду відданий Йому і, безумовно, прагнутиму Його скерування”⁶¹.

Президент Гордон Б. Хінклі був рукопокладений в якості Президента Церкви 12 березня 1995 р., а наступного дня він провів прес-конференцію та відповів на запитання журналістів. Старійшина Джеффри Р. Холланд розповідав, що “під час цієї конференції, ближче до кінця теплого, часто дотепного, завжди переконливого обміну думками з приводу багатьох

Президент Гордон Б. Хінклі за трибуною на генеральній конференції

різноманітних питань, хтось із журналістів запитав Президента Хінклі: “А на чому ви будете зосереджуватися? Яким буде основне завдання у вашій діяльності?”

І він інстинктивно відповів: “Продовжувати. Так. Основне наше завдання--продовжувати велику роботу, яку рухали вперед наші попередники”⁶².

Президент Хінклі був вірний тому обіцянню. З повагою до пророків, які пройшли до нього, він продовжував те, що робили вони. І з вірою в Бога Батька та Ісуса Христа він прислухався до одкровення, щоб виконувати ту роботу в нові способи.

Виведення Церкви “з мороку” (УЗ 1:30)

Стосовно початку священнослужіння Президента Хінклі старійшина Ніл А. Максвелл, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, зауважив: “Президент Хінклі допомагає виводити Церкву з мороку. Церква не може рухатися вперед так, як це потрібно, якщо ми сховані під посудиною. Хтось має зробити крок, щоб вийти з тіні, і Президент Хінклі готовий зробити його. Він---людина, в якій поєднується одночасно історія і сучасність, і він має дивовижні дари висловлюватися, а це допомагає йому передавати наше послання так, що воно приваблює людей скрізь”⁶³.

Попередній великий досвід Президента Хінклі в роботі із засобами масової інформації та радіомовлення допомогли йому підготуватися до цієї роботи. Як Президент Церкви, він часто давав інтерв'ю журналістам по всьому світу, відповідаючи на їхні запитання про доктрину та політику Церкви й свідчачи про Спасителя і відновлену евангелію. І кожного разу розуміння збільшувалося і дружба міцніла.

Особливої уваги заслуговує інтерв'ю, яке було дане в 1996 р. ветерану журналістики Майку Уоллесу в телевізійній програмі *60 Minutes* [60 хвилин]. Містер Уоллес був відомий як в'їдливий інтерв'юер, і Президент Хінклі зізнався, що відчував певну стурбованість перед інтерв'ю, яке транслювалося по національному телебаченню у Сполучених Штатах. “Якщо воно піде нам на користь, я буду вдячний,---сказав він.--- А якщо ні, то я обіцяю: моя нога більше ніколи не потрапить у цю пастку знову”⁶⁴.

Інтерв'ю пішло на користь, оскільки показало багато позитивних аспектів Церкви. Ще одним результатом стало те, що Майк Уоллес і Президент Хінклі стали друзями.

У 2002 р. Солт-Лейк-Сіті приймав у себе зимові Олімпійські ігри, тим самим привернувши до Церкви міжнародну увагу. Президент Хінклі та його радники консультувалися з приводу підготовки до зимових Олімпійських ігор. “Ми прийняли обдумане

рішення, що не будемо використовувати їх як час або місце для проповідування,---сказав він,---але ми впевнені, що ця знаменна подія стане чимось чудовим для Церкви”⁶⁵. Він виявився правим. Десятки тисяч людей відвідали Долину Солоного озера, і їх радо вітали люб’язні господарі---святі останніх днів та всі ті, хто працював разом з ними, щоб створити умови для успішного проведення Олімпійських ігор. Ці відвідувачі ходили по Храмівій площі, слухали Хор скинії і відвідували Бібліотеку сімейної історії. Мільярди людей побачили по телебаченню Солт-Лейкський храм і побачили Церкву, яку прихильно представляли журналісти. Це й було, як сказав Президент Хінклі, тим “чудовим для Церкви”.

Крім давно вже використовуваних засобів комунікації, Президент Хінклі охоче сприймав інновації. Наприклад, він розглядав Інтернет як засіб для того, щоб наблизити Церкву до її членів та ділитися відновленою євангелією з тими, хто належить до інших віросповідань. За час його головування в Церкві було запущено сайти LDS.org, FamilySearch.org та Mormon.org.

23 червня 2004 р., коли Президенту Хінклі виповнилося 94 роки, він був нагороджений Президентською медаллю Свободи, яка є найвищою нагородою для цивільних у Сполучених Штатах. У відповідь він сказав: “Для мене висока честь отримати цю престижну нагороду від Президента Сполучених Штатів. Я дуже вдячний. У ширшому розумінні, ця нагорода є визнанням й вшануванням Церкви, яка дала мені так багато можливостей служити і в інтересах якої я старався це робити”⁶⁶. Він вважав цю нагороду символом зростання позитивної репутації Церкви та доказом того, що вона й справді виходила із мороку.

Подорожі серед святих останніх днів

Президент Хінклі не любив незручності подорожей, однак його бажання служити серед святих останніх днів було набагато сильнішим за бажання залишатися вдома. Він сказав, що хоче “побувати серед наших людей, щоб висловити їм вдячність, підбадьорити їх та свідчити про божественність Господньої роботи”⁶⁷. На початку свого головування в Церкві він зауважив: “Я вирішив, що поки буду в силі, їздитиму серед людей вдома і за

Президент Хінклі любив “побувати серед людей вдома і за кордоном”.

кордоном. ... Я маю намір енергійно здійснювати поїздки доти, доки зможу. Я хочу бути з людьми, яких люблю”⁶⁸.

За час свого служіння в якості Президента Церкви він часто здійснював поїздки в самих Сполучених Штатах і зробив більше 90 візитів до країн поза межами Сполучених Штатів. Загалом він як Президент Церкви проїхав більше мільйона миль (1,6 мільйона кілометрів), зустрічаючись зі святими в усіх куточках світу⁶⁹.

У деяких територіях людям доводилося робити навіть більші зусилля, щоб побачитися з ним, ніж йому, щоб побачитися з ними. Наприклад, у 1996 р. він та сестра Хінклі відвідували Філіппіни, де кількість членів Церкви виросла до більше ніж 375000. На один з вечорів були заплановані виступи Президента і сестри Хінклі під час зборів на стадіоні Araneta Coliseum в Манілі. Того дня десь після обіду “на стадіоні не було вже куди яблуку впасти. Люди почали ставати в черги о 7:00 ранку, щоб потрапити на збори, які за розкладом мали розпочатися через 12 годин. За наданими пізніше офіційними підрахунками десь 35000 членів Церкви заповнили стадіон, який мав 25000 місць, а також його проходи й вестибюлі. Щоб дістатися Маніли, багато хто

зі святих їхав двадцять годин катером і автобусом. Для декого вартість їхньої поїздки дорівнювала сумі, яку вони заробляли за кілька місяців. ...

Коли Президенту Хінклі сказали, що стадіон повний і що менеджер стадіону питає, чи можна розпочати збори раніше, він негайно відповів: “Давайте розпочнемо!” Він і сестра Хінклі вийшли на широку арену. ... Як за знаком, усі присутні мимовільно схопилися на ноги, заплодували, а потім з хвилюванням почали співати гімн: “Ми вдячні, о Боже Всевишній”⁷⁰.

Знаючи, що він та його брати не можуть поїхати скрізь, куди б вони хотіли поїхати, Президент Хінклі став прихильником використання технологій, щоб навчати провідників по всьому світу. Він головував на Всесвітніх зборах навчання провідництва, які проводилися з використанням супутникового зв'язку; перші такі збори були проведені в січні 2003 р.

*Наголос на тому, як важливо навчати
духовних та світських істин і вивчати їх*

Президент Хінклі стверджував: “Жоден з нас ... не знає достатньо. Процес навчання—це процес безкінечний. Ми повинні читати, ми повинні спостерігати, ми повинні засвоювати, і ми повинні роздумувати над тим, що розкривається нашому розуму”⁷¹. Він також сказав: “Ефективне навчання є самою суттю провідництва в Церкві. Вічне життя настане лише тоді, коли чоловіків і жінок буде навчено настільки ефективно, що вони змінять і упорядкують своє життя. Їх неможливо силоміць втягти ні в праведність, ні на небеса. Їх потрібно вести, а це означає навчати”⁷².

Президент Хінклі хотів забезпечити більше духовного живлення для святих останніх днів по всьому світу. У 1995 р. він з ентузіазмом схвалив план видання нової серії книг, які б стали для членів Церкви євангельською бібліотекою. Невдовзі Церква почала видавати цю серію, яка називається *Учення Президентів Церкви*, до якої входить і ця книга.

Для Президента Хінклі важливим було також і світське навчання. Він непокоївся про членів Церкви, які жили у вражених бідністю регіонах світу і не могли дозволити собі отримати

вищу освіту або професійну підготовку. Не маючи такої освіти й підготовки, більшість з них залишалася в бідності. На сесії священства генеральної конференції у квітні 2001 р. Президент Хінклі сказав:

“Щоб виправити цю ситуацію, ми пропонуємо план---план, на який, ми віримо, надихнув нас Господь. Церква заснувала фонд, який, головним чином, складається з внесків вірних святих останніх днів, хто робить і робитиме пожертвування з цією метою. Ми дуже вдячні їм. ... Ми назвемо його “Постійним фондом освіти”⁷³.

Президент Хінклі пояснив: тим, хто долучиться до цієї програми, буде надаватися позика для навчання або професійної підготовки з фонду, внески в який зробили члени Церкви. Очікується, що після закінчення своєї освіти або професійної підготовки вони повернуть взятую позичку, щоб цей фонд міг використовуватися для допомоги іншим. Президент Хінклі також пояснив, що Постійний фонд освіти буде “базуватись на схожих принципах, що лежали в основі “Постійного фонду еміграції”, який Церква створила в 1800-х роках, щоб допомогти бідним святим емігрувати до Сіону”⁷⁴.

За шість місяців святи останніх днів внесли у Постійний фонд освіти мільйони доларів⁷⁵. Через рік після представлення цього плану Президент Хінклі оголосив: “Ця справа зараз має тверду основу. ... Молоді чоловіки і молоді жінки у бідних регіонах світу, молоді чоловіки і жінки, більшість з яких є колишніми місіонерами, зможуть отримати хорошу освіту, яка визволить їх із відчаю бідності, від якого страждали покоління їхніх предків”⁷⁶. Ця програма й далі продовжує благословляти святих останніх днів---як тих, хто робить внески у фонд, так і тих, хто з нього отримує.

Свідчення про священність шлюбу та сім'ї

На генеральних зборах Товариства допомоги, які проводилися 23 вересня 1995 р., Президент Хінклі сказав:

“Оскільки так багато софістики, яка видається за правду, так багато обману стосовно норм і цінностей, так багато принад і спокус, які поступово все більше псують світ, ми відчули, що

“Ми радимо батькам і дітям зробити найвищим пріоритетом сімейну молитву, домашній сімейний вечір, вивчення євангелії та навчання їй, а також корисні сімейні заходи”.

необхідно попередити і застерегти. У зв'язку з цим ми, Перше Президентство і Рада Дванадцятьох Апостолів, видаємо проголошення до Церкви та світу як заяву й підтвердження норм, учень та практик, що стосуються сім'ї, яке пророки, провидці і одкровителі цієї Церкви неодноразово стверджували протягом всієї її історії”⁷⁷.

Повідомивши це, Президент Хінклі уперше публічно прочитав документ “Сім'я: Проголошення світові”.

Священність шлюбу і сім'ї була постійною темою вчень Президента Хінклі. Він засуджував будь-яке жорстоке поводження й закликав батьків та дітей бути терпеливими одне до одного, любити одне одного, навчати одне одного та служити одне одному. У листі, датованому 11 лютого 1999 р., він та його радники у Першому Президентстві заявили:

“Ми закликаємо батьків докласти всіх зусиль, щоб навчати і виховувати своїх дітей за євангельськими принципами, завдяки яким вони будуть ближчими до Церкви. Дім є основою праведного життя, і не існує нічого, що могло б замінити дім або

виповнити його важливу функцію у виконанні цього наданого Богом обов'язку.

Ми радимо батькам і дітям віддавати найвищий пріоритет сімейній молитві, домашньому сімейному вечору, вивченню та навчанню евангелії і здоровим сімейним заходам. Якими достойними та прийнятними не були б інші потреби чи заходи, не слід дозволяти їм підміняти собою призначені Богом обов'язки, які адекватно спроможні виконувати лише батьки та сім'я⁷⁸.

Увага й допомога новонаверненим

Президенту Хінклі подобалося бачити, що велика кількість людей приєднується до Церкви, але його турбувало, як ведеться людям, які приєднуються до Церкви в такій великій кількості. На початку свого служіння Президентом Церкви він сказав:

“Оскільки постійно зростає кількість новонавернених, то ми повинні докладати все більше дієвих зусиль, щоб допомогти їм, коли вони шукають свій шлях. Кожному новонаверненому потрібно три речі: друг, відповідальність і насичення “добрим словом Бога” (Мороній 6:4). Це наш обов'язок і наша відповідальність надати їм це”⁷⁹.

Зміцнення новонавернених було постійною темою для Президента Хінклі. Старійшина Джеффри Р. Холланд розповів наступну історію про те, як він наголошував на цій темі: “З вогником в очах і постукуючи рукою по столу перед собою, він недавно сказав Дванадцятьом: “Брати, коли моє життя завершиться і закінчиться похоронна служба, я збираюся сісти в труні, коли її будуть виносити, подивитися кожному з вас у вічі й сказати: “Що ми робимо для утримання новонавернених?”⁸⁰.

Будівництво храмів

У 1910 р., коли народився Гордон Б. Хінклі, у світі було 4 діючі храми, і всі вони знаходилися у шт. Юта. У 1961 р., коли він був висвячений в апостоли, їхня кількість зросла до 12. Цей прогрес був помітним, проте старійшина Хінклі часто висловлював свою стурбованість тим, що багато людей по світу все ще мали обмежений доступ до храмових благословень. У 1973 р., коли він служив головою комітету храмів Церкви, він написав у

Президент Хінклі кладе будівельний розчин під час служби, присвяченій закладанню наріжного каменя перед освяченням храму в Наву, шт. Іллінойс, у 2002 р.

своєму щоденнику: “Церква могла б збудувати [багато менших] храмів за такі ж кошти, які йдуть на Вашингтонський храм [який тоді саме будувався]. Це б наблизило храми до людей, і людям не доводилося б долати такі великі відстані, щоб дістатися їх”⁸¹.

Коли в 1995 р. він був підтриманий в якості Президента Церкви, кількість діючих храмів зросла до 47, однак він все ще дуже хотів, щоб храмів було більше. Він сказав: “Це було моїм палким бажанням---мати храм там, де це необхідно, щоб наші люди, де б вони не були, могли---без надто великих жертв---приходити в Дім Господа, аби отримувати обряди для себе й мати можливість виконувати вікарну роботу за померлих”⁸².

На генеральній конференції в жовтні 1997 р. Президент Хінклі зробив історичну заяву: Церква розпочне будувати менші храми по всьому світу⁸³. Пізніше він сказав: “Ідея про менші храми прийшла, я вірю в це, як пряме одкровення”⁸⁴. У 1998 р. він оголосив, що разом з 30 новими меншими храмами та іншими

храмами, які тепер планується будувати або які вже будуються, “усього буде 47 нових храмів на додаток до 51 вже діючого храму”. На велику радість тих, які чули тоді ці слова, Президент Хінклі потім додав: “Я думаю, нам було б краще додати ще 2, щоб їх було 100 на кінець цього століття, в якому виповниться 2000 років “від пришествя нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа у плоті” (УЗ 20:1). А далі він пообіцяв: “Їх побудовано буде ще більше”⁸⁵.

1 жовтня 2000 р. Президент Хінклі освятив Бостонський храм, шт. Массачусетс, який став 100-м діючим храмом. Наприкінці 2000 р. він освятив ще два храми. Коли він помер в 2008 р., Церква мала 124 діючі храми, а про будівництво ще 13 нових було оголошено. Президент Хінклі був залучений до планування та зведення більшості з них; 85 з них він освятив особисто; переосвятив 13 (8 з переосвячених храмів освячені були ним раніше).

Конференц-центр

На генеральній конференції в жовтні 1995 р. Президент Хінклі натякнув на те, що було в нього на думці. Промовляючи зі Скинії на Храмовій площі, він сказав: “З кожним роком ця велика Скинія, здається, стає все меншою й меншою. Тепер на деяких територіальних конференціях ми зустрічаємося набагато більшими групами людей, що збираються під одним дахом”⁸⁶. На генеральній квітневій конференції в 1996 р. Президент Хінклі більше сказав про цю ідею так:

“Мені шкода, що багатьом з тих, хто хотів зустрітись з нами в Скинії цього ранку, не вдалося бути тут. Дуже багато людей знаходиться на території навколо. Це унікальне й дивовижне приміщення, побудоване нашими предками-піонерами і освячене для поклоніння Господу, може вмістити 6000 людей. У декого з вас, хто сидить на тих твердих лавах впродовж двох годин, може виникнути сумнів стосовно слова *зручно*.

Моє серце лине до тих, хто хотів тут бути, але кому тут не вистачило місця. Приблизно рік тому я натякнув Братам, що, можливо, прийшов час, коли ми маємо вивчити доцільність зведення нової освяченої будівлі для поклоніння набагато більшого

Конференц-центр, який Президент Хінклі освятив у жовтні 2000 р. під час генеральної конференції

масштабу, яка могла б вмістити в три, а то й у чотири рази більше людей, ніж може прийняти ця будівля”⁸⁷.

24 липня 1997 р., під час святкування 150-ї річниці прибуття піонерів у Долину Солоного озера, була проведена церемонія, присвячена початку будівництва цієї нової споруди, названої Конференц-центром,---в сусідньому кварталі, що на північ від Храмової площі. Менш ніж через три роки, у квітні 2000 р., там були проведені перші сесії генеральної конференції, хоч будівництво цілком завершеним ще не було. Президент Хінклі освятив Конференц-центр під час генеральної конференції в жовтні 2000 р. Перед тим як промовити молитву освячення він став за кафедрою, яка була виготовлена з темного горіхового дерева, що росло колись у нього на подвір’ї, і сказав:

“Сьогодні ми освяtimo цю будівлю як дім для поклоніння Богу, Вічному Батьку, і Його Єдинородженому Сину, Господу Ісусу Христу. Ми сподіваємося й молимося про те, щоб з цієї кафедри й далі продовжували звучати на весь світ

проголошення свідчення і вчення, віри в Живого Бога і вдячності за велику спокутну жертву нашого Викупителя”⁸⁸.

Свідчення про Ісуса Христа

1 січня 2000 р. Президент Хінклі, його радники у Першому Президентстві та Кворум Дванадцятьох Апостолів опублікували проголошення під назвою “Живий Христос: Свідчення апостолів”. Про Спасителя вони заявили так: “Жодна інша людина не мала такого глибокого впливу на всіх, хто жив і буде жити на землі”⁸⁹.

І жодна інша людина не мала такого глибокого впливу на життя Президента Гордона Б. Хінклі. Більше 46 років він служив особливим свідком імені Ісуса Христа. Через кілька місяців після опублікування документа “Живий Христос” Президент Хінклі став перед святими останніх днів і сказав: “З усього, за що я вдячний цього ранку, одне виділяється найбільше. Це живе свідчення про Ісуса Христа, Сина Всемогутнього Бога, Князя Миру, Святого”⁹⁰.

Випробування і сподівання

Завершуючи генеральну конференцію у квітні 2004 р., Президент Хінклі сказав: “Хоч і без особливого бажання, [маю] коротко сказати про дещо особисте. Дехто з вас помітив відсутність сестри Хінклі. Вперше за 46 років з тих пір, як я став генеральним авторитетом, вона не відвідала генеральну конференцію. ... Ми були в дорозі додому [в січні з Африки], коли далася взнаки її сильна втома. З тих пір вона почуває себе погано. ... Мабуть, завод годинника закінчується і ми не знаємо, як знову завести його.

Для мене це не легкий час. У цьому місяці буде 67 років як ми одружені. Вона є матір'ю п'ятьох обдарованих, талановитих дітей, у неї 25 онуків і все більше і більше правнуків. Ми йшли разом, пліч-о-пліч, усі ці роки як рівноправні партнери—і в бурях, і в сонячному світлі. Вона скрізь говорила і свідчила про цю роботу, виявляючи любов, надихаючи, ділячись вірою скрізь, де б вона не була”⁹¹.

Через два дні, 6 квітня, Марджорі Пей Хінклі померла. Мільйони людей, які любили її за турботливе серце, дотепність та непохитну віру, сумували разом з Президентом Хінклі. Він був вдячний за листи підтримки й любові, які летіли до нього з усього світу. Це, як він сказав, “створило ауру втішення в годину мого горя”⁹². Багато людей зробили внески у Постійний фонд освіти в ім’я сестри Хінклі.

Хоч якою важкою була для Президента Хінклі втрата Марджорі, він все одно продовжував і далі виконувати свою роботу в Церкві і не зважав на те, що стан його здоров’я дедалі погіршувався. Він почав ходити з палицею. Іноді він використовував її, щоб на неї спиратися, але частіше---щоб помахати нею членам Церкви. Президент Томас С. Монсон розповідав про розмову з лікарем Президента Хінклі, якого непокоїло, як Президент Хінклі використовував---і не використовував---свою палицю. Той лікар сказав: “Найменше б нам хотілося, щоб він упав і поламав собі стегно та не трапилось ще чогось гіршого. А він махає нею кругом, а потім і не спирається на неї, коли йде. Скажіть йому, що палицю приписав йому його лікар і він має використовувати її для того, для чого вона призначена”. Президент Монсон відповів: “Лікарю, я---радник Президента Хінклі. Ви---його лікар. Ось *Ви* й скажіть йому!”⁹³

На початку 2006 р., коли Президенту Хінклі було 95 років, у нього виявили рак. На жовтневій генеральній конференції того року він сказав: “Господь дозволив мені жити, не знаю як довго. Але скільки б не було того часу, я продовжуватиму якнайкраще виконувати свої обов’язки. ... Я почуваю себе добре, стан мого здоров’я достатньо хороший. Але, коли прийде час й інша людина стане Президентом Церкви, це відбудеться спокійно і згідно з волею Того, Кому належить ця Церква”⁹⁴.

Наступного року, у жовтні 2007 р., Президент Хінклі закрив свою останню генеральну конференцію такими словами: “Ми з нетерпінням будемо чекати на нову зустріч з вами у квітні наступного року. Мені 97 років, але сподіваюся, що доживу до неї. Нехай протягом цього часу благословення Небес проливаються на вас. Я смиренно і щиро про це молюся в ім’я нашого Викупителя, Самого Господа Ісуса Христа, амінь”⁹⁵.

Дочка Президента і сестри Хінклі, Вірджинія, описала чотири роки після смерті сестри Хінклі як “кульмінаційні роки” в житті Президента Хінклі. А далі вона задумливо розповіла про молитву, яку він промовив 20 січня 2008 р., за тиждень до своєї смерті, під час освячення реконструйованої каплиці в Солт-Лейк-Сіті:

“У тій молитві, у дуже незвичній манері, він благав Господа про себе як пророка. Він сказав з вдячністю: “Від днів Джозефа Сміта і до сьогоднішнього дня Ти вибирав і призначав пророка своєму народові. Ми дякуємо Тобі й благаємо Тебе, щоб Ти втішив і підтримав його, і благословив його відповідно до його потреб та Твоїх великих цілей”⁹⁶.

У четвер, 24 січня 2008 р., Президент Хінклі відчув, уперше за весь час, що не має сили взяти участь разом зі своїми братами в їхніх щотижневих зборах у храмі. У наступну неділю, 27 січня, президент Монсон дав йому благословення священства, йому в цьому допомагали президенти Генрі Б. Айрінг і Бойд К. Пекер. Пізніше того ж дня Президент Гордон Б. Хінклі спокійно пішов з цього життя, біля нього були його п'ятеро дітей та їхні подружжя.

Через кілька днів потому тисячі людей виявили свою пошану Президенту Хінклі, проходячи повз його труну, виставлену для загального прощання у залі пророків в Конференц-центрі. Керівники інших церков, урядовці та представники бізнесового світу також прислали свої співчуття, висловлюючи вдячність за вплив та вчення Президента Хінклі.

Похоронна служба була проведена у Конференц-центрі і транслювалася в церковних будівлях по всьому світу. На цих зборах Хор скинії заспівав новий гімн, який називався “What Is This Thing That Men Call Death?” (Що це таке, що люди називають смертю?) Слова цього гімну були написані Президентом Хінклі--це було його останнє свідчення про Ісуса Христа своїм друзям, які дивилися на нього як на пророка:

*“Що це таке, що люди називають смертю?
Це тихий перехід у ніч?
Це не кінець, а початок*

Кращих світів та більшого світла.
 О Боже, торкнись мого зболеного серця,
 Грозивій мої тривожні, невідступні страхи.
 Нехай надія й віра, високі й чисті,
 Зміцнять і заспокоять мене, вони ж сильніші сліз.
 Немає смерті, є тільки зміна
 З нагородою за здобуту перемогу;
 Дар Того, Хто любить всіх людей,
 Сина Божого, Святого”⁹⁷.

Посилання

1. Див. Steve Fidel, “A Temple to Be Built in Ghana”, *Church News*, Feb. 21, 1998, 3.
2. Jeffrey R. Holland, “Emerging with Faith in Africa”, mormonnewsroom.co.za/article/emerging-with-faith-in-africa; accessed Feb. 11, 2015.
3. Esther Korantemaa Abuyeh, in “Accra Ghana Temple: Commemoration of the Tenth Anniversary”, africawest.lds.org/accra-ghana-temple-commemoration-of-the-tenth-anniversary; accessed Feb. 11, 2015.
4. Adney Y. Komatsu, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 288.
5. Рассел М. Нельсон, “Spiritual Capacity”, *Ensign*, Nov. 1997, 15–16.
6. Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, *Ensign*, June 1995, 4.
7. In Benjamin F. Tibby, Biographical Sketch of Breneman Barr Bitner, Hinckley and Bitner family history collection, Church History Library, Salt Lake City; див. також Silas Richards Company schedule and reports, Sept. 1849, Church History Library.
8. Bryant S. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 193. За більшістю оцінок, учнівських на *Mayflower* було більше 49.
9. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 24.
10. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 25.
11. Gordon B. Hinckley, “Joseph the Seer”, *Ensign*, May 1977, 66; quoting “Praise to the Man”, *Hymns*, no. 27.
12. Див. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 45.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), с. 388.
14. Gordon B. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 46–47.
15. Gordon B. Hinckley, “God Hath Not Given Us the Spirit of Fear”, *Ensign*, Oct. 1984, 4–5.
16. Gordon B. Hinckley, “The Question of a Mission”, *Ensign*, May 1986, 40.
17. Gordon B. Hinckley, in Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, 7–8.
18. Gordon B. Hinckley, “Be Not Afraid, Only Believe”, *Ensign*, Feb. 1996, 2.
19. Gordon B. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 62.
20. Gordon B. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 64.
21. Див. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 64.
22. Gordon B. Hinckley, in “His Mission to England Was a Life-Changing Experience”, *Deseret Morning News*, Jan. 28, 2008, 11.
23. Gordon B. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 75.
24. Elders’ Labor Record of Liverpool Conference of the British Mission of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, July 1933 to Feb. 1934; Church History Library, Salt Lake City.
25. Див. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 69.
26. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), 348.
27. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 348.

28. Heber J. Grant, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 84.
29. Більш детально про це див. у розділі 2 цієї книги.
30. Gordon B. Hinckley, letter to Parley Giles, Dec. 7, 1936; Church History Library, Salt Lake City.
31. Gordon B. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 151–152.
32. Gordon B. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 104.
33. Marjorie Pay Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 59.
34. Marjorie Pay Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 114–115.
35. Marjorie Pay Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 173–174.
36. Marjorie Pay Hinckley, in *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ed. Virginia H. Pearce (1999), 107.
37. Gordon B. Hinckley, letter to G. Homer Durham, Mar. 27, 1939; Church History Library, Salt Lake City.
38. Gordon B. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 126.
39. Див. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 135–136.
40. Див. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 143–144.
41. David O. McKay, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 176.
42. Див. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 177–181.
43. Gordon B. Hinckley, in Conference Report, Apr. 1958, 123–124.
44. Gordon B. Hinckley, in Conference Report, Apr. 1958, 123.
45. Kenji Tanaka, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 220.
46. David O. McKay, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 234.
47. Gordon B. Hinckley, in Conference Report, Apr. 1962, 71.
48. Див. Allen E Litster, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 313.
49. Allen E Litster, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 314.
50. Див. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 315.
51. Президент Девід О. Мак-Кей в останні кілька років свого служіння в якості Президента Церкви також покликав додаткових радників у Перше Президентство, щоб вони допомагали йому.
52. Gordon B. Hinckley, “Faith: The Essence of True Religion”, *Ensign*, Nov. 1981, 6.
53. Gordon B. Hinckley, “Five Million Members—A Milestone and Not a Summit”, *Ensign*, May 1982, 46.
54. Gordon B. Hinckley, “The Loneliness of Leadership” (Brigham Young University devotional, Nov. 4, 1969), speeches. byu.edu.
55. Gordon B. Hinckley, in Francis M. Orquiola, “Temple Dedication Rewards Faith of Filipino Saints”, *Ensign*, Nov. 1984, 106.
56. Gordon B. Hinckley, in “New Mission Presidents Receive Instruction from Church Leaders”, *Ensign*, Sept. 1984, 76.
57. Gordon B. Hinckley, in “Leadership Meetings Focus on Missionary Work, Activation, and Strengthening Members”, *Ensign*, May 1985, 96.
58. Див. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 505.
59. Marjorie Pay Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 505.
60. Gordon B. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 508.
61. Gordon B. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 508.
62. Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, 2.
63. Neal A. Maxwell, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 536.
64. Gordon B. Hinckley, “Remember ... Thy Church, O Lord”, *Ensign*, May 1996, 83.
65. Гордон Б. Хінклай, “Церква прямує вперед”, *Лягзона*, трав.2002, с. 4.
66. Gordon B. Hinckley, in “President Gordon B. Hinckley Awarded Presidential Medal of Freedom”, mormonnewsroom.org/article/president-gordon-b.-hinckley-awarded-presidential-medal-of-freedom/; accessed Sept. 21, 2015.
67. Гордон Б. Хінклай, “Прощення”, *Ensign* або *Лягзона*, лист. 2005 р., с. 81
68. Gordon B. Hinckley, “This Glorious Easter Morn”, *Ensign*, May 1996, 65–66.

69. Див. "Milestones in the Presidency of Gordon B. Hinckley", *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008* (supplement to the *Ensign*, Mar. 2008), 13.
70. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 553–554.
71. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 298.
72. Гордон Б. Хінклай, у виступі Джеффри Р. Холланда, "Учитель, що прийшов від Бога", *Ліягона*, лип. 1998, с. 26.
73. Гордон Б. Хінклай, "Постійний фонд освіти", *Ліягона*, лип. 2001, с. 62.
74. Гордон Б. Хінклай, "Постійний фонд освіти", с. 62.
75. Див. Гордон Б. Хінклай, "Нахилитися, щоб підняти іншого", *Ліягона*, січ. 2002, с. 60.
76. Гордон Б. Хінклай, "Церква прямує вперед", с. 6.
77. Gordon B. Hinckley, "Stand Strong against the Wiles of the World", *Ensign*, Nov. 1995, 100.
78. First Presidency letter, Feb. 11, 1999, in "Policies, Announcements, and Appointments", *Ensign*, June 1999, 80. Більше про це див. в розділах 10 та 11 цієї книги.
79. Gordon B. Hinckley, "Converts and Young Men", *Ensign*, May 1997, 47. Більше про це див. в розділ 22.
80. Джеффри Р. Холланд, "Перебувайте в Мені", *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2004, с. 31.
81. Gordon B. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 325.
82. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 629.
83. Див. Gordon B. Hinckley, "Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service", *Ensign*, Nov. 1997, 49–50.
84. Gordon B. Hinckley, "The Quorum of the First Presidency", *Ensign*, Dec. 2005, 50.
85. Gordon B. Hinckley, "New Temples to Provide 'Crowning Blessings' of the Gospel", *Ensign*, May 1998, 88. Більше інформації про натхнення будувати менші храми див. в розділі 23.
86. Gordon B. Hinckley, "As We Gather Together", *Ensign*, Nov. 1995, 4.
87. Gordon B. Hinckley, "This Glorious Easter Morn", 65.
88. Gordon B. Hinckley, "This Great Millennial Year", *Ensign*, Nov. 2000, 68–69.
89. "Живий Христос: Свідчення Апостолів", *Ліягона*, квіт. 2000, с. 2.
90. Gordon B. Hinckley, "My Testimony", *Ensign*, May 2000, 69. Більше інформації про це див. у розділах 8 та 24.
91. Гордон Б. Хінклай, "Заключні зауваження", *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2004, сс. 103–104.
92. Гордон Б. Хінклай, "Жінки в нашому житті", *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2004, с. 82.
93. Thomas S. Monson, "God Be with You Till We Meet Again", *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, 30.
94. Гордон Б. Хінклай, "Вірою пересувати гори", *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2006, с. 82.
95. Гордон Б. Хінклай, "Заключні слова", *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2007, с. 108.
96. Virginia H. Pearce, "A Daughter's Tribute", *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, 18–19.
97. Gordon B. Hinckley, "What Is This Thing That Men Call Death?" *In Memoriam: President Gordon B. Hinckley, 1910–2008*, 32.

Першим Видінням розпочався “останній розділ в довгій хроніці Божих справ з чоловіками і жінками на землі”.

Відновлення євангелії---“зоря яснішого дня”

*“Ця славетна євангелія розпочалася з
явлення Батька і Сина юнакові Джозефу”.*

3 життя Говарда Б. Хінклі

Упродовж всього свого життя Президент Гордон Б. Хінклі зберігав у серці глибоку повагу до людей і місць, пов'язаних з відновленням євангелії. Він відчував особливу вдячність за Джозефа Сміта та його роль у Відновленні, і він говорив про “постійно зростаюче бажання свідчити про божественність Господа і про місію пророка Джозефа Сміта”¹.

У 1935 р., коли Гордон повертався додому, відслуживши місію в Англії, він разом з іншими місіонерами, які теж повертали-ся додому, відвідали Священний гай і пагорб Кумора. Також вони відвідали Картеджську в'язницю, де загинули мученицькою смертю пророк Джозеф і Гайрум Сміт. Вони ходили курними вулицями Наву, це тут вигнанці-святі перетворили болотисту місцевість в прекрасне місто. Безсумнівно, роздуми про випробування та перемоги святих в той ранній період не йшли з думки Гордона, коли він знаходився в тих місцях і коли він продовжував рухатися шляхом піонерів на захід, до Солт-Лейк-Сіті.

У подальші десятиліття Гордон Б. Хінклі ще багато разів повертався в ці священні місця Відновлення. На духовному Різдваному вечорі з Першим Президентством 3 грудня 2000 р. він поділився власним досвідом про відвідування Священного гаю:

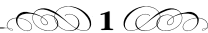
“Кілька років тому я був призначений головувати на конференції в Рочестерському Нью-Йоркському колі. У неділю я сказав братам, що були зі мною: “Давайте встанемо рано-вранці, раннім недільним ранком, та й сходимо перед конференцією у

Священний гай”. Вони погодились. Отже рано-вранці того весняного Суботнього дня президент місії, президент колу, регіональний представник і я вирушили до Пальміри і пішли в той гай. Там нікого більше не було. Було спокійно і прекрасно. Вночі пройшов дощ. На деревах було малесеньке свіже листячко.

Ми тихо перемовлялися один з одним. Ми стали на коліна на вологу землю і молилися. Ми не чули чутного голосу. Ми не бачили видіння. Але якимось незбагненим чином нам було сказано в нашому розумі, кожному з нас, що дійсно, це відбулося тут саме так, як Джозеф і сказав, що відбулося. Саме тут Бог, наш Вічний Батько, і Його Улюблений Син, воскреслий Господь Ісус Христос, явилися 14-річному юнакові й говорили з ним. Їхнє незрівнянне світло впало на нього, і йому було сказано, що він мав робити.

Та грандіозна подія, Перше Видіння, розсунула завіси, через які на землю прийшло відновлення Церкви Христа. Вона вийшла з пустелі темряви, з похмурості минулих віків в славну зорю нового дня. Книга Мормона прийшла як ще одне свідчення про Господа Ісуса Христа. Його Святе небесне священство було відновлено під руками тих, хто тримав його у давнину. Ключі й повноваження були передані пророку та його товаришам у служінні. Давня Церква знову була на землі з усіма благословеннями, повноваженнями, ученнями, ключами та принципами, які були в ній у попередніх розподілах. Це Церква [Христа]. Вона носить Його ім'я. Вона керується Його священством. Немає під небом іншого імені, яким люди повинні бути спасеними. Джозеф Сміт ... став Його видатним свідком”².

Учення Гордона Б. Хінклі

Після Спасителевої смерті Церква, яку Він встановив, поступово опинилася у стані відступництва.

[Ісус Христос] був і є визначною центральною фігурою в історії людства, zenітом часів і епох всього людства.

Незадовго до Своєї смерті Він висвятив Своїх Апостолів. Протягом певного часу справу продовжували вони. Його Церкву було встановлено³.

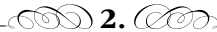
Після Спасителевої смерті Церква, яку Він встановив, поступово опинилася у стані відступництва. Здійснилися слова Ісаї, який сказав: “Й осквернилась земля під своїми мешканцями, бо переступили закони, постанову порушили, зламали вони заповіта відвічного” (Ісаїя 24:5)⁴.

Листи Павла закликали послідовників Христа бути сильними, щоб вони не зійшли на шляхи нечестивого. Але дух відступництва таки зрештою переміг⁵.

Минули століття. Хмара темряви оповивала землю. Ісаїя так описав це: “Бо темрява землю вкриває, а морок---народи” (Ісаїя 60:2).

То була пора грабунку й страждань, позначена довгим і кривавим конфліктом. ... То була епоха безнадії, час господарів і наймитів.

Перша тисяча років минула, закінчувалося й друге тисячоліття. Його перші століття були продовженням попереднього. Це був час, сповнений страху і страждань⁶.

2.

Відродження і Реформація допомогли підготувати шлях для відновлення євангелії.

Але якимось чином у цю довгу пору темряви була запалена свічка. В епоху Відродження прийшов розквіт освіти, мистецтва і науки. Виник рух сміливих і безстрашних чоловіків та жінок, які дивилися вбік неба і визнавали Бога та Його божественного Сина. Ми називаємо цю пору Реформацією⁷.

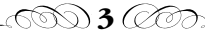
Реформатори, такі як: Лютер, Меланхтон, Гус, Цвінглі і Тіндейл, трудилися, щоб змінити [християнську] церкву. Це були люди великої сміливості, через свої вірування дехто з них був відданий на жахливу смерть. Протестантизм народився з їхнього воання про реформацію. Коли та реформація не відбулася, реформатори організували свої власні церкви. Зробили вони це без повноваження священства. Їхнім бажанням було знайти свого роду нішу, в якій би вони могли поклонятися Богу так, як, на їхнє відчуття, Він хотів, щоб вони поклонялися.

Коли це велике сум'яття розтривожило весь християнський світ, пішли в рух також і політичні сили. Потім розпочалася війна за незалежність в Америці, вона привела до народження країни, в Конституції якої було проголошено, що уряд не повинен простягати свою загребушу руку в питання релігії. Розпочався новий день, славетний день. Тут вже не було державної церкви. Не віддавалася перевага жодній вірі.

Після століть темряви, страждань і боротьби настав час для відновлення евангелії. Давні пророки казали про цей час як про довгоочікуваний день.

Уся минула історія вказувала на цю епоху. Століття з усіма їхніми стражданнями і всіма їхніми надіями пройшли й відішли. Усемогутній Суддя народів, Живий Бог, визначив, що часи, про які говорили пророки, настали. Даниїл передбачив це як камінь, що відірвався від гори без рук і який став великою горою й заповнив собою всю землю [див. Даниїл 2:35, 44]⁸.

Відновлення розпочалося з явлення Батька і Сина Джозефу Сміту.

Після багатьох поколінь людей на землі—і багато з них прожили у війнах, ненависті, темряві й злочестивості—настав величний новий день Відновлення. Ця славетна евангелія розпочалася з явлення Батька і Сина юнакові Джозефу⁹.

Яким дійсно дивовижним було те видіння в 1820 році, коли Джозеф молився серед дерев і там перед ним постали обоє---Батько і Син. Один з Них звернувся до нього, називаючи його ім'я, і сказав, указуючи на іншого: "Це Мій Улюблений Син, слухай Його!" (Джозеф Сміт—Історія 1:17).

Нічого подібного до цього ніколи не відбувалося. Хтось може подумати, а чому це так важливо, що явилися обоє---Батько і Син. Я думаю це було тому, що Вони відкривали розподіл повноти часів---останній і завершальний розподіл евангелії, коли все з попередніх розподілів мало бути зібрано в одне. Він мав стати останнім розділом в довгій хроніці Божих справ з чоловіками і жінками на землі¹⁰.

*Повноваження і ключі Мелхиседекового священства
були відновлені на землі як частина Відновлення.*

Кожна заява, яку ми робимо стосовно божественного повноваження, кожна істина, яку ми пропонуємо стосовно дійсності цієї роботи, ---усе це коріниться у Першому видінні юнака-пророка. Без нього нам не було б що говорити. Воно було тим, що могутньо розсунуло завісу на розподілі повноти часів, коли Бог пообіцяв, що Він відновить всю владу, дари, благословення всіх попередніх розподілів¹¹.

4

Повноваження і ключі священства були відновлені.

При відновленні священства Ааронового воскреслий Іван Христитель поклав свої руки на голови Джозефа Сміта і Олівера Каудері і сказав: “Вам, мої товариші у служінні, в ім’я Месії я передаю священство Аарона, яке володіє ключами священнослужіння ангелів, і евангелії покаяння, і хрищення зануренням для відпущення гріхів; і його ніколи вже не буде забрано знову з землі, до того часу, як сини Левія пожертвують знову жертву Господу в праведності” (УЗ 13:1)¹².

Після нього прийшли Петро, Яків та Іван, апостоли Господа Ісуса Христа, які дарували Джозефу та Оліверу Каудері Мелхиседекове священство, яке ці апостоли отримали під руками Самого Господа¹³.

Троє зі [Спасителевих] апостолів---Петро, Яків і Іван---явилися Джозефу та Оліверу десь “у глушині” біля річки Сасквеганни (див. УЗ 128:20). Вони поклали свої руки на їхні голови і передали їм цю святую владу. ...

Я можу відслідкувати лінію мого священства прямо до цієї події. Вона проходить так: я був висвячений Девідом О. Мак-Кеем; який був висвячений Джозефом Ф. Смітом; який був висвячений Бригамом Янгом; який був висвячений Трьома свідками; які були висвячені Джозефом Смітом молодшим і Олівером Каудері; які були висвячені Петром, Яковом і Іваном; які були висвячені Господом Ісусом Христом.

Подібним чином воно приходить до [кожного носія Мелхиседекового священства]. Кожний з вас, брати, хто має це священство, також отримав його по прямій лінії від Петра, Якова та Івана¹⁴.

5

Через Джозефа Сміта Господь відкрив істини, завдяки яким ми відрізняємося від інших церков.

Дозвольте назвати кілька з багатьох учень і практик, які відрізняють нашу Церкву від усіх інших церков, і всі вони прийшли через одкровення молодому пророкові. Вони знайомі вам, проте вони варті того, щоб їх повторювати і над ними розмірковувати.

Божество

Перше з них ...---це явлення Самого Бога і Його Улюбленого Сина, воскреслого Господа Ісуса Христа. Це величне явлення Божества людині, на мою думку, є найважливішою подією після народження, життя, смерті та Воскресіння нашого Господа у середині часів.

Ми не маємо запису про жодну подію, рівну цій.

Протягом століть люди збиралися і сперечалися стосовно природи Божества. У 325 році Костянтин зібрав у Нікеї богословів різних спрямувань. Після двох місяців гарячих дебатів вони дійшли компромісного висновку стосовно природи Божества, який протягом багатьох поколінь був доктринальним постулатом для християн.

Я пропоную вам прочитати це визначення і порівняти його з твердженням хлопчика Джозефа. Він просто каже, що Бог стояв перед ним і розмовляв з ним. Джозеф міг бачити Його і міг чути Його. Бог мав вигляд людини, матеріальної істоти. Поруч з Ним стояв воскреслий Господь, окрема істота, Якого Бог назвав Своїм Улюбленим Сином, і з Яким Джозеф також розмовляв.

Я стверджую, що протягом короткого часу, поки продовжувалося те величне видіння, Джозеф дізнався про Божество більше, ніж усі богослови й церковники минулого.

У цьому божественному видінні безсумнівно було підтверджено реальність буквального воскресіння Господа Ісуса Христа.

Це знання про Божество, яке було прихованим від світу протягом століть, стало тим першим і величним, що відкрив Бог Своему обраному слугі¹⁵.

Книга Мормона---свідок, як і Біблія

Тепер я буду говорити про ще одну важливу річ, яку відкрив Бог.

Християнський світ приймає Біблію як слово Боже. Але більшість людей не має жодного уявлення, як вона до нас дійшла.

Не так давно я закінчив читати нову книгу відомого вченого. З інформації, яку він наводить, очевидним стає те, що різні книги в Біблії були зібрані разом без усякої системи. У деяких випадках записи про події були зроблені через довгий час після того, як ці події відбулися. Може виникнути запитання: “Чи Біблія істинна? Чи справді вона є словом Божим?”

Ми відповідаємо, що вона є словом Божим настільки, наскільки правильно її перекладено. Рука Божа керувала її створенням.

“Книга Мормона ... промовляє, наче голосом з праху, даючи свідчення про Сина Божого”.

Але зараз ця книга є не єдиною [книгою Писань]. Існує ще одне свідчення про суттєві й важливі істини, що в ній містяться.

Писання проголошують, що “кожна справа хай станеться вироком двох чи трьох свідків” (2 Коринтянам 13:1).

Книга Мормона була явлена даром і силою Бога. Вона промовляє, наче голосом з праху, даючи свідчення про Сина Божого. У ній розповідається про Його народження, служіння, розп'яття і воскресіння та про Його прихід до праведних в землі Щедра на Американському континенті.

Це матеріальна річ, яку можна взяти в руки, прочитати і перевірити її істинність. На її сторінках міститься запевнення стосовно її божественного походження. Зараз уже мільйони людей перевірили її і зрозуміли, що вона є істинним і священним літописом. ...

Так само, як Біблія є свідченням Старого світу, Книга Мормона є свідченням Нового світу. Вони поєднані разом, проголошуючи, що Ісус є Сином Батька. ...

Ця священна книга, що з'явилась як одкровення Всемогутнього, справді є ще одним свідченням про божественність нашого Господа¹⁶.

Влада священства і церковна організація

Священство—це повноваження діяти від імені Бога. ... Нещодавно я прочитав [одну] книгу, в якій написано про відступництво Церкви в давнину. Якщо повноваження тієї Церкви було втрачено, як його можна було замінити?

Повноваження священства прийшло з єдиного місця, з якого воно й може прийти, тобто з небес. Це повноваження було дароване під руками тих, хто мав його, коли Спаситель ходив по землі. ...

Як прекрасно, що було дано вірець відновлення, яке привело до організації Церкви у 1830 році. ... Саму назву Церкви було дано через одкровення. Чия це була Церква? Джозефа Сміта? Олівера Каудері? Ні, це була Церква Ісуса Христа, відновлена на землі в ці останні дні¹⁷.

Сім'я

Ще одне чудове й виняткове одкровення, дане пророкові, стосувалося плану вічного життя сім'ї.

Сім'я—це створіння Всемогутнього. Вона є уособленням найсвятіших стосунків. Вона є найсерйознішим з усіх починань. Вона є основою в організації суспільства.

Через одкровення від Бога Його пророкові було дано вчення і повноваження, завдяки яким сім'ї запечатуються разом не лише на це життя, але і на всю вічність¹⁸.

Невинність малих дітей

Невинність малих дітей—ще одне одкровення, яке Бог дав через пророка Джозефа. Загальною є практика христити немовлят, щоб зняти з них те, що називається гріхом Адама і Єви. Учення відновлення пояснює, що мета хрищення—відпущення

особистих гріхів людини. Хрищення стає завітом між Богом і людиною. Його виконують, коли людина досягає віку підзвітності і є достатньо дорослою, щоб відрізнити добро від зла. Хрищення зануренням є символічною смертю і похованням Ісуса Христа і Його підняттям з мертвих завдяки воскресінню¹⁹.

Спасіння померлих

Далі я назву ще одну істину, дану через одкровення. Нам сказано, що Бог “не дивиться на обличчя”, однак я не знаю жодної іншої церкви, де піклуються про те, щоб померлі отримали всі ті благословення, які доступні живим. Лише в цій Церкві є велике вчення про спасіння померлих. ... Померлим надається така сама можливість, як і живим. Я знову повторюю: яку славетну і прекрасну можливість надав Всемогутній через одкровення Своему пророкові²⁰.

Природа, мета і потенціал Божих дітей

Було відкрито вічну природу людини. Ми—сини і дочки Бога. Бог--Батько наших духів. Ми жили до того, як прийшли сюди. Ми були особистостями. Ми народилися в цьому житті згідно з Його планом. Ми знаходимося тут, щоб довести свою гідність, діючи відповідно до свободи волі, даної нам Богом. Коли ми помираємо, то продовжуємо жити. Наше вічне життя складається із трьох частин: перша—це доземне існування, друга—земне існування, а третя—життя після смерті. Вмираючи, ми помираємо для цього світу і перетинаємо завісу, входячи до тієї сфери, в яку ми гідні увійти. Це вчення Церкви також є унікальним, неповторним і цінним, яке прийшло через одкровення²¹.

Сучасне одкровення

Я пропоную цей короткий перелік надзвичайного виливу знань і повноважень від Бога на голову Його пророка. ... Є ще одне вчення, про яке я повинен сказати. Це принцип сучасного одкровення. В Уложенні віри, написаному Пророком, сказано:

“Ми віримо всьому, що Бог відкрив, усьому, що Він відкриває тепер, і ми віримо, що Він відкриє ще багато великого і важливого стосовно Царства Божого” (Уложення віри 1:9).

Зростаюча Церква, Церква, що поширюється по всій землі в цей складний час, потребує постійного одкровення від небесного трону, яке буде її спрямовувати й рухати вперед.

З молитвою і щирим прагненням знати волю Господа, ми свідчимо, що напрямок вказано, що одкровення приходять і що Господь благословляє Свою Церкву на шляху її долі.

На міцній основі божественного покликання пророка Джозефа й одкровень Божих, які було отримано через Нього, ми йдемо вперед²².

Стоячи 15-м в лінії [священства] від Джозефа Сміта і носячи пророчу мантию, яка прийшла до нього, я урочисто проголосую своє свідчення про те, що розповідь пророка Джозефа про [події Відновлення] є правдивою, що Батько ... свідчив про божественність Свого Сина, що Син настановляв юнака-пророка і що далі сталася низка подій, які привели до організації “єдиної істинної й живої Церкви на лиці всієї землі” [УЗ 1:30]²³.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому людям у світі потрібно, щоб були відновлені Церква та євангелія Ісуса Христа? (Див. підрозділ 1). Як саме Господь підготував шлях для відновлення євангелії? (Див. підрозділ 2).
- Поміркуйте над вченнями Президента Хінклі стосовно Першого видіння (див. підрозділ 3). Як ваше свідчення про Перше видіння вплинуло на вас?
- Чому було необхідно, щоб священство було відновлено небесними посланцями? (Див. підрозділ 4). Чому важливо, щоб кожний носій Мелхиседекового священства міг прослідкувати свою лінію повноважень священства аж до Самого Ісуса Христа?
- Прогляньте у підрозділі 5 узагальнений виклад деяких істин, які прийшли через одкровення до пророка Джозефа Сміта. Як ці істини благословили ваше життя? Як ми можемо допомогти дітям зрозуміти й цінувати ці істини?

Відповідні уривки з Писань

Ісаія 2:1–3; Дії 3:19–21; Об'явлення 14:6–7; 2 Нефій 25:17–18;
УЗ 128:19–21

Допомога у вивченні

“Ви найкраще вчитеся євангелії, коли вас учить Святий Дух. Завжди починайте вивчення євангелії з молитви, щоб Святий Дух допомагав вам учитися” (*Проповідуйте Мою євангелію* [2005], с. 18).

Посилання

1. В Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 326.
2. “My Redeemer Lives”, *Ensign*, Feb. 2001, 72.
3. “At the Summit of the Ages”, *Ensign*, Nov. 1999, 73.
4. “Камінь, який відсічено від гори”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2007, с. 84.
5. “Зоря яснішого дня”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2004, с. 82.
6. “At the Summit of the Ages”, 73.
7. “Зоря яснішого дня”, сс. 82–83.
8. “At the Summit of the Ages”, 73.
9. “Зоря яснішого дня”, с. 83.
10. “Камінь, який відсічено від гори”, с. 84.
11. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 226.
12. “Те, про що я знаю”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2007, с. 84.
13. “Те величне, що відкрив Бог”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2005, с. 82.
14. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 411.
15. “Те величне, що відкрив Бог”, сс. 80–81.
16. “Те величне, що відкрив Бог”, сс. 81–82.
17. “Те величне, що відкрив Бог”, с. 82.
18. “Те величне, що відкрив Бог”, с. 82.
19. “Те величне, що відкрив Бог”, с. 82.
20. “Те величне, що відкрив Бог”, с. 82.
21. “Те величне, що відкрив Бог”, с. 83.
22. “Те величне, що відкрив Бог”, с. 83.
23. “Особливі свідки Христа”, *Ліягона*, квіт. 2001, с. 20.

Прапор для народів, світло для світу

“Це пора, щоб бути сильними. Це час, щоб без сумнівів рухатися вперед, добре усвідомлюючи значення, широчінь і важливість нашої місії”.

З життя Гордона Б. Хінклі

Невдовзі після повернення з місії, відслуженої ним в Англії, Гордон Б. Хінклі виконав одне останнє завдання від свого президента місії, Джозефа Ф. Меррілла. Президент Меррілл, який був і членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, попросив Гордона дати звіт Першому Президентству: Президенту Геберу Дж. Гранту і президентам Дж. Рубену Кларку молодшому та Девіду О. Мак-Кею. Гордон зв'язався із секретарем Першого Президентства, і йому була призначена зустріч.

Коли Гордон увійшов у кімнату нарад Першого Президентства, Президент Грант та його радники тепло привітали його. Потім Президент Грант сказав: “Брате Хінклі, ми дамо вам п'ятнадцять хвилин, щоб розказати нам, що ж старійшина Меррілл хоче, аби ми почули”. Гордон вийшов з тієї кімнати через годину і п'ятнадцять хвилин. За п'ятнадцять наданих йому хвилин він розповів про те, що непокоїло президента його місії: місіонерам потрібні були кращі друковані матеріали, які б допомагали їм в роботі. Його стисла розповідь привела до розпитувань з боку Першого Президентства і до годинної бесіди.

Виконавши це завдання, Гордон відчув, що “його місія тепер вже справді закінчена і настав час рухатися вперед та складати плани на майбутнє”. Він вже мав диплом Університету Юти за спеціальністю “Англійська мова” і хотів отримати ступінь магістра в галузі журналістики в Колумбійському університеті

*“Місія Церкви полягає в тому, щоб бути прапором
для народів і світлом для світу”.*

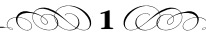
у Нью-Йорку. Однак телефонний дзвінок, який пролунав через два дні після його зустрічі з Першим Президентством, змінив його плани. Дзвонив президент Мак-Кей, який сказав: “Брате Хінклі, учора на зборах Президентства і Дванадцятьох ми обговорили те, про що говорили під час вашої зустрічі з нами. І щоб задовольнити окреслені вами потреби, ми створили комітет, в який входять шість членів Кворуму дванадцятьох, а головою комітету є Стівен А Річардс. Ми хотіли б запросити вас прийти й працювати в цьому комітеті”¹.

Гордон прийняв це запрошення й був прийнятий на роботу в якості виконавчого секретаря новоствореного Церковного комітету у справах радіомовлення, видавництва та місіонерської літератури. Він так ніколи й не навчався в Колумбійському університеті і ніколи не працював журналістом, щоб публікувати новини світу. Натомість він розпочав справу публікації доброї євангельської новини, якою займався до кінця свого життя. Ці обов’язки розширилися пізніше, коли він служив генеральним авторитетом.

Розвинувши здібність ясно висловлюватися навіть у складних ситуаціях, Гордон Б. Хінклі часто отримував доручення давати інтерв’ю репортерам. Як Президент Церкви, він і далі продовжував з радістю користуватися такими можливостями, допомагаючи цим виводити Церкву Ісуса Христа “з мороку” (УЗ 1:30). Він заявляв:

“Я вірю і свідчу, що місія Церкви полягає в тому, щоб бути прапором для народів і світлом для світу. Ми взяли на себе велике всеохоплююче завдання, від якого не можна ні відсахнутися, ні відмовитися. Ми прийняли завдання і вирішили виконати його, і з допомогою Бога ми це зробимо”².

Учення Гордона Б. Хінклі

Як той камінь у сні Даниїла, Церква котиться вперед, щоб наповнити собою всю землю.

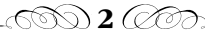
Ця Церква почалася зі смиренної молитви юнака Джозефа Сміта в гаю на фермі його батька. З тієї дивовижної події, яку

ми називаємо Першим видінням, й пішла ця робота. ... Це є втіленням Даниїлового видіння, в якому він побачив камінь, що відірвався сам від гори й покотився вперед, наповнюючи всю землю (див. Даниїл 2:44--45)³.

Коли Церква була організована у 1830 р., там було лише шість її членів [та] зменька віруючих; усі вони були жителями майже нікому невідомого селища. ... Сьогодні коли Сіону процвітають у кожному штаті Сполучених Штатів, у кожній провінції Канади, у кожному штаті Мексики, у кожній країні Центральної Америки та по всій Південній Америці.

У нас є громади на Британських островах і в Європі, де за ці роки до Церкви приєдналися тисячі. Ця робота досягла країн Балтії, а також Болгарії, Албанії та інших країв тієї частини світу. Вона поширюється по безкрай Росії. Вона досягла Монголії і поширюється через країни Азії до Тихоокеанських островів, Австралії і Нової Зеландії, а також до Індії та Індонезії. Вона процвітає у багатьох країнах Африки. ...

І це тільки початок. Ця робота буде й далі посилюватися, успішно проводиться й поширюватися на землі⁴.

Перші провідники Церкви мали пророче бачення долі цієї Господньої роботи.

24 липня 1847 р. загін наших людей-піонерів прибув у Долину [Солоного озера]. Головна група прибула туди за день чи два до цього. Бригам Янг прибув у суботу. Наступного дня, у неділю, було проведено богослужіння і вранці, і увечері. Не було ніякого залу, щоб їм було де провести збори. Я гадаю, що тієї спекотної липневої неділі вони сиділи хто на дишлах своїх фургонів, хто на землі, обпершись на колеса, а брати говорили до них. Час посівної вже давно минув. Пора була вже пізня [для посіву], і перед ними постало непомірно складне й невідкладне завдання--вирішити, чи варто їм сіяти зерно, щоб виростити врожай на наступний рік. Однак президент Янг благав, щоб вони не порушували Суботній день ні тоді, ні у майбутньому.

Наступного ранку вони розділилися на групи, щоб обстежити свої навколишні місця. Бригам Янг, Уілфорд Вудрафф та зменька

їхніх товаришів пішки пішли з їхнього наметового містечка. ... Вони піднялися на вершину гори, що нагадувала купол; для президента Янга зробити це було нелегко через його недавно хворобу.

Брати, стоячи на тій вершині, бачили долину, що розляглася на південь від них. Це була переважно неродюча місцевість, на якій були лише верби та очерет, що росли вздовж струмків, якими вода з гір стікала в озеро. Не було ніяких будівель, але Бригам Янг сказав у суботу за тиждень до цього: “Ось це місце”.

Вершину, на якій вони стояли, було названо Ensign Peak [Ензайн-Пік (Пік Прапора)], відповідно до цих прекрасних пророчих слів Ісаї: “І підійме [мається на увазі Бог] прапора народу здалека, і засвище йому з кінця краю, і прийде він хутко та легко”. (Ісаїя 5:26).

“І поганам підійме Він прапора, і згромадить вигнанців Ізраїля, і розпоршення Юди збере з чотирьох країв світу!” (Ісаїя 11:12). ...

Я думаю, [ті Брати] тоді говорили також і про будівництво храму ... на виповнення ось цих слів Ісаї:

“І станеться на кінці днів, міцно поставлена буде гора дому Господнього на шпилі гір, і піднята буде вона понад згір'я,---і полинуть до неї всі люди.

І підуть численні народи та й скажуть: “Ходіть та зберімось на гору Господню, до дому Бога Якового, і доріг Своїх Він нас навчить, і ми підемо стежками Його! Бо вийде з Сіону Закон, і слово Господнє---з Єрусалиму”. (Ісаїя 2:2-3).

“Це ж безглуздо”,---міг би сказати той, хто чув цих чоловіків того липневого ранку 1847 р. Вони не були схожі на державних діячів з чудовими мріями. Вони не були схожі на правителів, що зосереджено вивчають карти й проектують імперію. Вони були вигнанцями, яких прогнали з їхнього прекрасного міста на [ріці] Міссісіпі в цей безлюдний край на Заході. Але у них було бачення, основане на Писаннях і словах одкровення.

Я захоплююся далекоглядністю тієї маленької групи. Це було і відважно, і сміливо. Це було майже неймовірно. Тут вони були

Через два дні після прибуття в Долину Солоного озера Бригам Янг з кількома іншими братами піднявся на вершину гори, яка за формою нагадувала купол і яку назвали Ензайн-Пік; звідти вони оглянули навколишню місцевість.

за майже тисячу миль [1600 кілометрів] від найближчого поселення на сході та майже за вісімсот миль [1300 кілометрів] від узбережжя Тихого океану. Клімат тут був несприятливий. Земля відрізнялася від того чорного суглинку, який був в Іллінойсі та Айові, де вони ще недавно жили. Вони тут ніколи не вирощували зернових. Вони ще не знали, яка тут зима. Вони не збудували ще тут жодної будівлі. І ось ці пророки, одягнені в старий, зношений в дорозі одяг, стоячи у взутті, в якому вони пройшли більше тисячі миль від Наву до цієї долини, говорили про тисячолітнє видіння. Вони говорили про пророчче бачення дивовижної доли цієї справи. Вони зійшли того дня з піку й пішли працювати, щоб їхня мрія стала реальністю⁵.

3

Ми ніколи не повинні втрачати з поля зору божественне призначення Божої роботи і тієї ролі, яку ми в ній відіграємо.

Іноколи в наші дні, коли ми йдемо своїми вузькими стежками й забиваємося у маленькі ніші своєї відповідальності, ми втрачаємо бачення грандіозності всієї картини. Коли я ще був малим хлопцем, тяглових коней було багато. Важливою частиною збруї

була вуздечка. На вуздечці були шори, по одній з кожного боку. Вони надівалися на коня так, щоб він міг бачити тільки прямо перед собою, а не з боків. Шори призначалися для того, щоб не дати коневі злякатися чи відволікатися, але зосереджувати свою увагу на дорозі, що була в нього під ногами.

Дехто з нас виконує свою роботу, неначе з тими шорами на своїх очах. Ми бачимо тільки свій невеличкий, вузький шлях. Ми не дивимося ширше. Наша відповідальність у Церкві може бути незначною. Виконувати цю відповідальність старанно---це добре. І добре знати, як ця відповідальність сприяє реалізації великої загальної програми зростання Божого царства.

Президент Гарольд Б. Лі якось сказав, ... наводячи слова невідомого автора: "Оглядайте великі поля й обробляйте маленькі".

Моє тлумачення цих слів таке: ми повинні усвідомлювати, наскільки можливо, широчінь і глибину, і височину---грандіозне й прекрасне, велике й всеохоплююче---Господньої програми, а потім старанно трудитися, щоб виконати свій обов'язок в дорученій нам частині цієї програми.

Кожний з нас має маленьке поле, щоб обробляти його. Роблячи так, ми ніколи не повинні губити з поля зору ширшу картину, складнішу композицію божественного призначення цієї роботи. Вона дана нам Богом, нашим Вічним Батьком, і кожний з нас має відігравати певну роль у тканні її розкішного гобелену. Наш особистий внесок може бути невеликим, але він не є неважливим. ...

... Виконуючи частину, яку ви були покликані виконувати, ніколи не губіть з поля зору всю цю прекрасну й дивовижну картину---призначення цього розподілу повноти часів. Красиво влітайте свою маленьку ниточку у величезний гобелен, візерунок для якого дав нам Бог Небесний. Високо тримайте прапор, під яким ми йдемо. Будьте старанними, будьте справжніми, будьте чесними, будьте вірними, щоб в тому прапорі не було дефекту.

Бачення цього царства---це не легкий нічний сон, що зникає при сході сонця. Це справді план і робота Бога, нашого Небесного Батька. Виконувати їх мають всі Його діти.

Знищуючи полин на цих західних рівнинах [Юти], щоб закласти основи для створення громади, виконуючи всі земні справи, необхідні, щоб вижити і зростати, наші предки[піонери] завжди бачили перед собою грандіозність цієї великої справи, до якої вони були залучені. Це та робота, яку ми повинні виконувати з тим самим баченням, яке мали вони. Це та робота, яка буде продовжуватися після того, як ми зійдемо з цієї сцени. Нехай же Бог допоможе нам, слугам, покликаним за Його божественною волею, виконувати її якнайкраще, рухати її вперед і будувати царство недосконалими руками, які поєднані спільною справою---виконанням досконалого плану⁶.

4

Ми можемо стати прапором для народів, від якого люди землі можуть набратися сили.

Мої брати і сестри, настав час стати нам трішечки вищими, звести вгору свої очі й сягнути своїм розумом більшого осмислення й розуміння грандіозної тисячолітньої місії цієї Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Це пора, щоб бути сильними. Це час, щоб без сумнівів рухатися вперед, добре усвідомлюючи значення, широчінь і важливість нашої місії. Це час робити все правильно, незважаючи на всі можливі наслідки. Це час довести, що ми виконуємо заповіді. Це пора, щоб з добротою й любов'ю простягнути руку допомоги тим, хто у відчаї, і тим, хто блукає у темряві й страждає від болю. Це час бути тактовними, доброзичливими й ввічливими у всіх наших стосунках одне з одним. Іншими словами, бути більше схожими на Христа⁷.

Якщо світ не змінить курс своїх нинішніх тенденцій (а він навряд чи їх змінить) і якщо, з іншого боку, ми будемо й далі дотримуватися вчень пророків, то ми будемо все більше й більше ставати особливими й своєрідними людьми, яких світ буде помічати. Наприклад, тоді як цілісність сім'ї розпадається під натиском світу, наша позиція відстоювати священність сім'ї ставатиме все більш очевидною і навіть ще більш особливою, якщо в нас є віра, щоб дотримуватися цієї позиції.

Тоді як все більше поширюється потурання сексу, доктрина Церкви, якої послідовно навчали впродовж більш як півтора століття, ставатиме все більш унікальною і для багатьох навіть дивною.

Тоді як споживання алкоголю та зловживання наркотиками щороку все більше стає звичним у нашому суспільстві, наша позиція, заявлена Господом ще більш як півтора століття тому, ставатиме все більше незвичайною для світу. ...

Тоді як Суботній день дедалі все більше стає днем торгівлі й розваг, ті, хто дотримується приписів закону, написаного перстом Господа на Синаї, а пізніше підтвердженого через сучасне одкровення, будуть здаватися все більше дивними.

Завжди було нелегко жити у світі і не належати до нього. Ми не можемо жити тільки самі по собі або тільки самі для себе і не хочемо цього. Ми повинні спілкуватися з іншими. При цьому ми можемо бути люб'язними. Ми можемо не ображати. Ми можемо уникати будь-якого духу чи ставлення самовдоволення. Але ми можемо дотримуватися наших норм. ...

Оскільки ми дотримуємося цих та інших норм, яких вчить Церква, багато хто у світі буде поважати нас і знаходити в собі силу підтримувати те, що, як знають і вони також, є правильним.

“І,---за словами Ісаї,---підуть численні народи, та й скажуть: “Ходіть та зберімося на гору Господню, до дому Бога Якового, і доріг Своїх Він нас навчить, і ми підемо стежками Його! Бо вийде з Сіону Закон, і слово Господнє---з Єрусалиму”. (Ісая 2:3).

Нам не треба йти на компроміс. Ми не повинні йти на компроміс. Свічка, запалена Господом в цьому розподілі, може стати світлом для всього світу, й інші люди, бачачи наші добрі справи, можуть почати прославляти нашого Батька Небесного й наслідувати у своєму житті наш приклад, який вони помітили.

Починаючи з нас з вами, весь народ, який завдяки доброчесності свого життя у себе вдома, у себе на роботі, навіть у своїх розвагах, може стати як те місто на вершині пагорба, на яке люди можуть дивитися й навчатися, і як той прапор для народів, від якого люди землі можуть набиратися сили⁸.

Якщо ми хочемо тримати цю Церкву як прапор для народів і як світло для світу, то ми індивідуально і в наших особистих обставинах повинні більше відбивати світло, що було в житті Христа. Відстоюючи правду, ми не повинні боятися наслідків цього. Ми ніколи не повинні лякатися. Сказав Павло Тимофію:

“Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму.

Тож, не соромся засвідчення Господа нашого” (2 Тимофію 1:7–8)⁹.

Ви просто не можете нехтувати цією справою, яка є справою Христа. Ви просто не можете стояти на бокових лініях гравального поля й спостерігати за боротьбою сил добра і зла. ...

... Я закликаю вас з усією силою, яку маю, виконувати обов'язок, що стоїть вище вимог нашого щоденного життя, тобто, стійко триматися, навіть стати лідером у захисті тих справ, які роблять нашу цивілізацію сяючою і які дають втішення та мир в нашому житті. Ви можете бути лідером. Ви повинні бути лідером як член цієї Церкви у тих справах, які відстоює ця Церква. Не дозвольте страху завадити вашим старанням¹⁰.

Вам нічого боятися. Бог стоїть за штурвалом. Він поведе до успіху цієї роботи. Він пролле дощ з благословень на тих, хто ходить у послуху Його заповідям. Таким є Його обіцяння. Ніхто з нас не може сумніватися в Його здатності виконати те обіцяння.

... Наш Спаситель, Який є нашим Викупителем, Великим Єговою, могутнім Месією, пообіцяв: “Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас” (УЗ 84:88).

“Отже, не бійся, черідко мала; творіть добро; нехай земля і пекло об'єднаються проти вас, а якщо вас збудовано на Моїй скелі, вони не зможуть подолати. ...

Звертайтеся до Мене в кожній думці; не вагайтеся, не бійтеся.

Подивіться на рани, які прокололи Мій бік, і також на сліди цвяхів на Моїх руках і ногах; будьте вірними, виконуйте Мої заповіді, і ви успадкуєте царство небесне” (УЗ 6:34, 36–37).

“Якщо ми хочемо тримати цю Церкву як прапор для народів і як світло для світу, то ми повинні більше відбивати світло, що було в житті Христа”.

Згуртовано, працюючи пліч-о-пліч, ми будемо рухатися вперед як слуги живого Бога, виконуючи роботу Його Улюбленого Сина, нашого Господаря, Кому ми служимо і Чие ім'я ми прагнемо прославляти¹¹.

Ми повинні стояти твердо. Ми повинні стримувати світ. Якщо ми так робимо, то Всемогутній буде нашою силою і нашим захисником, нашим дороговказом і нашим одкровителем. Ми

будемо втішатися, знаючи, що ми робимо те, що Він хоче, аби ми робили. Інші люди можуть не погоджуватися з нами, та я впевнений, що вони поважатимуть нас. Ми не залишимося самі. Є багато тих, [хто] не нашої віри, але хто відчуває так, як ми. Вони будуть підтримувати нас. Вони будуть підтримувати нас в наших зусиллях¹².

Давайте ж захоплюватися цією чудовою порою в Господній роботі. Давайте не будемо гордовитими або зарозумілими. Давайте будемо смиренно вдячними. І нехай кожний з нас прийме рішення додавати яскравості цій прекрасній роботі Всемогутнього, щоб вона могла сяяти по всій землі як маяк сили й добра, на який дивився б весь світ¹³.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Читаючи підрозділ 1, що ви відчуваєте, коли думаєте про зростання Церкви з 1830 р. по сьогоднішній день?
- Прогляньте розповідь Президента Хінклі про прибуття перших піонерів у Долину Солоного озера (див. підрозділ 2). Що ми можемо дізнатися з цієї розповіді? Яку користь ми можемо отримати завдяки цьому пророчому баченню перших провідників Церкви? Що, на вашу думку, означає бути “прапором для народів”? (Див. Ісаїя 5:26; 11:12).
- У підрозділі 3 Президент Хінклі заохочує нас бачити “грандіозну картину” й мати “ширше бачення” Божої роботи. Чому нам потрібно бачити цю грандіозну картину? Чому ми іноді губимо її з поля зору? Як саме наші незначні зусилля сприяють зростанню Божого царства?
- Прогляньте, як саме, за словами Президента Хінклі, святі останніх днів стають більш “особливими й своєрідними людьми” (підрозділ 4). Як нам набути ширшого бачення й більшої сміливості у просуванні вперед Божої роботи? Як ми можемо жити у світі, але бути не від світу? Як ми можемо “більше відбивати світло, що було в житті Христа”? Чому для нас важливо відстоювати те, що є правильним?

Відповідні уривки з Писань

Матвій 5:14–16; 1 Нефій 14:14; УЗ 1:1–6; 65:1–6; 88:81; 115:5–6

Допомога у вивченні

“Переконайтеся, що ви не вважаєте себе тим “справжнім вчителем”. Вважати так означає допускати серйозну помилку. ... Стережіться, аби не стати вам на цей шлях. Головна роль вчителя---підготувати шлях, йдучи яким люди матимуть можливість для духовного зростання з Господом” (Джин Р. Кук, процитовано в *Навчати---немає покликання величнішого* [2000], с. 41).

Посилання

1. Див. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 83–85.
2. “Прапор—народам, світло—світу”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2003, сс. 82–83.
3. “Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2007, сс.115–117.
4. “Камінь, який відсічено від гори”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2007, с. 84.
5. “An Ensign to the Nations”, *Ensign*, Nov. 1989, 51–52.
6. “An Ensign to the Nations”, 52–54.
7. “This Is the Work of the Master”, *Ensign*, May 1995, 71.
8. “A City upon a Hill”, *Ensign*, July 1990, 4–5.
9. “Прапор—народам, світло—світу”, с. 84.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 138.
11. “This Is the Work of the Master”, 71.
12. “Прапор—народам, світло—світу”, с. 83.
13. “Стан Церкви”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2004, с. 6.

“У нас є всі підстави бути оптимістами”.

Навчитися бути щасливими й оптимістично налаштованими

*“Будьте віруючими. Будь радісними.
Не опускайте рук. Усе буде добре”.*

3 життя Гордона Б. Хінклі

Мати Президента Гордона Б. Хінклі, Ада Бітнер Хінклі, часто казала, що “радісний настрій та усмішка на обличчі допоможуть справитися з майже кожною неприємністю і кожна людина сама відповідає за своє щастя”¹. “Позитивне світосприйняття було притаманним” також і його батькові, Брайанту С. Хінклі². Президент Хінклі згадував: “Коли я був ще молодим і не проти був покритикувати, мій батько казав: “Циніки нічому не сприяють, скептики нічого не створюють, а ті, хто сумнівається, нічого не досягають”³. Молодий Гордон Хінклі під впливом поради й прикладу своїх батьків навчився ставитися до життя з оптимізмом та вірою.

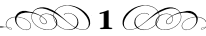
Під час служіння місіонером в Англії старійшина Хінклі старанно дотримувався поради свого батька. Вони з напарником щоранку тиснули один одному руку й казали: “Життя прекрасне”⁴. Майже через 70 років він запропонував групі місіонерів на Філіппінах робити те саме. “Учора був чудовий день у моєму житті,---сказав він їм.--- Кожний день у моєму житті---чудовий. Я сподіваюсь, кожний день у вашому житті---чудовий і чудовий він для кожного з вас. Я сподіваюсь, ви можете перед виходом з дому потиснути руку своєму напарнику і сказати: “Брате (сестро), життя прекрасне. Що ж пішли, і нехай у нас буде хороший день”. І коли ви повертаєтеся додому ввечері, я сподіваюсь, ви зможете сказати один одному: “День пройшов чудово. У нас

був хороший час. Ми допомогли комусь по дорозі. ... Ми зв'яжемося з ними пізніше, будемо молитися й сподіватися, що вони прийдуть до церкви". На місії кожний день має бути хорошим"⁵.

Ця порада відображала підхід Президента Хінклі до життя. Президент Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, поділився наступним спостереженням стосовно Президента Хінклі та його дружини, Марджорі: "Вони не марнують час, роздумуючи про минуле чи хвилюючись про майбутнє. І що б там не було, вони наполегливо рухаються вперед"⁶. Старійшина Джеффри Р. Холланд, також з Кворуму дванадцятьох, зауважив: "Все буде добре!"---це, можливо, найбільш повторюване запевнення Президента Хінклі сім'ї, друзям і товаришам. "Продовжуйте старатися,---скаже він.--- Будьте віруючими. Будь радісними. Не опускайте рук. Усе буде добре"⁷.

Учення Гордона Б. Хінклі

Навіть коли багато людей налаштовані негативно й песимістично, ми можемо підтримувати в собі дух радості й оптимізму.

Існує страшна хвороба песимізму в країні. Це майже епідемія. Нас постійно годують незмінною й прокислою їжею злих наклепів, дріб'язкової критики, лихослів'я стосовно одне одного. ...

Я тут ... і благаю вас припинити пошук бур, а більше насолоджуватися сонячним світлом. Я пропоную, щоб ми більше наголошували на позитивному. Я прошу, щоб ми трошки більше помічали хорошого, щоб ми притишили свої голоси образ і сарказму, щоб ми більш щиро хвалили за доброчесність і старання.

Я не прошу припинити всю критику. Виправлення допомагає зростанню. З покаанням приходить сила. Мудрі ті чоловік і жінка, які, визнаючи помилки, вказані іншими людьми, змінюють свій шлях. Я не закликаю до того, щоб усі наші розмови були солодким медом. Уміння зробити розумне зауваження, щире й чесне,---це здібність, якої треба прагнути й розвивати в собі. Я закликаю й прошу, щоб ми відвернулися від негативізму, який так поширений у нашому суспільстві, і шукали все те чудове

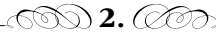
в країні і в час, в який живемо, щоб ми більше говорили одне одному про чесноти, ніж про недоліки, щоб песимізм замінився оптимізмом. Нехай наші страхи заміняться нашою вірою⁸.

У нас є всі підстави бути оптимістами в цьому світі. Так, навколо нас відбуваються трагедії. Так, проблеми є скрізь. Але ... ви не можете збудувати і не збудуєте нічого на песимізмі або цинізмі. Ви дивіться вперед з оптимізмом, трудіться з вірою---і все буде добре⁹.

Не впадайте в розпач. Не здавайтесь. Побачте сонячне світло за хмарами. Настане час, і можливості відкриються для вас. Не дозволяйте пророкам мороку ставити під загрозу ваші можливості¹⁰.

Розвивайте в собі почуття радості. Розвивайте в собі дух оптимізму. Ходіть з вірою, насолоджуйтеся красою природи, добродією тих, кого любите, свідченням, яке носите у своєму серці про те, що є божественним¹¹.

Господній план---це план щастя. Шлях буде легшим, тривога буде менше, протистояння буде не таким важким, якщо ми навчимося бути щасливими¹².

2.

Замість того, щоб заціклюватися на своїх проблемах, ми можемо дати духу вдячності направляти й благословляти нас.

Як же рясно ми благословенні! Якими ж вдячними нам слід бути! ... Розвивайте в собі дух вдячності за благословення життя й за дивовижні дари та привілеї, які кожний з нас має. Господь сказав, що лагідні впадуть на землю. (Див. Мт. 5:5). Я не можу не пояснити: лагідність означає, що людина відчуває вдячність, а не самовпевненість, і вона усвідомлює, що існує сила, більша за їхню власну силу, визнає Бога і приймає Його заповіді. Це початок мудрості. Ходіть з вдячністю перед Тим, Хто дав життя й кожний добрий дар¹³.

Ніколи ще не було в історії світу прекраснішого часу, щоб жити на землі, ніж цей. Яким же вдячним має відчувати себе

кожний з нас за те, що ми живемо в цей чудовий час з усіма дивовижними благословеннями, які є в нас¹⁴.

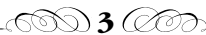
Думаючи про чудеса, які відбулися за час, який я прожив,--а їх загалом відбулося більше, ніж за всю історію людства,--я відчуваю благоговіння і вдячність. Я думаю про автомобіль і літак, про комп'ютери, факси, електронну пошту та Інтернет. Усе це настільки дивовижне й чудове. Я думаю про гігантські кроки, зроблені в медицині та санітарії. ... І поряд з усім цим--відбулося відновлення чистої євангелії Ісуса Христа. Ми з вами є складовою чуда й дива цієї великої справи і царства, яке поширюється по землі, благословляючи життя людей, де б воно не з'являлося. Яку ж глибоку вдячність я відчуваю¹⁵.

Ми живемо у повноту часів. Зверніть увагу на цю фразу. Зверніть увагу на слово *повноту*. Воно означає все те благо, зібране разом [з] минулих часів і відновлене на землі в цьому останньому розподілі.

Моє серце ... сповнене вдячністю до Всемогутнього Бога. Завдяки тому, що Він віддав Свого Сина, Який є Богом цього світу, ми так надзвичайно благословенні. У моєму серці віддуються слова нашого гімну: "Дякуй Богу за усе, що є. Дякуй Богу за життя своє. Дякуй Богу за життя своє. Щиро дякуй Богу за життя своє" (*Гімни*, № 145)¹⁶.

З вдячністю у своєму серці давайте не будемо зациклюватися на тих небагатьох проблемах, які в нас є. Краще давайте рахувати свої благословення і з великою вдячністю, що приходить від великої віри, рухатися вперед, щоб будувати Боже царство на землі¹⁷.

Нехай дух вдячності направляє і благословляє ваші дні й ночі. Працюйте над цим. І ви побачите, це принесе прекрасні результати¹⁸.

Євангелія Ісуса Христа дає нам підставу для радості.

Господь сказав: "Отже, піднесись серцем і звеселись, і припадай до завітів, які ти склала" [УЗ 25:13]. Я вірю, що Він каже

“В усьому в житті є так багато причин, щоб жартувати і сміятись. Життя для того, щоб радіти, а не просто терпіти до кінця”.

кожному з нас: “Будьте щасливі”. Євангелія---це те, що приносить радість. Вона дає нам підставу для радості¹⁹.

Ніколи не забувайте, хто ви є. ... Ви---справді дитина Бога. ... Він---ваш Вічний Батько. Він любить вас. ... Він хоче, щоб Його сини і дочки були щасливими. Гріх ніколи не був щастям. Злочестивість ніколи не була щастям. Непослух ніколи не був щастям. Шлях до щастя криється у плані нашого Небесного Батька і у послуху заповідям Його Улюбленого Сина, Господа Ісуса Христа²⁰.

Незалежно від того, що ви робили в минулому, я пропоную вам нелегке завдання--- ... упорядкувати своє життя відповідно до вчень євангелії, дивитися на цю Церкву з любов'ю, повагою та вдячністю як на матір вашої віри, жити так, щоб ваше життя було прикладом того, що зробить євангелія Ісуса Христа, аби принести щастя людині²¹.

Покаяння---один з перших принципів євангелії. Прощення---ознака божественності. У вас є надія. У вас попереду життя, і воно може бути сповнене щастя, навіть якщо минуле й було

затмарене гріхом. Це робота зі спасіння людей і допомоги їм в їхніх труднощах. Це і є призначенням євангелії²².

Я зустрічаю дуже багато людей, які постійно нарікають на тягарі їхніх обов'язків. Звичайно ж, навантаження велике. Треба багато, надто багато робити. Є фінансові тягарі, які додаються до цих навантажень, і через усе це ми схильні висловлювати своє невдоволення---часто вдома, нерідко на людях. Змініть свій спосіб мислення. Євангелія---добра новина. Людина є, щоб її мати радість [див. 2 Нефій 2:25]. Будьте щасливими! Нехай це щастя сяє на ваших обличчях і промовляє через ваше свідчення. На вас можуть чекати проблеми. Час від часу можуть траплятися трагедії. Але через усе пробивається вражаюче благання Господа:

“Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені,---і Я вас заспокою!

Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий,---і знайдете спокій душам своїм.

Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!” (Матвій 11:28–30).

Я насолоджуюсь ось цими словами Дженкінса Ллойда Джоунса, які я вирізав з газети *Deseret News* кілька років тому: Я зачитаю їх вам. ... Він сказав:

“Той, хто уявляє, що блаженство є звичайним станом, змарнує немало часу, бігаючи й вигукуючи, що його пограбували.

Більшість ударів пролітає повз ворота. М'ясо переважно жорстке. Більшість дітей виростають звичайними людьми. Більшість щасливих шлюбів вимагають неабиякої взаємної терпимості. Найчастіше робота є нудною, а не навпаки. ...

Життя схоже на подорож залізницею старих часів: затримки, запасні колії, дим, пил, зола і поштовхи, і все це тільки інколи урізноманітнюється прекрасними краєвидами та захоплюючими поривами швидкості.

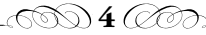
А фокус в тому, що ми маємо бути вдячні Господу за те, що Він дозволив нам мати цю подорож”. (*Deseret News*, 12 June 1973).

Я повторюю, мої брати і сестри: фокус в тому, що ми маємо бути вдячні Господу за те, що Він дозволив нам їхати; а хіба, в дійсності, це не чудова подорож? Насолоджуйтеся нею! Смійтеся з неї! Співайте про неї! Пам'ятайте слова автора Приповістей:

“Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості”. (Приповісті 17:22)²³.

Нехай у вашому житті буде щось світле. Нехай вам буде весело й радісно, жартуйте, вмійте час від часу сміятися над тим, що є смішним²⁴.

В усьому в житті є так багато причин, щоб жартувати і сміятись. Життя для того, щоб радіти, а не просто терпіти до кінця²⁵.

Євангелія---це послання про тріумф, і його слід приймати з ентузіазмом, захопленням і оптимізмом.

Я стою тут сьогодні як той, хто оптимістично ставиться до роботи Господа. Я не можу повірити, що Бог започаткував би Свою роботу на землі, щоб вона не вдалася. Я не можу повірити в те, що вона слабшає. Я знаю, що вона посилюється. ... Я маю просту й урочисту віру в те, що правильне буде тріумфувати, а істина буде перемагати²⁶.

Історія про Калева, Осію [тобто Ісуса Навина] та інших ізраїльських розвідників завжди викликала в мене цікавість. Мойсей вів дітей Ізраїля пустинею. На другий рік їхніх мандрів він вибрав представників від дванадцятьох колін, щоб вони розвідали ханаанський край і, повернувшись, повідомили, який той край і які ті люди, що населяють його. Калев представляв коліно Юди, а Осія, син Навинів,---коліно Єфрема. І ось ці дванадцятьоро чоловіків пішли у ханаанський край. Вони побачили, що земля там родюча. Повернулися вони через сорок днів. І принесли вони з собою “виноградного первоплоду” як доказ родючості того краю (Чис. 13:20).

Прийшли вони до Мойсея й Аарона і до всієї громади Ізраїлевих синів та й розказали їм про ханаанський край, який “тече молоком та медом, а оце плід його” (в. 27).

Але десятеро з цих розвідників стали жертвою своїх сумнівів та страхів. Вони пустили “злу вістку” про кількість та силу ханаанеян. Вони вирішили, що той народ “сильніший за н[их]” (в. 31). Вони відчували себе як та сарана у порівнянні з велетнями, яких вони побачили в тому краї. Вони стали жертвою своєї боязкості.

Тоді Ісус Навин і Калев стали перед людьми та й сказали: “Той Край, що перейшли ми по ньому, щоб розвідати його, Край той дуже-дуже хороший!

Якщо Господь уподобає Собі нас, то впровадить нас до того Краю, і дасть його нам, Край, який тече молоком та медом.

Тільки не бунтуйтеся проти Господа,---і не бійтеся народу того Краю, бо вони---хліб для нас! Їхня тінь відійшла від них, а з нами Господь, не бійтеся їх!” (14:7–9).

Але люди були більш схильні повірити десятьом, хто сумнівався, ніж повірити Калеву й Ісусу Навину.

І тоді Господь проголосив, що діти Ізраїля повинні будуть блукати у пустині сорок років, допоки не вимре покоління тих, хто ходив із сумнівами та страхом. У Писаннях сказано, що “то ті люди, що пустили були злу вістку на той Край, повмирали від поразки перед Господнім лицем.

А Ісус, ... та Калев, ... жили з тих людей, що ходили розвідати той Край” (вв. 37--38). Тільки вони двоє з тієї групи вижили в ті чотири десятиліття поневірянь й отримали привілей увійти в обіцяну землю, про яку вони позитивно відгукнулися.

Ми бачимо навколо себе людей, хто не дбає про майбутнє цієї роботи, хто є байдужим, хто говорить про обмеження, хто висловлює побоювання, хто марнує свій час, розкопуючи й пишучи про те, що вони вважають недоліками і що насправді не є важливим. Сумніваючись у минулому [цієї роботи], вони не бачать її майбутнього.

Добре сказано було в старі часи: “Без ... видінь люд розбещений” (Пр. 29:18). У цій роботі немає місця для тих, хто вірить лише в євангелію песимізму й зневіри. Євангелія---добра новина. Це послання про тріумф. Це справа, за яку слід братися з ентузіазмом.

Господь ніколи не казав, що не буде труднощів. Наш народ зазнав самих різних страждань, коли ті, хто боровся проти цієї роботи, виступали проти них. Але в усіх тих скорботах вони виявляли віру. Ця робота послідовно рухалася вперед і ніколи, від самого свого початку, не звертала ні на крок назад. ...

... Це—робота Всемогутнього. Чи будемо ми як окремі люди йти вперед, залежить від нас. Але Церква ніколи не припинить свій рух вперед. ...

Коли Господь забрав Мойсея до Себе, то Він сказав Ісусу Навину: “Будь сильний та відважний... Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити”(Єр. 1:9). Це Його робота. Ніколи не забувайте про це. Беріться за неї з ентузіазмом і захопленням²⁷.

5

Знаючи, що ми діти Бога, ми можемо стати трішечки вищими, піднятися трішечки вище і бути трішечки кращими.

У нашому світі сьогодні існує сумна тенденція серед людей гостро критикувати одне одного. Ви коли-небудь усвідомлювали, що не треба дуже багато розумових зусиль, щоб зробити комусь зауваження, які можуть поранити іншу людину? Намагайтесь робити протилежне. Намагайтесь похвалити. ...

Також в нашому суспільстві серед багатьох з нас є сумна тенденція принижувати себе. Є люди, які можуть здаватися нам впевненими в собі, але в дійсності більшість з нас має якесь відчуття власної неповноцінності. Важливо, щоб ви не казали собі цього. ... Важливо робити найкраще, на що ми здатні.

Не витрачайте дарма час на те, щоб жаліти себе. Не принижуйте себе. Ніколи не забувайте, що ви---дитина Бога. У вас божественне перворідство. Є щось в вас від самої природи Бога²⁸.

Ми співаємо: “Я Божеє дитя”, (*Гімни*, № 186). Це не просто домисел, це не такий собі поетичний домисел, це---жива істина. У кожному з нас є щось від божественності, що треба розвивати, що треба зробити видимим, чому треба знайти вираження.

Ви, батьки і матері, навчайте своїх дітей, що вони, у самому буквальному розумінні, є синами і дочками Бога. Не існує більшої істини в усьому світі за ось цю---вважати, що ми маємо в собі щось від божественності²⁹.

Повірте в себе. Повірте у свою здатність робити прекрасні й добрі справи. Повірте, що немає настільки високої гори, на яку б ви не змогли піднятися. Повірте, що немає настільки сильної бурі, яку б ви не змогли витримати. ... Ви---дитина Бога й маєте безмежні можливості³⁰.

Станьте трішечки вищими, підніміться трішечки вище, будьте трішечки кращими. Докладіть додаткових зусиль. Ви будете щасливіші. Ви пізнаєте нове задоволення, нову радість у своєму серці³¹.

Звичайно ж, будуть виникати якісь проблеми на цьому шляху. Будуть труднощі, які буде важко подолати. Але вони не триватимуть вічно. [Бог] не залишить вас. ...

Шукайте позитивне. Знайте, що Він наглядає за вами, що Він чує ваші молитви і відповість на них, що Він любить вас і цю любов виявлятиме³².

Існує так багато приємного і пристойного, і прекрасного, щоб на ньому будувати. Ми---причасники евангелії Ісуса Христа. Евангелія означає “добра новина”! Послання Господа---це послання про надію та спасіння! Голос Господа---це голос доброї новини! Робота Господа---це робота славетного звершення!

У темну й важку годину Господь сказав тим, кого Він любив: “Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!” (Іван 14:27).

Ці прекрасні слова запевнення є маяком для кожного з нас. Ми справді можемо довіритися Йому. Бо Він ніколи не підведе, а Його обіцяння ніколи на залишаються марними³³.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Подумайте про пораду Президента Хінклі “більше помічати” хорошого та “розвива[ти] в собі почуття радості [і] дух оптимізму” (підрозділ 1). Чому нам потрібна ця порада сьогодні? Як ми можемо розвивати в собі почуття радості?
- Президент Хінклі сказав, що чудові результати приходять, коли ми даємо “духу вдячності направляти й благословляти [себе]” (підрозділ 2). Чому, на вашу думку, приходять ці чудові результати? Які благословення прийшли до вас, коли ви мали духа вдячності?
- Які думки у вас викликає порівняння життя з “подорожжю залізницею старих часів”? (Див. підрозділ 3). Як “добра новина” євангелії впливає на ваше ставлення до цієї подорожі?
- Як, на вашу думку, історія про Калева та Ісуса Навина стосується нашого життя? (Див. підрозділ 4). Які приклади ви бачили, коли люди приймали євангелію з ентузіазмом? Як нам знову відновити свій оптимізм, коли ми відчуваємо, що в нас опускаються руки? Що саме збільшило ваш оптимізм стосовно Господньої роботи?
- Як ви вважаєте, чому існує тенденція принижувати інших і себе? Як ми можемо подолати цю тенденцію? Що ми можемо зробити як окремі люди і сім'ї, аби допомогти іншим “стати трішечки вищими” і “піднятися трішечки вище”? (Див. підрозділ 5).

Відповідні уривки з Писань

Іван 16:33; Филип'янам 4:13; Мосія 2:41; Алма 34:38; Етер 12:4; УЗ 19:38–39; 128:19–23

Допомога у вивченні

“Вчинки, що ґрунтуються на вивченому, принесуть краще й глибше розуміння (див. Іван 7:17)” (*Проповідуйте Мою євангелію* [2005], с. 19). Запитайте себе, як ви можете застосовувати євангельські вчення вдома, на роботі і у виконанні своїх церковних обов'язків.

Посилання

1. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 37.
2. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 37.
3. “The Continuing Pursuit of Truth”, *Ensign*, Apr. 1986, 4.
4. Див. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 76.
5. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), 343.
6. Russell M. Nelson, “Spiritual Capacity”, *Ensign*, Nov. 1997, 15.
7. Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, *Ensign*, June 1995, 4.
8. “The Lord Is at the Helm” (Brigham Young University devotional, Mar. 6, 1994), 3–4, speeches.byu.edu.
9. Quoted in Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, 4.
10. “The Continuing Pursuit of Truth”, 4.
11. “If Thou Art Faithful”, *Ensign*, Nov. 1984, 92.
12. “Кожному—стати кращим”, *Ліягона*, лист. 2002, с. 100.
13. “With All Thy Getting Get Understanding”, *Ensign*, Aug. 1988, 3–4.
14. “The Spirit of Optimism”, *New Era*, July 2001, 4.
15. “Keep the Chain Unbroken” (Brigham Young University devotional, Nov. 30, 1999), 1–2, speeches.byu.edu.
16. “My Redeemer Lives”, *Ensign*, Feb. 2001, 70.
17. “The Lord Is at the Helm”, 6.
18. “Пророча порада і молитва за МОЛОДЬ”, *Ліягона*, квіт. 2001, с. 4.
19. “If Thou Art Faithful”, 91–92.
20. “Stand True and Faithful”, *Ensign*, May 1996, 93–94.
21. “True to the Faith”, *Ensign*, June 1996, 4.
22. “Stand True and Faithful”, 94.
23. “Four Imperatives for Religious Educators” (address to religious educators, Sept. 15, 1978), 4.
24. “A Challenging Time—a Wonderful Time” (address to religious educators, Feb. 7, 2003),
25. “Stand True and Faithful”, 94.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 410.
27. “Stay the Course—Keep the Faith”, *Ensign*, Nov. 1995, 71–72.
28. “Strengthening Each Other”, *Ensign*, Feb. 1985, 3–4.
29. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006), 90–91.
30. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 452.
31. “The Quest for Excellence” (Brigham Young University devotional, Nov. 10, 1998), 5, speeches.byu.edu.
32. “How Can I Become the Woman of Whom I Dream?” *Ensign*, May 2001, 96.
33. “The Continuing Pursuit of Truth”, 6.

Спадок віри і жертвування піонерів

“Незалежно від того, є у вас предки-піонери чи ви тільки вчора приєдналися до Церкви, ви є частиною всієї цієї грандіозної картини, про яку ті чоловіки і жінки мріяли. ... Вони заклали фундамент. А наш обов'язок---будувати на ньому”.

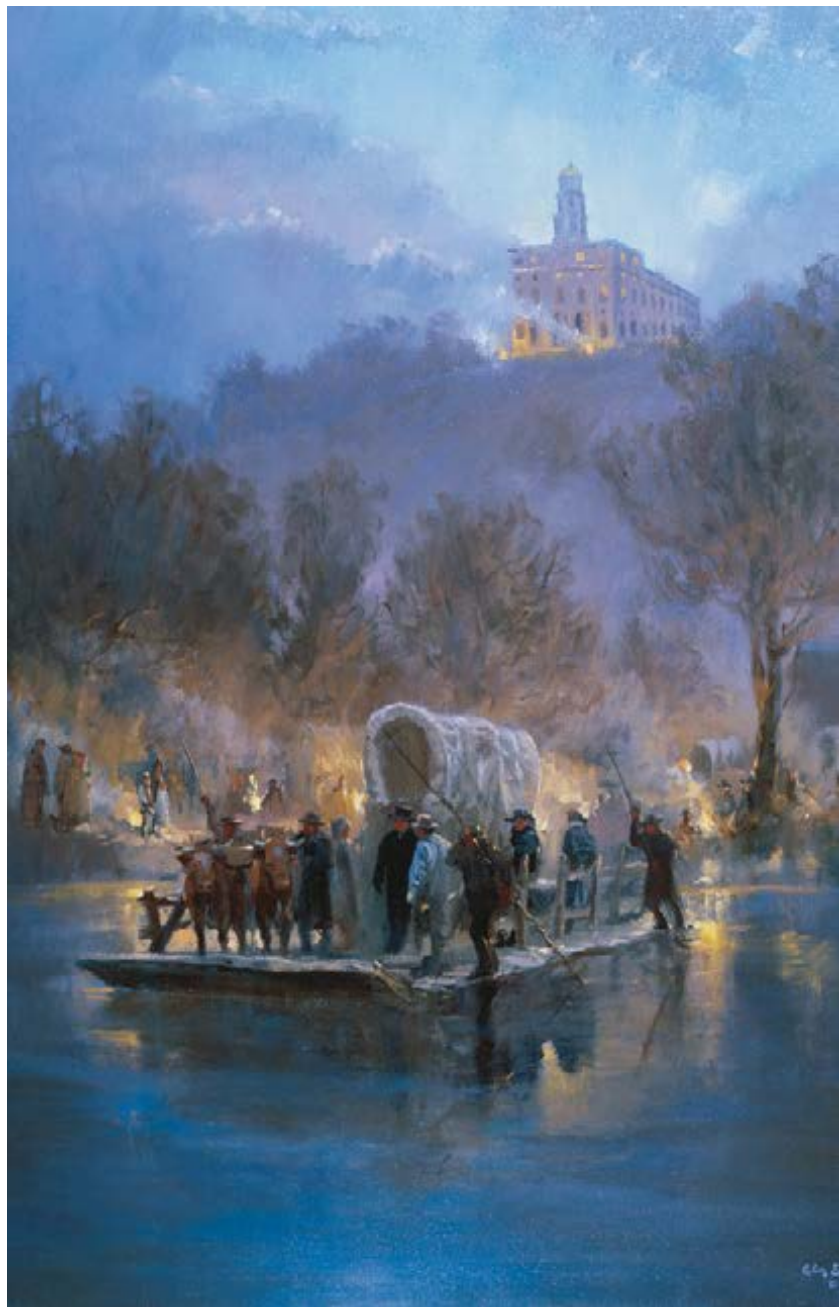
З життя Гордона Б. Хінклі

На освяченні храму в Колумбусі, шт. Огайо, Президент Гордон Б. Хінклі роздумував про долю своїх предків-піонерів. Пізніше він згадував:

“Сидячи в целестіальній кімнаті, я думав про мого прадіда. ... Незадовго до цього я відвідав місце його поховання в Канаді, воно знаходиться якраз на північ від кордону зі штатом Нью-Йорк. ... Він помер у молодому віці, було йому 38 років”.

Коли помер прадід Президента Хінклі, його синові, Айрі, який потім став дідом Президента Хінклі, не було ще й трьох років. Мати Айрі невдовзі знову вийшла заміж і через кілька років перебралася до шт. Огайо, а потім до шт. Іллінойс. Померла вона в 1842 р., залишивши Айрі в 13 років сиротою. Продовжуючи цю історію, Президент Хінклі сказав:

“Мій дід [Айра Хінклі] був охрищений в Наву і, ... коли настав час, перетнув рівнини під час переселення [піонерів]”. Під час того переходу в 1850 р. його “молода дружина і [звідний брат] померли в один і той же день. Він зробив грубі труни, поховав своїх рідних та, взявши на руки свою маленьку дитину, поніс її до [Солт-Лейкської] долини.

“Сила, що рухала нашими попередниками в евангелії,—це була сила віри в Бога”.

На прохання Бригама Янга він будував Коув-Форт, був першим президентом колу у Філлморі, [шт. Юта], і зробив ще тисячу інших справ, щоб рухати вперед цю роботу.

Потім був мій батько. ... Він став президентом найбільшого колу в Церкві, в якому було більше 15000 її членів”.

Невдовзі думки Президента Хінклі полинули від його предків до його нащадків. Він продовжив:

“Сидячи у храмі й роздумуючи над життям цих трьох чоловіків, я подивився на мою дочку, на її дочку, яка є моєю онукою, і на її дітей, моїх правнуків. І раптом я усвідомив, що стою саме посередині цих семи поколінь---трьох переді мною і трьох після мене.

У тому священному й святому домі мій розум пронизало відчуття величезного обов'язку, який лежав на мені,---передати далі все, що я отримав як спадок від моїх предків, тим поколінням, які тепер прийшли після мене”¹.

Президент Хінклі висловлював вдячність не тільки за своїх предків-піонерів та спадок святих останніх днів, які були піонерами на початку існування Церкви, але й часто наголошував на тому, що члени Церкви по всьому світу є піонерами сьогодні. У 1997 р. він сказав святим у Гватемалі: “Цього року ми відзначаємо 150-ту річницю прибуття мормонських піонерів у Долину Солоного озера. Вони подолали довгий шлях у фургонях та з ручними візками. Вони були піонерами. Але піонерство триває й далі. По всьому світу ми маємо піонерів, і ви---серед тих піонерів”². Святим у Таїланді він проголосив: “Ви---піонери у справі просування вперед роботи Господа в цій великій країні”³. Відвідуючи Україну в 2002 р., він сказав схожі слова: “Церква мала своїх піонерів у ранній свій період, а тепер, в цей час, піонерами є ви”⁴.

Коли Президент Хінклі говорив про перших піонерів, він ставив собі за мету набагато більше, ніж акцентувати увагу на тих, хто жив у минулому. Він дивився у майбутнє, сподіваючись, що віра і жертви тих святих можуть “стати переконливим спонуванням для всіх нас, бо кожен з нас є піонером у власному житті, а часто й у своїй сім'ї”⁵.

Учення Президента Гордона Б. Хінклі

1

Працюючи, маючи бачення та впевненість у силі Бога, яка виявлялася через них, перші піонери-святі останніх днів, втілювали свою віру в реальність.

Саме завдяки вірі ця невелика група перших навернених [на сході Сполучених Штатів] перебиралася зі штату в штат: з Нью-Йорку---в Огайо, а з Огайо---у Міссурі, а з Міссурі---в Іллінойс у пошуках миру і свободи, щоб поклонитися Богові так, як вимагала їхня совість.

Саме очами віри вони бачили прекрасне місто [Наву], коли вперше перейшли болота Коммерса, шт. Іллінойс. З переконанням, що віра без діл мертва, вони осушували той болотистий край, вони побудували місто, вони звели добротні будинки, доми для поклоніння й навчання, а як вінець цього всього---величний храм, який на той час був найкращою спорудою в усьому шт. Іллінойс.

... [Невдовзі по цьому] почалися переслідування, на них нападали натовпи нечестивих і жорстоких людей. Їхнього пророка було вбито. Їхні мрії було зруйновано. І знову ж таки завдяки вірі вони набралися сили, керуючись планом, який він склав раніше, й організувалися для ще одного свого масового переселення.

Зі сльозами й болем у серці вони залишали свої затишні доми й майстерні. Вони озирнулися на свій священний храм, а потім з вірою звернули свій погляд на Захід, туди---у невідоме й незвідане; узимку, під снігом, що сипався на них, вони перетнули [річку] Міссісіпі в лютому 1846 р. і вирушили по грязі долати свій шлях преріями шт. Айова.

З вірою вони заснували Уінтер-Квотерз на [річці] Міссурі. Сотні загинули, бо їх косили і епідемії, і дизентерія, і дифтерія. Але віра підтримувала тих, хто вижив. Там на крутому березі річки вони поховали своїх рідних і навесні 1847 р. вирушили ... у напрямку гір на Заході.

Саме вірою Бригам Янг поглянув на Долину [Солоного озера], тоді гарячу і неродючу, та й проголосив: "Ось це місце!" І знову

ж таки завдяки вірі, через чотири дні після цього, він вказав своєю палицею на місце на тій землі ... і сказав: “Тут буде храм нашого Бога”. Величний і священний [Солт-Лейкський храм] є свідченням віри, і не тільки віри тих, хто будував його, але й віри тих, хто тепер приходить в нього, щоб виконувати велику безкорисливу роботу любові.

Апостол Павло написав: “А віра---то підстава сподіваного, доказ небаченого”. (Євр. 11:1). Усі ці великі досягнення, про які я сказав, були лише “підставою сподіваного, доказом небаченого”. Працюючи, маючи бачення та впевненість у силі Бога, яка виявлялася через них, ці піонери, втілювали свою віру в реальність⁶.

Сила, що рухала нашими попередниками в євангелії, була силою віри в Бога. Це та сама сила, яка уможливила вихід з Єгипту, перехід через Червоне море, довгу подорож пустинею і встановлення Ізраїля на Обіцяній землі. ...

Потрібно, щоб в нас дуже, дуже сильно палала віра в живого Бога, в Його живого, воскреслого Сина, бо саме такою була велика, рушійна віра наших попередників в євангелії.

У них було бачення, надзвичайне і важливіше за всі інші міркування. Коли вони прийшли на захід, то були за тисячу миль, тисячу виснажливих миль [1600 кілометрів] від найближчих поселень на сході і за вісім сотень миль [1300 кілометрів] від найближчих поселень на заході. Особисте й індивідуальне визнання Бога як свого Вічного Батька, на Якого вони могли покладатися у вірі,---ось в чому вони знаходили для себе силу. Вони вірили в цей великий наказ у Писаннях: “Сподіва[й]ся на Бога і жив[и]”. (Алма 37:47). З вірою вони прагнули виконувати Його волю. З вірою вони читали й приймали божественне вчення. З вірою вони працювали, аж поки не падали, завжди маючи переконання, що треба буде звітувати перед Тим, Хто був їхнім Батьком і їхнім Богом⁷.

Позаду у нас---славна історія. Вона всяяна виявами героїзму, завзятого дотримання принципів і неослабною вірністю. Вона--плід віри. Попереду у нас---прекрасне майбутнє. І починається воно сьогодні. Ми не можемо призупинитися. Ми не можемо сповільнитися. Ми не можемо уповільнити свій темп чи скоротити свій крок⁸.

 2

**Перші піонери-святі останніх днів, дивилися
у майбутнє з великою мрією про Сіон.**

Це правильно, що ми робимо паузу, аби з благоговійною повагою віддати належне тим, хто заклав фундамент для цієї великої роботи. ... Їхньою великою метою був Сіон [див. УЗ 97:21; Мойсей 7:18]. Вони співали про нього. Вони мріяли про нього. Він був для них великою надією. Пройдений ними грандіозний шлях повинен вічно стояти як ні з чим незрівнянна справа. Перехід десятків тисяч на Захід загрожував всілякими мислимими небезпеками, у тому числі й смертю, чію похмуру реальність відчув кожний загін, що рухався у фургонах, і кожний загін, що рухався з ручними візками.

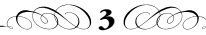
Я стою у благоговійній повазі до Бригама Янга. Він побачив Долину Солоного озера у видінні задовго до того, як побачив її своїми природними очима. Якби це було не так, то я сумніваюсь, що він коли-небудь зупинився б тут. Були зеленіші землі в Каліфорнії та Орегоні. Ще десь були кращі, родючіші ґрунти. В інших місцях були великі лісні масиви, де було набагато більше води, а клімат був помірніший і приємніший.

Тут були гірські струмки, це правда, але жодний з них не був дуже великим. Ґрунт тут був абсолютно недосліджений. Ніколи плуг не входив у цю запечену земну поверхню. Я в захопленні, я просто в захопленні від того, що Президент Янг привів численний загін ... до місця, на якому раніше ніколи нічого не сіялося і не збиралося. ...

Вони були виморені в дорозі, ці піонери. На те, щоб привести їх з Уінтер-Квотерза до Долини Солоного озера, потрібно було 111 днів. Вони були стомлені. Їхній одяг зносився. Їхні тварини були виснажені. Стояла спекотна й посушлива погода--спекотна липнева погода. Та все ж вони були тут, дивлячись у майбутні роки і мріючи про Тисячоліття, захоплено мріючи про Сіон⁹.

Одного дня я стояв у старих доках в Ліверпулі, Англія. Там практично нічого не відбувалося, коли ми знаходилися там зранку в ту п'ятницю. Але колись тут було як у справжнісінькому вулику. У 1800-х роках десятки тисяч наших людей проходили

по цій самій бруківці, якою йшли ми. Вони, навернені до Церкви, прибули сюди з Британських островів та країн Європи. Вони прибули сюди зі свідченням на своїх вустах і з вірою у своєму серці. Важко їм було залишити свої доми й зробити крок у невідомість нового світу? Звичайно ж, було важко. Однак зробили вони його з оптимізмом і ентузіазмом. Вони піднялися на парусні судна. Вони знали, що плисти через океан було, у кращому випадку, ризиковано. Незабаром вони зрозуміли, що здебільшого це було дуже важко. Тиждень за тижнем вони жили в тісноті. Вони витерпіли шторми, хвороби і нездужання. Багато хто помер і був похований в океані. Це була важка і страшна подорож. Так, у них були сумніви. Але їхня віра піднеслася вище тих сумнівів. Їхній оптимізм піднісся вище їхніх страхів. Їхньою мрією був Сіон, і вони були на шляху до її здійснення¹⁰.

Врятування загонів піонерів із ручними візками, яких вели Уїллі і Мартін, ілюструє саму суть євангелії Ісуса Христа.

Давайте перенесемося в ... жовтень 1856 р. У суботу, [4 жовтня], Франклін Д. Річардс разом зі жменькою товаришів прибув у Долину [Солоного озера]. Вони їхали від Уінтер-Квортерза у легких фургонях, в які були запряжені сильні коні, тож змогли доїхати доволі швидко. Брат Річардс негайно знайшов Президента Янга. Він повідомив, що сотні чоловіків, жінок та дітей бредуть довгою дорогою ... до [Долини Солоного] озера. Більшість з них тягли ручні візки. ... Перед ними лежав шлях, що весь час піднімався вгору, до континентального вододілу, а там, за ним, треба було пройти ще багато-багато миль. Вони були у скрутному становищі. ... Якщо їх не врятувати, то вони всі загинуть.

Я думаю, що Президент Янг в ту ніч не спав. Я думаю, ті нужденні ... люди не сходили в нього з думки.

Наступного ранку він ... сказав людям:

“Зараз я дам цьому народу завдання, а старійшинам—слова, які вони можуть казати. ... Ось завдання. ... Багато наших братів і сестер знаходяться з ручними візками на рівнинах, і, можливо,

“Коли рятівники дісталися до багатостраждальних святих, для тих вони були мов ангели з небес”.

багато з них зараз за сімсот миль [1100 кілометрів] звідси, але їх необхідно доправити сюди; ми повинні послати їм підмогу. А слова будуть такі: “Треба привезти їх сюди”.

Це моя релігія; це наказ, який я отримав через Святого Духа. Треба врятувати цих людей.

Сьогодні я звернуся до єпископів. Я не чекатиму ні до завтра, ні до післязавтра, а закликаю єпископів сьогодні ж знайти 60 запрягів міцних мулів і 12 або 15 фургонів. Я не хочу посилати волів. Мені потрібні сильні коні та мули. Вони є на цій Території, і ми повинні зібрати їх. А також 12 тонн борошна і 40 хороших погоничів, крім тих, хто буде правити упряжками.

Я скажу вам усім, що ні ваша віра, ні ваша релігія, ні ваше сповідання релігії ніколи не спасе жодної душі з-поміж вас у цілестіальному царстві нашого Бога, якщо ви не вчините саме за тими принципами, яких я вас зараз навчаю. *Рушайте і*

доправте сюди людей, які зараз на рівнинах" (in LeRoy R. Hafen and Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* [1960], 120–121).

Уже того ж дня жінки зібрали велику кількість харчів, постільної білизни та одягу.

Наступного ранку коні були підковані, фургони полагождені й завантажені.

А вранці наступного дня, у вівторок, 16 упряжок мулів вирушили на схід. До кінця жовтня вже поїхало 250 упряжок для надання допомоги¹¹.

Коли рятівники дісталися до багатостраждальних святих, для тих вони були мов ангели з небес. У людей текли сльози вдячності. Людей із загонів з ручними візками пересадили у фургони, тож тепер вони могли приїхати до громади в Солт-Лейк набагато швидше.

Приблизно дві сотні загинуло, але тисяча була врятована¹².

Історії про [тих] багатостраждальних святих та їхні муки й смерть будуть переповідатися не раз. ... Історії про їхнє врятування необхідно повторювати знову й знову. Вони говорять про саму суть евангелії Ісуса Христа.

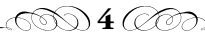
... Я вдячний за те, що у нас немає братів і сестер, які знаходяться у скрутному становищі серед снігів, які замерзають і вмирають, намагаючись дістатися ... їхнього Сіону в горах. Але є люди, і їх немало, які знаходяться у відчайдушних обставинах і які волають про допомогу й полегшення.

По всьому цьому світу є так багато голодних і знедолених, кому потрібна допомога. Я вдячний за те, що можу сказати: ми допомагаємо багатьом, хто не нашої віри, але чії потреби є гострими і яким ми, маючи ресурси, можемо допомогти. Але нам не потрібно йти так вже й далеко. Серед нас також є ті, хто плаче від болю, страждання, самотності й страху. Наш величний і священний обов'язок полягає в тому, щоб знайти їх і допомогти, підбадьорити, нагодувати, якщо вони голодні, насичувати їх дух, якщо вони прагнуть за істиною і праведністю.

Є так багато молодих людей, які безцільно блукають і ступають на трагічний шлях наркотиків, бандитизму, аморальності

та всього того зла, яким це супроводжується. Є вдови, яким так хочеться почути співчутливі голоси й відчути той дух неудаваної турботи, яким виявляється любов. Є ті, хто колись був теплим у вірі, але чия віра охолола. Багато хто з них хоче повернутися, та просто не знає, як це зробити. Їм потрібні дружні руки, простягнуті до них. Завдяки невеликим зусиллям багатьох з них можна привести назад, щоб їм знову бенкетувати за столом Господа.

Мої брати і сестри, я буду сподіватися, я буду молитися, щоб кожен з нас ... прийняв для себе рішення шукати тих, кому потрібна допомога, хто потрапив у безнадійне й скрутне становище. Допомагайте їм у душі любові повернутися до Церкви, де сильні руки та люблячі серця зігріють їх, заспокоять, підтримають і поставлять на шлях щасливого й плідного життя¹³.

Кожний з нас---піонер.

Це добре---озиратися на минуле, щоб цінувати теперішнє, а також перспективи на майбутнє. Це добре---дивитися на чесно-ти тих, хто пройшов перед нами, щоб набути сили для того, що чекає попереду. Це добре---роздумувати над зробленим тими, хто трудився так багато, а здобув так мало в цьому світі, але чії мрії та плани у той ранній період, так добре продумані, принесли багатий врожай, який ми збираємо. Їхній дивовижний приклад може стати непереборною спонукуючою для всіх нас, бо кожен з нас є піонером у своєму житті, а часто і у своїй сім'ї, і багато хто з нас чинить як піонер щодня, стараючись встановити євангельський плацдарм у далеких куточках світу¹⁴.

Ми все ще є піонерами. Відтоді ... як наші люди залишили Наву і прийшли ... нарешті в долину Великого Солоного озера, ми ніколи не переставали бути піонерами. То була ризикована справа. Але її метою було знайти місце, де б вони могли оселитися й поклонятися Богові за велінням совісті. ...

Ми й тепер поширюємо цю роботу по світу, досягаючи місць, в які [колись] доступ здавався навряд чи можливим. ... Я на власні очі бачив зростання Церкви на Філіппінах. Моїм привілеєм було розпочати там місіонерську роботу в 1961 р., коли ми змогли знайти одного члена Церкви-філіппінця на зборах, які

“Незалежно від того, є у вас предки-піонери чи ви тільки вчора приєдналися до Церкви, ви є частиною всієї цієї грандіозної картини”.

ми проводили у травні 1961 р. [У 1996 р.] ми були в Манілі, і на чудовому стадіоні Araneta Coliseum були присутні приблизно 35000 людей. ... Для мене це є дивом [з часу], коли ми розпочали цю роботу на прекрасній землі Філіппін [див. більше про це на сторінках 32--33].

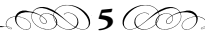
Ми простягаємо руку всім і скрізь, а для цього потрібні піонерські зусилля. Наші місіонери живуть не в найкращих умовах, коли прибувають в деякі з цих місць, але вони йдуть вперед і виконують свою роботу, а вона приносить свої плоди. Задовго до цього у нас була жменька членів Церкви, потім---сотня членів Церкви, а потім---п'ять сотень членів Церкви, а потім---тисяча членів Церкви¹⁵.

У Церкві для нас все ще продовжуються дні піонерства; вони не минули разом з критими фургонами і ручними візками. ... Піонери є серед місіонерів, які навчають євангелії, вони

є і серед навернених, які приєднуються до Церкви. Звичайно ж, кожному з них важко. Безумовно, вони чимось жертвують. Вони можуть зазнавати переслідувань. Але це ціна, яка охоче платиться, і жертва, яку вони приносять, є такою ж реальною, як і жертва тих, хто перетнув рівнини у великому піонерському труді більш як століття тому¹⁶.

Незалежно від того, є у вас предки-піонери чи ви тільки вчора приєдналися до Церкви, ви є частиною всієї цієї грандіозної картини, про яку ті чоловіки і жінки мріяли. Вони започаткували дивовижну справу. На нас же лежить велика відповідальність за неї. Вони заклали фундамент. А наш обов'язок---будувати на ньому.

Вони позначили шлях і пішли по ньому першими. Наш же обов'язок---робити цей шлях більшим, ширшим, міцнішим доти, доки він не охопить всю землю. ... Віра була провідним принципом в ті важкі дні. Віра є провідним принципом, якого ми повинні дотримуватися сьогодні¹⁷.

Ми вшановуємо жертви і спадок піонерів тим, що наслідуємо їхній приклад та будуємо на їхньому фундаменті.

Як же чудово мати цей великий спадок, мої брати і сестри. Як прекрасно знати, що є ті, хто пройшов перед нами й проклав дорогу, якою ми маємо прямувати, навчаючи тих великих вічних принципів, які повинні бути провідними зірками в нашому житті і в житті тих, хто прийде після нас. Ми сьогодні можемо наслідувати їхній приклад. Піонери були людьми великої віри, дивовижної відданості, неймовірної працелюбності й абсолютно твердого характеру та непохитної цілісності¹⁸.

Сьогодні ми стоїмо як спадкоємці цього великого [піонерського] труда. Я сподіваюся, що ми є вдячними. Я сподіваюся, що ми несемо у своєму серці глибоке почуття вдячності за все те, що вони зробили для нас.

... Як від них очікувалося звершення великих справ, так це очікується й від нас. Ми звертаємо увагу на те, що вони зробили, маючи те, що вони мали. Ми маємо набагато більше, з

надзвичайним завданням---йти вперед та будувати Боже царство. Перед нами дуже багато роботи. У нас є божественний мандат нести євангелію кожному народу, коліну, язичку і всім людям. У нас є завдання навчати і христити в ім'я Господа Ісуса Христа. Сказав воскреслий Спаситель: "Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!" [Марк 16:15]. ...

Наші попередники заклали міцний і дивовижний фундамент. Тепер вже дано нам можливість зводити на ньому будівлю, улад побудовану, наріжним каменем якої є Христос¹⁹.

Ви---плід всіх намірів [піонерів] та всіх їхніх трудів. ... Якими ж прекрасними людьми вони були. В усій історії людства не знайти подібних великих зусиль. ... Нехай Бог благословить пам'ять про них нам на користь. Коли дорога здається важкою, коли ми у відчаї думаємо, що все пропало, ми можемо згадати про них і побачити, наскільки гіршими були їхні обставини. Думаючи про майбутнє, ми можемо дивитися на них та їхній великий приклад віри. ...

З таким чудовим спадком ми повинні рухатися вперед. Ми ніколи не повинні розслаблятися. Ми повинні високо тримати свою голову. Ми повинні діяти цілісно. Ми повинні "правду чини[ти], хоч нелегко буває" ("Правду чини!", *Гімни*, 2006, № 142)²⁰.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому віра була такою необхідною для піонерів, які хотіли зібратися в Долині Солоного озера? (Див. підрозділ 1). Як вони втілювали свою віру в дійсність? Як ми можемо втілювати в дію свою віру, щоб допомогти в наближенні "прекрасного майбутнього", яке в нас попереду?
- Президент Хінклі навчав, що піонери в той ранній період Церкви дивилися в майбутнє і Сіон був "їхньою великою метою", їхньою "великою надією" і "мрією" (підрозділ 2). Чому, на вашу думку, це було такою рушійною силою для тих перших піонерів? Які подібні надії спонукають сьогодні нас?

- Що вразило вас у розповіді Президента Хінклі про врятування піонерів із загонів Уїллі і Мартіна? (Див. підрозділ 3). Як заклик Президента Бригама Янга врятувати тих людей свідчить про натхнення, отримане ним як пророком? Чого ми можемо навчитися від тих, хто відгукнувся на його заклик? Що ми можемо зробити, аби врятувати або підняти тих, хто цього потребує сьогодні?
- Як погляд у минуле допомагає вам “цінувати теперішнє, а також перспективи на майбутнє”? (Див. підрозділ 4). У чому саме кожний з нас є піонером?
- Чому для нас важливо шанувати перших піонерів? (Див. підрозділ 5). В якому розумінні всі члени Церкви благословенні завдяки вірі та жертвам тих піонерів? Як можуть приклади перших піонерів допомагати нам, коли ми стикаємося з труднощами?

Відповідні уривки з Писань

Матвій 25:40; Етер 12:6–9; УЗ 64:33–34; 81:5; 97:8–9; 98:1–3

Допомога у вивченні

“Змістовні обговорення є у більшості випадків основою для навчання евангелії. ... Завдяки добре проведеному обговоренню зацікавленість і уважність тих, хто навчається, збільшуються. Кожного з присутніх слід заохочувати брати активну участь у навчальному процесі. ... Ставте запитання, які б заохочували до вдумливих відповідей і допомагали людям по-справжньому розмірковувати над евангелією” (*Навчати---немає покликання величнішого* [2000], с. 63).

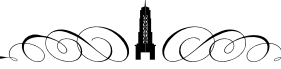
Посилання

1. “Keep the Chain Unbroken” (Brigham Young University devotional, Nov. 30, 1999), 2, speeches.byu.edu.
2. Address given at the Guatemala City North and South Regional Conference, Jan. 26, 1997, 2; Church History Library, Salt Lake City.
3. Address given at a member meeting in Bangkok, Thailand, June 13, 2000, 2; Church History Library, Salt Lake City.
4. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 360–361.
5. “The Faith of the Pioneers”, *Ensign*, July 1984, 3.
6. “God Grant Us Faith”, *Ensign*, Nov. 1983, 52–53.
7. “The Faith of the Pioneers”, 5–6.
8. “God Grant Us Faith”, 53.
9. “These Noble Pioneers” (Brigham Young University devotional, Feb. 2, 1997), 1–2, speeches.byu.edu.
10. “Stay the Course—Keep the Faith”, *Ensign*, Nov. 1995, 72.

11. "Reach with a Rescuing Hand", *Ensign*, Nov. 1996, 85–86.
12. "Вірою пересувати гори", *Ensign* або *Лягона*, лист. 2006, с. 84.
13. "Reach with a Rescuing Hand", 86.
14. "The Faith of the Pioneers", 3.
15. In Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 592.
16. In Gerry Avant, "Present-Day Pioneers: Many Are Still Blazing Gospel Trails", *Church News*, July 24, 1993, 6.
17. "These Noble Pioneers", 2, 4.
18. "These Noble Pioneers", 2.
19. "True to the Faith", *Ensign*, May 1997, 66–67.
20. "These Noble Pioneers", 2, 6.

“Кожна з вас є дочкою Бога. Задумайтеся над усім дивовижним значенням цього найважливішого факту”.

Дочки Бога

“Дивовижною є сила жінок віри”.

3 життя Гордона Б. Хінклі

Упродовж усього свого життя Гордон Б. Хінклі висловлював вдячність за здібності й внесок жінок. Він також переконливо свідчив про важливість жінок у Божому вічному плані. Він був у захопленні від того, що в жінок стає дедалі більше можливостей, а також від їхньої віри в Спасителя та їхньої відданості своїм сім'ям та Церкві.

Мати Президента Хінклі, Ада, була яскравою, освіченою особистістю й любила літературу, музику та мистецтво. У віці 29 років вона вийшла заміж за вдівця Брайанта Хінклі, взявши на себе відповідальність за вісьмох дітей, які тужили через смерть своєї матері. Вона виховувала їх з любов'ю, надавала їм потрібну підтримку й навчала їх справлятися з роботою у великому господарстві. Гордон був першою дитиною з п'ятьох, які народилися в Ади і Брайанта. Хоч Ада померла, коли Гордону було 20 років, він до кінця свого життя відчував добрий вплив її навчання та прикладу. Коли він говорив про неї, то завжди згадував про її дивовижний вплив на нього.

Дружина Президента Хінклі, Марджорі Пей, також дуже вплинула на нього. Вона була енергійною жінкою, відданою евангелії Ісуса Христа. У неї була надзвичайна віра, весела вдача й любов до життя. У листі до неї Президент Хінклі з ніжністю так написав їй про свою любов і повагу:

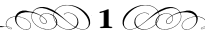
“Ми так багато поїздили разом. Ми побували на кожному континенті. Ми проводили по світу збори у великих і малих містах. ... Ми говорили з мільйонами людей, які були так вдячні тобі. Відомими тобі словами ти завойовувала любов усіх, хто чув тебе. Твій здоровий глузд, твоя блискуча й підбадьорлива

дотепність, твоя спокійна й незмінна мудрість і твоя величезна й завжди стійка віра завоювали серця всіх, хто слухав тебе. ... Твоя невиситима жага до читання та твоє неослабне прагнення до знань зберігали тебе жвавою й бадьорою все твоє довге й плідне життя”¹.

Президент Хінклі часто говорив про божественну природу жінок і закликав їх рухатися до більших досягнень та мати міцнішу віру. Молодим жінкам він сказав: “Ви у буквальному розумінні дочки Всемогутнього. У вас безмежний потенціал. Якщо ви будете контролювати своє життя, майбутнє для вас буде наповнене можливостями й радістю. Ви не можете дозволити собі марнувати свої таланти або свій час. Попереду у вас— великі можливості”². Стосовно дорослих жінок він сказав: “Світу потрібні вплив жінок і їхня любов, їхнє втішення і їхня сила. У нашому бездушному світі так потрібні їхні підбадьорюючі голоси, ця краса, що, здається, невіддільна від їхньої природи, цей дух милосердя, який є їхнім спадком”³.

На генеральній конференції, що відбулася після смерті його дорогої супутниці, Марджорі, Президент Хінклі закінчив один зі своїх виступів ось такою зворушуючою серце подякою: “Як я вдячний, як усі ми повинні бути вдячні за жінок у нашому житті! Нехай же Бог благословляє їх. І нехай Його велика любов проллється на них і увінчає їх блиском і красою, милістю й вірою”⁴.

Учення Гордона Б. Хінклі

Жінки займають високе і священне місце у вічному плані Бога.

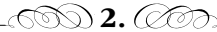
Кожна з вас є дочкою Бога. Задумайтеся над усім дивовижним значенням цього найважливішого факту. ...

Я нагадую вам слова, сказані пророком Джозефом жінкам Товариства допомоги у квітні 1842 р. Він сказав: “Якщо ви будете жити за своїми привілеями, ангели не будуть стримуватися, щоб бути вашими товаришами” [*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 460]. Який же дивовижний потенціал ви маєте!⁵

Ви дуже особливі---кожна з вас. ... Ви займаєте високе і священне місце у вічному плані Бога, нашого Небесного Батька. Ви---Його дочки, дорогоцінні для Нього, дуже важливі для Нього і яких Він любить. Його грандіозний задум не може бути успішним без вас⁶.

Дозвольте вам сказати, сестри, що вам відведено не другорядне місце у плані нашого Батька для вічного щастя і благополуччя Його дітей. Ви---абсолютно необхідна частина цього плану. Без вас цей план нездійснений. Без вас вся ця програма була б зведена нанівець⁷.

До вас прийшло як ваше право первородства щось прекрасне, священне й божественне. Ніколи не забувайте про це. Ваш Вічний Батько є великим Господарем Всесвіту. Він править всім, але Він також слухатиме ваші молитви, бо ви Його дочки, і чути-ме вас, коли ви розмовляєте з Ним. Він відповідатиме на ваші молитви. Він не залишить вас на самоті⁸.

2.

Господня порада Еммі Сміт стосується всіх.

Двадцять п'ятий розділ Учення і Завітів ... є одкровенням, яке було дано через пророка Джозефа його дружині Еммі. ... Він сказав Еммі й кожному з нас:

“Одкровення Я даю тобі стосовно Моеї волі; і якщо ти будеш вірною та йтимеш дорогами чесноти переді Мною, Я збережу твоє життя, і ти отримаєш успадкування в Сіоні” [УЗ 25:2; див. також вірш 16]. ...

Великою мірою кожний з нас тримає ключі до благословень Всемогутнього для нас. Якщо ми хочемо отримати благословення, то повинні заплатити за це певну ціну. Частина цієї плати---це наша вірність. Вірність кому й чому? Вірність самим собі, тому найкращому, що є в нас. Жодна жінка не може дозволити собі принижувати себе, недооцінювати себе, применшувати свої здатності чи здібності. Нехай же кожна з вас буде вірною тому прекрасному, божественному, що є в вас. Будьте вірні евангелії. Будьте вірні Церкві. Навколо нас повно тих, хто прагне розхитати її, знайти слабкості в її перших провідниках,

знайти помилки в її програмах, критикувати її. Я свідчу вам, що вона є роботою Бога і що ті, хто виступають проти неї, виступають проти Нього.

Будьте вірними Йому. Він---єдине істинне джерело нашої сили. Він---наш Небесний Батько. Він живе. Він чує молитви й відповідає на них. Будьте вірними Богу.

Господь продовжував, кажучи Еммі: “Якщо ти ... йтимеш дорогами чесноти”.

Я вважаю, що кожна жінка ... розуміє, що це означає. Я відчуваю: ці слова, сказані для Емми Сміт, а значить і для всіх нас,---це умова, яку необхідно виконувати, якщо ми хочемо отримати спадок у Божому царстві. Відсутність чеснотності є цілковито несумісною з послухом заповідям Бога. Немає нічого прекраснішого за чеснотність. Немає жодної сили, більшої за силу чеснотності. Немає іншого благородства, рівного благородству чеснотності. Нічого немає настільки ж приємного, настільки ж привабливого. ...

Емму було названо “вибраною пані” [УЗ 25:3]. Це означає, відповідно до іншого рядка в Писаннях, що вона була “обраною посудиною Господа”. (Див. Морон. 7:31). Кожна з вас---вибрана пані. Ви вийшли зі світу як причасники відновленої евангелії Ісуса Христа. Ви уможливили своє вибрання, і якщо ви живете гідно цього, то Господь вшанує вас в ньому і звеличить вас. ...

Емма мала бути висвячена⁹ під рукою Джозефа, щоб “роз’яснювати Писання і напучувати Церкву, згідно з тим, як буде тобі дано Моїм Духом” [УЗ 25:7].

Вона мала бути вчителем. Вона мала бути вчителем праведності й істини. Господь так сказав їй про це покликання: “Ти отримаєш Святого Духа, і твій час має бути віддано написанню і вивченню багатьох речей” [УЗ 25:8].

Вона мала вивчати евангелію. Вона також мала вивчати те, що було від світу, в якому вона жила. Це пояснено в наступних одкровеннях, що стосуються всіх нас. Вона мала присвятити свій час “вивченню багатьох речей”. Вона мала писати, щоб висловити свої думки.

Жінки сьогодення, літні й молоді, дозвольте мені закликати вас, щоб ви писали, щоб ви вели щоденники, щоб ви висловлювали свої думки на папері. Писання чудово дисциплінує. Воно надзвичайно сприяє освічуваності. Це різнобічно допоможе, і ви благословите життя багатьох. ...

Як сказано в одкровенні, [Емма] мала “роз’яснювати Писання і напучувати Церкву, згідно з тим, як буде тобі дано Моїм Духом”.

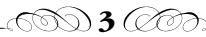
Яке ж це дивовижне доручення для неї та всіх жінок в цій Церкві. Повинно бути навчання, повинна бути підготовка, повинна бути зосередженість думки, повинно бути роз’яснення Писань, повинно бути напучування до хороших справ, як вказує Святий Дух.

Господь продовжував: “І істинно Я кажу тобі, що ти маєш відкласти те, що від цього світу, і прагнути того, що від кращого” [УЗ 25:10].

Я вважаю, що Він не казав Еммі, що вона не повинна піклуватися про місце, де жити, про їжу на столі і про одяг. Він казав їй, що вона не повинна гнатися за всім цим, як багато хто з нас схильні це робити. Він казав їй, що слід зосереджувати свої думки на вищому, що є в житті, на тому, що від праведності й добра, що стосується милосердя й любові до інших, того, що є вічним. ...

Продовжуючи, Господь сказав: “Отже, піднесись серцем і звеселись, і припадай до завітів, які ти склала” [УЗ 25:13].

Я вірю, що Він каже кожному з нас, щоб ми були щасливі. Євангелія є тим, що дає радість. Вона дає нам привід для радості. Звичайно ж, бувають сумні часи. Звичайно ж, бувають години заклопотаності й неспокою. Ми всі тривожимося. Але Господь сказав нам підвестися своїм серцем і звеселитись¹⁰.

Матері мають священне покликання виховувати своїх дітей у праведності й істині.

Справжня сила будь-якого народу, суспільства чи будь-якої сім’ї криється в тих рисах характеру, які здебільшого

“Нехай Бог благословить вас, матері! ... Ви будете, ви повинні бути силою для нового покоління”.

розвиваються в дітях, яких щоденно, спокійно й просто навчають матері¹¹.

Саме вдома вирощуються саджанці нових поколінь. Я сподіваюся, ви, матері, усвідомите, що після всього сказаного й зробленого, у вас немає ні важливішої відповідальності, ні будь-якого навантаження, що приносить більші нагороди, ніж виховання, яке ви даєте своїм дітям в умовах безпеки, миру, дружби, любові та спонукання до зростання й добрих справ¹².

Я нагадую матерям, де б вони не були, про священність їхнього покликання. Ніхто не спроможний належним чином зайняти ваше місце. Немає більшої відповідальності, немає більш неухильного для виконання зобов'язання, ніж ростити в любові, мирі та цілісності тих, кого ви привели в цей світ¹³.

Виховуйте своїх дітей у світлі й істині. Навчайте їх молитися, коли вони ще маленькі. Читайте їм Писання, навіть якщо вони, можливо, й не розуміють всього, про що ви читаете. Навчайте їх платити їхню десятину і пожертвування з перших отриманих ними грошей. Нехай це для них стане звичкою на все їхнє

життя. Навчайте своїх синів шанувати жінок. Навчайте своїх дочок ходити у цнотливості. Приймайте відповідальність, яку вам дають в Церкві, і довіряйте Господу, щоб належним чином служити у будь-якому покликанні, яке ви можете отримати. Ваш приклад буде взірцем для ваших дітей¹⁴.

Нехай Бог благословить вас, матері! Коли всі перемоги й поразки людських зусиль підраховані, коли пил життєвих битв починає осідати, коли все, заради чого ми так багато трудилися в цьому світі завоювання блякне перед нашими очима, ви будете, ви повинні бути силою для нового покоління, силою, що завжди сприяє поліпшенню людства. Яким воно буде---залежить від вас¹⁵.

4

Жінки мають важливі обов'язки в роботі зі спасіння.

У жінок цієї Церкви є сила й чудові здібності. Є провідництво і скерування, якийсь дух самостійності, а ще велике задоволення завдяки належності до цього Господнього царства й роботі пліч-о-пліч з [носіями] священства, щоб рухати її вперед¹⁶.

Бог дав жінкам цієї Церкви роботу, яку слід виконати для побудови Його царства. Вона стосується всіх аспектів нашої великої потрійної відповідальності, якими є: по-перше, навчати євангелії світ; по-друге, зміцнювати віру й робити щасливим членство в Церкві; і, по-третє, рухати далі прекрасну роботу зі спасіння померлих¹⁷.

Жінки в Церкві працюють разом з їхніми братами, щоб просувати вперед цю могутню роботу Господа. ... Жінки мають величезні обов'язки, і вони відповідальні за виконання цих обов'язків. Вони очолюють свої організації, і організації ті---сильні й життєздатні, і вони суттєво сприяють поширенню добра у світі. Вони є допоміжними організаціями для священства, і всі вони разом прагнуть побудувати царство Боже на землі. Ми шануємо й поважаємо вас за вашу здатність до цього. Ми очікуємо, що ви будете керувати, зміцнювати і добиватися вражаючих результатів завдяки управлінню організаціями, за які ви відповідаєте. Ми підтримуємо вас і допомагаємо вам, дочкам Бога, які працюють

в чудовому партнерстві, щоб допомагати Тому, Хто здійснює безсмертя і вічне життя всіх синів і дочок Бога¹⁸.

5

**Товариство допомоги---джерело
безмірних благословень.**

Жінки Товариства допомоги буквально назавжди охоплені руками нашого Господа. На мою думку, воно є найбільшою жіночою організацією в усьому світі. Вона створена Богом. Джо-зеф Сміт говорив і діяв як пророк, коли організував Товариство допомоги в 1842 р.¹⁹

Надзвичайно важливо, щоб жінки Церкви залишалися сильними та не відходили від того, що є правильним і належним відповідно до плану Господа. Я переконаний, що ніде немає іншої такої організації, як Товариство допомоги цієї Церкви. ... Якщо [його члени] будуть згуртовані й говоритимуть в один голос, їхня сила буде безмірною²⁰.

Я був на конференції колу, де молода жінка, президент Товариства допомоги приходу для неодружених, говорила про служіння й великі можливості, запропоновані молодим жінкам в їхньому приході. Вони є у всіх вас. У вас є ваша організація. У вас є здібні провідники, щоб радити вам. У вас є ті, хто готові допомогти вам, коли ви переживаєте труднощі й відчай²¹.

Хто може оцінити дивовижний вплив на життя мільйонів жінок, чие знання збільшилось, чие бачення розширилось, чие життя стало змістовнішим і чие розуміння Божих справ збагатилось завдяки безлічі уроків, які ефективно проводилися й засвоювалися на зборах Товариства допомоги?

Хто може виміряти радість, яка приходить в життя цих жінок, коли вони збираються разом, спілкуючись у приході чи філії, збагачуючи життя одна одної завдяки своїм товариським стосункам, які стали приємними й безцінними?

Хто може, навіть напруживши всю свою уяву, досягнути розумом незліченні милосердні вчинки, які було зроблено, скільки їжі було поставлено на пусті столи, ту віру, яку було зміцнено в години відчаю, що прийшов з хворобою, ті рани, які було

“Я ... запрошую жінок, де б вони не були, сягнути того великого потенціалу, який є в вас”.

перев'язано, той біль, який було заспокоєно люблячими руками й тихими та заспокійливими словами, те втішення, яке надавалося у смертну годину і в подальшій самотності? ...

Ніхто не зміг би підрахувати всі ті проекти, за які бралися і які завершили місцеві Товариства допомоги. Ніхто не зміг би навіть приблизно оцінити все те хороше, що прийшло в життя жінок, які належать до цих організацій, і тих, кому пішли на користь їхні добрі справи. ...

Нехай Бог благословить Товариство допомоги Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Нехай дух любові, яким мотивуються його члени, ... і далі посилюється і відчувається по світу. Нехай їхні милосердні вчинки скрізь змінюють на краще життя безлічі людей. І нехай світло й розуміння, навчання й знання та вічна істина прикрашають життя поколінь жінок, що ще придуть по всіх народах землі завдяки цій винятковій і божественно встановленій інституції²².

 6

Станьте у повний зріст божественності, що є в вас.

Ви---численна організація жінок Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. ... Нікому не під силу виміряти величезну силу, спрямовану на добро, якою ви можете стати. ... Я закликаю вас стати у повний зріст і бути сильними в захисті тих великих чеснот, які стали основою нашого соціального прогресу. Коли ви об'єднані, ваша сила безмежна. Ви можете досягнути всього, чого хочете досягнути. І ой як же потрібні, дуже потрібні ви у світі, де зникають цінності, де, здається, під контролем супротивника перебуває так багато чого²³.

Я всім серцем запрошую жінок, де б вони не були, сягнути того великого потенціалу, який є в вас. Я не прошу вас робити більше, ніж вам по силі. Я сподіваюсь, ви не будете "гризти" себе, думаючи про невдачу. Я сподіваюсь, ви не намагатиметеся ставити перед собою недосяжні для себе цілі. Я сподіваюсь, ви просто будете робити те, що можете робити найкращим чином, який знаєте. Якщо ви так робите, то станете свідками чудес, які настануть²⁴.

Я висловляю свою вдячність вам, віддані жінки-святі останніх днів, яких тепер налічується мільйони і які знаходяться по всій землі. Великою є ваша сила, направлена на добро. Дивовижними є ваші таланти й відданість. Величезною є ваша віра й ваша любов до Господа, Його роботи та Його синів і дочок. Продовжуйте жити за євангелією. Звеличуйте її перед всіма, з ким спілкуєтеся. Ваші хороші справи важитимуть більше за будь-які слова, які ви можете казати. Ходіть в чеснотності й істині, з вірою і вірністю. Ви---складова вічного плану, плану, задуманого Богом, нашим Вічним Батьком. Кожний день---частина вічності.

Я знаю, що багато хто з вас несе жахливо важкі тягарі. Нехай же ваші товариші в Церкві, ваші брати і сестри, допоможуть вам полегшити їх. Нехай же ваші молитви здійснюються до Того, Хто є Всемогутнім, Хто любить вас і Хто може задіяти сили й чинники, що можуть допомогти вам. Це робота сповнена чудес. Ви знаєте це, і я знаю це. Мені легко казати вам, щоб ви не вішали голову, і все ж я кажу це, закликаючи вас йти вперед з вірою²⁵.

Дивовижною є сила жінок віри. Вона знову й знову виявлялася в історії цієї Церкви. Вона виявляється серед нас і сьогодні. На мою думку, вона є частиною божественності, що є в вас.

Сестри, станьте у повний зріст божественності, що є в вас. Докладаючи зусиль в цьому, робіть світ, в якому ви живете, кращим місцем для вас самих і для тих, хто прийде після вас²⁶.

Дяка Богу за чудових жінок цієї Церкви. Нехай Він вкляде у ваше серце почуття гордості за ваші здібності та впевненість в істині, яка буде для вас стерном, щоб безпечно провести вас через усі бурі²⁷.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Що ми дізнаємося від Президента Хінклі про почуття Небесного Батька до Своїх дочок? (Див. підрозділ 1). Чому так важливо, щоб ми розуміли “високе й священне місце” жінок у вічному Божому плані?
- Які аспекти в пораді Господа Еммі Сміт є особливо корисними для вас? (Див. підрозділ 2). Чого ми можемо навчитися з 2-го підрозділу про вірність? Чого ми можемо навчитися про те, що означає бути “вибраною пані”? Що ми можемо дізнатися про те, як застосовувати Писання до себе?
- Які у вас виникають враження, коли ви читаєте раду Президента Хінклі матерям? (Див. підрозділ 3). Як ви були благословенні завдяки впливу матері? Для батьків: чому “немає більш неухильного для виконання зобов’язання”, ніж рости своїх дітей “в любові, мирі та цілісності”?
- Які ви бачили приклади “сили і великих здібностей” жінок в Церкві? (Див. підрозділ 4). Якими саме способами жінки можуть допомогти здійснювати “безсмертя і вічне життя всіх синів і дочок Бога?” Чому важливо, щоб чоловіки і жінки працювали разом, рухаючи вперед Господню роботу? Які ви бачили приклади цього?
- Розгляньте, які благословення приходять завдяки Товариству допомоги, як їх окреслив Президент Хінклі у підрозділі 5. Які

благословення прийшли до вас завдяки старанням сестер Товариства допомоги, в т.ч. й тих, які служать в Товаристві молодих жінок і в Початковому товаристві? Як ви можете зміцнити Товариство допомоги у вашому приході? Як Товариство допомоги може допомогти жінкам збільшити їхній гарний вплив?

- Поміркуйте над закликом Президента Хінклі “піднятися до великого потенціалу, який є в нас” (підрозділ б). Як нам отримати краще уявлення про те, яким, на погляд Бога, має бути наш потенціал? Як ми можемо розвиватися, щоб реалізувати свій потенціал? Коли вам доводилося бачити “дивовижну ... силу жінок віри”?

Відповідні уривки з Писань

Приповісті 31:10–31; Лука 10:38–42; Дії 9:36–40; Римлянам 16:1–2; 2 Тимофію 1:1–5; Алма 56:41–48

Допомога у вивченні

“Готуючись до кожного уроку, моліться, щоб Дух допоміг вам знати, коли ділитися найсвятішими для вас почуттями. Вам може бути підказано свідчити кілька разів упродовж уроку, а не тільки в кінці його” (*Навчати---немає покликання величншого* [2000], с. 44).

Посилання

1. В *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ed. Virginia H. Pearce (1999), 194–195.
2. “Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2007, с. 115.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 509–510.
4. “Жінки в нашому житті”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2004, с. 85.
5. “Stand Strong against the Wives of the World”, *Ensign*, Nov. 1995, 98.
6. “Daughters of God”, *Ensign*, Nov. 1991, 97.
7. “Daughters of God”, *Ensign*, Nov. 1991, 97.
8. “Залишайтеся на високій дорозі”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2004, с. 112.
9. Президент Хінклі використовує слово *висвячено* у значенні цього ж слова в одкровенні з Учення і Завіти 25:7, частину якого він цитує в цьому реченні. В англomовному виданні Писань у виносці до слова *висвячено* в цьому вірші сказано: “або рукопокладено”. На початку Відновлення терміни *висвячений* і *рукопокладений* часто вживалися як взаємозамінні; *висвячений* не завжди стосувався чинів у священстві (див., наприклад, УЗ 63:45).
10. “If Thou Art Faithful”, *Ensign*, Nov. 1984, 90–92.
11. *Motherhood: A Heritage of Faith* (pamphlet, 1995), 6.
12. “Stand Strong against the Wives of the World”, 99.
13. “Bring Up a Child in the Way He Should Go”, *Ensign*, Nov. 1993, 60.

14. "Stand Strong against the Wiles of the World", 99.
15. *Материнство: A Heritage of Faith*, 13.
16. "Women of the Church", 68.
17. "Live Up to Your Inheritance", *Ensign*, Nov. 1983, 84.
18. "If Thou Art Faithful", 89.
19. "Оточені руками Його любові", *Ensign* або *Діягона*, лист. 2006, с. 115.
20. "Стояти міцно й непорушно", *Всесвітні збори навчання провідників*, 10 січ. 2004, с. 20.
21. "The BYU Experience" (Brigham Young University devotional, Nov. 4, 1997), 2, speeches.byu.edu.
22. "Ambitious to Do Good", *Ensign*, Mar. 1992, 4–6.
23. "Your Greatest Challenge, Mother", *Ensign*, Nov. 2000, 97.
24. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 696.
25. "Daughters of God", 100.
26. "Rise to the Stature of the Divine within You", *Ensign*, Nov. 1989, 97–98.
27. "Live Up to Your Inheritance", 84.

*“Просіть,---і буде вам дано, шукайте---і знайдете,
стукайте---і відчинять вам” (Матвій 7:7).*

ЯКОЮ Ж МОГУТНЬОЮ Є МОЛИТВА

“Це так важливо й чудово---звертатися до Господа з проханням про мудрість, що перевершує нашу власну, про силу робити те, що ми повинні робити, про заспокоєння і втішення, а також, щоб висловити вдячність”.

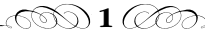
З життя Гордона Б. Хінклі

“Дійсно, нікому з нас не вдасться це зробити самотужки,--- сказав Президент Гордон Б. Хінклі.--- Нам потрібна допомога, та допомога, що приходить у відповідь на молитву”¹. Президент Хінклі дотримувався цього принципу, приймаючи рішення, які доводилося йому приймати як Президенту Церкви. Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав про нього: “Він---яскрава людина, надзвичайно розсудлива, але коли перед ним виникає якась нерозв’язна проблема, він стає на коліна”².

Президент Хінклі та його дружина, Марджорі, дотримувалися цього принципу і у своїй сім’ї. Їхній син Річард сказав: “Я не можу згадати день, коли б у нас не було сімейної молитви. Коли наставала татова черга молитися, він молився дуже щиро, але ніколи не робив це якимось театральним чи емоційно. Ми багато чого дізналися про глибину його віри, слухаючи, як він молиться. Він звертався до Бога з великим благоговінням як до мудрого й шанованого вчителя або наставника і згадував Спасителя з глибоким почуттям. З дитинства я знав, що Вони для нього були реальними особами, що він любив Їх і з благоговінням ставився до Них”³. А Марджорі зазначила: “На мою думку, сімейна молитва значною мірою визначала те, як наші діти поводитися з нами. Хоч Гордон і не повчав їх, вони чули все, що ми хотіли, аби вони почували, в сімейній молитві”⁴.

Упродовж свого служіння в якості генерального авторитета Президент Хінклі закликав членів Церкви “вірити в молитву й силу молитви”⁵. Він свідчив, що “молитва відмикає сили небесні нам на благо”⁶. Він обіцяв: “Перебувайте у молитві, і Бог небес усміхнеться вам, благословить вас і дасть радість у ваше серце та відчуття миру у ваше життя”⁷.

Учення Гордона Б. Хінклі

Бог---наш Батько, і Він запрошує нас молитися Йому особисто.

З усіх величних, прекрасних та надихаючих обіцянь, які я читав, найобнадійливішими для мене є слова Спасителя: “Просіть---і буде вам дано, шукайте---і знайдете, стукайте---і відчинять вам”. (Мт. 7:7)⁸.

Ніколи не забувайте, хто ви є. ... Ви---дійсно дитина Бога. ... Він---ваш Вічний Батько. Він вас любить. Ви можете у молитві звертатися до Нього. Він запросив вас, щоб ви це робили. ... Як же це чудово. Він---Найвеличніший. Він---Творець і Правитель Всесвіту. І все ж Він почує вашу молитву!⁹

У наших молитвах ми можемо наближатися до Господа. Вони можуть стати розмовою з вираженням вдячності. Я ніколи не міг повністю зрозуміти, як Великий Бог Всесвіту, Всемогутній, запрошує нас, Своїх дітей, говорити з Ним особисто. Яка це безцінна можливість. Як дивовижно, що це дійсно відбувається. Я свідчу, що наші молитви, вимовлені у смиренні й ширості, чуються і на них даються відповіді. Це дивовижно, але це---реально¹⁰.

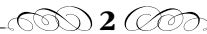
Брати і сестри, я знаю, що ви люди, які моляться. І це так чудово в цей день і час, коли звичка молитися зникла із життя багатьох людей. Це так важливо й чудово---звертатися до Господа з проханням про мудрість, що перевершує нашу власну, про силу робити те, що ми повинні робити, про заспокоєння і втішення, а також щоб висловити вдячність¹¹.

Я благаю, щоб кожний з нас прагнув жити ближче до Господа й спілкувався з Ним частіше та з більшою вірою.

Батьки і матері, моліться про своїх дітей. Моліться про те, щоб вони були захищені від зла цього світу. Моліться про те, щоб вони могли зростати у вірі та знанні. Моліться про те, щоб вони могли бути скеровані до життя, яке буде корисним і хорошим. Чоловіки, моліться про своїх дружин. Висловлюйте Господу свою вдячність за них та благайте Його про них. Дружини, моліться про своїх чоловіків. Багато хто з них йде важкими шляхом, маючи безліч проблем та відчуваючи велику розгубленість. Благайте Всемогутнього, щоб вони могли бути направлені, благословенні, захищені, натхненні в їхніх праведних справах.

Моліться про мир на землі, щоб Всемогутній, Який править Всесвітом, простяг Своєю руку й дав Своему Духу зійти на людей, щоб народи не виступали в гніві один проти одного. ... Моліться про мудрість та розуміння, коли йдете важкими стежками свого життя¹².

Дивовижність молитви в тому, що вона---особиста, індивідуальна, ніхто інший не може на неї вплинути у вашій розмові з вашим Небесним Батьком в ім'я Господа Ісуса Христа. Будьте молитовними. Просіть Господа простити ваші гріхи. Просіть Господа про допомогу. Просіть Господа благословити вас. Просіть Господа допомогти вам здійснити свої праведні наміри. ... Просіть Господа про все те важливе, що так багато значить для вас у вашому житті. Він готовий допомогти. Ніколи не забувайте про це¹³.

Сімейна молитва веде до чудес---для окремих людей, для сімей і для суспільства.

У наш час необхідно по-новому наголосити на чесності, характері та цілісності. Тільки коли ми знову вплетемо у волокна свого життя чесноти, що є суттю істинної цивілізації, тільки тоді буде змінюватися картина нашого часу. Перед нами стоїть питання: “З чого ми почнемо?”

Я впевнений, що необхідно почати з визнання того, що Бог є нашим Вічним Батьком, з визнання наших стосунків з Ним як Його дітей, зі спілкування з Ним та визнання Його ролі як правителя, зі щоденного прохання про скерування в наших справах.

Я стверджую, що повернення до старого взірця молитви---сімейної молитви в домах людей---це один з основних лікувальних засобів, яким можна було б стримувати жажливу хворобу, що поступово знищує характер нашого суспільства. Нам не слід чекати на диво в той же день, але ми могли б його побачити через покоління. ...

У самій позі стояння на колінах існує щось протилежне ставленню, про яке писав Павло: “горді, ... нахабні, бундючні”.

У самій звичці батька, матері та дітей ставати разом на коліна є щось таке, через що зникають інші з тих якостей, про які він писав: “батькам неслухняні, ... нелюбівні”.

У самій дії звертання до Божества є щось, що відводить від схильності до богохульства і заважає ставати тими, хто задоволення любить більше, ніж Бога. [Див. 2 Тимофію 3:1–4].

Схильність бути нечестивими, як це описав Павло, бути невдячними пропадає, коли члени сім'ї разом дякують Господу за життя та мир і все, що вони мають. І коли вони дякують Господу одне за одного, в сім'ї заново розвивається вдячність, повага і любов одне до одного. ...

Коли перед Господом разом згадувати бідних, нужденних та пригнічених, то ми, несвідомо, але реально, починаємо любити інших більше, ніж себе, поважати інших, у нас виникає бажання служити іншим, які цього потребують. Людина не може просити Бога допомогти ближньому, хто опинився в біді, не маючи бажання самому зробити щось, допомагаючи цьому ближньому. Якби б чудеса відбувалися в житті дітей світу, якби вони відклали вбік свій егоїзм та втратили себе в служінні іншим. Зерно, з якого може вирости це розлоге й плодове дерево, найкраще посадити й підживлювати в щоденних сімейних молитвах. ...

Я не знаю нічого іншого, що так допомагатиме зменшити напруження в сім'ї, що так непомітно приведе до поваги батьків, а вона---до послуху; що впливатиме на дух покаяння, який великою мірою буде розвіювати сум в розбитих сім'ях, ніж молитви разом, ніж визнання разом слабкостей перед Господом і благання про благословення від Господа для дому та тих, хто живе в ньому. ...

Ми можемо зміцнити свою сім'ю, молячись разом на колінах.

Сім'я—це основний осередок суспільства. Сім'я, яка молиться,—це надія на краще суспільство. “Шукайте Господа, доки можна знайти Його”. (Ісаїя 55:6)¹⁴.

Мене зворушили ... розпачливі слова одного молодого [місіонера]. Він сказав: “Я тут вже кілька місяців. Я не можу вивчити мову. Мені тут не подобаються люди. Я пригнічений вдень і плачу вночі. Мені хотілося вмерти. Я написав своїй матері й виправдовувався за своє бажання повернутися додому. І отримав від неї відповідь. Вона пише: “Ми молимося про тебе. Не проходить і дня, щоб усі ми не ставали разом на коліна вранці перед сніданком і ввечері перед сном та не благали Господа про Його благословення для тебе. Ми не тільки молимося, але й постимося, і коли твої найменші брати і сестри моляться, то кажуть: “Небесний Батьку, благослови Джонні ... і допоможи йому вивчити ту мову і виконувати роботу, до якої він був покликаний”.

Потім цей молодий чоловік продовжив крізь сльози: “Я постаю знову. Я додам свої молитви до їхніх і свій піст—до їхніх постів”.

І ось через чотири місяці я отримав від нього листа, в якому він пише: “Сталося диво. Здатність розмовляти цією мовою прийшла до мене як дар від Господа. Я навчився любити людей цієї прекрасної країни. Хвала Богу за молитви моєї сім’ї”¹⁵.

Ми можемо зробити свої домівки прекраснішими? Так, звертаючись сім’єю до Джерела всієї істинної краси. Ми можемо зміцнити суспільство і зробити його кращим місцем для життя? Так, через зміцнення добродетності нашого сімейного життя, коли ми стаємо разом на коліна й благаємо Всемогутнього в ім’я Його Улюбленого Сина.

Ця практика---повернення до сімейного поклоніння Богу,--- поширюючись по країні і по всій землі, буде значною мірою відвертати згубний для нас занепад. Вона відновила б цілісність, взаємоповагу і дух вдячності в серцях людей¹⁶.

Хіба молитися так важко? Чи так важко заохочувати батьків і матерів, щоб вони ставали на коліна разом зі своїми малими дітьми й зверталися до трону Божества, щоб висловити вдячність за благословення, щоб помолитися про тих, хто в біді, а також і про себе, а потім просити це в ім’я Спасителя та Викупителя світу? Якою ж могутньою є молитва. Про це можемо свідчити я, і про це можете свідчити ви. Будь-яка сім’я втрачає надзвичайно багато, нехтуючи перевагою цієї безцінної й простої практики¹⁷.

Якщо серед вас є ті, хто не проводить сімейну молитву, розпочніть це робити негайно: ставайте разом на коліна, якщо це можливо, щоранку і щовечора, і говоріть до Господа, і висловлюйте Йому свою вдячність, благайте Його благословити нужденних на землі і просіть Його про ваше власне благополуччя¹⁸.

Я свідчу вам: якщо ви зі щирим бажанням молитесь сім’єю, то не залишитеся без винагороди. Зміни можуть бути й неочевидними. Вони можуть бути зовсім непомітними. Але вони будуть реальними, бо Бог “тим, хто шукає Його, ... дає нагороду”. (Євр. 11:6).

Давайте ж будемо вірними, подаючи приклад перед світом в цьому і заохочуючи інших також це робити¹⁹.

 3

Нам потрібно бути людьми молитовними і слухати, бо на наші молитви прийдуть відповіді.

Ніколи не вважайте, що ви можете зробити щось самотужки. Вам потрібна допомога Господа. Ніколи не вагайтеся і ставайте десь на самоті на коліна та поговоріть з Ним. Якою дивовижною і чудовою є молитва. Подумайте про це. Ми справді можемо розмовляти з нашим Небесним Батьком. Він почує і відповідь, але нам потрібно почути ту відповідь. Нічого немає такого, що було б надто серйозним або надто неважливим, щоб не поділитися з Ним²⁰.

Моліться до Господа, сподіваючись отримати відповіді. ... Проблема більшості з наших молитов у тому, що ми промовляємо їх так, неначе знявши телефонну слухавку, замовляємо продукти в магазині, і закінчивши своє замовлення, вішаємо її. Нам потрібно міркувати, обдумувати, розуміти, про що і для чого ми молимося, а потім розмовляти з Господом так, як людина розмовляє з іншою людиною. “Прийдіть, і будемо правуватися, --говорить Господь” (Ісая 1:18)²¹.

Ніщо так не допомагає, як передати справу в руки Господа. ... Я без вагань скажу, що на мої молитви приходили відповіді. Я знаю це. Я від цього не відречусь. Нам потрібно молитися про скерування в цю важку епоху. ... Дивовижним є те, що вам непотрібно бути генієм, щоб молитися. Він почує голос найсмирненніших. ... Звертайтеся до Господа. Він запропонував звертатися до Нього, і Він буде відповідати²².

Повірте в силу й могутність молитви. Господь відповідає на наші молитви. Я знаю це. Я бачив, що це відбувалося знову, знову і знову. Молитва приводить нас у партнерство з Богом. Вона дає нам можливість говорити з Ним, дякувати Йому за Його надзвичайні благословення й просити Його про скерування та захист, коли ми йдемо життєвими шляхами. Ця велика робота, що поширюється по всій землі, корінням входить в молитву юнака. Він прочитав у сімейній Біблії: “А якщо кому з вас не стає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє,—і буде вона йому дана. Але нехай просить із

вірою, без жадного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер” (Якова 1:5–6). Таким є обіцяння. Чи є десь у світі обіцяння прекрасніше за це?²³

Будьте молитовними, друзі мої, і слухайте. Можливо ви ніколи не почувте голосу. Ви, вірогідніше за все, його й не почувте. Але у спосіб, який ви не можете пояснити, вам буде дано підказку і ви будете благословенні. Бо Господь пообіцяв: “Я скажу тобі у твоєму ... серці, через Святого Духа, Який зійде на тебе. ...” (УЗ 8:2).

Будьте молитовними, і ви дізнаєтеся, що Бог чує й відповідає. Не завжди тоді, коли нам, можливо, хотілося, щоб Він відповів, але з плином років прийде усвідомлення, настільки ж певне, як і схід сонця, що Він почув і відповів²⁴.

Залишайтеся смиренними, щоб ви могли стати на коліна у молитві, у визнанні Його сили й доброти. Він не полишить вас. Він почує ваші молитви. Він відповість на ваші молитви. У тиші ночі ви почувте шепіт Його Духа, що направить вас, коли ви в горі чи нужді. Такі часи прийдуть до вас, як вони приходять і до всіх. Зберігайте віру в Бога, а Він ніколи вас не підведе. Він ніколи не відвернеться від вас²⁵.

Нехай завжди Небесний Батько буде вашим другом, до Якого ви можете йти у молитві²⁶.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Як молитва допомагала вам наблизитися до Небесного Батька? Прогляньте пораду Президента Хінклі про те, що слід включати в молитву (див. підрозділ 1). Як молитва допомогла вам знайти “мудрість, що перевершує [вашу] власну”? Коли молитва приносила вам “заспокоєння і втішення”? Чому деякі молитви мають бути “розмовою з вираженням вдячності”?
- Подумайте про кожне з благословень, які, за словами Президента Хінклі, можуть прийти завдяки сімейній молитві (див. підрозділ 2). Як саме ваша сім'я отримала благословення завдяки спільним молитвам? Що може перешкоджати постійно

проводити сімейні молитви? Що можуть зробити разом члени сім'ї, щоб подолати ці перешкоди?

- Як застосування вчень Президента Хінкклі в підрозділі 3 допоможе нам зробити свої молитви більш змістовними? Що ви дізналися про те, як Небесний Батько відповідає на молитви? Чому молитва має силу привести нас “у партнерство з Богом”?

Відповідні уривки з Писань

Матвій 6:5–15; Лука 18:9–18; 2 Нефій 32:8–9; Алма 34:17–28; 37:36–37; 3 Нефій 18:15–25; УЗ 19:28

Допомога у вивченні

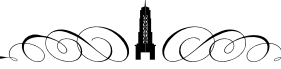
“Охопіть загальну картину, швидко прочитавши книгу, розділ чи уривок, або перечитавши заголовки. Намагайтеся зрозуміти контекст і передумови” (*Проповідайте Мою євангелію* [2005], с. 24). Щоб краще зрозуміти розділ чи уривок, його можна прочитати більше одного разу. Роблячи так, ви можете знайти для себе глибокі думки.

Посилання

1. “Stand True and Faithful”, *Ensign*, May 1996, 94.
2. Robert D. Hales, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 444.
3. Richard G. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 171.
4. Marjorie Pay Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith*, 171.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 469.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 470.
7. “Dedication of Gordon B. Hinckley Building” (Brigham Young University–Idaho, Oct. 22, 2002), byui.edu/Presentations/transcripts/devotionals/2002_10_22_hinckley.htm; accessed Sept. 21, 2015.
8. “Pillars of Truth”, *Ensign*, Jan. 1994, 2.
9. “Stand True and Faithful”, 93.
10. “Смирненнє та упокорене серце”, *Ліягона*, січ. 2001, с. 102.
11. “The Fabric of Faith and Testimony”, *Ensign*, Nov. 1995, 89.
12. “Слова благословення”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2003, сс. 99–100.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 468.
14. “The Blessings of Family Prayer”, *Ensign*, Feb. 1991, 2, 4–5.
15. In Conference Report, Apr. 1963, 128.
16. “The Blessings of Family Prayer”, 5.
17. “Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations”, *Ensign*, Sept. 1996, 8.
18. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 217.
19. “The Blessings of Family Prayer”, 5.
20. “Залишайтеся на високій дорозі”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2004, с. 114.
21. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 469.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 469.
23. “Fear Not; Only Believe”, *New Era*, Jan. 2000, 6; виділення жирним і курсивом знято.
24. “Watch the Switches in Your Life”, *Ensign*, Jan. 1973, 93.
25. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 346.
26. “Daughters of God”, *Ensign*, Nov. 1991, 100.

Храм у Гонконгу, Китай

Шепіт Духа

“Я благаю, аби ми постійно прагнули натхнення від Господа й напарництва Його Святого Духа, щоб це благословляло нас і далі старатися бути на високому духовному рівні”.

З життя Гордона Б. Хінклі

24 червня 1995 р. Президент Гордон Б. Хінклі, виступаючи на зборах для нових президентів місій та їхніх дружин, дав їм пораду, яка б направляла їх в наступні три роки їхнього служіння. Він розповів про настанову, яку він отримав, коли Президент Гарольд Б. Лі, тоді член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, рукопокладав його як президента колу:

“Я пам’ятаю лише одне із сказаного ним: “Прислухайтесь до шепоту Духа посеред ночі і реагуйте на той шепіт”. Я не знаю, чому одкровення приходять іноді вночі, але воно таки приходять. Звичайно ж, воно приходять також і вдень. Але прислухайтесь до шепоту Духа, цього дару одкровення, на яке ви маєте право”¹.

Згадуючи про свій досвід у дотриманні цієї настанови, він сказав: “Господь промовляв тихо. ... Посеред ночі в мою голову приходили ідеї, які, я думаю, за своєю природою були пророчими”². Наприклад, у липні 1992 р. він разом з іншими провідниками Церкви перебував у Гонконгу, щоб знайти місце для зведення храму. Одного вечора він ліг спати, відчуваючи неспокій через рішення, яке йому потрібно було прийняти. А потім, рано-вранці наступного дня, його розбудив шепіт Духа.

“У мій розум прийшло щось дуже цікаве,---написав він у своєму щоденнику.--- Я не чув голосу своїми природними вухами. Але у мій розум долинув голос Духа. Він сказав: “Чому це тебе

непокоїть? Ви маєте у власності чудову ділянку, де стоять дім місії й невеличка каплиця. Вони знаходяться в самому серці Коулуна, у місці, де найкраще транспортне сполучення. ... Зведіть будинок на [кілька] поверхів. На перших двох поверхах можуть бути каплиця та класні кімнати, а храм---на верхніх двох чи трьох поверхах". Президент Хінклі сказав, що отримавши це одкровення, він "заспокоївся й знову заснув"³.

Сьогодні в Коулуні, густонаселеному районі Гонконгу, стоїть одна будівля там, де колись знаходилися каплиця і дім місії. Ця будівля, в якій знаходяться каплиця, дім місії, офіс місії і священний храм, є свідченням про шепіт Духа пророку Бога.

Учення Гордона Б. Хінклі

1

Святий Дух---Утішитель і Свідок істини.

Святий Дух стоїть як третій член Божества, Утішитель, обіцяний Спасителем, Який навчить Його послідовників всьому і нагадає їм усе, що Він сказав їм (див. Іван 14:26)⁴.

Святий Дух свідчить в нашому серці про Батька і Сина⁵.

[Моє] свідчення [про Ісуса Христа] приходить силою Святого Духа. Воно---дар, священний і чудовий, і дається через одкровення від третього члена Божества⁶.

Святий Дух---Свідок про Істину, Який може навчити [нас] того, чого [ми] не можемо навчити одне одного. У цих великих і спонукальних словах Моронія сказано, що знання про істинність Книги Мормона дається "силою Святого Духа". Потім Мороній проголошує: "І силою Святого Духа ви можете пізнати правду про все" (Мороній 10:4-5).

Я вірю, ця сила, цей дар доступні нам сьогодні,⁷.

2.

Нам потрібен Святий Дух, щоб направляти нас в нашому служінні вдома і в Церкві.

Не існує величнішого благословення в нашому житті, ніж дар Святого Духа---напарництво Святого Духа, Який скеровує,

захищає і благословляє нас, Який іде, як це й було, стовпом світла перед нами і полум'ям веде нас шляхами праведності та істини. Ця скеровуюча сила третього члена Божества може бути нашою, якщо ми живемо гідно цього⁸.

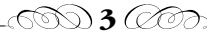
Нам потрібен Святий Дух для виконання багатьох наших адміністративних обов'язків. Нам Він потрібен, коли ми навчаємо євангелії в наших класах і у світі. Нам Він потрібен, щоб керувати своїми сім'ями і навчати їх.

Коли ми направляємо й навчаємо під впливом Цього Духа, то будемо приносити духовність в життя тих, за кого ми відповідальні. ...

... Солодкими є плоди навчання під натхненням Святого Духа. Ними насичується дух і живиться душа.

Дозвольте мені дати слово поради батькам, які стоять на чолі сімей: нам потрібне скерування Святого Духа у виконанні делікатного й дивовижного завдання, яке ми маємо виконувати, щоб зміцнювати духовність наших сімей⁹.

Прислухайтесь до підказок Духа. Будьте смиренними. Ви можете бути приведені до когось рукою Господа завдяки вашому духу, вашому ставленню, вашому почуттю, вашій покірності¹⁰.

Одкровення майже завжди приходять до нас тихим лагідним голосом---шепотом Духа.

Час від часу у мене беруть інтерв'ю представники ЗМІ. І майже кожного разу вони запитували: "Як одкровення приходять до пророка Церкви?"

Я відповідаю, що воно приходять тепер так, як приходило і в минулому. Стосовно цього я докладно розповідав тим представникам ЗМІ про досвід Іллі після його змагання зі священниками Ваала:

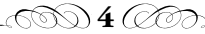
"Аж ось переходить Господь, а перед Господнім лицем вітер великий та міцний, що зриває гори та скелі ламає. Та не у вітрі Господь. А по вітрі---трус землі, та не в трусі Господь.

А по трусі огонь,---і не в огні Господь. А по огні---тихий лагідний голос” (1 Царів 19:11–12).

Саме так і приходиться одкровення. Це тихий лагідний голос. Воно приходиться у відповідь на молитву. Воно приходиться шепотом Духа. Воно може прийти у тиші ночі.

Чи є в мене якісь сумніви стосовно цього? Жодних. До мене воно приходило раз за разом¹¹.

Таким майже завжди було слово Бога, коли воно приходило до нас,---не сурмами, не із залів засідання ради учених, а тихим лагідним голосом одкровення. Слухаючи тих, хто марно шукає мудрості і хто голосно заявляє, що у них є панацея [тобто ліки] від усіх хвороб світу, слід відповісти вслід за Псалмоспівцем: “Вгамуйтеся та знайте, що Бог Я, ...” (Пс. 45(46):11), і зі Спасителем: “Хто має вуха,---нехай слухає!” (Мт. 11:15)¹².

Те, що від Духа, просвітлює, зміцнює і надихає нас.

Як ми знаємо, що це---від Духа? Як ми знаємо, що це---від Бога? За плодами. Якщо це веде до зростання й розвитку, якщо це веде до віри й свідчення, якщо це веде до кращого способу щось зробити, якщо це веде до благочестя, тоді це---від Бога. Якщо це розриває нам серце, якщо це заводить нас у темряву, якщо це збиває нас з пантелику й непокоїть нас, якщо це призводить до віроломності, тоді це---від диявола¹³.

Ви розпізнаєте підказки Духа завдяки плодам Духа---тому, що просвітлює, тому, що зміцнює, тому, що є позитивним і що є стверджувальним та надихаючим і веде нас до кращих думок і кращих слів, і кращих справ,---це і є від Духа Божого. Те, що розриває нам серце, те, що заводить нас на заборонені стежки,---це від супротивника. Я вважаю, що це так ясно і так просто¹⁴.

Один вчений висловив думку, що Церква є ворогом інтелектуальності. Якщо під інтелектуальністю він мав на увазі ту галузь філософії, яка навчає “доктрині, що знання повністю або переважно отримані завдяки чистому розуму” і “що розум є останнім принципом реальності”, тоді так, ми проти такого вузького тлумачення, яке застосовується до релігії. (Цитати з *Random*

“Те, що від Бога, можна зрозуміти Духом Божим. Цей Дух реальний”.

House Dictionary of the English Language, р. 738.) Таке тлумачення вилучає силу Святого Духа у промовлянні до і через [нас].

Звичайно ж, ми віримо в розвиток розуму, але інтелект---це не єдине джерело знань. Є обіцяння, дане під натхненням від Всемогутнього, яке передане ось цими прекрасними словами: “Бог дасть вам знання через Свого Святого Духа, так, через невимовний дар Святого Духа”. (УЗ 121:26).

Гуманісти, які критикують Господню роботу, так звані інтелектуали, які принижують її, говорять так лише через незнання духовних проявів. Вони ніколи не чули голосу Духа. Вони ніколи не чули його, бо вони не прагнули його і не підготувалися, щоб бути гідними почути його. Потім, вважаючи, що знання приходить тільки завдяки логічним міркуванням та розумовим зусиллям, вони відкидають те, що приходить силою Святого Духа.

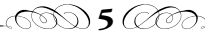
Те, що від Бога, можна зрозуміти Духом Божим. Цей Дух реальний. Для тих, хто пізнав на собі Його роботу, знання, здобуте таким чином, є таким же реальним, як і те знання, що набувається через сприйняття п'ятьма органами чуття. Я свідчу

про це. І я впевнений, що більшість членів Церкви можуть теж свідчити про це. Я закликаю кожного з нас, щоб ми й далі були в гармонії з Духом. Якщо ми будемо це робити, наше життя збагатиться. Ми будемо відчувати свій зв'язок з Богом, нашим Вічним Батьком. Ми будемо куштувати солодкість радості, якої інакше б не могло бути.

Не попадаймося ж у пастку софістики світу, яка переважно є негативною і яка так часто приносить кислий плід. Давайте ходити з вірою у майбутнє, говорячи ствердно і розвиваючи в собі впевнене ставлення. Коли ми так робимо, наша сила буде давати силу іншим¹⁵.

Я благаю, аби ми постійно прагнули натхнення від Господа й напарництва Його Святого Духа, щоб це благословляло нас і далі старатися бути на високому духовному рівні. Ті молитви не залишаться без відповіді¹⁶.

Святий Дух буде нашим постійним супутником, коли ми живемо так, щоб мати це благословення.

Сам Господь сказав, що коли ми виконуємо заповіді, “Святий Дух буде [нашим] постійним супутником” (УЗ 121:46), щоб підтримувати нас, навчати нас, вести нас, втішати нас і допомагати нам. Щоб мати таке напарництво, нам потрібно просити про нього, жити ради нього, бути відданими Господу¹⁷.

“Як ви зберігаєте Дух Господа з собою весь час?” Так, ви живете гідно Його; ви живете гідно Духа Господнього. Це те, що ви робите. І Він перебуватиме з вами. ... Просто живіть праведно. Тримайтеся подалі аморальності. Тримайтеся подалі порнографії. Тримайтеся подалі того, що тягне вас вниз. Книги, які ви читаєте, журнали, які ви читаєте, відео, які ви дивитесь, телевізійні програми, які ви дивитесь, вистави, на які ви ходите, --усе це впливає на вас і буде впливати, якщо ви підпадете під вплив того непристойного, що призначено зробити вас бідними, а когось---багатими. Тримайтеся подалі цього¹⁸.

На вас лежить зобов'язання кожної неділі відновлювати вашу обітницю і ваш завіт взяти на себе ім'я Господа Ісуса Христа. Ви коли-небудь думали про це, про те, як це важливо, про значення

того, що ви берете на себе ім'я Господа Ісуса Христа з обітницею й обіцанням виконувати Його заповіді? І Він дає обітницю й обіцання вам, що Він пошле Свого Духа, щоб Той був з вами. Як же це чудово¹⁹.

Яке ж це велике благословення---мати вплив через служіння члена Божества, отримуючи цей дар під руками тих, хто діє з божественним повноваженням. Якщо ми й далі будемо ходити у добродетності, то зможемо насолоджуватися виконанням обіцання, яке дав Господь, коли Він сказав: “Святий Дух буде твоїм постійним супутником, а твій скіпетр---незмінним скіпетром праведності й істини; і твоє владарювання буде вічним владарюванням, і само по собі проливатиметься на тебе віковично”. (УЗ 121:46)²⁰.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Навіщо нам потрібний Святий Дух? (Див. підрозділи 1 і 2). Коли ви відчували, що Святий Дух навчав і направляв вас? Чого ви навчилися завдяки цьому?
- Чого ми можемо навчитися з пояснення Президента Хінклі про те, як одкровення приходять до пророка? (Див. підрозділ 3). Чому важливо знати, що Святий Дух звичайно спілкується “тихим лагідним голосом”? Що ви дізналися з власного досвіду про те, як розпізнавати спілкування з боку Святого Духа?
- Прогляньте “плоди Духа”, які Президент Хінклі узагальнив у підрозділі 4. Як можуть ці вчення допомогти нам розпізнавати вплив Духа? Які можуть виникнути небезпеки, якщо вважати, що “інтелект---це єдине джерело знань”? Який ви мали досвід набуття духовного знання?
- Що ви відчуваєте, коли роздумуєте над вченнями Президента Хінклі, що в підрозділі 5, про напарництво Святого Духа? Які благословення ви отримали завдяки Святому Духу?

Відповідні уривки з Писань

1 Коринтянам 2:9–14; 1 Нефій 10:17; 2 Нефій 31:17–18; Мосія 3:19; Мороній 8:25–26; УЗ 11:12–14

Допомога у вивченні

“Якщо ми любимо тих, кого навчаємо, то молимося про кожного з них. Ми робимо все можливе, щоб дізнатися про їхні інтереси, досягнення, потреби і турботи. Ми пристосовуємо навчання до їхніх потреб, навіть якщо це вимагатиме більше часу й зусиль. Ми помічаємо, коли їх немає на заняттях, і вітаємо, коли вони присутні. У разі потреби, ми пропонуємо їм допомогу” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 32).

Посилання

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 556.
2. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), 441.
3. In Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 481.
4. “The Father, Son, and Holy Ghost”, *Ensign*, Nov. 1986, 51.
5. “Latter-day Counsel: Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, July 1999, 72.
6. “The Father, Son, and Holy Ghost”, 51.
7. “The Father, Son, and Holy Ghost”, 51.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 259.
9. “Feed the Spirit, Nourish the Soul”, *Ensign*, Oct. 1998, 2, 4–5.
10. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 440.
11. “The Quorum of the First Presidency”, *Ensign*, Dec. 2005, 49.
12. In Conference Report, Apr. 1964, 38–39.
13. “Inspirational Thoughts”, *Ensign*, July 1998, 5.
14. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 261.
15. “The Continuing Pursuit of Truth”, *Ensign*, Apr. 1986, 6.
16. “Feed the Spirit, Nourish the Soul”, 2.
17. “Living with Our Convictions”, *Ensign*, Sept. 2001, 5.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 377–378.
19. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 319.
20. “Priesthood Restoration”, *Ensign*, Oct. 1988, 72.

Ми сподіваємося на Христа

“Ми віримо в Христа. Ми навчаємо про Христа. Ми сподіваємося на Христа. Він є нашим Викупителем, нашим Господом і нашим Спасителем”.

З життя Гордона Б. Хінклі

На генеральній конференції у квітні 1975 р. старійшина Гордон Б. Хінклі, тоді член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, розказав про такий випадок:

“Нещодавно ми проводили дні відкритих дверей у храмі [Меса], шт. Аризона. Після завершення повної реконструкції тієї будівлі майже чверть мільйона людей побачили її прекрасний інтер'єр. Представники духовенства з інших релігій були запрошені бути особливими гостями в перший день проведення днів відкритих дверей, і сотні з них відгукнулись на це запрошення. Я мав привілей розмовляти з ними й відповісти на їхні запитання в кінці екскурсій, що проводилися для них. Я сказав їм, що ми із задоволенням відповімо на запитання, які вони можуть мати. Запитань було багато. Одне з них поставив протестантський священик.

Він сказав: “Я побував скрізь у цій будівлі, у цьому храмі, на фасаді якого є ім'я Ісуса Христа, однак ніде не побачив жодного зображення хреста, символу християнства. Я помічав ваші будівлі і в інших місцях, і там теж відсутній хрест. Чому ж це так, якщо ви кажете, що вірите в Ісуса Христа?”

Я відповів: “Я не хочу образити нікого з моїх братів-християн, які використовують хрест на шпильях їхніх соборів та вівтарях їхніх церков, які носять його на їхньому церковному вбранні й друкують його на їхніх книгах та іншій літературі. Але для нас

“Абсолютною основою для нашої віри є наше свідчення про Ісуса Христа як Божого Сина. ... Він---головний наріжний камінь Церкви, яка носить Його ім'я”.

хрест---це символ Христа помираючого, тоді як наше послання є проголошенням про Христа живого”.

Після цього він спитав: “Якщо ви не використовуєте хрест, то що ж тоді є символом вашої релігії?”

Я відповів, що життя наших людей повинно стати єдиним змістовним вираженням нашої віри, а отже, фактично, й символом нашого поклоніння. ...

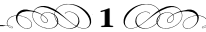
... Жоден символ, жоден мистецький твір, жодне зображення не може передати славу й дивовижність Живого Христа. Він вказав нам, яким повинен бути той символ, коли сказав: “Якщо ви Мене любите,---Мої заповіді зберігайте!” (Іван 14:15).

Як Його послідовники, ми не можемо зробити щось нечесне, вульгарне чи неприємне, не кинувши тінь на Його образ. Так само ми не можемо зробити й щось хороше, приємне і благородне, не додавши цим більше блиску до символу Того, Чие ім'я ми взяли на себе.

Ось тому наше життя повинно стати повноцінним вираженням, символом нашого урочистого свідчення про Живого Христа, Вічного Сина Живого Бога.

Це так просто, мої брати і сестри, і так глибоко нами відчувається, і нам ніколи не слід забувати про це”¹.

Учення Гордона Б. Хінклі

Ісус Христос---живий Син живого Бога.

Абсолютною основою для нашої віри є наше свідчення про Ісуса Христа як Божого Сина. ... Він---головний наріжний камінь Церкви, яка носить Його ім'я².

Ми віримо в Христа. Ми навчаємо про Христа. Ми сподіваємося на Христа. Він є нашим Викупителем, нашим Господом і нашим Спасителем³.

Священнослужіння на землі

Він, Хто був Сином Бога, Єдинонародженим, залишив небесні палати Свого Батька, щоб прийти у смертну оселю. Він

народився й ангели співали; мудреці прибули, щоб принести Йому дари. Зростав Він, як і інші хлопчики в Назареті Галілейському. Там він “зростав мудрістю, і віком та благодаттю, у Бога й людей” (Лука 2:52).

Марія і Йосип взяли Його з собою в Єрусалим, коли Йому було 12 років. Повертаючись додому, вони побачили, що Його не було з ними. Повернувшись в Єрусалим, вони знайшли Його у храмі, де Він розмовляв з вченими мужами. Коли Марія дорікнула Йому за те, що Він не був з ними, Він відповів: “Чого ж ви шукали Мене? Хіба ви не знали, що повинно Мені бути в тому, що належить Моему Отцеві?” (Лука 2:49). Його слова виражали передчуття Його майбутнього священнослужіння.

Те священнослужіння розпочалося з Його хрищення в річці Йордан, яке виконав Його двоюрідний брат Іван. Коли Він піднявся з води, Святий Дух спустився на Нього у вигляді голуба і почувся голос Небесного Батька, Який сказав: “Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав” (Мт. 3:17). Це проголошення стало підтвердженням Його божественності.

Він постився 40 днів, і Його спокушав диявол, який прагнув відвернути Його від божественно призначеної Йому місії. На пропозицію супротивника Він відповів: “Не спокушуй Господа Бога свого!” (Мт. 4:7), знову заявляючи про Своє божественне синівство.

Він ходив курними дорогами Палестини. У Нього не було ні дому, який Він міг би назвати Своїм, ні місця, де б Він міг прихилити Свою голову. Його послання було євангелією миру. Його вчення були вченнями про великодушність і любов. “А хто хоче тебе позивати й забрати сорочку твою,---віддай і плаща йому” (Мт. 5:40).

Він навчав притчами. Він творив чудеса, яких не творилося ні до, ні після цього. Він зцілював тих, хто давно хворів. Він давав сліпим бачити, глухим чути, калікам ходити. Він піднімав мертвих, і ті поверталися до життя, щоб прославляти Його. Безперечно, ніхто ніколи не робив такого раніше.

Мало хто пішов за Ним, більшість же ненавиділа Його. Він говорив про книжників і фарисеїв як про лицемірів, як про

гробу побілені. Вони змовилися проти Нього. Він вигнав міняльників грошей з дому Господа. Вони, безсумнівно, приєдналися до тих, хто замишляв знищити Його. Однак Його це не зупиняло. “І ходив Він, добро чинячи” (Дії 10:38).

Хіба всього цього було недостатньо, щоб увіковічити пам'ять про Нього? Хіба цього було недостатньо, щоб помістити Його ім'я серед, а то й навіть вище, імен тих великих мужів, які ходили по землі і яких пам'ятають за сказане чи зроблене ними? Він неодмінно зайняв би місце серед великих пророків усіх часів.

Але всього цього було недостатньо для Сина Всемогутнього. Це було лише прелюдією до всього того більшого, що мало ще відбутися. І все те відбулося дивно і страшно⁴.

Затримання, розтинання і смерть.

Він був зражений, затриманий, засуджений на смерть, розп'ятий і помер в жахливих муках. Його живе тіло прибили цвяхами до дерев'яного хреста. Він відчував невимовний біль, і Його життя повільно наближалось до кінця. І хоч Він ледь дихав, усе ж вигукнув: “Отче, відпусти їм,---бо не знають, що чинять вони!” (Лука 23:34).

Земля затряслася, коли Він духа віддав. Сотник, який бачив усе це, урочисто промовив: “Він був справді Син Божий!” (Мт. 27:54).

Ті, хто любив Його, зняли Його тіло з хреста. Вони обгорнули Його тіло й поклали в нову гробницю. ...

Його друзі, звичайно ж, плакали. Апостоли, яких Він любив і яких Він покликав бути свідками Його божественності, плакали. Жінки, які любили Його, плакали. Ніхто не зрозумів сказаного Ним про воскресіння на третій день. А як вони могли зрозуміти? Такого ж ще ніколи не відбувалося раніше. Це було чимось абсолютно небувалим. Це було неймовірним---навіть для них.

Мабуть, вони відчували страшне пригнічення, безнадію, горе, коли думали, що смерть забрала від них їхнього Господа⁵.

Воскресіння

Але це не був кінець. На світанку третього дня Марія Магдалина та інша Марія повернулися до гроба. На їхнє цілковите

“Його послання було євангелією миру. Його вчення були вченнями про великодушність і любов”.

здивування, камінь був відвалений і гробниця була відкрита. Вони заглянули всередину. Двоє у білому сиділи---один у головах, а другий у ніг, де лежало Ісусове тіло. Ангел явився їм і сказав: “Чого ви шукаєте Живого між мертвими?

Нема Його тут, бо воскрес! Пригадайте собі, як Він вам говорив, коли ще перебував в Галілеї.

Він казав: “Сину Людському треба бути виданому до рук грішних людей, і розп’ятому бути, і воскреснути третього дня” (Лука 24:5–7).

Ці прості слова---“Нема Його тут, бо воскрес!”---стали найбільш значущими в усій літературі. Вони є проголошенням про порожню гробницю. Вони є виповненням всього сказаного Ним про воскресіння. Вони є тріумфальною відповіддю на запитання кожного чоловіка, кожної жінки, і кожної дитини, які будь-коли народжувалися на землі.

Воскреслий Спаситель заговорив до Марії, і та відповіла Йому. Він не був приви́дом. Це не було уявленням. Він був реальним, таким же реальним, як і в земному житті. Він не

дозволив їй доторкнутися до Нього. Він ще не зійшов до Свого Небесного Батька. Це мало статися незабаром. Яким же возз'єднанням це повинно було бути---опинитися в обіймах Батька, Який любив Його і Який також повинен був плакати над Ним в години Його передсмертних мук.

Він явився двом чоловікам на дорозі в Еммаус. Він розмовляв з ними і їв з ними. Він зустрівся зі Своїми Апостолами в замкненій кімнаті й навчав їх. Хома того першого разу не був з ними. А наступного разу Господь запропонував йому торкнутися Його рук і боку. У надзвичайному захопленні він вигукнув: “Господь мій і Бог мій” (Іван 20:28). Іншим разом Він говорив до 500 осіб. ...

Є ще один свідок. Це---Книга Мормона, яка разом з Біблією свідчить, що Він являвся не тільки тим, хто був у Старому світі, але й тим, хто був у Новому світі. Бо хіба не заявив Він одного разу: “Маю Я інших овець, які не з цієї кошари;---Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони,---і буде одна отара й Один Пастир”? (Іван 10:16).

Тим, хто на цій півкулі, Він явився після Свого воскресіння. Коли Він сходив з хмар небесних, голос Бога Вічного Батька знову почувся, урочисто проголошуючи: “Ось Мій Улюблений Син, в Якому Я задоволений, в Якому Я прославив Своє ім'я---слухайте Його” (3 Неф.. 11:7). ...

І якщо всього цього недостатньо, то є ще й свідчення---безпомилкове, упевнене, недвозначне---великого пророка цього розподілу, Джозефа Сміта. Ще юнаком, прагнучи світла й розуміння, він пішов у ліс помолитися. І йому явилися дві Особи, блиск і славу Яких неможливо ніяк описати, і Вони стояли над ним у повітрі. Один з Них звернувся до нього, називаючи його “ім'я, і сказав, указуючи на іншого: *Це Мій Улюблений Син, слухай Його!*” [Джозеф Сміт—Історія 1:17].

Цей же Джозеф у подальшому при іншій нагоді заявив: “І ми побачили славу Сина, праворуч від Батька, і отримали від Його повноти; ...

І тепер, після багатьох свідчень, які було дано про Нього, ось свідчення, останнє з усіх, яке ми даємо про Нього: *Що Він живе!*" (УЗ 76:20, 22)⁶.

Усім, хто, можливо, має сумніви, я повторюю слова, звернені до Хоми, коли той торкався пораних рук Господа: "І не будь ти невіруючий, але віруючий" [Іван 20:27]. Вірте в Ісуса Христа, Сина Божого, найвеличнішу фігуру в часі й вічності. Вірте, що Його незрівнянне життя почалося ще задовго до того, як світ було сформовано. Вірте, що Він був Творцем землі, на якій ми живемо. Вірте, що Він був Єговою Старого Завіту, що Він був Месією Нового Завіту, що Він помер і воскрес, що Він відвідав західні континенти й навчав тут людей, що Він розпочав цей останній розподіл і що Він живе, живий Син живого Бога, наш Спаситель і наш Викупитель⁷.

2

Кожний з нас може знати, що Ісус Христос є Божим Сином і Викупителем світу, воскреслим з могили.

Йде ... битва, що ведеться за віру людей, але межі не завжди ... чітко визначені, оскільки навіть серед сил, що відстоюють християнство, є ті, хто хотів би спростувати божественність Христа, в ім'я Якого вони промовляють. На них можна було б не звертати уваги, якби їхні голоси не були такими спокусливими, якби їхній вплив не був таким далекосяжним, якби їхній мотив не був таким підступним.

... Натовпи людей будуть збиратися на тисячах пагорбів, щоб вітати світанок Великодня й нагадати собі історію про Христа, Чие воскресіння вони будуть відзначати. Словами прекрасними і сповненими надії проповідники багатьох релігій будуть знову розповідати про порожню гробницю. Їм---і вам---я ставлю таке запитання: "Ви справді вірите в це?"

Ви справді вірите, що Ісус був Сином Бога, в буквальному розумінні нащадком Бога?

Ви вірите, що голос Бога, Вічного Батька, почувся над водами Йордану, проголошуючи: "Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!"? (Мт. 3:17).

Воскреслий Спаситель йшов з двома чоловіками дорогою в Еммаус.

Ви вірите, що Цей Самий Ісус був творцем чудес, цілителем хворих, що Він повертав силу ослабленим, а життя померлим?

Ви вірите, що після Своєї смерті на Голгофському пагорбі та Свого поховання в гробниці Йосипа Він ожив на третій день?

Ви справді вірите, що Він продовжує жити---як реальна, жива особистість---і що Він прийде знову, як було обіцяно ангелами при Його вознесінні?

Ви справді цьому вірите? Якщо так, тоді ви належите до групи прихильників буквального тлумачення Писань, яких стає все менше й менше, до яких з дедалі більшим і більшим презирством ставляться філософи, яких все більше й більше висміюють деякі вчені і яких все більше й більше вважають старомодними у вибраному колі священнослужителів і впливових теологів.

В очах тих інтелектуалів це все міфи---народження Ісуса, Сина Божого, про Якого ангели співали на рівнинах Юдеї, творця чудес, Який зцілював хворих і оживляв померлих, Христа, воскреслого з могили, Його вознесіння й обіцяне повернення.

Ці сучасні теологи відмовляють Йому в Його божественності, а потім самі ж дивуються, чому це люди не поклоняються Йому.

Ці розумні грамотії забрали від Ісуса мантию божественності й залишили Його тільки людиною. Вони спробували підвести Його під своє власне вузьке розуміння. Вони відняли від Нього Його божественне синівство й забрали від світу його законного Царя. ...

... Я урочисто свідчу вам, що Бог---не мертвий, Його вважають мертвим через ці безглузді інтерпретації. ...

... Необхідно мати щось більше, ніж обґрунтоване вірування. Необхідно мати розуміння Його унікальної і незрівнянної ролі як божественного Викупителя, а також із захопленням сприймати Його і Його послання як Сина Божого.

Те розуміння і те захоплення доступні всім, хто сплатить за них ціну. Вони ніяк не пов'язані з вищою освітою, однак вони й не прийдуть лише завдяки вивченню філософії. Ні, вони є наслідком простішого процесу. Те, що від Бога, розуміється Духом Бога. (1 Кор. 2:11). Так стверджує слово одкровення.

Набуття розуміння й захоплення Господом приходить завдяки дотриманню простих правил. ... Я хотів би запропонувати три правила---елементарних за своєю ідеєю, майже банальних через свою повторюваність, але фундаментальних за своїм застосуванням і результативних за своєю дією. ...

Перше: читати---читати слово Господа. ... Читати, наприклад, Євангелію від Івана від її початку до її кінця. Нехай Господь Сам говорить до вас, і Його слова приходимуть зі спокійною переконаністю, яка робитиме слова Його критиків безглуздими. Читайте також свідчення Нового світу, Книгу Мормона, яка з'явилася як свідчення того, "що Ісус є Христос, Бог Вічний, Який являється до всіх народів". (Титульна сторінка Книги Мормона).

Наступне: служити---служити в роботі Господа. ... Справі Христа не потрібні ваші сумніви: їй потрібні ваша сила, ваш час і ваші таланти; і коли ви віддаєте їх в служінні, ваша віра буде зростати, а ваші сумніви будуть зменшуватися. ...

Третє: молитися. Розмовляйте зі своїм Вічним Батьком в ім'я Його Улюбленого Сина. "Ось,---каже Він,---Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зо Мною". (Об. 3:20).

Таким є Його запрошення, і це обіцяння є надійним. Малоімовірно, що ви будете чути голос з небес, але до вас прийде послане з небес запевнення, мирне і ясне. ...

... Сяючи через всю цю філософську плутанину, через весь цей так званий вищий критицизм і негативну теологію, прийде свідчення Святого Духа про те, що Ісус справді є Сином Бога, народженим у плоті, Викупителем світу, воскреслим з могили, Господом, Який прийде правити як Цар царів. У вас є можливість знати про це. У вас є обов'язок дізнатися про це⁸.

3

Нам потрібно постійно запитувати себе: "Що ми зробимо з Ісусом, що зветься Христос?"

Я повторюю запитання, поставлене Пилатом дві тисячі років тому: "А що ж маю зробити з Ісусом, що зветься Христос?" (Мт. 27:22). Дійсно, нам потрібно постійно запитувати себе: "Що *ми* зробимо з Ісусом, що зветься Христос? Що ми зробимо з Його вченнями, і як нам зробити їх невід'ємною частиною свого життя?" ...

... "Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере!" (Іван 1:29). Яким би насправді бідним було б наше життя без впливу Його вчень та Його незрівнянного прикладу. Уроки про те, що слід підставити й іншу щоку, пройти й дві милі, про повернення блудного сина, а також безліч інших незрівнянних вчень збереглися впродовж віків, щоб стати каталізатором, аби перетворити людську жорстокість на доброту й милість.

Жорстокість панує там, де виганяють Христа. Доброта й стриманість правлять там, де Христа приймають і живуть за Його вченнями.

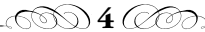
Що ж тоді ми зробимо з Ісусом, що зветься Хритос? “Було тобі виявлено, о людино, що добре, і чого пожадає від тебе Господь,---нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно”. (Михей 6:8).

“Отже, Я кажу вам, ви повинні прощати один одного; бо той, хто не прощає своєму братові його провини, стоїть засуджений перед Господом; бо на ньому залишається більший гріх”. (УЗ 64:9). ...

Що ж тоді ми зробимо з Ісусом, що зветься Христос? “Бо Я голодував був---і ви нагодували Мене, прагнув---і ви напоїли Мене, мандрівником Я був---і Мене прийняли ви. Був нагий---і Мене зодягнули ви, слабував---і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був---і прийшли ви до Мене”. (Мт. 25:35–36) ...

Що ж ми зробимо з Ісусом, що зветься Христос?

Навчіться від Нього. Досліджуйте Писання, бо саме вони свідчать про Нього. Розмірковуйте над дивом Його життя і місії. Намагайтеся трошки старанніше наслідувати Його приклад і дотримуватися Його вчень⁹.

Ми дивимося на Ісуса Христа як на камінь нашого спасіння, нашу силу, наше втішення і центр нашої віри.

Ми не знаємо, що чекає на нас попереду. Ми не знаємо, що принесе завтрашній день. Ми живемо у мінливому світі. В одних будуть великі досягнення. В інших---розчарування. В одних---багато радості й задоволення, хороше здоров'я і приємне життя. В інших---можливо, хвороби й багато горя. Ми не знаємо. Але є одне, що ми знаємо. Як Полярна зірка на небі, так і Викупитель світу, Син Бога, вірний і надійний, незалежно від того, що принесе майбутнє, стоїть як якір нашого безсмертного життя. Він є каменем нашого спасіння, нашою силою, нашим втішенням і центром нашої віри.

У сонячний і у похмурий день ми дивимося на Нього, і Він поруч, щоб запевнити нас й усміхнутися нам¹⁰.

*“Я знаю й свідчу, що живий
Спаситель, Божий Син святий,
Той, Хто здолав і смерть, і біль,
Спокутар і Учитель мій.*

*Живе і сяє нам в пільмі,
Він---камінь віри, хліб життя,
Маяк народам на землі,
Що кличе їх до каяття.*

*О, подаруй нам спокій Твій,
Допоможи нам мир знайти,
Дай віри подолати все
І у піднесення прийми¹¹.*

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Прогляньте слова Президента Хінклі про свідчення у підрозділі 1 і знайдіть час поміркувати над власним свідченням про Ісуса Христа. Чому ви вдячні за священнослужіння і Спокуту Спасителя? Які історії про життя Спасителя і які Його вчення особливо важливі для вас?
- Поставте собі кожне із запитань, вміщених у підрозділі 2. Як ваші відповіді позначаються на вашому повсякденному житті? У тому ж підрозділі прогляньте три “простих правила”, названі Президентом Хінклі, які необхідні, щоб отримати розуміння того, “що від Бога”. Як ці три принципи допомогли вам поглибити своє духовне розуміння?
- Президент Хінклі кілька разів запитав: “Що ми зробимо з Ісусом, що зветься Христос?” (підрозділ 3). Чого ми можемо навчитися з його відповідей? Поміркуйте, як би ви відповіли на це запитання. Настільки іншим могло б бути ваше життя, якби ви не знали про вчення й приклад Спасителя?
- Президент Хінклі підкреслював, що Ісус Христос є нашим якорем у мінливому світі (див. підрозділ 4). Коли ви відчували

силу і втішення Спасителя, коли вам це було потрібно? Поміркуйте над кожним рядком гімну в підрозділі 4, слова до якого написав Президент Хінклі. Чому Христос---“камінь віри, хліб життя”? Чому Він---“маяк народам на землі”?

Відповідні уривки з Писань

Лука 24:36–39; Іван 1:1–14; Дії 4:10–12; 2 Нефій 2:8; 25:26; Алма 5:48; УЗ 110:3–4

Допомога у вивченні

“Сплануйте виконання навчальних завдань, що зміцнять вашу віру в Спасителя” (*Проповідуйте Мою євангелію* [2005], с. 22). Наприклад, коли ви вивчаєте матеріал, можете ставити собі такі запитання: Як ці вчення допомагають мені зрозуміти Спокуту Ісуса Христа? Як можуть ці вчення допомогти мені стати більш схожим/схожою на Спасителя?”

Посилання

1. “The Symbol of Christ”, *Ensign*, May 1975, 92, 94.
2. “Four Cornerstones of Faith”, *Ensign*, Feb. 2004, 4.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 280.
4. “He Is Not Here, but Is Risen”, *Ensign*, May 1999, 71.
5. “He Is Not Here, but Is Risen”, 71.
6. “He Is Not Here, but Is Risen”, 71–72.
7. “Be Not Faithless”, *Ensign*, Apr. 1989, 2.
8. Y Conference Report, Apr. 1966, 85–87.
9. “What Shall I Do Then with Jesus Which Is Called Christ?” *Ensign*, Dec. 1983, 3–5.
10. “We Look to Christ”, *Ensign*, May 2002, 90.
11. “Я знаю й свідчу”, *Гімни*, № 68; слова Гордона Б. Хінклі.

Безцінний дар свідчення

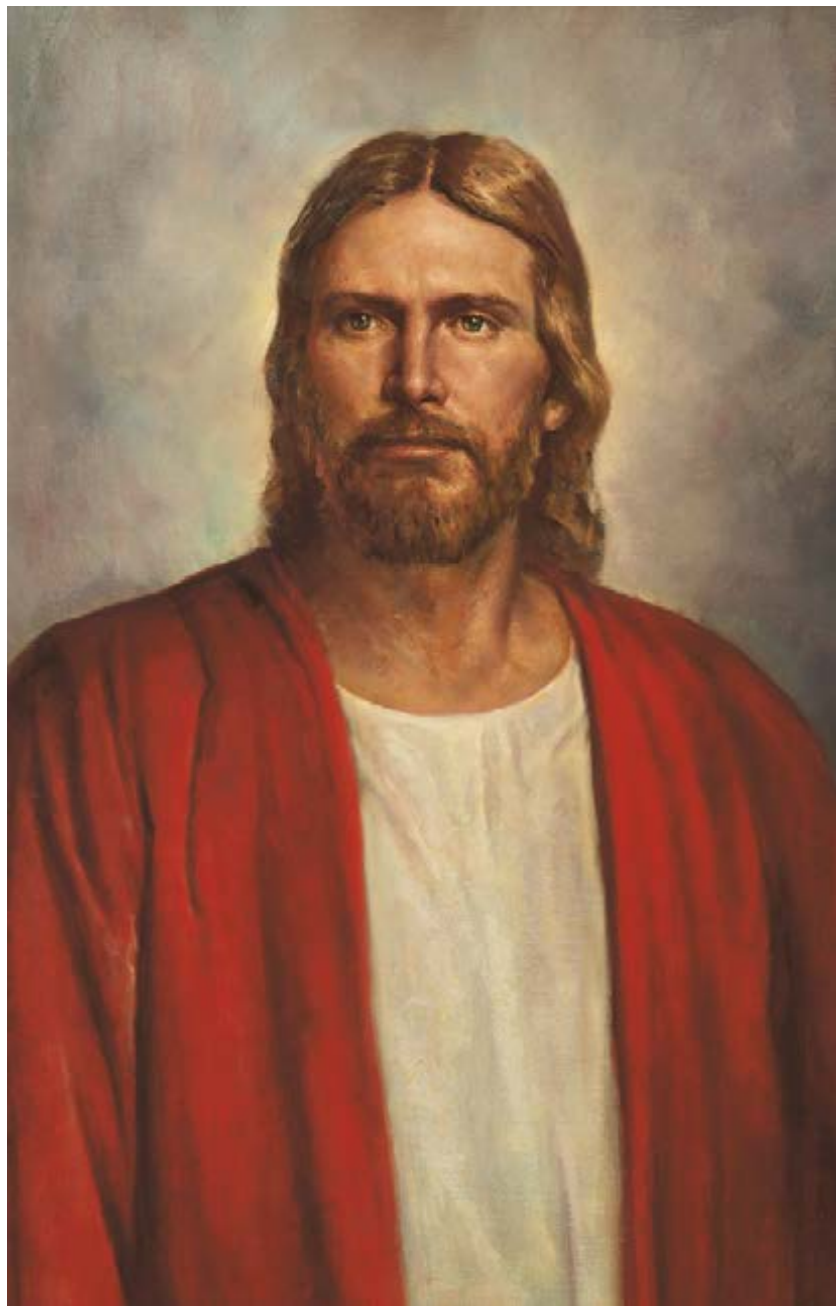
“Ми говоримо різними мовами. Ми живемо в різних обставинах. Але в серці кожного з нас б’ється спільне свідчення”.

З життя Гордона Б. Хінклі

“Найперша подія, яка є моїм спогадом про духовне,---сказав Президент Гордон Б. Хінклі,---сталася, коли мені було років п’ять, я був тоді ще зовсім маленьким хлоп’ям. Я плакав від болю у вусі. ... Моя мати насипала в мішечок столової солі й поклала її нагрітися в духовку. Мій батько м’яко поклав свої руки мені на голову і дав благословення, наказуючи владою святого священства і в ім’я Ісуса Христа, щоб біль і хвороба зникли. Потім він ніжно взяв мене на руки і поклав мішечок з теплою сіллю мені на вухо. Біль став слабшати і пройшов. І я, відчуючи безпеку у батькових обіймах, заснув. Коли я засинав, слова його благословення все ще звучали в моєму розумі. Це самий ранній мій спогад про виявлення влади священства в ім’я Господа.

Пізніше, уже в моїй юності, ми з братом узимку спали в неопалюваній спальні. ... Перш ніж кинутися в тепле ліжко, ми ставали на коліна, щоб проказати свої молитви. То було вираження простої вдячності. ... Я пам’ятаю, як, сказавши “Амінь”, застрибував у своє ліжко, натягував ковдри по саму шию й думав про те, що я тільки-но зробив, говорячи до мого Небесного Батька в ім’я Його Сина. Я мало що знав про євангелію. Але було якесь тривале відчуття миру й безпеки у спілкуванні з небесами в ім’я Господа Ісуса і через Нього. ...

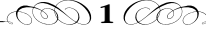
Те свідчення зростало в моєму серці, коли я був місіонером і читав Новий Завіт та Книгу Мормона, які ще сильніше свідчили про Нього. Це знання стало фундаментом мого життя, який опирався на відповіді, що прийшли на молитви в моєму дитинстві.

*Ми, святі останніх днів, об'єднані в нашому
свідченні про Ісуса Христа.*

Від того часу моя віра зросла набагато більше. Я став Його апостолом, призначеним виконувати Його волю і навчати Його слову. Я став Його свідком світу”¹.

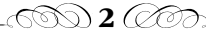
Учення Гордона Б. Хінклі

Свідчення---це велика сила Церкви і невичерпне джерело віри й активності.

Ми стали великою сім'єю, що існує по всьому світу. Ми говоримо різними мовами. Ми живемо в різних обставинах. Але в серці кожного з нас б'ється спільне свідчення. Ми з вами знаємо, що Бог живий і стоїть за штурвалом цієї Своєї святої роботи. Ми знаємо, що Ісус---наш Викупитель, Який стоїть на чолі цієї Церкви, що носить Його ім'я. Ми знаємо, що Джозеф Сміт був пророком і є пророком, який стоїть на чолі цього розподілу повноти часів. Ми знаємо, що священство було відновлене на його голові і що воно в цей день прийшло до нас через безперервну лінію. Ми знаємо, що Книга Мормона---істинне свідчення про реальність і божественність Господа Ісуса Христа².

Те, що ми називаємо свідченням, є великою силою Церкви. Воно є невичерпним джерелом віри й активності. ... Воно таке ж реальне й могутнє, як і будь-яка сила на землі. Господь описав його у розмові з Никодимом, коли сказав: “Дух дихає, де хоче, і його голос ти чуєш, та не відаєш, звідкіля він приходить, і куди він іде. Так буває і з кожним, хто від Духа народжений” (Іван 3:8). Те, що ми називаємо свідченням, важко визначити, але його плоди явні, очевидні. Це Святий Дух, Який свідчить через нас³.

Свідчення---це тихий, підбадьорюючий голос, що підтримує нас, коли ми ходимо у вірі, та спонукає до дії.

Особисте свідчення---це той фактор, який розвертає людей в їхньому житті, коли вони приходять у цю Церкву. Це той елемент, який мотивує членів Церкви полишити все заради служіння Господу. Це тихий, підбадьорюючий голос, який без пауз підтримує тих, хто йде у вірі аж до останніх днів свого життя.

Це---щось незбагненне і чудове, це дар людині від Бога. Воно не залежить від багатства чи бідності, коли людина покликається служити. Це свідчення, яке живе в серцях наших людей, мотивує до виконання обов'язку. Воно є у молодих і літніх. Воно є у студента семінарії, у місіонера, у єпископа і президента колу, у президента місії, у сестри з Товариства допомоги і кожного генерального авторитета. Його чуємо від тих, у кого немає ніякого чину, крім членства в Церкві. Воно є самою суттю цієї роботи. Це воно рухає вперед роботу Господа по світу. Воно спонукає до дії. Воно вимагає, щоб ми робили те, що нас попросили робити. Воно приносить з собою запевнення, що життя має мету, що одне є набагато важливішим за інше, що ми перебуваємо у вічній подорожі, що ми відповідальні перед Богом. ...

Свідчення---це елемент, спочатку слабкий і дещо невиразний, який веде кожного зацікавленого до навернення. Воно підштовхує кожного наверненого до безпеки, яку знаходимо у вірі. ...

Де б Церква не організовувалася, скрізь відчувається сила свідчення. Ми підводимося й кажемо те, що знаємо. ... Простий факт полягає в тому, що ми *дійсно* знаємо, що Бог живий, що Ісус є Христос і що це Їхня справа і Їхнє царство. Слова прості; висловлювання йде від серця. І так скрізь, де Церква організована, де місіонери навчають євангелії, де члени Церкви діляться своєю вірою.

Свідчення---це те, що не можна спростувати. Опоненти можуть безкінечно цитувати Писання й сперечатися з приводу доктрини. Вони можуть бути розумними й переконливими. Але коли кажеш: "Я знаю", то припиняються всі подальші сперечання. Можливо, це не приймають, але хто може спростувати чи відкинути тихий голос із самої душі, що передає особисте переконання?⁴

"Світло в нашому житті"

[Девід Кастаньєда], його дружина, Томасса, та їхні діти жили на маленькому зубожілому ранчо у посушливій місцевості неподалік Торреона [у Мексиці]. У них було 30 курей, 2 свині й один худий кінь. Кури несли трохи яєць, частина їх йшла на харчування, а решту вони продавали, щоб заробити якесь там песо.

Вони жили в нужді. І ось до них завітали місіонери. Сестра Кастаньєда сказала: “Старійшини зняли шори з наших очей і принесли світло в наше життя. Ми нічого не знали про Ісуса Христа. До їхнього приходу ми про Бога не знали нічого”.

Вона в школі навчалася два роки, а її чоловік--жодного. Старійшини навчали їх, і з часом вони були охрищені. ... Поступово вони створили процвітаючий бізнес, в якому були задіяні батько і його п'ятеро синів. З простою вірою вони платили свою десятину. Вони поклали свою довіру на Господа. Вони жили за євангелією. Вони служили там, куди їх покликали служити. Їхні четверо синів і троє дочок відслужили на місії. ... Критики ущипливо глузували з них. Вони ж відповідали свідченням про силу Господа в їхньому житті.

Під їхнім впливом майже 200 членів їхньої родини та друзів приєдналися до Церкви. Більше 30 синів і дочок родичів та друзів відслужили на місії. Вони подарували ділянку землі, на якій тепер стоїть каплиця.

Діти, які тепер вже у зрілому віці, і батьки щомісяця по черзі їздять у Мехіко, щоб працювати в храмі. Вони стоять як живе свідчення про велику силу цієї Господньої роботи, призначеної піднімати й змінювати людей. Вони--типові представники тисяч і тисяч людей по всьому світу, хто на собі відчув чудо мормонізму як свідчення про божественність роботи, яка прийшла в їхнє життя⁵.

“Це істина, чи не так? Тоді що ще має значення?”

Я зустрів одного морського офіцера з далекої країни, блискоучого молодого чоловіка, який прибув у Сполучені Штати для підвищення кваліфікації. Кілька його товаришів з Військово-Морських сил США, чия поведінка подобалася йому, на його прохання поділилися з ним своїми релігійними переконаннями. Він не був християнином, але йому стало цікаво. Вони розповіли йому про Спасителя світу, Ісуса Христа, народженого у Віфлеємі, Який віддав Своє життя за все людство. Вони розповіли йому про те, що Бог, Вічний Батько, і воскреслий Господь явилися юнакові Джозефу Сміту. Вони говорили про сучасних

пророків. Вони навчали його євангелії Господаря. Дух торкнувся його серця, і Він був охрищений.

Його представили мені саме перед тим, як він мав повернутися на свою батьківщину. Ми заговорили про це, і я сказав: “Ваш народ---не християни. Що станеться, коли ви повернетесь додому християнином, і більш того, християнином-мормоном?”

Його обличчя стало сумним, і він відповів: “Моя сім’я буде розчарована. Вони можуть відмовитися від мене і вважатимуть мене мертвим. Щодо мого майбутнього і кар’єри: всі двері можуть для мене зачинитися”.

Я спитав: “Чи готові ви сплатити таку високу ціну за євангелію?”

Його темні очі, вологі від сліз, сяяли на красивому смутлому обличчі, коли він у відповідь сказав: “Це істина, чи не так?”

Я, ніяковіючи від свого запитання, відповів: “Так, це істина”.

На що він сказав: “Тоді що ще має значення?”

Ці ж запитання я хотів би залишити й вам: “Це істина, чи не так? “Тоді що ще має значення?”⁶

Новий погляд на життя

Якось я почув про досвід одного інженера, який недавно приєднався до Церкви. Місіонери підійшли до його дому, і його дружина запросила їх увійти. Вона палко сприйняла їхнє повідомлення, він же відчув, що йому нав’язують те, що йому не треба. Одного вечора вона заявила, що хоче охреститися. Він дуже розгнівався. Чи знає вона, що це означає? Це означає час. Це означає платити десятину. Це означає відмовитися від їхніх друзів. Це означає більше не палити. Він накинув на себе пальто й вийшов на вулицю в ніч, грюкнувши дверима. Він блукав вулицями, лаючи свою дружину, лаючи місіонерів, лаючи себе за те, що дозволив їм навчати їх з дружиною. Коли він вже втомився, його гнів ослаб і в серце якимось чином увійшов дух молитви. Йдучи, він молився. Він благав Бога дати відповіді на його запитання. І тоді прийшло відчуття, чисте й безпомилкове, неначе якийсь голос промовив слова: “Це істина”.

“Хто може спростувати чи відкинути тихий голос із самої душі, що передає особисте переконання?”

“Це істина,---казав він собі знову й знову.---Це істина”. І в його серце прийшов мир. Коли він йшов до свого дому, обмеження, вимоги, необхідні умови, через які він так розгнівався, почали здаватися йому можливостями. Відчинивши двері, він побачив свою дружину, яка молилась, стоячи на колінах.

... Розповідаючи про це присутнім на зборах, він говорив про радість, яка прийшла в їхнє життя. Десятина не була проблемою. Ділитися своїм статком з Богом, Який дав їм усе, здалося зовсім легкою справою. Час для служіння не був проблемою. Це вимагало лише більш ретельного планування годин протягом тижня. Відповідальність не була проблемою. Завдяки їй прийшов розвиток і новий погляд на життя. І тоді цей розумний і освічений чоловік, цей інженер, що звик мати справу з фактами матеріального світу, в якому ми живемо, урочисто свідчив зі сльозами на очах про диво, що сталося в його житті⁷.

“Найцінніше, що є у моєму житті”

Багато років тому одна блискуча і високоосвічена молода жінка виступала в Берхтесгадені, Німеччина, на конференції

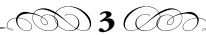

військовослужбовців, які були членами Церкви. Я був там і слухав її. Вона була у званні майора в армії, лікарем, високоавторитетним фахівцем у своїй галузі. Вона сказала:

“Більш за все у світі я хотіла служити Богу. Але як я не старалась, мені не вдавалося знайти Його. Усе диво в тому, що Він знайшов мене. Якось у вересні 1969 року, в неділю після обіду, я була вдома в Берклі, шт. Каліфорнія, й почула, що хтось подзвонив у двері. То були двоє молодих чоловіків, одягнених у костюми, на них були білі сорочки й краватки. Їхнє волосся було акуратно зачесане. Вони настільки вразили мене, що я сказала: “Я не знаю, що ви там продаєте, але я це куплю”. Один з цих молодих чоловіків сказав: “Ми нічого не продаємо. Ми--місіонери Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів і хотіли б поговорити з вами”. Я запросила їх увійти, і вони розповіли про свою віру.

Це й стало початком мого свідчення. У мене бракує слів, щоб висловити вдячність за привілеї і честь бути членом Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Задоволення й мир, які ця євангелія радості принесла в моє серце,--це небо на землі. Моє свідчення про цю роботу--найцінніше, що є у моєму житті, дар від мого Небесного Батька, за який я буду вічно вдячна”⁸.

І так із сотнями тисяч в багатьох країнах--зі здібними й освіченими чоловіками і жінками, бізнесменами й фахівцями різних галузей, розважливими, практичними [людьми], які займаються мирськими справами, у чиїх серцях горить спокійне свідчення про те, що Бог живий, що Ісус є Христос, що ця робота--божественна, що вона відновлена на землі для благословення всіх, хто скористається її можливостями⁹.

**Кожний з нас може отримати свідчення
про реальність Бога і Його Улюбленого
Сина та відновлення Їхньої роботи.**

Це засвідчення, це свідчення може бути найціннішим з усіх дарів Бога. Воно дається з небес, якщо людина докладає належні зусилля. Це можливість, це відповідальність кожного чоловіка і кожної жінки в цій Церкві--отримати для самих себе

переконання в істинності цієї великої роботи останніх днів і в істинності Тих, Хто очолюють її, а саме живого Бога і Господа Ісуса Христа.

Ісус вказав, як саме здобути таке свідчення, коли Він сказав: “Наука Моя---не Моя, а Того, Хто послав Мене.

Коли хоче хто волю чинити Його, той довідається про науку, чи від Бога вона, чи від Себе Самого кажу Я” (Іван 7:16–17).

Наша віра й знання зростають, коли ми служимо, коли ми навчаємося, коли ми молимося.

Коли Ісус нагодував 5000 людей, вони побачили в цьому чудо, яке Він зробив, і дивувалися йому. Дехто знову прийшов до Нього. Цим Він повідав вчення про Свою божественність, про Себе як Хліб Життя. Він звинуватив їх в тому, що вони зацікавлені не так в ученні, як в тому, щоб лише задовольнити голод свого тіла. Багато хто, слухаючи Його та Його вчення, сказали: “Жорстока це мова! Хто слухати може її?” (Іван 6:60). Хто може повірити тому, чого навчає Цей Чоловік?

“Із того часу відпали багато хто з учнів Його, і не ходили вже з Ним.

І сказав Ісус Дванадцятьом: “Чи не хочете й ви відійти?”

Відповів Йому Симон Петро: “До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного.

Ми ж увірували та пізнали, що Ти—Христос, Син Бога живого!” (Іван 6:66–69).

Це---важливе запитання, яке до всіх нас прийде і на яке всі ми повинні відповісти. Якщо не до Тебе, то “до кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного. Ми ж увірували та пізнали, що Ти---Христос, Син Бога Живого!”

Це і є та переконаність, та спокійна внутрішня впевненість у реальності живого Бога, у божественності Його Улюбленого Сина, у відновленні Їхньої роботи в цей час і того чудового, що відбулося й стає для кожного з нас фундаментом нашої віри. Це стає нашим свідченням.

... Я недавно був у Пальмірі, шт. Нью-Йорк [неподалік місця, де Джозеф Сміт мав Перше видіння]. Стосовно подій, що тут

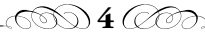
відбулися, людина повинна визнати: “Вони або відбулися, або ні. Тут компромісу бути не може, третього не дано”.

А потім голос віри підказує: “Усе це відбулося. Усе це відбулося саме так, як він і казав”.

Неподалік---пагорб Кумора. Звідти було взято стародавній літопис, з якого була перекладена Книга Мормона. Людина може прийняти або відкинути те, що їй дав Бог. Міркування над цим доказом повинно спонукати кожного чоловіка і кожну жінку, які прочитали її з вірою, сказати: “Вона істинна”.

Так само і з іншими складовими цієї дивовижної справи, яку ми називаємо відновленням давньої евангелії, давнього священства і давньої Церкви.

Це свідчення є тепер, як воно було і завжди, проголошенням, прямим ствердженням істини, як ми її знаємо¹⁰.

Ми повинні жити відповідно до нашого свідчення й ділитися ним з іншими.

Сказав Павло Тимофію: “Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Бо чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!” (1 Тимофію 4:16). Яку чудову настанову дав Павло молодому Тимофію.

Він продовжив і сказав так: “Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму” (2 Тимофію 1:7). Бог не дав нам духа страху, але сили---сили послання; і любові---любові до людей, любові до того, що ми маємо запропонувати; здорового розуму---простих, зрозумілих принципів відновленої евангелії Ісуса Христа.

“Тож, не соромся засвідчення Господа нашого” (2 Тимофію 1:8). Ніколи, мої брати і сестри, не соромтеся свідчити про нашого Господа. ... Ось ця велика відповідальність, ось цей мандат, які ввірені нам: “Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму. Тож, не соромся засвідчення Господа нашого”¹¹.

Це---Божа свята робота. Це---Його Церква і царство. Видіння, яке було дано у Священному гаї, було таким, як про нього

розповів Джозеф. У моєму серці є справжнє розуміння важливості того, що там відбулося. Книга Мормона---істинна. Вона свідчить про Господа Ісуса Христа. Його священство було відновлене та існує серед нас. Ключі цього священства, які прийшли від небесних істот, застосовуються для нашого вічного благословення. Таким є наше свідчення---ваше й моє, свідчення, відповідно до якого ми повинні жити і яким ми повинні ділитися з іншими. Я залишаю це свідчення, моє благословення й мою любов з кожним з вас, а також моє запрошення й далі бути частиною цього великого чуда, яким є Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів¹².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Яким чином ваше особисте свідчення сприяє зміцненню Церкви? (Див. підрозділ 1).
- Президент Хінклі наголошує, що свідчення підтримує нас і “спонукає [нас] до дії” (підрозділ 2). Як ваше свідчення підтримувало вас? Як це свідчення вплинуло на ваші вчинки? Як особисто ви можете застосувати історії з підрозділу 2?
- Що ми можемо дізнатися з учень Президента Хінклі про набуття свідчення? (Див. підрозділ 3). Який досвід допоміг вам здобути ваше свідчення? Що ми можемо робити, аби зміцнити наше свідчення?
- Чому, на вашу думку, наші свідчення зміцнюються, коли ми ними ділимося? Як вам вдавалося долати страх, коли ви ділилися своїм свідченням? Які благословення ви отримали завдяки свідченням інших людей? (Див. підрозділ 4).

Відповідні уривки з Писань

1 Коринтянам 12:3; 1 Петра 3:15; Алма 5:43–46; 32:26–30; Мороній 10:3–5; УЗ 8:2–3; 80:3–5

Допомога у вивченні

“Якщо ви більше дізнаєтеся про кожного студента і розумієте їх, то будете краще підготовлені до проведення уроків, які допоможуть їм в їхніх конкретних ситуаціях. Це розуміння підказуватиме вам шляхи, щоб допомогти кожній особі брати

участь в обговоренні та інших заходах, які проводяться під час навчання” (*Навчати---немає покликання величнішого* [2000], с. 34).

Посилання

1. “Моє свідчення”, *Ліягона*, лип. 2000, сс. 83--84.
2. “Listen by the Power of the Spirit”, *Ensign*, Nov. 1996, 5.
3. “Свідчення”, *Ліягона*, лип. 1998, с. 74.
4. “Свідчення”, сс. 74--75.
5. “Свідчення”, с. 75.
6. “It’s True, Isn’t It?” *Ensign*, July 1993, 2.
7. “It’s True, Isn’t It?” 5.
8. “It’s True, Isn’t It?” 6.
9. “It’s True, Isn’t It?” 5.
10. “Свідчення”, сс. 75--76.
11. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 369.
12. “Справжня яскравість надії: новим членам Церкви”, *Ліягона*, жовт. 2006, с. 5.

Плекання вічного партнерства у шлюбі

“Найприємніші почуття життя, найшляхетніші і найрадісніші імпульси людського серця знаходять своє вираження у шлюбі, що стоїть чистим та незаплямованим над злом цього світу”.

З життя Гордона Б. Хінклі

Одного вечора, коли Президент і сестра Хінклі тихенько сиділи разом, вона сказала йому: “Ти завжди допомагав мені розпростерти крила, і я любила тебе за це”¹. Коментуючи ті слова своєї дружини, Президент Хінклі сказав: “Я старався визнавати індивідуальність своєї дружини, її особистість і більше дізнаватися про неї саму, про її бажання, про її прагнення. Нехай вона літає. Так-так, нехай вона літає! Нехай розвиває свої таланти. Нехай робить по-своєму. Я не заважаю їй і захоплююся тим, що вона робить”². Сестра Хінклі теж була підтримкою для свого чоловіка--і як батька, і в тому, чим він особисто цікавився, і у виконанні його численних обов’язків у церковному служінні.

Більшість років, коли вони зростали, Гордон Б. Хінклі і Марджорі Пей належали до одного й того ж приходу і впродовж багатьох років вони жили через дорогу одне від одного. “Уперше я побачив її у Початковому товаристві,--пізніше згадував Президент Хінклі.--Вона читала вголос. Я не знаю, чому це так подіяло на мене, але я ніяк не міг цього забути. Потім вона виросла й стала красивою молодою жінкою, і в мене вистачило розуму одружитися з нею”³.

Уперше вони пішли на побачення--на церковні танці,--коли йому було 19, а їй 18 років. “Цей молодий чоловік багато чого

Президент і сестра Хінклі прожили в любові, у щасливому шлюбі, і їх зміцнювала “спокійна та безперечна впевненість в [їхньому] возз’єднанні й вічному партнерстві”.

досягне”,---сказала пізніше Марджорі своїй матері⁴. Їхні стосунки продовжували розвиватися, коли Гордон навчався в Університеті Юти. Потім, у 1933 р., через рік після закінчення університету, він був покликаний служити на місію в Англію. Коли він повернувся в 1935 р. з місії, вони відновили свої стосунки і в 1937 р. одружилися в Солт-Лейкському храмі. Згадуючи про ранній період їхнього шлюбу, сестра Хінклі сказала:

“Грошей було мало, але ми були сповнені надії й оптимізму. Ті перші роки зовсім не були блаженством, однак тоді у нас було повно рішучості і неабиякого бажання створити щасливий дім. Ми любили одне одного, у цьому не було жодного сумніву. Але ми також і звикали одне до одного. Я вважаю, що кожна пара має звикати одне до одного.

На самому початку я усвідомила: буде краще, якщо ми будемо більше старатися звикати одне до одного, ніж постійно намагатися змінити одне одного---а це, як я виявила, було неможливим. ... Необхідно було йти на маленькі компроміси і дотримуватися великої гнучкості, щоб створити щасливий дім”⁵.

Президент Хінклі був покликаний служити генеральним авторитетом у 1958 р., і впродовж перших років його служіння в цій якості сестра Хінклі, як правило, залишалася вдома, щоб дбати про їхніх п'ятьох дітей, поки він був у від'їзді, виконуючи церковні обов'язки. Коли їхні діти вирости, подружжя Хінклі часто подорожувало разом і дуже раділо цьому. У квітні 1977 р. вони відсвяткували 40-річчя свого шлюбу під час довгої подорожі, яку здійснили, щоб зустрітися зі святими в Австралії. Про той день Президент Хінклі так написав у своєму щоденнику:

“Сьогодні ми в Перті, Австралія, і саме наше перебування тут символізує те, що нам принесли роки. Ми провели весь день, зустрічаючись з місіонерами Австралійської Пертської місії. То був чудовий день, в який ми почули свідчення і настанови. Місіонери подарували Марджорі бутоньерку---те, що я не мав часу подарувати їй сам.

Ми могли б написати цілий том про минулі 40 років. ... У нас були свої і тертя, і труднощі. Але життя наше переважно було гарним. Ми були дивовижно благословенними. У цьому

віці починаєш відчувати значення вічності й цінність вічного партнерства. Якби ми були вдома сьогодні ввечері, то, вірогідно, у нас була б сімейна вечеря. А так---ми далеко від дому в служінні Господу, і це такі приємні відчуття”⁶.

Через двадцять два роки, уже в якості Президента Церкви, Президент Хінклі написав листа до сестри Хінклі, в якому висловив свої почуття після більш як 60-ти років їхнього шлюбу. “Якою безцінною супутницею ти була і є,---написав він.--- Ось ми вже й постаріли разом, і за плечима чудовий життєвий досвід. ... Коли настане день і рука смерті тихо торкнеться одного з нас, так, будуть сльози, але також буде й спокійна та безперечна впевненість у нашому возз’єднанні й вічному партнерстві”⁷.

На початку 2004 р., коли подружжя Хінклі поверталось додому після освячення храму в Аккрі, Гана, сестрі Хінклі стало погано. Вона так і не одужала і 6 квітня 2004 р. померла. Через шість місяців по тому, на жовтневій генеральній конференції, Президент Хінклі сказав:

“Коли я тримав її за руку і відчував, як холонуть її пальці, мушу зізнатися, мені стало погано. До нашого одруження вона була дівчиною моєї мрії. ... Вона була моєю дорогою супутницею життя понад дві третини століття, рівнею мені перед Господом, а для мене—неперевершеною. І тепер, у моїй старості, вона знову стала дівчиною моєї мрії”⁸.

У своєму горі Президент Хінклі знаходив підтримку в знанні, що вони з Марджорі були запечатані на вічність. “Втрата свого палко коханого супутника життя, з яким багато пройдено і під сонцем, і під хмарами, цілковито спустошує людину. Приходить всепоглинаюча самотність, яка дедалі посилюється. Вона болісно вгризається в саму душу людини. Але в тиші ночі чується тихий шепіт: “Все гаразд. Все гаразд”. І той голос невідомо звідки приносить мир і впевненість, і тверду переконаність в тому, що смерть---це не кінець, що життя продовжується---з роботою, яку належить виконати, і з перемогами, які належить здобути. Той голос тихо, навіть нечутно для людського вуха, приносить запевнення, що так само як сталося розділення, так само й настане радісне возз’єднання”⁹.

Учення Гордона Б. Хінклі

1

Шлюб був призначений Небесним Батьком від самого початку.

Яка це чудова справа—шлюб за планом нашого Вічного Батька, за планом, наданим за Його божественною мудрістю для щастя й безпеки Його дітей та продовження роду людського.

Він---наш Творець, і Він призначив шлюб від самого початку. Коли Він створював Єву, то “промовив Адам: “Оце тепер вона---кість від костей моїх, і тіло від тіла мого. ... Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї,---і стануть вони одним тілом”. (Бут. 2:23–24).

Павло писав святим у Коринті: “Одначе в Господі ані чоловік без жінки, ані жінка без чоловіка”. (1 Кор. 11:11).

У сучасному одкровенні Господь сказав: “І знову, істинно Я кажу тобі, що того, хто забороняє одружуватися, не призначено від Бога, бо шлюб призначено від Бога для людини”. (УЗ 49:15). ...

Дійсно, ніхто, читаючи Писання---і давні, і сучасні,---не може сумніватися у божественній концепції шлюбу. Найприємніші почуття життя, найшляхетніші і найрадісніші імпульси людського серця знаходять своє вираження у шлюбі, що стоїть чистим та незаплямованим над злом цього світу.

Я вірю, що такий шлюб є бажанням чоловіків і жінок повсюди---тим бажанням, на здійснення якого сподіваються й довго чекають, про здійснення якого моляться¹⁰.

2

У храмі чоловік і дружина можуть бути запечатаними разом на всю вічність.

Храми ... пропонують благословення, яких немає більше ніде. Усе, що відбувається в цих священних домах, має стосунок до вічної природи людини. Тут чоловіки і жінки та діти запечатуються разом як сім'ї на всю вічність. Шлюб існує---не

“доки смерть розлучить вас”. Він---навіки, якщо сторони живуть гідно цього благословення¹¹.

Чи був коли чоловік, який би по-справжньому любив жінку, або жінка, яка б по-справжньому любила чоловіка, які б не молилися, щоб їхні стосунки могли тривати і після смерті? Чи ховали коли-небудь батьки дитину і палко б не бажали запевнення, що їхнє дороге дитя знову буде їхнім у світі прийдешньому? Чи може хтось, маючи віру у вічне життя, сумніватися в тому, що Бог Небес подарує Своїм синам і дочкам найціннішу ознаку життя—любов, яка знаходить своє найбільше виявлення в сімейних стосунках? Ні, здоровий глузд вимагає, щоб сімейні стосунки привали й після смерті. Людське серце прагне цього, і Бог Небес відкрив шлях, як саме цього можна досягти. Священні обряди дому Господа уможливають це¹².

Яким же чудовим є це запевнення, яким же втішаючим є цей мир, який приходиться від знання, що якщо ми одружені належним чином і живемо правильно, то наші стосунки будуть тривати й далі, і це---незважаючи на невідворотність смерті й на плин часу. Люди можуть писати любовні пісні й співати їх. Вони можуть сумувати, сподіватися й мріяти. Але все це буде лише романтичним прагненням, якщо не буде застосовано владу, що перевершує сили часу і смерті¹³.

3

Чоловіки і жінки йдуть пліч-о-пліч у вічній подорожі.

За Своїм величним задумом Бог, створюючи перших людей, створив їх двох статей. Облагороджуюче вираження тієї дуальності виявляється у шлюбі. Одна людина доповнює іншу¹⁴.

У шлюбних стосунках немає ні підлеглості, ні старшинства. Жінка не йде попереду чоловіка; і чоловік не йде попереду жінки. Вони йдуть поряд одне з одним у вічній подорожі як син і дочка Бога¹⁵.

Шлюб, в його найточнішому сенсі,---це партнерство рівних, без виявлення домінування одного над іншим, а, швидше, з підбадьоренням та допомогою одне одному у виконанні кожного

обов'язку і у здійсненні кожного прагнення, які він чи вона можуть мати¹⁶.

Дружини, дивіться на своїх чоловіків як на ваших безцінних супутників та живіть гідно того союзу. Чоловіки, дивіться на своїх дружин як на ваш найцінніший актив у часі або вічності, кожна---дочка Бога, супутниця, з якою ви можете йти рука об руку і в сонячному промінні, і в бурю, з якою ви можете пройти через всі небезпеки й тріумфи життя¹⁷.

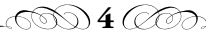
Я думаю про двох [друзів], яких знав ... ще в шкільні та університетські роки. Він був хлопцем з провінційного містечка, звичайної зовнішності, без грошей чи якихось явних перспектив. Виріс він на фермі, і якщо він й мав якусь привабливу рису, то нею була працелюбність. ... І хоч на вигляд він був селяк селяком, але в нього була така посмішка й був такий характер, що, здавалося, вони розкривають всю його великодушність. Вона була міською дівчиною, яка виросла у затишному домі. ...

Між ними сталося щось магічне. Вони закохалися одне в одного. ... Усі ті роки [вони] сміялися, танцювали і навчалися разом. Вони одружилися, коли люди дивувалися, як вони зможуть коли-небудь заробити достатньо, щоб вижити. Він дуже старався, навчаючись у своєму університеті, і був серед найкращих випускників. Вона ретельно економила, і заощаджувала, і працювала, і молилась. Вона підбадьорювала й підтримувала, а коли справи йшли справді кепсько, тихо казала: "Ми з цим якось справимось". Підтриманий її вірою в нього, він зміг пройти через ті важкі роки. У них народилися діти, і вони разом любили їх, і виховували їх, і давали їм відчуття безпеки, яке приходило завдяки їхньому особистому прикладу любові й прихильності одне до одного. Минуло вже сорок п'ять років, а то й більше. Їхні діти виросли і роблять честь їм, Церкві і громадам, в яких вони живуть.

Недавно, коли я летів літаком з Нью-Йорка, я проходив у напівтемряві салону між рядами крісел і побачив жінку, вже сиву; її голова лежала на плечі її чоловіка; вона дрімала, а він ніжно пригорнув її до себе. Він не спав і впізнав мене. Коли ми почали розмовляти, вона прокинулась. Вони також поверталися з Нью-Йорка, де він виступав з доповіддю перед одним з

великих наукових товариств країни. Він сказав про це коротко, але вона з гордістю розповіла про те, як його там вшанували. ...

Я думав про це, повертаючись на своє місце в літаку. І я сказав собі, що їхні друзі тих днів бачили в них тільки фермерського хлопця з провінції й усміхнену дівчину з веснянками на носі. А ось ці двоє бачили одне в одному любов, відданість, мир, віру і майбутнє. Назвіть це, якщо хочете, сумісністю; можливо, малою мірою справа також і в ній, але тут було щось набагато більше. Скоріше, це був розквіт чогось божественного, посадженого туди Тим Батьком, Який є нашим Богом. У свої шкільні дні вони жили гідно того розквіту. Вони жили цнотливо і з вірою, цінуючи й поважаючи себе й одне одного. У роки, коли довелося долати труднощі, пов'язані з роботою та нестатками, вони знаходили свою найбільшу земну силу у своєму партнерстві. Тепер, уже у віці, вони разом знаходили свій мир, своє спокійне задоволення. А понад усе вони були впевнені у вічності радісного союзу під завітами, які вони склали задовго до цього в домі Господа, і в обіцяннях, які їм було там дано задовго до цього¹⁸.

Бог не буде утримувати ніякі благословення від гідних людей, які не одружені.

Якось так сталося, що ми прикріпили ярлик на дуже важливу групу в Церкві. І ярлик цей---“Неодружені”. Я хочу, щоб ми не робили цього. Ви---особистості, чоловіки і жінки, сини і дочки Бога, а не маса “схожих між собою” чи “зайнятих тим самим”. Через те, що ви неодружені, ви зовсім не відрізняєтеся від інших. Усі ми дуже схожі за зовнішнім виглядом та емоційними реакціями, схожі в нашій здатності думати, міркувати, бути нещасними, бути щасливими, кохати і бути коханими.

Ви так само важливі, як і будь-хто інший, у плані нашого Небесного Батька, і за Його милістю жодне з благословень, на яке ви можете мати право, ніколи не буде забрано від вас¹⁹.

Дозвольте мені тепер сказати кілька слів тим, хто ніколи не мав можливості бути у шлюбі. Я запевняю вас, що ми чутливі до самотності, яку багато хто з вас відчуває. Самотність---гірка й

болюча. Вважаю, час від часу її відчувають усі люди. Ми серцем линемо до вас з любов'ю й розумінням. ...

... Цей період вашого життя може бути чудовим. Ви---зрілі. Ви---розсудливі. Більшість з вас має підготовку й досвід. У вас є фізична і духовна сила, розумові здібності, щоб і піднімати, і допомагати, і підбадьорювати.

Скрізь є так багато тих, кому ви потрібні. ... Тримайте свої духовні батарейки повністю зарядженими і запалюйте лампи інших²⁰.

Тим, хто неодружений: ... Бог дав вам ті чи інші таланти. Він дав вам здатність служити, щоб задовольняти потреби інших та благословляти їхнє життя вашою добротою й турботою. Допоможіть комусь, хто цього потребує. ...

Додавайте знання до знання. Розвивайте свій розум, свої навички в обраній сфері знань. У вас є дивовижні можливості, якщо ви підготовлені, щоб скористатися ними. ... Не відчувайте, що через те, що ви неодружені, Бог покинув вас. Ви потрібні світу. Ви потрібні Церкві. Так багато є людей і справ, яким потрібні і ваша сила, і мудрість, і таланти.

Моліться і не втрачайте надію. ... Живіть найкращим життям, на яке ви тільки здатні, і Господь у Своїй більшій мудрості та у Свою вічну пору дасть вам відповідь на ваші молитви²¹.

Тим, хто розлучений: будь ласка, знайте, що ми не дивимося на вас як на невдах через те, що ваш шлюб розпався. ... Наш обов'язок---не осуджувати, а прощати й забувати, піднімати й допомагати. У своєму відчаї звертайтеся до Господа, Який сказав: "Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені,---і Я вас заспокою! ... Бо ж ярмо Мое любе, а тягар Мій легкий!" (Мт. 11:28, 30).

Господь не відмовиться і не відвернеться від вас. Відповіді на ваші молитви можуть бути зовсім не вражаючими; можливо, вони не будуть цілком зрозумілими або навіть оціненими. Але настане час, коли ви дізнаєтеся, що ви були благословенні²².

“Плекайте і покращуйте свій шлюб. Оберегайте його і працюйте над тим, аби він залишався міцним та прекрасним.

5

Щастя в шлюбі приходиться завдяки ніжній турботі про благополуччя свого супутника.

Плекайте і покращуйте свій шлюб. Оберегайте його і працюйте над тим, аби він залишався міцним та прекрасним. ... Шлюб--це угода, це договір, це союз між чоловіком і жінкою, що здійснюється за планом Всемогутнього. Він може бути крихким. Він вимагає турботи і багатьох старань²³.

Маючи впродовж років справу із сотнями розлучень, я переконуюся, що дотримання одного єдиного правила зробить більше, ніж будь-що інше для розв'язання цієї сумної проблеми.

Якщо кожний чоловік і кожна дружина постійно робитимуть усе можливе, щоб забезпечити затишок і щастя свого супутника чи своєї супутниці життя, то розлучень буде дуже мало, якщо вони взагалі будуть. Ніколи б не було чути сперечань. Ніколи б не лунали звинувачення. Не спалахував би гнів. Натомість любов і турбота витіснили б образи й підлість. ...

Панацея від більшості проблем в шлюбі--не в розлученні. Вона в покаянні й прощенні, проявах доброти й турботи. Вона в застосуванні “Золотого правила”.

Яка ж це чудова, прекрасна сцена, коли молодий чоловік і молода жінка з'єднують руки на вівтарі, вступаючи перед Богом в завіт, що вони будуть шанувати й любити одне одного. І наскільки ж похмурою стає картина, коли через кілька місяців або через кілька років потому звучать образливі зауваження, принизливі й безжальні слова, підвищуються голоси, кидаються гіркі звинувачення.

Такого не має бути, мої дорогі брати і сестри. Ми можемо піднятися вище цих слабих та вбогих стихій у нашому житті (див. Галатам 4:9). Ми можемо шукати й визнавати божественну природу одне в одному, яка приходить до нас як до дітей нашого Небесного Батька. Ми можемо жити разом за Богом даним зразком шлюбу і досягнути всього, на що здатні, якщо будемо дисциплінувати себе й стримуватися від намагань дисциплінувати свого супутника життя²⁴.

Над кожним шлюбом час від часу збираються грозові хмари. Але, маючи терпіння, взаємоповагу та дух стриманості, ми можемо розігнати ті хмари. Де були зроблені помилки, там можуть бути вибачення, покаяння і прощення. Але бажання робити це повинні мати обидві сторони. ...

Я дізнався, що справжня суть щастя у шлюбі полягає ... в палкій турботі про спокій та благополуччя свого супутника життя. Якщо думати лише про самих себе та про задоволення своїх особистих потреб, то не буде ні довіри, ні любові, ні щастя. Тільки коли є безкорисливість, тоді любов і те, що супроводжує її, будуть розцвітати й квітнути²⁵.

Багатьом з нас необхідно припинити пошук помилок і почати пошук чеснот. ... На жаль, дехто з жінок хоче перекроїти своїх чоловіків по-своєму. Дехто з чоловіків вважає своїм винятковим правом змушувати дружин відповідати їхнім стандартам того, що, як вони вважають, має бути ідеалом. Це нічого не дасть. Це лише викликає суперечки, непорозуміння та сум.

Повинна бути повага до інтересів одне одного. Повинні бути можливості для розвитку й вираження індивідуального таланту та його заохочення²⁶.

Будьте цілковито вірними і відданими вашому вибраному супутнику життя. Стосовно часу і вічності, вона або він будуть найбільшим з усіх здобутків, які ви будь-коли мали. Вона або він будуть заслуговувати на те найкраще, що є в вас²⁷.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Хінклі навчав, що Небесний Батько призначив шлюб між чоловіком і жінкою “для щастя й безпеки Його дітей” (підрозділ 1). Як може це знання впливати на стосунки між чоловіком і дружиною? Як можуть чоловік і дружина тримати свій шлюб “чистим і незаплямованим над злом цього світу”?
- Які благословення приносить вічний шлюб у цьому житті та у вічності? (Див. підрозділ 2). Що з вашого досвіду дало вам відчуття більшу вдячність за вічні стосунки? Як ми можемо навчати дітей про важливість вічного шлюбу?
- Чому шлюб має бути “партнерством рівних”? (Див. підрозділ 3). Про що ви дізналися з історії в підрозділі 3? Як можуть чоловік і дружина розвивати таку силу у своєму шлюбі?
- Як можуть обіцяння й порада Президента Хінклі, вміщені у підрозділі 4, допомогти людям, які не одружені? Як учення з цього підрозділу стосуються всіх людей? Чому важливо використовувати наші таланти й навички, щоб служити іншим?
- Як саме чоловік і дружина можуть “плека[ти] і покращува[ти] свій шлюб”? (Див. підрозділ 5). Що ви дізналися про те, як чоловік і дружина можуть разом долати труднощі і знаходити більше щастя? Які приклади цього ви бачили?

Відповідні уривки з Писань

1 Коринтянам 11:11; Матвій 19:3–6; УЗ 42:22; 132:18–19; Мойсей 2:27–28; 3:18, 21–24

Допомога у вивченні

“Якщо ви щодня виділите час для особистого і сімейного вивчення слова Бога, у вашому житті переважатиме мир. Цей мир не прийде від зовнішнього світу. Він ітиме з вашої домівки, з вашої сім’ї, з вашого серця” (Річард Г. Скотт, “Зробіть застосування віри своїм головним пріоритетом”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2014, с. 93).

Посилання

1. “Жінки в нашому житті”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2004, с. 85.
2. “Вдома у подружжя Хінклі”, *Ліягона*, жовт. 2003, с. 32.
3. In Jeffrey R. Holland, “President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands”, *Ensign*, June 1995, 10–11.
4. In *Glimpses into the Life and Heart of Marjorie Pay Hinckley*, ed. Virginia H. Pearce (1999), x.
5. In *Glimpses*, 184.
6. Gordon B. Hinckley journal, Apr. 29, 1977.
7. In Gerry Avant, “A Tender Farewell to an Elect Lady”, *Church News*, Apr. 17, 2004, 4.
8. “Жінки в нашому житті”, с. 82.
9. In Marjorie Pay Hinckley, *Letters* (2004), 264; див. також R. Scott Lloyd, “Apostle’s Work Continues beyond Veil”, *Church News*, July 31, 2004, 3.
10. “What God Hath Joined Together”, *Ensign*, May 1991, 71.
11. “Те, про що я знаю”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2007, с. 85.
12. “Why These Temples?” *Ensign*, Oct. 2010, 24; див. також *Ensign*, Aug. 1974, 39–40.
13. “The Marriage That Endures,” *Ensign*, July 2003, 6–7; див. також *Ensign*, May 1974, 24.
14. “Жінки в нашому житті”, с. 84.
15. “Особиста гідність у застосуванні священства”, *Ліягона*, лип. 2002, с. 54.
16. “I Believe”, *Ensign*, Aug. 1992, 6.
17. “What God Hath Joined Together”, 74.
18. “And the Greatest of These Is Love” (Brigham Young University devotional, Feb. 14, 1978), 2–3, speeches.byu.edu.
19. “To Single Adults”, *Ensign*, June 1989, 72.
20. “To Single Adults”, 72–73.
21. “Live Up to Your Inheritance”, *Ensign*, Nov. 1983, 82–83.
22. “To Single Adults”, 74.
23. “Walking in the Light of the Lord,” *Ensign*, Nov. 1998, 99.
24. “Жінки в нашому житті”, с. 84.
25. “I Believe”, 5–6.
26. *Cornerstones of a Happy Home* (pamphlet, 1984), 5–6.
27. “Thou Shalt Not Covet”, *Ensign*, Mar. 1990, 6.

*“Ми закликаємо батьків докласти всіх зусиль,
щоб навчати і виховувати своїх дітей”.*

Дім---основа праведного життя

“Чим більше ви виховуєте своїх дітей за євангелією Ісуса Христа, з любов’ю та високими сподіваннями, тим вірогідніше, що в їхньому житті буде мир”.

З життя Гордона Б. Хінклі

Наприкінці 1973 р. Гордон і Марджорі Хінклі неохоче погодились переїхати зі свого дому в Іст-Мілл-Крік, шт. Юта, щоб жити ближче до Головного управління Церкви в Солт-Лейк-Сіті. Президент Хінклі, який на той час був членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, знайшов час у передноворічний вечір того року написати про їхній дім. Його слова передають його почуття до того місця, але ще більше вони передають його почуття до люблячої сім’ї.

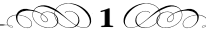
“Як же тоскно й сумно виїжджати”,---написав він. Він згадував, як сім’я працювала, щоб побудувати цей дім та облаштувати навколишню ділянку, що належала їм. Потім його думки полинули до стосунків---одне з одним і з Богом:

“Тут ми разом грали, коли зростали наші діти, і тут ми разом молилися. Тут ми й наші діти дізналися про нашого Небесного Батька, що Він живий, що Він чує і відповідає.

Я міг би написати книгу, ... не для світу, а для цих п’ятьох дітей, їхніх чоловіків і дружин та їхнього потомства. І якби мені вдалося передати словами історію цього дому, то там були б сльози й сміх, і прекрасний, спокійний, скрізь відчутний дух любові, який зворушив би серце тих, хто читав би її, бо ті, хто жив і зростав тут, любили одне одного, вони любили своїх сусідів, вони любили свого Бога і Господа Ісуса Христа”¹.

Упродовж всього свого служіння Президент Хінклі свідчив про важливість люблячих, вірних сімей. Під його керівництвом Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів видали документ “Сім’я: Проголошення світові”, яке старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму дванадцятьох, назвав “закликом захистити і зміцнити сім’ї”². Прочитавши це Проголошення у вересні 1995 р. на генеральних зборах Товариства допомоги, Президент Хінклі заявив: “Міць будь-якого народу бере початок у стінах їхніх домівок. Ми закликаємо наших людей повсюди зміцнювати свої сім’ї відповідно до цих перевіrenих часом цінностей”³.

Учення Гордона Б. Хінклі

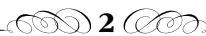

Сімейні стосунки---найсвященніші з усіх стосунків.

Сім’я—божественна. Вона встановлена нашим Небесним Батьком. В ній зосереджені найсвященніші з усіх стосунків. Цілі Господа можуть бути досягнені лише тільки через її організацію⁴.

Ми є церквою, яка свідчить про важливість сім’ї---батька, матері, дітей---і того факту, що всі ми є дітьми Бога, нашого Небесного Батька. Батьки, які приводять дітей у цей світ, мають відповідальність любити цих дітей, виховувати їх і дбати про них, навчати їх тих цінностей, які благословлятимуть їхнє життя настільки, що вони зростатимуть і ставатимуть порядними громадянами. ... Я хочу наголосити на тому, що вам вже знайомо: важливо об’єднувати наші сім’ї разом любов’ю та добротою, вдячністю й повагою та навчати шляхам Господа, щоб ваші діти росли у праведності та уникали трагедій, які зачіпають так багато сімей по всьому світу⁵.

Вкрай важливо, щоб ви не нехтували своїми сім’ями. Для вас немає нічого ціннішого⁶.

Батьки і матері мають привілей турбуватися про своїх дітей і навчати їх евангелії Ісуса Христа.

Ми закликаємо батьків докласти всіх зусиль, щоб навчати і виховувати своїх дітей за евангельськими принципами, завдяки

яким вони будуть ближче до Церкви. Дім є основою праведного життя, і не існує нічого іншого, що могло б замінити дім або здійснити його важливі призначення у виконанні цього даного Богом обов'язку⁷.

Я переконаний в тому, що ніщо не буде гарантувати більшого успіху в ризикованій справі батьківства, ніж програма сімейного життя, яка походить із ось цього дивовижного євангельського вчення: що батько сім'ї може бути наділений священством Бога; що це його привілей і обов'язок як управителя дітей нашого Небесного Батька---забезпечувати їхні потреби; що він має керувати у своїй сім'ї в душі священства "через переконання, довготерпіння, м'якість і лагідність, і любов нелицемірну" (УЗ 121:41–42); що мати в сім'ї є дочкою Бога, душею розумною, відданою і люблячою, яка може бути наділена Духом Божим; що це її привілей і обов'язок як управителя дітей нашого Небесного Батька виховувати цих дітей, задовольняючи їхні щоденні потреби; що вона, у партнерстві зі своїм чоловіком, також має навчати своїх дітей "розуміти вчення про покаєння, віру в Христа, Сина живого Бога, і хрищення й дар Святого Духа рукопокладанням ... [і] молитися і ходити чесно перед Господом". (УЗ 68:25, 28).

У такій сім'ї батьків люблять, а не жахаються; їх цінують, а не бояться. А дітей сприймають як дари від Господа, щоб про них турбуватися, їх виховувати, підбадьорювати і направляти.

Можуть виникати випадкові розбіжності; можуть траплятися невеличкі сварки. Але якщо в сім'ї моляться, якщо в ній є любов і уважність, там фундаментом буде прихильність, яка поєднає назавжди, і відданість, яка буде завжди направляти⁸.

Тепер слово до одиноких батьків і матерів. ... [Ви] несете на собі стомлюючі тягарі, борючись у щоденних битвах, якими супроводжується виховання дітей і задоволення їхніх потреб. Цей обов'язок лежить лише на вас самих. Але вам непотрібно бути зовсім самотніми. Є багато, надзвичайно багато в цій Церкві тих, хто чуйно і з розумінням простягнув би вам руку допомоги. Вони не хочуть набиватися, коли їх не просять. Але їхня зацікавленість---справжня й щира, і вони благословляють своє власне життя, коли благословляють життя ваше і ваших дітей.

Радо приймайте їхню допомогу. Їм потрібно надавати її і заради самих себе, і заради вас.

Ми маємо тисячі хороших єпископів у цій Церкві. Ми маємо тисячі хороших чинів у кворумах. Ми маємо тисячі чудових жінок в Товаристві допомоги. Ми маємо домашніх вчителів та візитних вчительок. Вони---ваші друзі, поставлені на своє місце Господом, щоб віддавати сили, аби допомагати вам. І ніколи не забувайте, що Сам Господь---джерело сили, більшої за будь-яку іншу. Мене зворушила розповідь ... самотньої матері, яка виховує семеро дітей, про те, як вона благала свого Небесного Батька, щоб їй піти до Нього, хоча б на одну ніч, аби знайти втішення та силу пережити випробування завтрашнього дня. Лагідною була відповідь, що прийшла в її розум майже як одкровення: "Ти не можеш прийти до Мене, але прийду до тебе Я"⁹.

Чим більше ви виховуєте своїх дітей за євангелією Ісуса Христа, з любов'ю та високими сподіваннями, тим вірогідніше, що в їхньому житті буде мир¹⁰.

3

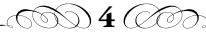
Завдяки сімейній молитві, діти виростають з вірою в люблячого Бога.

Дивіться на своїх маленьких. Грайтеся з ними. Моліться за них і благословляйте їх. Світ, в який вони входять,---це світ складний і вимогливий. Вони будуть плавати у бурхливих морях важких обставин. Їм потрібна буде вся сила і вся віра, яку ви тільки можете дати їм, поки вони ще біля вас. І їм також потрібна буде ще більша сила, яка приходить від влади, що є могутнішою. Вони повинні робити більше, ніж просто задовольнитися тим, що знаходять. Вони повинні цей світ піднімати вище, і єдиними важелями, які вони матимуть, є приклад їхнього власного життя і сила переконаності, яка прийде з їхнього свідчення та їхнього знання про те, що є Божим. Їм потрібна буде допомога від Господа. Поки вони юні, моліться з ними, щоб вони могли дізнатися про те джерело сили, яке потім завжди буде доступним для них у будь-яку мить, коли це їм буде потрібно¹¹.

Я не знаю нічого іншого, що було б настільки ж цілющим для нашого життя, як молитва разом на колінах. Самі слова “Наш Небесний Батько” мають величезний вплив. Ви не можете вимовити їх зі щирістю й визнанням, якщо не відчуваєте себе підзвітними перед Богом. ...

Ваші щоденні розмови з Ним будуть приносити той мир у ваше серце і ту радість у ваше життя, які нізвідки більше прийти не можуть. ... Ваша любов буде міцнішати. Ви все більше й більше цінуватимете одне одного.

Ваші діти будуть благословенні тим, що відчуватимуть себе у безпеці, яка приходить від життя в домі, де перебуває Дух Божий. Вони будуть знати й любити батьків, які поважають одне одного, і почуття поваги буде міцнішати в їхньому серці. Вони будуть відчувати безпеку від добрих слів, сказаних тихо. Вони будуть під прихистком батька і матері, які, живучи чесно з Богом, живуть чесно одне з одним і з оточуючими. Вони будуть дорослішати, відчуваючи вдячність, коли чують, як їхні батьки висловлюють подяку за благословення у великому й малому. Вони будуть зростати з вірою в живого Бога¹².

Домашній сімейний вечір може зблизити батьків та дітей завдяки вивченню Господніх шляхів.

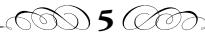
Пригадую, коли я був ще маленьким хлоп'ям років п'яти, Президент Джозеф Ф. Сміт оголосив для усіх членів Церкви, що вони повинні збиратися разом у своїх сім'ях для проведення домашнього сімейного вечора. Мій батько сказав: “Президент Церкви попросив, щоб я робив це, і ми будемо це робити”.

Тож ми всі збиралися на домашній сімейний вечір. Це було весело. Він казав: “Ми заспіваємо пісню”. Що ж, співаками ми не були. ... Ми просто старалися співати і сміялися одне з одного. Ми робили ще багато чого різного. Але з того досвіду поступово виникло щось чудове---те, що допомагало нам, те, що згуртовувало нас тісніше як сім'ю, що зміцнювало нас і що вирросло в наших серцях як впевненість у великій цінності домашнього сімейного вечора¹³.

Я вдячний, що ми як Церква маємо в якості основної частини нашої програми практику щотижневого проведення домашнього сімейного вечора. Це так багато значить, що в ці зайняті дні тисячі сімей по всьому світі докладають багато зусиль, щоб присвятити один вечір на тиждень, аби співати разом, наставляти одне одного в Господній спосіб, стати разом на коліна в молитві, дякувати Господу за Його милості та просити про благословення для нашого життя, наших домівок, нашої роботи, нашої землі. Я вважаю, що ми дуже недооцінюємо те велике благо, яке принесе ця програма¹⁴.

Якщо у вас є якісь сумніви з приводу цінності домашнього сімейного вечора, спробуйте проводити його. Зберіть своїх дітей навколо себе, навчайте їх, свідчіть їм, почитайте разом Писання і гарно проведіть час разом¹⁵.

Батьки повинні розпочати навчання своїх дітей, коли ті ще зовсім маленькі.

Невдовзі після нашого одруження ми побудували свій перший будинок. У нас було дуже мало грошей, і багато робіт я виконував сам. Розбивка саду була повністю моєю відповідальністю. Першим з багатьох посаджених мною дерев була безколючкова медоносна акація, і я малював в уяві той день, коли тіль, яку вона відкидатиме, допомагатиме охолоджувати будинок в літні дні. Я посадив її саме в тому кутку, де східний вітер з каньйону був найсильнішим. Я викопав ямку, помістив туди коріння, насипав землі, полив і надовго забув про дерево. То було зовсім молоде дерево, мабуть, три четвертих дюйма [2 сантиметри] в діаметрі. Воно було настільки гнучким, що я міг би легко зігнути його в будь-який бік. Я не звертав на нього уваги протягом років. Потім одного зимового дня, коли на дереві не було листя, я випадково поглянув на нього через вікно. Я помітив, що дерево схилилося на захід, викривилося і нахилилося. Мені було важко в це повірити. Я вийшов і спробував потягти його на себе, щоб воно стало рівно. Але тепер стовбур був вже майже один фут [30 сантиметрів] в діаметрі. Моєї сили не вистачало, щоб вирівняти його. Я взяв у сараї блок і вірвовку

“Зберіть своїх дітей навколо себе, навчайте їх, свідчіть їм, почитайте разом Писання і гарно проведіть час разом”.

і прив'язав один її кінець до дерева, а інший---до міцно вкопаного стовпа. І потяг вірвочку. Блок трохи повернувся, і стовбур дерева легенько хитнувся. Але то було все. Воно неначе казало мені: “Ти не можеш вирівняти мене. Вже надто пізно. Я таким виросло, бо ти не звертав на мене уваги, і я не піддамся тобі”.

Розстроений, я зрештою взяв пилку й відрізав велику товсту гілку із західної сторони. Я відійшов назад і подивився на те, що зробив. Я спиляв більшу частину дерева, залишивши на ньому великий шрам завширшки у вісім дюймів [20 сантиметрів] і лише одну невеличку гілку, що росла вгору.

... Недавно я знову подивився на те дерево. Воно велике, у нього краща форма і воно дуже прикрашає будинок. Але якою серйозною була травма в його юності, яким жорстким було лікування, яке я застосував для того, щоб випрямити його. Коли дерево лише посадили, невеличка мотузка утримала б його проти сили вітру. Я міг і мені слід було прив'язати ту мотузку, на це не треба було великих зусиль, але я не зробив цього. І воно зігнулося, піддавшись силам, що тиснули на нього.

Діти---як ті дерева. Коли вони малі, їхнє життя можна формувати й направляти, і, як правило, для цього потрібно зовсім мало зусиль. Сказав автор Приповістей: “Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї” [Приповісті 22:6]. Таке навчання бере свій початок вдома¹⁶.

Ісая сказав: “Всі сини твої стануть за учнів Господніх, і спокій глибокий настане синам твоїм” (Ісая 54:13).

Так ведіть своїх синів і дочок, так направляйте і скеровуйте їх ще змалечку, так навчайте їх у Господній спосіб, щоб мир був їхнім супутником впродовж всього їхнього життя¹⁷.

6

Якщо діти непокірні, батьки мають продовжувати й далі молитися за них, любити їх і підтримувати з ними зв'язок.

Я знаю, що є батьки, які виявляють любов, старанно і сумлінно навчають своїх дітей, але бачать, що ті зростають бунтівними. Ці батьки плачуть, коли їхні непокірні сини й дочки уперто йдуть шляхами, що ведуть до трагічних наслідків. До таких я маю велике співчуття і хочу процитувати слова Єзекіїля: “Син не понесе кари за батькову провину, а батько не понесе за провину синову” (Єзекііль 18:20)¹⁸.

Трапляється, що попри всі ваші старання, ваша дитина виростає непокірною. Але вам треба продовжувати. Ніколи не здавайтесь. Ви ніколи не втратите, поки стараєтесь. Так і продовжуйте¹⁹.

Якщо в когось з вас дитина чи дорога вам людина знаходиться в такому стані [непокірності], не здавайтесь. Моліться про них та любіть їх, підтримуйте з ними зв'язок і допомагайте їм²⁰.

Іноді може здаватися, що вже надто пізно. ... Та все ж згадайте про мою безколючкову медоносну акацію [див. сторінки 178--179]. Хірургія і страждання привели до чогось прекрасного, і чиесь життя пізніше дало чудову тінь у спекотний день²¹.

7

**Ми зміцнюємо свої сім'ї, коли прагнемо
небесної допомоги і створюємо атмосферу
любові й поваги одне до одного.**

[Виховання сім'ї] може бути нелегкою справою. Воно може обтяжувати розчаруваннями й труднощами. Воно вимагатиме сміливості й терпіння. ... Змінити все може любов---любов, посправжньому відчута в дитинстві і яка відчувається в тривожні підліткові роки. Вона зробить те, чого ніколи не зроблять щедро витрачені на дітей гроші.

---І терпіння, коли треба прикусити язик і стримати свій гнів. ...

---І підбадьорювання, коли ми швидкі на похвалу і повільні на критику.

Усе це разом з молитвою зробить дива. Не сподівайтесь, що це вам вдасться самотужки. Вам потрібна небесна допомога у вихованні небесної дитини---вашої дитини, яка також є й дитиною свого Небесного Батька²².

Кожна дитина, за, можливо, небагатьма винятками, є продуктом сім'ї---будь вона хороша, погана чи ніяка. Коли діти підрастають, їхнє життя значною мірою стає продовженням і відображенням того, чого навчають в сім'ї. Якщо там є жорстокість, насильство, неконтрольований гнів, невірність, то плоди будуть відомі й помітні, і цілком ймовірно, що такими ж вони будуть і в наступному поколінні. А з іншого боку, якщо там є стриманість, прощення, повага, увага, доброта, милосердя і співчуття, то плоди теж будуть помітні, і вони будуть вічною винагородою. Вони будуть позитивними, солодкими й чудовими. І якщо батьки виявляють милосердя й навчають йому, то воно також буде виявлятися в житті і вчинках наступного покоління.

Я звертаюся до батьків і матерів повсюди, благаючи полишити грубість, стримувати свій гнів, понизити свій голос і ставитися з милосердям, любов'ю й повагою одне до одного в наших сім'ях²³.

Як сказано в давнину, "лагідна відповідь гнів відвертає". (Пр. 15:1). Коли ми говоримо лагідно, то рідко коли потрапляємо в

бїду. А як тільки піднімаємо свій голос, то іскри летять і малесенькі купки землі стають великими горами розбрату. ... Голос небес---голос тихий, лагідний [див. 1 Царів 19:11–12]; так само й голос домашнього спокою---голос тихий²⁴.

Звичайно, в сім'ї повинна бути дисциплїна. Але сувора, жорстока дисциплїна неминуче призведе не до виправлення, а скоріше до непокори й озлоблення. Вона нічого не змінить, а тільки погіршить проблему. Вона приречена на провал²⁵.

В усьому світі не існує дисциплїни, подібної до дисциплїни любові. Уся її магія---у нїй самїй²⁶.

Давайте ж постійно трудитися, щоб зміцнювати наші сім'ї. Нехай чоловіки і дружини розвивають в собі дух абсолютної відданості одне одному. Давайте ж цінувати одне одного і постійно трудитися, щоб зміцнювати дух любові й поваги одне до одного²⁷.

О Боже, Вічний Батьку, благослови батьків, щоб вони навчали з любов'ю і терпінням, і заохочуванням тих, хто є найдорогоціннішими---дітей, які прийшли від Тебе, щоб разом вони могли бути під охороною та скеровувалися до добра і в процесі зростання приносили благословення світу, частиною якого вони будуть²⁸.

Рекомендації для вивчення і навчання

Заяпитання

- Президент Хінклї навчав, що в сім'ї “зосереджені найсвятїші з усіх стосунків” (підрозділ 1). Як знання цієї істини може впливати на наші стосунки з членами сім'ї? Як воно може впливати на визначення наших прїоритетів стосовно часу і заходів?
- Чому батьки мають “докласти всіх зусиль, щоб навчати і виховувати своїх дітей за євангельськими принципами”? (Див. підрозділ 2). Які благословення прийшли до вас завдяки навчанню євангелїї у вас вдома? Як батьки можуть більше старатися, щоб допомогти своїм дітям жити за євангелїєю?

- Прогляньте вчення Президента Хінклі стосовно благословень, що приходять завдяки сімейній молитві (підрозділ 3). Чому, на вашу думку, сімейна молитва приносить благословення? Які благословення ви відчули завдяки регулярній сімейній молитві? Що ми втрачаємо, якщо не проводимо сімейну молитву?
- Що ми можемо дізнатися з досвіду Президента Хінклі стосовно домашнього сімейного вечора в його дитинстві? (Див. підрозділ 4). Які благословення прийшли до вашої сім'ї завдяки проведенню домашніх сімейних вечорів?
- Прогляньте розповідь Президента Хінклі про медоносну акацію (див. підрозділ 5). Як ця історія може стосуватися вас?
- Як можуть учення Президента Хінклі, уміщені в підрозділі 6, допомогти батькам дитини, що збилася з пуття? Як саме батьки та інші люди можуть допомагати з любов'ю?
- Чому для батьків важливо дисциплінувати своїх дітей з любов'ю, а не з гнівом? Що можуть робити батьки, аби дисциплінувати з любов'ю? Як можуть члени сім'ї розвивати в собі дух любові й поваги одне до одного? (Див. підрозділ 7).

Відповідні уривки з Писань

Повторення Закону 11:19; Енош 1:1–5; Мосія 4:14–15; Алма 56:45–48; 3 Нефій 18:21; див. також “Сім'я: Проголошення світові”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2010, 3 с. обкладинки

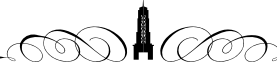
Допомога у вивченні

“У вас може виникнути почуття, що ви не зовсім розумієте певний принцип, якому ви готуетесь навчати. Однак, якщо ви з молитвою вивчаєте його, намагаєтеся жити згідно з ним, готуетесь навчати йому, а потім розповідаєте про нього іншим, ваше власне свідчення буде зміцнюватися і збільшуватися” (*Навчати--немає покликання величнішого* [2000], с. 19).

Посилання

1. B Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 333.
2. M. Russell Ballard, in “Today's Family: Proclamation Still a Clarion Call,” lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/proclamation-on-family-is-still-a-clarion-call; доступно 12 травня 2015 р.
3. “Stand Strong against the Wiles of the World”, *Ensign*, Nov. 1995, 101.
4. “Pillars of Truth”, *Ensign*, Jan. 1994, 5.

5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 208.
6. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 387.
7. First Presidency letter, Feb. 11, 1999, in “Policies, Announcements, and Appointments”, *Ensign*, June 1999, 80.
8. “Pillars of Truth”, 5.
9. “To Single Adults”, *Ensign*, June 1989, 74.
10. “Stand Strong against the Wives of the World”, 99.
11. “Behold Your Little Ones”, *Ensign*, черв. 2001, с. 5.
12. *Cornerstones of a Happy Home* (pamphlet, 1984), 10–11.
13. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2*, 402.
14. In Conference Report, Oct. 1965, 51.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 212.
16. “Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations”, *Ensign*, Sept. 1996, 6–7.
17. “Великим буде мир серед твоїх дітей”, *Ліягона*, січ. 2001, сс. 61–68
18. “Оці наші маленькі”, *Ліягона*, груд. 2007, с. 8.
19. “Inspirational Thoughts”, *Ensign*, Aug. 1997, 4.
20. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 54.
21. “Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations”, 8.
22. “Bring Up a Child in the Way He Should Go”, *Ensign*, Nov. 1993, 60.
23. “Blessed Are the Merciful”, *Ensign*, May 1990, 70.
24. “Except the Lord Build the House ...” *Ensign*, June 1971, 72.
25. “Behold Your Little Ones”, с. 4.
26. “The Environment of Our Homes”, *Ensign*, June 1985, 6.
27. “Thanks to the Lord for His Blessings”, *Ensign*, May 1999, 88–89.
28. “Bring Up a Child in the Way He Should Go”, 60.

Послух: просто живіть за євангелією

*“Євангельський шлях---шлях простий. ...
Упокорюйте себе й ходіть у послуху”.*

З життя Гордона Б. Хінклі

Коли Гордону Б. Хінклі було років 14, у Солт-Лейкській скинії з ним стався один випадок, який спонукав його до прийняття важливого рішення. Пізніше він згадував:

“Я [слухав] розповідь Президента Гебера Дж. Гранта про те, як він читав Книгу Мормона, коли був ще хлопчиком. Він розказував про Нефія і про великий вплив, який Нефій мав на його життя. А потім голосом, який зазвучав з такою переконливістю, якої мені ніколи не забути, він процитував ось ці прекрасні слова Нефія: “Я піду і зроблю те, що Господь наказав, бо я знаю, що Господь не дає заповідей дітям людським без того, щоб не приготувати шлях для них, аби вони могли виконати те, що Він наказав їм” (1 Неф. 3:7).

Ось тоді й прийшло в моє юне серце рішення старатися робити те, що наказав Господь”¹.

Гордон Б. Хінклі завжди носив те рішення у своєму серці. Через багато років, уже коли він був Президентом Церкви, його вчення відлунювали це послання, яке він почув ще в юності. Звертаючись до групи святих останніх днів на регіональній конференції, він сказав:

“У мене брали інтерв'ю багато журналістів. І питають вони ось про що: “Якою буде ваша тема як Президента Церкви?” Я просто кажу: “Та ж сама, яку я чув, як її повторювали в цій Церкві Президенти Церкви та апостоли стільки, скільки я це

Приклад послуху, поданий Нефієм, надихнув юного Гордона Б. Хінклі.

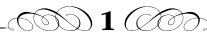
пам'ятаю: Просто живіть за євангелією, і в серце кожного, хто так живе, прийде переконаність в істині, за якою він живе”².

На своїй першій генеральній конференції в якості Президента Церкви Президент Хінклі звернувся до всіх із закликом старанніше жити за євангелією:

“Зараз, дорогі брати та сестри, для нас настав час трохи під-рости, підвести очі й сягнути розумом більш повного усвідомлення і розуміння величної тисячолітньої місії цієї Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Настала пора бути сильними. Настав час просуватися вперед, не вагаючись, добре розуміючи значення, масштаб та важливість нашої місії. Настав час чинити правильно, незважаючи на можливі наслідки. Настав час переконатися, що ми виконуємо заповіді. Настав час виявляти свою доброту і любов до тих, хто страждає, хто в біді, хто блукає в пітьмі. Настав час бути дбайливими і порядними, чемними та привітними одне до одного в усіх наших стосунках. Іншими словами, ставати більш подібними до Христа”³.

Президент Хінклі й далі продовжував наголошувати на цьому посланні. Через десять років він повторив ці слова на генеральній конференції і на завершення сказав: “Ви повинні оцінити, наскільки нам вдалося втілити в життя той заклик десятирічної давнини”⁴.

Учення Гордона Б. Хінклі

Ми---завітний народ, і великими є зобов'язання, що приходять з цим завітом.

Ми---завітний народ, а це---дуже серйозно. Коли було відновлено цю роботу і Господь назвав цілі того відновлення, Він сказав, що однією з причин відновлення було те, щоб знову міг бути встановлений Його вічний завіт. Той завіт ... був укладений між Авраамом і Єговою, коли могутній Єгова дав чудове й урочисте обіцяння Аврааму. Він сказав, що сімені Авраама буде як піску морського, що всі народи будуть благословенні через нього. Він уклав завіт з ним, що Він буде їхнім Богом, а вони будуть Його народом. ... І тоді там було встановлено стосунки,

“Кожного разу, приймаючи причастя, ... ми беремо на себе ім'я Ісуса Христа й урочисто обіцяємо виконувати Його заповіді”.

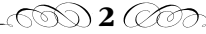
які мали б вічні наслідки у вічному житті всіх, хто вступає в завіт. Його глибинний смисл є дивовижним: якщо ми будемо чинити так, як належить чинити дітям Бога, то Він буде нашим Богом, щоб благословляти нас, любити нас, направляти нас, допомагати нам.

Тепер, у цьому розподілі, той вічний завіт був знову підтверджений. В дійсності ми уклали той завіт, коли були охрищені. Ми стали частиною Його божественної сім'ї, як це й було. Усі діти Бога належать до Його сім'ї, однак між Богом і дітьми Його завіту---якось незвичайно й дивовижно---існують особливі стосунки. І приєднавшись до Церкви, ... ми стаємо частиною завітного народу; і кожного разу, приймаючи причастя, ми робимо це не тільки на спомин про жертву Божого Сина, Який віддав Своє життя за кожного з нас, але й щоб також взяти на себе ім'я Ісуса Христа й урочисто пообіцяти виконувати Його заповіді, а Він урочисто обіцяє нам, що Він буде благословляти нас Своїм Святим Духом.

Ми---завітний народ, і великими є зобов'язання, що приходять з цим завітом. Ми не можемо бути звичайними людьми. Ми повинні бути вище натовпу. Ми повинні стати трішечки

вищими. Ми повинні бути трішечки кращими, трішечки добрішими, трішечки щедрішими, трішечки люб'язнішими, трішечки вдумливішими, трішечки уважнішими до інших⁵.

Ми---народ, який вступив в урочистий завіт і взяв на себе ім'я Господа Ісуса Христа. Давайте ж трішки більше старатися виконувати заповіді, жити так, як просив нас жити Господь⁶.

Господь сподівається, що ми будемо жити за євангелією в усьому.

Ми живемо в часи компромісів і мовчазної згоди. У ситуаціях, з якими ми щодня стикаємося, ми знаємо, що є правильним, але під тиском своїх однолітків та слухаючись облудних голосів тих, хто нас переконує, ми поступаємося. Ми йдемо на компроміс. Ми мовчки погоджуємося. Ми поступаємося, і нам соромно за себе. ... Нам необхідно розвивати в собі силу, щоб йти за своїми переконаннями⁷.

Євангельський шлях---шлях простий. Деякі з вимог можуть видаватися вам елементарними й непотрібними. Не відкидайте їх зневажливо. Упокорюйте себе й ходіть у послуху. Я обіцяю: результати, що прийдуть, будуть настільки дивовижними, що їх варто побачити, і принесуть таке задоволення, яке варто відчутися⁸.

Благаю, давайте всі трохи старанніше намагатись жити відповідно до того божественного потенціалу, що є в нас. Ми можемо робити краще, ніж ми робимо. Ми можемо бути кращими, ніж ми є. Якщо ми будемо постійно тримати перед собою цей образ божественного спадку, Батьківства Бога і братерства людей як реальності, то ми будемо трішечки толерантнішими, трішечки добрішими, трішечки більш готовими піднімати, підтримувати тих, хто навколо нас, та допомагати їм. Ми будемо менш схильні опускатися до того, що явно є негідним нас⁹.

Релігія, до якої ви належите,---сім днів на тиждень, а не тільки в неділю. ... Вона---увесь час: двадцять чотири години на добу, сім днів на тиждень, 365 днів на рік¹⁰.

Господь сподівається, що ми будемо тримати своє життя у порядку, що ми будемо жити за євангелією в усьому¹¹.

3

Бог буде рясно благословляти тих, хто ходить у послуху Його заповідям.

Господь сказав Іллі піти й сховатися біля потоку Керіті, що там він буде пити воду з того потоку і що круки будуть приносити йому їжу. У Писаннях про Іллію написано просто й чудово: “І він пішов, і зробив за Господнім словом” (1 Цар. 17:5).

Не було сперечань. Не було вибачень. Не було ухиянь. Ілля просто “пішов, і зробив за Господнім словом”. І його було збережено від жахливих нещасть, що прийшли до тих, хто глузував і сперечався, і сумнівався¹².

Усе написане в Книзі Мормона---це історія, яка розповідає про людей, які, коли були праведними, коли поклонялися Ісусу Христу, то процвітали на землі й були рясно і щедро благословенні Господом; а коли грішили, збивалися з дороги й забували свого Бога, то опинялися в злиднях, війнах та бідах. Ваша безпека, ваш спокій, ваше процвітання залежать від послуху заповідям Всемогутнього¹³.

“Дотримуйся Моїх заповідей постійно, і вінець праведності отримаєш ти”. [УЗ 25:15]. Таким було обіцяння Господа Еммі Хейл Сміт. Це обіцяння Господа кожному з нас. Щастя залежить від виконання заповідей. До святих останніх днів ... злидні можуть прийти тільки через порушення тих заповідей. А для кожного, хто виконує їх, обіцяно вінець ... праведності і вічної істини¹⁴.

Справжня свобода полягає в дотриманні порад Бога. Сказано було в давнину, що “заповідь Божа---світильник, а наука---то світло”. (Пр. 6:23).

Євангелія---це не філософія репресій, як багато хто вважає. Вона---це план свободи, який дисциплінує бажання й направляє поведінку. Її плоди---приємні, а винагорода їй---щедрі. ...

“Христос для волі нас визволив. Тож стійте в ній та не піддавайтеся знову в ярмо рабства!” (Гал. 5:1).

“Господь же---то Дух, а де Дух Господній,---там воля”. (2 Кор. 3:17)¹⁵.

Наша безпека полягає в покаянні. Наша сила йде від послуху заповідям Бога. ... Давайте твердо стояти проти зла, і вдома, і за кордоном. Давайте жити гідно благословень небес, змінюючи своє життя, де це необхідно, і покладаючись на Нього, Батька нас усіх¹⁶.

Нам немає чого боятися. Бог стоїть за штурвалом. Він буде у всьому сприяти для блага цієї роботи. Він буде рясно благословляти тих, хто ходить у послуху Його заповідям. Таке Його обіцяння. В Його здатності виконати те обіцяння ніхто з нас сумніватися не може¹⁷.

4

Церковні провідники вказують шлях і запрошують членів Церкви жити за євангелією.

Є такі, хто каже: “Церква не буде вказувати мені, що думати про це, про те чи про інше або як мені жити”.

Ні, відповідаю я, Церква не буде вказувати жодній людині, як вона має думати або що вона має робити. Церква буде показувати шлях і запрошувати кожного її члена жити за євангелією та насолоджуватися благословеннями, що приходять завдяки такому життю. Церква нікому не буде вказувати, але вона буде радити, вона буде переконувати, вона буде закликати і вона буде сподіватися на відданість тих, хто визнає себе її членами.

Ще бувши студентом університету, я сказав якось своєму батьку, що, на мій погляд, генеральні авторитети переступили межі своїх повноважень, захищаючи якусь певну позицію. Він був дуже мудрим і хорошим чоловіком. Він сказав: “Президент Церкви навчав нас, і я підтримую його як пророка, провидця і odkровителя та маю намір дотримуватися його поради”.

Я ... прослужив у генеральних радах цієї Церкви [багато] років. ... Я хочу залишити вам своє свідчення: хоч я сидів, буквально, на тисячах зборів, де обговорювалися церковна політика і церковні програми, але не було ні одних зборів, де б не прагнули керівництва від Господа або де було б хоч якесь

бажання з боку хоч когось із присутніх відстоювати або зробити те, що б зашкодило комусь чи змушувало когось до чогось¹⁸.

Я кажу кожному і всім, що у нас, [тих, хто сидить на генеральних радах Церкви], немає особистого порядку денного. У нас є тільки Господній порядок денний. Є такі, хто критикує, коли ми щось радимо або проти чогось застерігаємо. Будь ласка, знайте, що наші благання мотивовані не егоїстичними бажаннями. Будь ласка, знайте, що наші застереження мають причини і підстави. Будь ласка, знайте, що рішення виступати на різні теми не приходять без обмірковування, обговорення й молитви. Будь ласка, знайте, що наше єдине прагнення---допомогти кожному з вас у ваших проблемах, ваших випробуваннях, у ваших сім'ях, у вашому житті. ... Немає жодного бажання навчати чогось іншого, ніж чого б навчав Господь. ...

Наша відповідальність окреслена Єзекіїлем: "Сину людський, Я настановив тебе вартовим для Ізраїлевого дому,---і як почувеш ти слово з уст Моїх, то остережи їх від Мене". (Єз. 3:17).

У нас немає будь-якого егоїстичного бажання, крім того бажання, щоб наші брати і сестри були щасливі, щоб спокій і любов наповнювали їхні домівки, щоб вони були благословенні силою Всемогутнього в їхніх різних починаннях у праведності¹⁹.

Бог у Свій спосіб постійно робить відомим Свою волю стосовно Свого народу. Я залишаю вам своє свідчення про те, що провідники цієї Церкви ніколи не попросять нас робити те, чого б ми не могли б зробити без Господньої допомоги. Ми можемо відчувати себе непідготовленими. Те, що нас просять зробити, може нам не подобатися або не відповідати нашим уявленням. Але якщо ми спробуємо зробити це з вірою, молитвою та рішучістю, то нам це вдасться.

Я залишаю вам своє свідчення про те, що щастя святих останніх днів, мир святих останніх днів, поступ вперед святих останніх днів, процвітання святих останніх днів і вічне спасіння та піднесення цього народу залежить від послуху порадам священства Бога²⁰.

 5

**Рішення в малому можуть призвести
до величезних наслідків.**

Я можу описати принцип, ... дотримання якого буде значно збільшувати ймовірність того, що наші рішення будуть правильними і, відповідно, наш розвиток і наше щастя в житті будуть безмірно зростати. Ось цей великий принцип---*тримайтеся віри*. ...

Я не можу розказати вам в подробицях, як приймати рішення з кожного питання. Але я можу пообіцяти: якщо ви будете приймати свої рішення відповідно до євангельських норм та вчень Церкви і якщо ви будете триматися віри, то ваше життя принесе прекрасний, добрий плід і у вас буде багато радості й досягнень²¹.

Багато років тому я працював на залізниці. ... Це було в ті дні, коли майже всі їздили пасажирськими поїздами. Одного ранку мені подзвонив мій колега з Ньюарка, шт. Нью-Джерсі. Він сказав: "Прибув поїзд номер такий-то, але без багажного вагону. Десь загубився багаж приблизно 300 пасажирів, і вони розлючені".

Я негайно пішов на роботу, щоб з'ясувати, куди міг бути відправлений той вагон. Я з'ясував, що його належним чином завантажили і належним чином відправили в Окленд, шт. Каліфорнія. Він був доставлений на нашу залізничну дільницю в Солт-Лейк-Сіті, [а потім зрештою прибув у] Сент-Луїс. Там він мав бути переведений на іншу колію і по ній доставлений в Ньюарк, шт. Нью-Джерсі. Але дещо неуважний стрілочник в Сент-Луїсі перевів маленьку стальну пластинку, гостряк залізничної стрілки, всього на три дюйми [7,5 сантиметра], а потім натиснув на важіль, щоб відчепити вагон. Ми виявили, що багажний вагон, що мав прибути в Ньюарк, шт. Нью-Джерсі, насправді опинився в Новому Орлеані, шт. Луїзіана, за 1500 миль [2400 кілометрів] від місця призначення. Усього три дюйми, на які недбалий робітник перевів стрілку на залізниці в Сент-Луїсі, відправили цей вагон помилковим шляхом і на вражаюче велику відстань від місця його справжнього призначення. Так само і в

Президент Хінклі порівняв наші рішення з петлями на фермерських воротах.

нашому житті. Замість того, щоб йти вірним курсом, ми дозволяємо якійсь помиловоїй ідеї вести нас в інший бік. Відхилення в русі до нашого справжнього місця призначення може бути дуже маленьким, але якщо воно триває й далі, то це дуже маленьке відхилення призводить до великого розриву й ми виявляємо, що знаходимося далеко від місця, куди мали намір прибути. ... Саме дрібниці, на яких повертається життя, значно змінюють наше життя²².

Якось я підійшов до воріт однієї великої ферми. Я підняв клямку й відчинив ворота. Рух петель був настільки малий, що його ледь можна було помітити. Але протилежний бік воріт описав велику дугу радіусом в шістнадцять футів. Дивлячись тільки на рух петель, ніхто б ніколи й уявити не міг, яка величезна дія стається в результаті майже непомітного руху.

Те ж саме і з рішеннями в нашому житті. Деякі незначні думки, деякі незначні слова, деякі незначні вчинки можуть призвести до вражаючих наслідків²³.

 6

Живучи за євангелією, ми зміцнюємо Церкву й допомагаємо поширювати Божу роботу по всій землі.

Способом свого життя ми можемо зробити [Церкву] сильнішою. Давайте ж зробимо євангелією своїм мечем і щитом. ...

... Яким чудовим буде майбутнє, оскільки Всемогутній рухає Свою прекрасну роботу, по-доброму впливаючи на всіх, хто прийматиме Його євангелією й житиме за нею²⁴.

Я бачу дивовижне майбутнє в цьому непевному світі. Якщо ми будемо міцно триматися своїх цінностей, якщо ми будемо будувати на своєму спадку, якщо ми будемо ходити у послуші перед Господом, якщо ми будемо просто жити за євангелією, то будемо благословлятися рясно й чудово. На нас будуть дивитися як на особливий народ, який знайшов ключ до особливого щастя²⁵.

Нехай же кожний чоловік, кожна жінка і кожна дитина вирішать виконувати Господню роботу краще, більше і з більшою силою, ніж це було раніше. Якість життя---ось що веде до змін. Наше рішення жити за євангелією Ісуса Христа---ось що веде до змін. Це---індивідуальна справа. Якщо ми всі молимося, Церква стає набагато сильнішою. І те ж саме з кожним принципом євангелії. Давайте ж долучатися до цієї справи, яка рухається вперед, яка поширюється по всій землі. Ми не можемо просто тихо стояти; нам слід рухатися вперед. Вкрай важливо, щоб ми так робили. Особисте переконання, яке живе в серці кожного з нас,---це реальна сила цієї Церкви. Без нього у нас дуже мало чого є; з ним у нас є все²⁶.

Я запрошую кожного з вас, члени цієї Церкви, де б ви не були, встати і з піснею у своєму серці рушити вперед, живучи за євангелією, люблячи Господа й будуючи царство. Разом ми будемо йти цим курсом і триматися віри, а нашою силою буде Всемогутній²⁷.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому ми як Господній завітний народ, “не можемо бути звичайними людьми”? (Див. підрозділ 1). Як саме завіти, які ви уклали з Богом, впливають на ваше щоденне життя?
- Президент Хінклі навчав, що “нам необхідно розвивати в собі силу, щоб йти за своїми переконаннями” (підрозділ 2). Як іноді ми поступаємося своїми переконаннями? Як ми можемо збільшити нашу здатність протистояти спокусі?
- Як ми можемо застосовувати до себе історію, розказану Президентом Хінклі про Іллу? (Див. підрозділ 3). Що б ви відповіли людині, яка відчуває, що заповіді є надто обмежувальними? Коли ви помічали, що послух заповідям приносить свободу, безпеку і спокій?
- Прогляньте пояснення Президента Хінклі про те, як церковні провідники дають пораду і застерігають (див. підрозділ 4). Які ви мали благословення завдяки виконанню поради церковних провідників?
- Чого ми можемо навчитися із розказаної Президентом Хінклі історії про загублений багажний вагон? (Див. підрозділ 5). Чому незначні рішення або дії можуть стати причиною великих змін у нашому житті? Які незначні рішення можуть стати причиною великих змін у вашому житті? Як ми можемо краще розпізнати малі відхилення, які можуть відвести нас від Божого шляху?
- Як життя за євангелією допомагає нам справлятися з непевністю, що панує у світі? (Див. підрозділ 6). Як може життя за євангелією зробити наше життя простішим? Подумайте, як ви можете більш активно зміцнювати Церкву й допомагати Божій роботі поширюватися по всій землі.

Відповідні уривки з Писань

Повторення Закону 4:39–40; Євреям 5:8–9; УЗ 64:33–34; 93:26–28; 98:22; Авраам 3:24–26; Уложення віри 1:3

Допомога у вивченні

“Читання, вивчення і розмірковування—це не одне й те саме. Ми читаємо слова й можемо отримувати ідеї. Ми вивчаємо й можемо відкривати для себе певні ситуації та зв’язки у Писаннях. Але коли ми розмірковуємо, то запрошуємо одкровення від Духа. Як на мене, розмірковування—це обдумування і молитва після уважного прочитання і вивчення Писань” (Генрі Б. Айрінг, “Служіть з Духом”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2010, с. 60).

Посилання

1. “If Ye Be Willing and Obedient”, *Ensign*, July 1995, 2.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 404.
3. “This Is the Work of the Master”, *Ensign*, May 1995, 71.
4. “Opening Remarks”, *Ensign* or *Liahona*, May 2005, 4.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 148–49.
6. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 146.
7. “Building Your Tabernacle”, *Ensign*, Nov. 1992, 52.
8. “Everything to Gain—Nothing to Lose”, *Ensign*, Nov. 1976, 96.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 160–61.
10. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 404.
11. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 412.
12. “If Ye Be Willing and Obedient”, 4.
13. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 406–7.
14. “If Thou Art Faithful”, *Ensign*, Nov. 1984, 92.
15. In Conference Report, Apr. 1965, 78.
16. “Час, в який ми живемо”, *Ліягона*, січ. 2002, с. 83.
17. “This Is the Work of the Master”, 71.
18. “Відданість”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2003, с. 60.
19. “The Church Is on Course”, *Ensign*, Nov. 1992, 59–60.
20. “If Ye Be Willing and Obedient”, *Ensign*, Dec. 1971, 125.
21. “Keep the Faith”, *Ensign*, Sept. 1985, 3, 6.
22. “Пророча порада і молитва за молодь”, *Ліягона*, квіт. 2001, с. 5--7.
23. “Keep the Faith”, 3.
24. “Stay the Course—Keep the Faith”, *Ensign*, Nov. 1995, 72.
25. “Look to the Future”, *Ensign*, Nov. 1997, 69.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 138–39.
27. “Stay the Course—Keep the Faith”, 72.

*“Замінника продуктивній праці під небесами немає.
Саме завдяки їй мрії стають реальністю”.*

Мир і задоволення, що приходять завдяки самозабезпеченню в мирських аспектах життя

*“Ми навчаємо самозабезпеченню як
принципу життя, тобто що ми повинні
самі забезпечувати себе і дбати про
задоволення своїх власних потреб”.*

З життя Гордона Б. Хінклі

Ще з дитинства Гордон Б. Хінклі засвоїв принципи самозабезпечення, працюючи зі своїми батьками та рідними братами і сестрами. Пізніше він згадував:

“Ми жили, як мені здавалося, у великому будинку. ... Був великий лужок, на ньому росло багато дерев, з яких мільйонами осипалося листя, і було неміряно роботи, яку постійно треба було виконувати.

... У нас була грубка в кухні і грубка в їдальні. Пізніше поставили котел для опалення, і яким же він був чудовим. Але в нього був ненаситний апетит на вугілля, а ось автоматичної топки не було. Вугілля необхідно було лопатами закидати в топку і дбати, щоб його вистачало на всю ніч.

Я засвоїв важливий урок від того монстра-котла: якщо хочеш зігрітися, маєш працювати з лопатою.

Мій батько вважав, що його хлопці повинні навчитися працювати—і взимку, і влітку, тому він придбав ферму, площею п'ять акрів [20 000 квадратних метрів], яка зрештою збільшилась

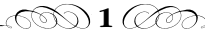
до більш як тридцяти акрів. Ми жили там влітку і поверталися в місто, коли починалася школа.

У нас був великий фруктовий сад, і кожної весни необхідно було підрізати дерева. Батько брав нас на показові обрізки дерев, які проводилися фахівцями із сільськогосподарського коледжу. Ми засвоїли важливу істину: від того, як обріжете дерева у лютому, великою мірою залежить, які плоди зберете у вересні”¹.

Маючи ці істини, закладеними у своєму особистому фундаменті, Президент Хінклі часто навчав практичним урокам життя за євангелією. Він свідчив про благословення, що приходять завдяки старанній праці, і він заохочував святих останніх днів жити за їхніми статками й готуватися до лих, що можуть прийти у майбутньому.

Президент Хінклі, крім того, що навчав цим принципам, допомагав, надаючи святим можливості дотримуватися їх. Наприклад, у квітні 2001 р. він оголосив про Постійний фонд освіти, на створення якого, як сказав він, надихнув Господь². За цією програмою люди могли робити внески у фонд, який буде надавати короткострокові кредити, щоб допомогти членам Церкви, які відповідають вимогам, в основному, колишнім місіонерам, здобути освіту або професійну підготовку, які дали б їм можливість знайти хорошу роботу. Коли люди виплачували ті кредити, ці гроші поверталися у фонд, щоб надати допомогу іншим учасникам програми. Постійний фонд освіти допоміг десяткам тисяч людей стати самозабезпеченими. Він дає, як одного разу сказав Президент Хінклі, “промінчик надії”³.

Учення Гордона Б. Хінклі

Якщо ми чесно працюємо, то наше життя буде благословенним назавжди.

Я вірю в євангелію праці. Замінника продуктивній праці під небесами немає. Саме завдяки їй мрії стають реальністю. Саме вона є рушійною силою у перетворенні лінивих уявлень на досягнення⁴.

“Дітям потрібно працювати разом зі своїми батьками. ... Вони навчаться, що праця є ціною чистоти, прогресу й процвітання”.

Трохи пограти, трохи побайдкувати---непогано. Але саме праця викликає зміни в житті чоловіка або жінки. Саме завдяки праці у нас є їжа, щоб їсти, одяг, щоб носити, дім, де жити. Ми не можемо заперечувати необхідність в тому, що треба працювати вмілими руками та освіченим розумом, якщо ми хочемо зростати й процвітати особисто і всі разом⁵.

Я дізнався, що життя---це не ряд великих героїчних вчинків. Життя у своєму найкращому вияві є чимось послідовно великодушним і добropорядним, коли в ньому виконується без фанфар те, що має бути зроблено, тоді, коли це має бути зроблено.

Я помітив, що не генії роблять цей світ іншим. Я помітив, що робота у світі виконується переважно чоловіками і жінками звичайного таланту, які просто дивовижно працювали⁶.

Дітям потрібно працювати разом зі своїми батьками---мити посуд з ними, мити підлогу з ними, підстригати газони, підрізати дерева й кущі, фарбувати й ремонтувати, прибирати й робити ще сто інших справ, завдяки чому вони навчаться, що праця є ціною чистоти, прогресу й процвітання⁷.

Прекрасним талантом цієї Церкви є праця. Працює кожний. Ви не зростаєте, якщо не працюєте. Віра, свідчення про істину---це лише як м'язи на моїй руці. Якщо ви користуєтеся рукою, вона міцніє. Якщо ви покладете її на перев'яз, вона стає слабкою й обвислою. Ми ставимо людей до роботи. Ми багато чого чекаємо від них; дивовижним і чудовим є те, чого вони досягають. У них є результат⁸.

Нічого не відбувається в цій Церкві, якщо ви не трудитесь. Це схоже на візок. Він не зрушить з місця, поки ви не візьметесь за нього обома руками і не потягнете. Старанна праця рухає роботу Господа вперед, і якщо ви навчилися працювати по-справжньому чесно, то вона благословить ваше життя назавжди. Я переконаний в цьому всім моїм серцем. Це благословить ваше життя назавжди⁹.

2

На нас лежить відповідальність допомагати іншим піднятися на ноги й стати самозабезпеченими.

Є така стара приказка: якщо дати людині рибу, у неї буде їжа на день. А якщо навчити її ловити рибу, то в неї буде що їсти до кінця її життя. ...

Нехай же Господь дасть нам бачення й розуміння робити те, що допомагатиме нашим членам Церкви не тільки духовно, але й матеріально. Ми маємо дуже серйозне зобов'язання. Президент Джозеф Ф. Сміт сказав, ... що релігія, яка не допоможе людині в цьому житті, навряд чи багато допоможе їй у житті прийдешньому (див. "The Truth about Mormonism", *Out West* magazine, Sept. 1905, 242).

Там, де серед наших людей розповсюджена бідність, ми повинні робити все можливе, щоб допомогти їм піднятися самим і встановити своє життя на фундаменті самозабезпечення, яке прийде завдяки навчанню. Освіта—це ключ до можливостей. ...

Це наше урочисте зобов'язання ... “допомагати слабким, піднімати руки, що опустилися, і зміцнювати ослаблі коліна” (УЗ 81:5). Ми повинні допомогти їм стати самозабезпеченими й успішними.

Я вірю, що Господь не хоче бачити свій народ приреченим жити в бідності. Я вірю, що Він хоче, аби вірні насолоджувалися всім хорошим, що має земля. Він хотів би, щоб ми своїми справами допомагали їм¹⁰.

Людина, як ми навчаємо, повинна робити для себе все, що вона може. Коли вона використовує всі свої ресурси, вона має звернутися по допомогу до своєї сім'ї. Якщо сім'я не може допомогти, то допомагає Церква. І коли допомагає Церква, то ми дуже хочемо, щоб перш за все потурбувалися про нагальні потреби цієї людини, а потім допомагали їй так довго, як їй це буде потрібно, однак при цьому сприяли тому, щоб вона проходила навчання, шукала собі роботу, знаходила, як їй знову стати на ноги. Ось таким є призначення [Церковної] програми благополуччя¹¹.

Ті, хто взяв участь в цій програмі як одержувачі, позбулися “прокляття лінощів та пороку подачок”. Їхні гідність та самоповага були збережені. І безліч чоловіків та жінок, які не були безпосередніми отримувачами, але брали участь у вирощуванні та переробці продуктів харчування та в багато чому іншому, пов'язаному з цим проектом, свідчать про радість, яку вони знайшли у безкорисливому служінні іншим.

Жодна людина, яка бачила цю програму в різноманітних сферах її застосування, а також прекрасні досягнення цієї програми, не мала б підстав сумніватися в тому дусі одкровення, завдяки якому вона з'явилася і який збільшив її практичну здатність творити добро¹².

Ми будемо й далі продовжувати цю справу. Вона завжди буде потрібною. Голод, нужда і різного роду лиха завжди будуть приходити до нас. І завжди будуть ті, чиїх сердець торкнулося світло евангелії, хто буде готовий служити й працювати та піднімати на ноги нужденних землі.

Для цього ж ми започаткували й Постійний фонд освіти. Він став реальністю завдяки вашим щедрим внескам. ... Позика пропонується гідним молодим чоловікам і жінкам для отримання освіти. В іншому випадку, вони б потрапили у пастку бездіяльної бідності, яку їхні батьки й предки пізнавали на собі з покоління в покоління. ...

Дух Господній направляє цю роботу. Ця діяльність, направлена на благополуччя,---діяльність мирська, що виявляє себе у вигляді рису й бобів, кодр і наметів, одягу й ліків, працевлаштування й освіти заради отримання кращого місця роботи. Але ця так звана мирська робота є лише зовнішнім виявом внутрішнього духа---Духа Господа, про Якого було сказано, що Він "ходив, добро чинячи" (Дії 10:38)¹³.

3

Пророки заохочували нас готуватися духовно і матеріально до лих, що прийдуть.

Ми навчаємо самозабезпеченню як принципу життя, тобто що ми повинні самі забезпечувати себе і дбати про задоволення своїх власних потреб. І тому ми закликаємо наших людей мати щось, планувати наперед, мати в запасі ... їжу, мати якісь заощадження, якщо можливо, на чорний день. Лихо приходить до людей тоді, коли його найменше чекаєш,---втрата роботи, хвороба, багато чого іншого¹⁴.

Для цього старого світу лихо й катастрофи---не новина. Ті з нас, хто читає Писання й вірить написаному в них, знають про попередження пророків стосовно катастроф, які вже сталися і які ще стануться. ...

Якими вражаючими є слова одкровення, що знаходиться у 88-му розділі Учення і Завітів стосовно тих лих, що мають прийти після свідчення старійшин. Господь каже:

“Бо після вашого свідчення приходить свідчення землетрусів, які спричинять стогін її надр, і люди впадуть на землю і не зможуть стояти.

І також приходить свідчення голосу громів, і голосу блискавок, і голосу бур, і голосу хвиль морських, що здійснюються за межі свої.

І все буде у сум'ятті; і неминуче людські серця завмиратимуть; бо страх зійде на всіх людей” (УЗ 88:89–91). ...

... Так само як були лиха в минулому, ми чекаємо їх ще більше в майбутньому. Що нам робити?

Хтось сказав, що дощ не йшов, коли Ной будував ковчег. Але він його побудував, і дощ пішов.

Господь сказав: “Якщо ви будете готові, ви не злякаєтесь” (УЗ 38:30).

Про те, що є найважливішою підготовкою, також вказано в Ученні і Завітах, де написано: “Отже, стійте на святих місцях, і не сходьте, доки день Господа не прийде” (УЗ 87:8). ...

Ми можемо так жити, щоб ми могли просити Господа про Його захист і скерування. Це перший пріоритет. Ми не можемо сподіватися на Його допомогу, якщо не бажаємо виконувати Його заповіді. У цій Церкві ми маємо достатній доказ того, що за непослух приходить покарання, на прикладі як яредійського, так і нефійського народу. Через свою злочестивість кожний з них пройшов від слави до цілковитого знищення.

Ми, звичайно ж, знаємо, що дощ летиться як на праведних, так і на неправедних (див. Матвій 5:45). Але праведні хоч і помирають, усе ж вони не втрачені, а спасенні через Спокуту Ісуса Христа. Павло написав римлянам: “Бо коли живемо---для Господа живемо, і коли вмираємо---для Господа вмираємо” (Римлянам 14:8). ...

Нашим людям ... радили і їх заохочували робити таку підготовку, що забезпечить виживання, коли прийде лихо.

Ми можемо робити певний запас води, основних продуктів харчування, ліків та одягу, щоб зігрітися. Нам слід мати на чорний день трохи відкладених грошей¹⁵.

У нас є чудова програма благополуччя, в рамках якої ми маємо споруди для збереження зерна в різних місцевостях. Важливо, що ми робимо це. Але найкраще місце, щоб мати невеликий запас їжі,---наші домівки; також нам треба мати хоч якісь грошові заощадження. Найкраща програма благополуччя---це наша власна програма благополуччя. П'ять чи шість пакунків з пшеницею вдома краще, ніж мішок її у зерносховищі, що працює за програмою благополуччя. ...

Ми можемо почати з досить невеликого. Ми можемо почати з запасу їжі на тиждень і поступово доводити його до місячного запасу, а потім трьохмісячного. Я говорю зараз про їжу, яка б задовольнила основні потреби. Усі ми усвідомлюємо, що порада ця---не нова. Але я боюся, що надто багато людей вважають, що для них зібрати довгостроковий запас їжі неможливо, тому вони зовсім нічого не роблять для цього.

Починайте з малого ... і поступово просувайтеся до розумної межі. Регулярно потрошку заощаджуйте, і ви будете здивовані, скільки вам вдасться назбирати¹⁶.

4

Ми насолоджуємося незалежністю й свободою, коли уникаємо боргів, наскільки це можливо, і відкладаємо гроші на важкі часи.

Нам знову й знову давали поради стосовно самозабезпечення, стосовно боргів, стосовно ощадливості. Так багато наших людей обтяжені боргами, придбавши те, що зовсім не є необхідним. ... Я закликаю вас, члени цієї Церкви, звільніться від боргів, де це можливо, і відкладайте потрошку на чорний день¹⁷.

Настав час упорядкувати наші домівки. ...

Президент Дж. Рубен Кларк мол. на конференції в 1938 р. під час зборів священства [сказав]: "Як тільки ви берете в борг, відсоток стає вашим супутником кожної хвилини дня і ночі. Ви не можете уникнути його або розминутися з ним. Ви не можете прогнати його. Він не піддається ні благанням, ні вимогам, ні наказам. І як тільки ви стаєте у нього на шляху або переходите йому дорогу чи не виконуєте його вимог---він знищує вас" (в Conference Report, Apr. 1938, 103).

Я, звичайно ж, розумію, що може виникнути необхідність купити будинок в борг. Але купуйте ж будинок, який ви спроможні купити, і тоді це зменшить суму виплат, яка буде постійно висіти у вас над головою—безжалісно і без відстрочки. ...

Від самих початків цієї Церкви Господь говорив стосовно боргів. Він сказав через одкровення Мартіну Гаррісу: “Сплати друкареві борг, який ти взяв на себе. Звільни себе від залежності” (УЗ 19:35).

На цю тему неодноразово говорив Президент Гебер Дж. Грант. ... Він сказав: “Якщо і є щось, що може принести в людське серце та сім’ю спокій та душевну рівновагу, так це життя за своїми статками. І якщо існує щось, що пригнічує, веде до відчаю і зламує волю, так це борги й фінансові зобов’язання, які не можна виплатити” (*Gospel Standards*, comp. G. Homer Durham [1941], 111).

Ми поширюємо послання про самозабезпечення по всій Церкві. Самозабезпечення неможливо досягнути, коли великий борг висить над родиною. Людина не може бути ні незалежною, ні вільною від поневолення, коли вона зобов’язана чимось іншим людям.

Керуючи справами Церкви, ми старалися подавати приклад. Відповідно до політики Церкви, ми суворо дотримуємося практики щороку відкладати відсоток від надходжень Церкви на важкі дні, що можуть настати.

Я вдячний за те, що можу сказати: Церква в усій її діяльності, в усіх її справах, в усіх її відділах здатна функціонувати без взятих у борг коштів. Якщо ми не зможемо продовжувати, то будемо скорочувати наші програми. Ми будемо скорочувати витрати, щоб вони відповідали доходу. Ми не будемо брати в борг. ...

Яке ж це чудове відчуття---бути вільним від боргів, мати трохи грошей, відкладених на непередбачений випадок, і скористатися ними в разі необхідності. ...

Я раджу ... вам оцінити ваш фінансовий стан. Я раджу вам бути скромними у своїх видатках; дисциплінувати себе, роблячи

покупки, аби уникати боргу. Сплатіть борг якомога швидше, і звільніться від залежності.

Це---частина євангелії, що стосується матеріальних аспектів, і ми в неї віримо. Нехай же Господь благословить вас, ... щоб ви привели свої доми в порядок. Якщо ви сплатили свої борги, якщо ви маєте заощадження, хай і невеликі, тоді нехай бурі шумлять у вас над головою, ви будете мати прихисток для [вашої] сім'ї і мир у ваших серцях¹⁸.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Хінклі навчав, що “замінника продуктивній праці ... немає” (підрозділ 1). Як праця стала благословенням у вашому житті? Що ви дізналися завдяки старанній праці? Як батьки можуть допомогти своїм дітям навчитися працювати?
- Якими є наші обов'язки перед тими, хто має нужду в чомусь матеріальному? (Див. підрозділ 2). Як нам допомогти іншим ставати самозабезпеченими? Як на ваше життя вплинуло ваше служіння іншим і служіння інших вам?
- Розгляньте, яку підготовку нам радить робити Президент Хінклі на важкі часи (див. підрозділ 3). Коли вам доводилося бачити, що підготовка до важких часів є справді важливою? У чому саме ми можемо потроху, поступово займатися своєю підготовкою?
- Прогляньте поради Президента Хінклі про борги та ощадливість (див. підрозділ 4). Чому важливо бути дисциплінованими, коли ми витрачаємо гроші? Як можуть борги впливати на нас---в мирському й духовному плані? Як батьки можуть навчити своїх дітей мудро витратити гроші?

Відповідні уривки з Писань

1 Солунянам 4:11–12; УЗ 1:11–13; 78:13–14; 104:13–18; Мойсей 5:1

Допомога у вивченні

“Будьте уважними, щоб не завершити цікаве обговорення надто швидко, аби тільки подати весь підготовлений вами

матеріал. Хоч і важливо подати весь матеріал, та все ж важливіше допомогти тим, кого навчаєте, відчути вплив Духа, знайти правильні рішення, збільшити своє розуміння євангелії і укріпитися у своєму зобов'язанні виконувати заповіді” (*Навчати--немає покликання величнішого* [2000], с. 64).

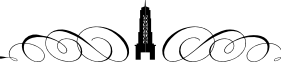
Посилання

1. “Some Lessons I Learned as a Boy”, *Ensign*, May 1993, 52.
2. Гордон Б. Хінклі, “Постійний фонд освіти”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 60.
3. “Нахилитися, щоб підняти іншого”, *Ліягона*, січ. 2002, с. 60.
4. “I Believe”, *New Era*, Sept. 1996, 6.
5. “I Believe”, 6.
6. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley* (2006), 24.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 707.
8. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 532.
9. “Inspirational Thoughts”, *Ensign*, Aug. 2000, 5.
10. “Постійний фонд освіти”, с. 60
11. “This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, Nov. 1996, 50.
12. “President Harold B. Lee: An Appreciation”, *Ensign*, Nov. 1972, 8; див. також Heber J. Grant, in Conference Report, Oct. 1936, 3.
13. “Я голодував був, і ви нагодували Мене”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2004, с. 61.
14. “This Thing Was Not Done in a Corner”, 50.
15. Гордон Б. Хінклі, “Якщо ви будете готові, ви не злякаєтесь”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2005, сс. 61–62.
16. “До чоловіків, що мають священство”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2002, с. 58.
17. “Час, в який ми живемо”, *Ліягона*, січ. 2002, 83.
18. “Хаопчикам і чоловікам”, *Ліягона*, січ. 1999, сс. 53–54.

“Якщо ми заявляємо, що поклоняємося Учителю й наслідуємо Його, то чи не повинні ми й старатися, щоб наше життя, як і Його, було життям служіння?”

Загубити себе у служінні іншим

“Нехай же справжній зміст євангелії увійде в наше серце, аби нам усвідомити, що життя своє, дане нам Богом, нашим Батьком, маємо прожити у служінні іншим”.

З життя Гордона Б. Хінклі

Молодому старійшині Гордону Б. Хінклі нелегко прийшлося у перші тижні його служіння місіонером повного дня. Приїхав він на місію нездоровим, і його спроби проповідувати євангелію неодноразово закінчувалися нічим. У той нелегкий час він був благословенний тим, що він згодом назвав “вирішальним днем”,---досвідом, який вплинув на його служіння на все його подальше життя.

“Я занепав духом,---згадував він.---І написав додому листа своєму доброму батькові, повідомивши, що, як я відчуваю, я просто марную свій час і його гроші. Він був моїм батьком і президентом мого колу, і він був мудрою й натхненною людиною. Він написав мені коротенького листа, в якому було сказано: “Дорогий Гордоне! Я отримав твій останній лист. У мене є лише одна порада: забудь про себе та йди працюй”. А до цього вранці ми з напарником вивчали Писання, і я прочитав ось ці слова Господа: “Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а той, хто згубить душу свою ради Мене та Євангелії, той її збереже”. (Марк 8:35).

Ті слова Учителя, а потім лист мого батька з його порадою забути про себе та йти працювати, увійшли в саме мое ество. Тримавши в руці батьковий лист, я зайшов у нашу спальню в будинку 15 на вулиці Уодхем-Роуд, де ми жили, і, ставши на

коліна, дав обітницю Господу. Я взяв на себе зобов'язання, що буду старатися забувати про себе і загубити своє життя в служінні Йому.

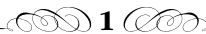
Той липневий день 1933 р. був для мене вирішальним. Нове світло увійшло в моє життя і нова радість---у моє серце”¹.

Те світло ніколи не залишало життя Гордона Б. Хінклі. Від того дня він присвятив себе Господу, служачи іншим. На похороні Президента Хінклі президент Генрі Б. Айрінг, говорячи про внесок Президента Хінклі, назвав кілька його важливих справ: будівництво храмів по всій землі, прийняття рішення про зведення менших храмів для прискорення храмової роботи, заснування Постійного фонду освіти і будівництво Конференц-центру. А потім він сказав:

“Особистий же його спадок виходить за рамки цього короткого списку, і я не здатен його описати. Але його звершення мають принаймні одну спільну рису. Завжди вони призначалися для того, щоб благословляти людей можливостями. І він завжди думав про тих, у кого було менше можливостей, про звичайну людину, яка бореться, щоб подолати труднощі повсякденного життя й жити, дотримуючись евангелії Ісуса Христа. Не раз він, коли я щось пропонував, тицяв мене в груди своїм пальцем і казав: “Тел, а ти не забув про людину, яка бореться з труднощами?”²

“Я хочу знати й робити,---казав Президент Хінклі.--- Я хочу зустрічати кожний день з прийнятим рішенням і поставленою метою. Прокинувшись, я хочу використовувати далі кожну годину, щоб надавати підтримку, благословляти тих, чий тягарі важкі, зміцнювати віру й посилювати свідчення”³.

Учення Гордона Б. Хінклі

Наше життя---це дар від Бога, і воно має проходити у служінні іншим.

По всьому світу ... так багато бідності і безпросвітної нужди, стільки непокори й підлості, стільки аморальності й бруду, стільки зруйнованих домівок і розбитих сімей, стільки самотніх

людей, які живуть одноманітним життям, не маючи надії, стільки лиха повсюди.

Тому я звертаюся до вас з благанням. Я благаю, щоб ви, здобуваючи все вам потрібне, також і робили цей світ трішечки кращим⁴.

Аби світ покращувався, треба, щоб виявлена любов викликала зміну в серцях людей. Це може статися, коли ми забуваємо про себе, щоб віддати свою любов Богу та іншим, і робимо це всім своїм серцем, всією своєю душею і всім своїм розумом.

Господь проголосив у сучасному одкровенні: “Якщо ваше око буде єдиноспрямованим до Моеї слави, ваші тіла буде цілковито сповнено світлом”. (УЗ 88:67).

Якщо ми дивимося з любов'ю і вдячністю на Бога, коли ми служимо Йому з оком, єдиноспрямованим до Його слави, то від нас піде геть темрява гріха, темрява егоїзму, темрява гордощів. А прийде ще сильніша любов до нашого Вічного Батька і до Його Улюбленого Сина, нашого Спасителя і нашого Викупителя. З'явиться більше усвідомлення необхідності служити своїм ближнім, ми будемо менше думати про себе і більше допомагати іншим.

Цей принцип любові і є самою суттю євангелії Ісуса Христа⁵.

Якщо ми заявляємо, що поклоняємося Учителю й наслідуємо Його, то чи не повинні ми й старатися, щоб наше життя, як і Його, було життям служіння? Ніхто з нас не може з повним правом сказати, що наше життя є нашим власним. Наше життя--це дар від Бога. Ми приходимо у цей світ не самі по собі. Ми залишаємо його не за своїм бажанням. Наші дні відраховано не нами, а за волею Бога.

Дуже багато хто з нас живе так, неначе їхнє життя належить цілковито їм. Ми можемо вибрати змарнувати його, якщо цього хочемо. Але вчинивши так, ми зрадімо великій і священній довірі. Учитель цілком ясно пояснив: “Бо хто хоче душу свою зберегти, той погубить її, а той, хто згубить душу свою ради Мене та Євангелії, той її збереже”. (Марк 8:35)⁶.

Мої дорогі брати і сестри, перед нами складне завдання. У нас є все необхідне для його виконання. Бог чекає, що ми

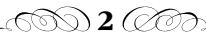
будемо виконувати Його роботу---і виконувати її енергійно й бадьоро. Роботу цю Він визначив так: “Допомагай слабким, піднімай руки, що опустилися, і зміцній ослаблі коліна”. (УЗ 81:5).

Це означає служити тим, хто в нужді. Утішати тих, хто переживає втрату. Відвідати вдову і сироту в їхніх стражданнях. Нагодувати бідних, одягнути нагих, дати прихисток тим, у кого немає даху над головою. Робити те, що робив Учитель, Який “ходив, ... добро чинячи”. (Дії 10:38)⁷.

Моє послання до вас сьогодні ... таке: складаючи карту свого життя, вирішіть присвятити частину свого часу тим, хто в біді й нужді, і не думайте про винагороду. Потрібні ваші навички, якими б вони не були. Ваші руки допомоги піднімуть когось із трясини відчаю. Ваш впевнений голос підбадьорить когось, хто в іншому випадку може просто здатися. Ваші навички можуть дивовижно й чудово змінити життя тих, хто ходить у нужді. Якщо не зараз, то коли ж? Якщо не ви, то хто ж?⁸

Нехай же справжній зміст евангелії увійде в наше серце, аби нам усвідомити, що життя своє, дане нам Богом, нашим Батьком, маємо прожити у служінні іншим.

Якщо ми будемо віддаватися такому служінню, наші дні будуть сповнені радістю й задоволенням. А ще важливішим є те, що вони будуть посвячені нашому Господу і Спасителю, Ісусу Христу, і будуть благословенням для всіх, чийого життя ми торкаємося⁹.

Служіння---найкращий засіб від жалю до себе, егоїзму, відчаю та самотності.

Я згадую, як відвідував студентське містечко одного з коледжів, де почув звичайні, банальні скарги молоді на те, як важко навчатися---наче це тягар, а не можливість долучитися до земних знань,--- скарги на житло й харчування. ...

Я порадив тій молоді: якщо навчатися їм надто важко, якщо вони нарікають на житло і харчування, то я можу запропонувати спосіб, як їм позбутися своїх проблем. Я запропонував, щоб вони відклали свої книги на кілька годин, залишили свої кімнати

“Є так багато тих, чий тягарі ви можете підняти”.

і пішли провідати когось старого і самотнього або когось хворого і в кого опустили руки. Узагалі-то, я прийшов до такої думки: якщо ми нарікаємо на життя, то це тому, що думаємо тільки про себе.

Протягом багатьох років на стіні майстерні з ремонту взуття, постійним відвідувачем якої я був, висів плакат. На ньому було написано: “Я скаржився, що в мене немає взуття, поки не побачив людину, в якій не було ніг”. Найкращі ліки від хвороби жаліти себе---загубити себе у служінні іншим¹⁰.

Я вважаю, що для більшості з нас найкращими ліками від самотності є робота й служіння іншим людям. Я не применшую ваших проблем, але я не вагаючись кажу, що існує багато інших людей, чії проблеми набагато серйозніші за ваші. Простягніть їм руку і послужіть, допоможіть, підбадьорте. Є так багато хлопчиків і дівчаток, які погано встигають у школі, бо їм не вистачає хоч якоїсь особистої уваги до себе й підбадьорення. Є так багато літніх людей, які живуть у бідності, самотності й страхіві, для яких проста розмова принесла б хоч краплю надії та радості. ...

Є так багато постраждалих, яким потрібен милосердний самарянин, щоб перев'язати їхні рани й допомогти на їхньому

шляху. Простий вияв доброти може принести велике благословення тому, хто у відчаї, і приємні почуття тому, хто подружить-ся з ним¹¹.

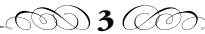
Є так багато тих, чії тягарі ви можете підняти. Навколо нас є безпритульні, є голодні, є нужденні. В інтернатах для людей похилого віку живуть літні, самотні люди. Є діти-інваліди, є молодь, яка вживає наркотики, є хворі й ті, хто не може вийти з дому, і всім їм так потрібне добре слово. Якщо не допоможете ви, то хто ж допоможе?

Найкраща відома мені протиотрута від занепокоєння---це робота. Найкращі ліки від розпачу---служіння. Найкраще лікування від втоми---допомога тому, хто втомлений ще більше¹².

Чому місіонери радісні? Тому що вони втрачають себе у служінні іншим.

Чому ті, хто працює в храмі, радісні? Тому що їхня праця любові справді цілком узгоджується з великою вікарною роботою Спасителя людства. Вони не просять і не очікують вдячності за те, що роблять. Здебільшого, крім імені, вони нічого не знають про людину, заради якої трудяться¹³.

Дайте виявитися благородним бажанням у вашому серці, щоб простягнути руку, аби заспокоїти, підтримати і зміцнити інших. Якщо ви зробите це, то роз'їдаюча отрута егоїзму полишить вас і її місце займе приємне й чудове відчуття, яке, мабуть, не приходиться ніяк інакше¹⁴.

Стараючись допомогти іншим, ми відкриваємо свою справжню сутність.

Якось в неділю вранці кілька років тому я був вдома в одного президента колу в невеликому містечку в штаті Айдахо. Перед ранковою молитвою ця сім'я прочитала кілька віршів з Писань. Серед них були й слова Ісуса, як вони записані в Іван 12:24: "Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе".

Безсумнівно, Учитель мав на увазі Свою смерть, що наближалася, заявляючи, що якщо Він не помре, то Його місія в житті буде здебільшого марною. Але я побачив у цих словах ще й інше значення. Мені здається, що Господь каже кожному з нас, що якщо ми не загубимо себе у служінні іншим, то своє життя ми здебільшого проживаємо без реальної мети, бо далі Він продовжив так: “Хто кохає душу свою, той погубить її; хто ж ненавидить душу свою на цім світі,---збереже її в вічне життя”. (Іван 12:25). Або як написано у Луки: “Хто дбатиме зберегти свою душу,---той погубить її, а коли хто погубить,---той оживить її”. (Лука 17:33). Іншими словами, той, хто живе лише для себе, слабшає й помирає, а той, хто забуває про себе у служінні іншим, зростає й квітне в цьому житті і у вічності.

Того ранку на конференції колу президент колу, в домі якого я зупинився, був звільнений після тринадцяти років вірного служіння. Відчувалася велика любов і вдячність, і було це не через його багатство, не через його становище у діловому світі, а через велике служіння, яке він безкорисливо віддавав. Не думаючи про власний інтерес, він проїхав, незважаючи на будь-яку погоду, десятки тисяч кілометрів. Він у буквальному розумінні присвятив тисячі годин інтересам інших людей. Він полишав свої особисті справи, аби допомогти тим, хто потребував його допомоги. І роблячи так, він був бадьорим і став великим в очах тих, кому служив¹⁵.

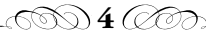
Багато років тому я прочитав розповідь про молоду жінку, яка приїхала в сільську місцевість, щоб працювати шкільною вчителькою. В її класі була дівчинка, яка до цього мала погану успішність і також відставала в навчанні. Та учениця не вмiла читати. Вона була з бідної сім'ї, яка не мала можливості повезти її в більше місто для огляду, щоб визначити, чи є в неї якась проблема зі здоров'ям, якої можна було б позбутися. Відчуваючи, що проблема може бути пов'язана з очима дівчинки, молода вчителька домовилася відвезти цю ученицю за свій кошт, щоб їй перевірили зір. Виявлений недолік зору можна було виправити за допомогою окулярів. Невдовзі цілий новий світ відкрився для цієї учениці. Уперше у своєму житті вона чітко побачила слова перед собою. Зарплата шкільного вчителя в тій місцевості була

мізерною, але хоч та вчителька мала зовсім мало, вона зробила інвестицію, яка цілком змінила життя слабкої учениці, і, зробивши це, вона знайшла новий вимір у своєму власному житті¹⁶.

Якщо ви служите так, то новий вимір додаватиметься до вашого життя. Ви знайдете нові й перспективні стосунки. Ви знайдете дружбу і спілкування. Ви зростатимете в знанні, розумінні, мудрості та у своїй здатності діяти¹⁷.

Я свідчу: якщо кожний з вас старатиметься допомогти іншим, ви знайдете справжніх себе і великою мірою благословите світ, в якому живете¹⁸.

Церква надає багато можливостей для самовідданого служіння.

Брати і сестри, ви ніколи не будете щасливими, якщо йтимете своїм життям, думаючи лише про самих себе. Віддайтеся цій найкращій у світі справі---справі Господа. Робота кворумів і допоміжних організацій, храмова робота, робота з благодійного служіння, місіонерська робота. Ви благословите своє власне життя, коли благословляєте життя інших¹⁹.

У всьому світі немає жодної роботи, яка приносить людині більшу радість, ніж ця. Ця радість незвичайна. Вона приходить від служіння іншим. Вона є реальна. Вона унікальна. Вона чудова²⁰.

Нехай Церква буде вам дорогим другом. Нехай вона буде вам чудовим напарником. Служіть, в якій би якості вас не покликали служити. Робіть те, що вас просять робити. Кожна посада, яку ви займаєте, буде збільшувати ваші здібності. Я служив у багатьох покликаннях в цій прекрасній організації. І кожне служіння приносило свою винагороду.

Служіння ... буде вимагати вашої самовідданості, вашої стійкої прихильності й віри. Перш ніж закінчиться ваше життя, ви будете служити в багатьох покликаннях. Одні з них можуть здаватися незначними, але немає жодного незначного чи неважливого покликання в цій Церкві. Кожне покликання є важливим.

*“Якщо ви служите ... то новий вимір
додаватиметься до вашого життя”.*

Кожне покликання є необхідним для просування цієї роботи. Ніколи не применшуйте жодне покликання в Церкві. ...

Дайте Церкві місце у вашому житті. Нехай ваше знання про її доктрину зростає. Нехай ваше розуміння, якою є її організація, збільшується. Нехай ваша любов до її вічних істин стає все міцнішою й міцнішою.

Церква може попросити вас піти на жертви. Вона може попросити вас віддати найкраще, що ви можете запропонувати. Це не матиме ціни, бо ви побачите, що це буде інвестицією, яка приносить дивіденди до кінця вашого життя. Церква---це

великий резервуар вічної істини. Охопіть її своїм розумом і міцно тримайтеся за неї²¹.

Ви хочете бути щасливими? Забудьте про себе і загубіть себе в цій великій справі. Направте свої зусилля на допомогу людям. Розвивайте у своєму серці дух прощення по відношенню до будь-кого, хто міг образити вас. Дивіться на Господа, живіть і працюйте, щоб надихати Його синів і дочок та служити їм. І ви пізнаєте щастя, якого ніколи не знали раніше, якщо робитимете це. Мене не хвилює, літні ви чи молоді, це не має значення. Ви можете надихати людей і допомагати їм. Небесам відомо, що є дуже-дуже-дуже багато людей у цьому світі, яким потрібна допомога. О як же їх багато. Давайте позбудемося роз'їдаючого егоїстичного ставлення до свого життя, мої брати і сестри, і давайте ставати трішечки вищими і давайте будемо трішечки кращими у служінні іншим. ... Ставайте вищими, ставайте кращими, надихайте тих, у кого ослабли коліна, піднімайте руки тих, у кого вони опустилися. Живіть за євангелією Ісуса Христа. Забудьте себе²².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Хінклі навчав, що наше життя є даром від Бога і має використовуватися для служіння іншим (див. підрозділ 1). Як нам зробити служіння іншим людям способом свого життя? Що, на вашу думку, означає служити з оком, єдиноспрямованим до слави Бога? Як чиесь служіння благословило вас?
- Чому служіння допомагає нам подолати жаль до себе, егоїзм та самотність? (Див. підрозділ 2). Як служіння приносило вам щастя? Читаючи опис людей, даний Президентом Хінклі, яким потрібна допомога, визначте, як ви та ваша сім'я можуть служити їм.
- Чому те, що ми губимо себе у служінні іншим, допомагає нам “знаходити свою справжню сутність”? (Див. підрозділ 3). Чого ми можемо навчитися з історій, вміщених у підрозділі 3?

- Президент Хінклі порадив: “Віддайтеся цій найкращій у світі справі—справі Господа” (підрозділ 4). Які благословення принесло церковне служіння у ваше життя?

Відповідні уривки з Писань

Матвій 20:25–28; 25:34–40; Іван 13:35; Мосія 2:16–18; 18:8–9; УЗ 64:33

Допомога у вивченні

“Під час вивчення звертайте особливу увагу на думки, які з’являються у вашому розумі, і почуття, які виникають у вашому серці” (*Проповідайте Мою євангелію* [2005], с. 18). Записуйте враження, які отримуете, навіть якщо вони здаються й не пов’язаними зі словами, які ви читаєте. Саме вони можуть бути тим, що Господь хоче вам відкрити.

Посилання

1. “Taking the Gospel to Britain: A Declaration of Vision, Faith, Courage, and Truth”, *Ensign*, July 1987, 7.
2. Henry B. Eyring, “Things Will Work Out”, *In Memoriam: Президент Гордон Б. Хінклі, 1910–2008* (додаток до журналу *Ліяона*, бер. 2008), с. 27; див. також с. 26.
3. “Testimony”, *Ensign*, May 1998, 69.
4. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), 543.
5. “And the Greatest of These Is Love”, *Ensign*, Mar. 1984, 5.
6. “The Gift of Self”, *Tambuli*, Dec. 1986, 3; see also lds.org/liahona/1986/12/the-gift-of-self.
7. “To Single Adults”, *Ensign*, June 1989, 75.
8. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 544–545.
9. “Giving Ourselves to the Service of the Lord”, *Ensign*, Mar. 1987, 5.
10. “Whosoever Will Save His Life”, *Ensign*, Aug. 1982, 5.
11. “A Conversation with Single Adults”, *Ensign*, Mar. 1997, 61.
12. “To Single Adults”, 73–74.
13. “Giving Ourselves to the Service of the Lord”, 5.
14. “To a Man Who Has Done What This Church Expects of Each of Us” (Brigham Young University devotional, Oct. 17, 1995), 6, speeches.byu.edu.
15. “Whosoever Will Save His Life”, 3–4.
16. “And the Greatest of These Is Love”, 4.
17. “Women of the Church”, *Ensign*, Nov. 1996, 69.
18. “Whosoever Will Save His Life”, 6.
19. “Pillars of Truth”, *Ensign*, Jan. 1994, 7.
20. “Насолоджуватися привілеєм служити”, *Всесвітні збори навчання провідництва*, 21 червня 2003, с. 23.
21. “Life’s Obligations”, *Ensign*, Feb. 1999, 4.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 597.

*“Зі [священством] немає нічого неможливого у
просуванні вперед справи Божого царства”.*

СВЯТЕ СВЯЩЕНСТВО

*“Я люблю священство цієї Церкви.
Воно---життєво важливе, живе. Воно є самим
серцем і самою силою цієї роботи. Воно є владою
і повноваженням, якими Бог, наш Вічний
Батько, виконує Свою роботу на землі”.*

З життя Гордона Б. Хінклі

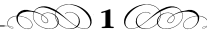
У 1980 р. старійшина Гордон Б. Хінклі разом зі своєю дружиною, Марджорі, здійснив тритижневий тур Азією, під час якого він виступав на конференціях території та взяв участь в освяченні Токійського Японського храму. Перед поверненням додому вони поїхали в Японську Сендайську місію, де старійшина Хінклі головував під час організації першого колу в цій місії. Незадовго до зборів з президентством нового колу старійшина Хінклі підійшов до президента місії, Кійоші Сакаї. Він запитав здивованого президента Сакаї, чи має той освячену олію, а потім додав: “Я такий виснажений; чи не могли б ви дати мені благословення?” Президент Сакаї згадував: “Я дуже злякався і відчув себе надто слабим, щоб благословити апостола Господа. Я сказав, що не можу дати благословення англійською мовою. На що старійшина Хінклі відповів, що і японською буде добре. Тож старійшина Хітоші Кашікура, регіональний представник, і я приступили до благословення”. Після того як благословення було промовлено старійшина Хінклі просто сказав: “Дякую вам, дякую вам. Тепер завтра я можу їхати додому”.

Наступного ранку старійшина Хінклі виглядав сильним і здоровим, і коли президент Сакаї спитав, як він себе почуває, відповів: “*Дай джобу*, чудово. Зі мною все добре”. Через кілька днів президент Сакаї отримав листа зі словами вдячності від старійшини Хінклі, в якому той написав: “... Я такий вдячний за

благословення, яке ви мені дали. Я відразу ж відчув себе краще після нього. Я одужав швидко і повністю. Ми з сестрою Хінклі дуже вдячні за привілей зупинитися у вашому домі місії”¹.

Президент Хінклі часто свідчив про благословення священства---починаючи з дивовижних, але часових благословень фізичного зцілення, і закінчуючи вічними, об’єднуючими благословеннями, що приходять через храмові обряди. Він заявив: “Я вірю, що Його священство має божественне повноваження—силу благословляти, силу зцілювати, силу керувати земними справами Бога, силу зв’язувати на небесах те, що зв’язане на землі”².

Учення Гордона Б. Хінклі

Бог відновив священство і ключі небесного царства.

Сила і повноваження священства [були] дані чоловікам в давні часи. Менше повноваження було дано синам Аарона, щоб діяти у мирських справах, а також виконувати деякі священні церковні обряди. Вище священство було дано Самим Господом Його апостолам, відповідно до Його проголошення Петру: “І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв’яжеш, те зв’язане буде на небі, а що на землі ти розв’яжеш, те розв’язане буде на небі!” (Матвій 16:19).

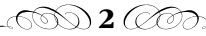
До повного відновлення священства були залучені Іван Христитель ... і Петро, Яків та Іван. ... До нього були залучені Мойсей, Іліяс та Ілля, кожний з яких приніс ключі священства, щоб завершити роботу відновлення всіх дій та обрядів попередніх розподілів у цьому великому, останньому розподілі повноти часів.

Священство тут. ... Ми знаємо, бо ми бачили силу цього священства. Ми бачили, що недужі uzдоровлювалися, кульгаві знову ходили і світло знання й розуміння приходило до тих, хто був у темряві³.

При одній з нагод пророк Джозеф Сміт описав [священство] такими словами: “Священство є безкінечним принципом, й існувало з Богом від вічності, й існуватиме до вічності без початку

днів або кінця років”. (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт*, с. 106).

Воно воістину є силою Всемогутнього, даною людині, щоб діяти від Його імені і замість Нього. Священство є делегуванням божественних повноважень, що відрізняються від усіх інших сил і повноважень на лиці землі. Тому й не дивно, що воно було відновлене для людини воскреслими істотами, які мали його в давнину, аби не виникло жодного питання з приводу його повноваження й чинності. Без нього церква була б лише номінальною церквою, яка не має повноваження управляти тим, що від Бога. З ним немає нічого неможливого у просуванні вперед справи Божого царства. За своєю природою воно є божественним. За своїм повноваженням воно стосується як минушого, так і вічного. Воно є єдиною силою на землі, що сягає за завісу смерті⁴.

Священство---це сила і повноваження, якими Бог виконує Свою роботу.

Я люблю священство цієї Церкви. Воно---життєво важливе, живе. Воно є самим серцем і самою силою цієї роботи. Воно є владою і повноваженням, якими Бог, наш Вічний Батько, виконує Свою роботу на землі⁵.

Святе священство несе з собою повноваження керувати справами Божого царства на землі. Відповідно до одкровення від Господа, у Церкві головують три головуючі первосвященики. Їм має допомагати рада Дванадцятьох Апостолів, яким, у свою чергу, допомагають ... сімдесятники. Верховний єпископат, який складається з трьох осіб, відповідає за мирські справи, робить він це під керівництвом Президентства. Усі вони є служителями у священстві. Ця божественно дана сила є повноваженням, за допомогою якого вони керують. Те саме стосується президентств і єпископатів у колах та приходах. Те саме стосується кворумів. Ті, хто служить у допоміжних організаціях, виконують свою роботу під керівництвом священства і за його дорученням. Без священства церква мала б тільки форму церкви, а не її

справжню сутність. Це церква Ісуса Христа, і вона управляється тим повноваженням, яке є “за чином Сина Божого”. (УЗ 107:3)⁶.

3

Благословення священства доступні усім.

[Священство] ... є складовою плану Бога, нашого Вічного Батька і призначене благословляти Його синів та дочок в усіх поколіннях⁷.

Святе священство має силу благословляти. Тим, хто з Ааронового священства, воно надає повноваження служити присутнім на зборах, розносячи символи плоті й крові Господа, Який віддав Своє життя як жертву за всіх. Причастя і прийняття цих символів є самою суттю нашого поклоніння у Суботній день. Воно включає в себе відновлення завітів з Богом. Воно передає обіцяння, що Його Святий Дух буде з нами. Це благословення, яке не має собі рівних, є доступним для всіх і стало можливим завдяки повноваженню, наданому гідним молодим чоловікам. ...

Мелхиседекове священство має в собі повноваження дарувати Святого Духа. Яке це велике благословення---мати вплив члена Божества, Який допомагає, і отримати цей дар під руками тих, хто діє, маючи божественне повноваження. Якщо ми продовжуємо й далі ходити в доброчесності, то для нас може бути виконане обіцяння, дане Господом, коли Він сказав: “Святий Дух буде твоїм постійним супутником, а твій скіпетр---незмінним скіпетром праведності й істини; і твоє владарювання буде вічним владарюванням, і само по собі проливатиметься на тебе віковично”. (УЗ 121:46).

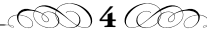
Священство має владу благословляти недужих. Чи є серед тих, хто слухає мене, той, хто не застосовував чи не відчував на собі ту божественну силу? Чи може хтось із нас мати хоч якийсь сумнів стосовно її дієвості? Ми могли б з власного досвіду розповісти про чудеса, священні й дивовижні, свідками яких ми були самі. ...

Це святе Мелхиседекове священство має в собі силу благословляти з пророцтвом, втішати, підтримувати, направляти. Серед нас є патріархи, хто повноваженням, яке мають,

проголошують родовід та називають благословення для нашого спрямування. Ці благословення можуть стати своєрідним якорем, якого ми можемо триматися, щоб залишатися непохитними у штормах життя.

У своєму найвищому виявленні святе священство має в собі повноваження запечатувати на землі й мати запечатувальну дієвість на небесах. Воно---унікальне й дивовижне. Воно є повноваженням, за яким діють у храмах Бога. Воно стосується як живих, так і померлих. Воно є самою суттю вічності. Воно є силою, яку Всемогутній дарував як частину Свого великого плану для здійснення безсмертя та вічного життя людини.

Яким же безцінним є цей дар Бога, що прийшов до нас⁸.

Сини Бога, які мають від Нього божественне повноваження, повинні бути вірними всьому тому найкращому, що в них є.

Кожний гідний чоловік, незалежно від національності, етнічної належності чи будь-якого іншого фактору, має право отримати священство. Його послух заповідям Бога стає визначальним фактором. Дарування священства відбувається тільки за умови гідності перед Господом. ...

Таким є чудо цього священства. Заможність не є фактором. Освіта не є фактором. Почесті від людей не є фактором. Головним фактором є прийнятність для Господа⁹.

Настав час для всіх нас, хто був висвячений в Ааронове або Мелхиседекове священство і для кожного чину в них, задуматися над своїм життям, проаналізувати свої недоліки й покаятися в тій своїй поведінці, яка не відповідає високому й святому дорученню, яке ми отримали. ...

... Жодний чоловік, молодий чи літній, ... який був висвячений, не може легковажити тим, носієм чого він є. Він перебуває у партнерстві з Богом і має покладене на нього вагомe й священне зобов'язання жити так, щоб бути гідним говорити й діяти в ім'я Бога як Його достойний представник¹⁰.

І хоч ті, хто, маючи повноваження, кладуть свої руки на нашу голову і висвячують нас, ми можемо через свою поведінку зробити недійсним і втратити будь-яке право діяти в цьому божественному повноваженні.

... “Жодна влада чи жодний вплив не можуть і не повинні підтримуватися через священство інакше, як тільки через переконання, довготерпіння, м’якість, і лагідність, і любов нелицемірну;

Добротою і чистим знанням, що вельми звеличує душу без лицемірства і без підступності” (УЗ 121:41–42).

Ось такими, брати мої, є параметри, в яких має використовуватися це священство. Воно---це не така собі мантия, яку ми надіваємо на себе і знімаємо за своїм бажанням. Воно, якщо використовується у праведності, стає вже неначе якоюсь дуже тонкою тканиною нашого тіла, частиною нас самих---увесь час і за всіх обставин¹¹.

Ми повинні бути вірними тому найкращому, що є в нас. Ми--сини Бога, вшановані честю мати Його божественну владу. Але ми живемо у світі зла. Існує постійно діюча сила, яка тягне нас вниз, пропонує залучатися до того, що є цілковито несумісним з божественним священством, яке ми маємо. ...

Хочу закликати вас, чоловіки. Біжіть від хвилі аморальності, інакше вона накриє вас. Тікайте від зла цього світу. Будьте вірними своєму найкращому “я”. Будьте вірними тому найкращому, що є в вас. Будьте вірними й відданими завітам, які пов’язані зі священством Бога¹².

До кожного чина, до кожного вчителя в цій Церкві, який діє в чині священства, приходять священна відповідальність звеличувати це покликання у священстві. Кожний з нас відповідає за благополуччя, зростання та розвиток інших. Ми не живемо тільки для самих себе. Якщо ми звеличуємо наші покликання, то не можемо жити тільки для самих себе¹³.

Як здається, багато хто з чоловіків думає, що оскільки вони були висвячені, то священство є вже їхнім назавжди, щоб вони використовували його на свій власний розсуд. Вони переконані, що можуть порушувати якийсь закон і якусь заповідь тут і там і грішити так або так, але вони все одно й далі будуть мати в собі

силу священства, і що Бог буде схвалювати те, що вони кажуть в Його святе ім'я і в ім'я Викупителя. Це стає глумом, і я вважаю, що роблячи так, вони прикликають ім'я Бога надаремно. Вони опоганюють ім'я Його Улюбленого Сина. Вони оскверняють священний дар, який прийшов через висвячення, і повноваження, яке вони втратили через провину. ...

... Я піднімаю голос застереження до всіх, юнаків і чоловіків, щоб ви остерігалися гріха. Провина--несумісна з божественним повноваженням. Уникайте порнографії так, як би ви уникали чуми. Уникайте статевого гріха будь-якого виду. Стережіться нечесності й обману. Я благаю вас, приборкуйте будь-який прояв гордості чи марних амбіцій. Я прошу вас заглянути в себе, щоб побачити, чи не ставитеся ви до своєї дружини чи своїх дітей з позицій домінування або примусу. ...

... Я переконаний, що нашому Небесному Батьку неприємно, коли якийсь чоловік або юнак приймає висвячення, а потім дозволяє собі чинити зло. У самому цьому процесі прийняття висвячення він дає клятву і укладає завіт між собою і своїм Богом¹⁴.

Жодний чоловік, молодий він чи літній, не живе за нормами священства, якщо він принижує або знеславляє жіноцтво, якщо він не виявляє тієї міри поваги до дочок Бога, яку наш Батько Небесний виявив би до них¹⁵.

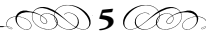
Будьмо ж хорошими чоловіками і батьками. Жодний чоловік, який є тираном у своїй сім'ї, не гідний священства. Він не може бути підходящим зняряддям в руках Господа, якщо не виявляє поваги, доброти й любові до супутниці, яку собі вибрав. Так само й кожний чоловік, який є поганим прикладом для своїх дітей, який не може контролювати свій настрій або займається чимось нечесним чи аморальним, виявить, що сила його священства перестала діяти¹⁶.

Дружина, яку ви вибрали для себе, буде вашою рівнею. ... Вона не служниця вам, не ваше рухоме майно або щось таке для вас. Яким трагічним і абсолютно огидним явищем є жорстоке поводження з дружиною. Будь-який чоловік у цій Церкві, який жорстоко поводиться зі своєю дружиною, який принижує її, який кривдить її, який неправедно панує над нею, не гідний

бути носієм священства. Навіть якщо його було висвячено, небеса віддаляться, Дух Господа засмутиться, і амінь повноваженням священства того чоловіка. Будь-який чоловік, який чинить так, не гідний мати храмову рекомендацію. ...

... Якщо є ті, ... хто винний у такій поведінці, я закликаю вас покаятися. Станьте на коліна й просіть Господа простити вас. Моліться до Нього, просячи дати силу, щоб контролювати свій язик і свою важку руку. Просіть прощення у своєї дружини і своїх дітей. ...

Я впевнений, що коли ми станемо на місці суду перед Богом, там навряд чи буде згадано про те, скільки багатства ми нагромадили в житті чи яких почесей ми, можливо, досягли. Але буде поставлено прямі запитання про наші внутрішні сімейні стосунки. І я впевнений: тільки ті, хто пройшов життям з любов'ю, повагою та вдячністю до своїх супутниць та дітей, почують від нашого небесного Судді слова: “Гаразд, рабе добрий і вірний! ... [У]війди до радощів пана свого” (Мт. 25:21)¹⁷.

Кворум священства може бути для його членів міцним якорем.

Я впевнений, що, за Господнім задумом, кворум священства має бути чимось набагато більшим, ніж клас з вивчення теології в неділю вранці. Звичайно ж, набуття духовності та зміцнення свідчення завдяки ефективному навчанню євангелії є важливим обов'язком священства. Але це тільки сегмент в діяльності кворуму. Кожний кворум, якщо реалізується його призначення, для кожного свого члена повинен бути працюючим братерством. ...

... Кворум священства є Господньою організацією для чоловіків Церкви, так само як Товариство допомоги є Господньою організацією для жінок Церкви. Кожна з цих організацій має свої обов'язки, призначення яких---допомагати тим, хто цього потребує.

Коли було організоване Товариство допомоги, пророк Джо-зеф сказав жінкам цього Товариства: “Вони поспішатимуть допомогти незнайомцеві, вони литимуть оливи й вина враженим, вони витиратимуть сльози сиротам і звеселятимуть серце вдови”

Провідники і члени Церкви--і чоловіки, і жінки--працюють разом, щоб "виконувати свою роботу під керівництвом священства і за його дорученням".

[Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), с. 458]. Мені хочеться сподіватись, що те саме можна було б сказати і про чоловіків-носіїв священства.

Це буде чудовий день, ... коли наші кворуми священства зміцнюватимуть кожного чоловіка, який належить до них, коли кожен такий чоловік зможе щиро сказати: "Я член кворуму священства Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я готовий допомагати моїм братам в усіх їхніх потребах, оскільки я впевнений, що вони готові допомогти мені в моїх. Працюючи разом, ми можемо зростати духовно як завітні сини Бога. Працюючи разом, ми можемо встояти, без збентеження і страху, проти усіх можливих вітрів супротивника, якої б сфери життя це не стосувалося—економічної, соціальної чи духовної"¹⁸.

6

Вдома і в церкві чоловіки і жінки працюють разом, щоб просувати Господнє царство далі вперед.

Так, чоловіки мають священство. Але моя дружина---це моя напарниця. У цій Церкві чоловік іде не попереду дружини і не позаду своєї дружини, а поряд з нею. Вони---рівня в цьому житті у великій справі¹⁹.

Жінки цієї Церкви є сильними і здібними. Вони обіймають керівні посади і дають спрямування, мають впевнений дух незалежності і, крім того, відчують глибоке задоволення від того, що вони є частиною цього Господнього царства і працюють пліч-о-пліч з [носіями] священства, щоб просувати його вперед²⁰.

Я дякую моєму Вічному Батьку за відновлення святого священства, щоб “кожна людина могла говорити в ім’я Господа Бога, саме Спасителя світу” (УЗ 1:20). Я бачив красу й дивовижність цього священства в управлінні цією чудовою Церквою. Я відчував його силу, яка передавалась через мене при благословенні й зціленні недужих. Я бачив, як воно облагороджувало смиренних чоловіків, покликаних виконувати високі й важливі обов’язки. Я був свідком того, як вони говорили із силою й повноваженням згори, нібито голос Бога говорив через них.

Я дякую Господу за свідчення, яке Він дав мені про цілісність євангелії, про її широчінь, протяжність і глибину. Священство призначено, щоб благословляти синів і дочок всіх поколінь часу---як живих, так і померлих²¹.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Ознайомтеся з ученнями Президента Хінклі у підрозділі 1 про відновлення священства. Який досвід допоміг вам здобути свідчення про ці істини?
- Президент Хінклі навчав: “Святе священство має в собі повноваження запечатувати на землі й мати запечатувальну дієвість на небесах” (підрозділ 2). Як ця істина застосовується в колах і приходах?, у кворумах?, у Товаристві допомоги? Як

повноваження священства зміцнює ваше служіння у Божому царстві?

- У підрозділі 3 ознайомтеся з благословеннями, які всі ми можемо отримати через священство. Яким чином ви відчували силу і благословення священства?
- Про що ми можемо дізнатися з учень Президента Хінклі про різницю між владою священства і силою священства? (Див. підрозділ 4). Що, на ваш погляд, означає для носіїв священства “бути вірними тому найкращому, що є в н[их]”? Чому носії священства не повинні “жити тільки для самих себе”?
- Що вразило вас в описанні Президентом Хінклі кворумів священства і Товариства допомоги у підрозділі 5? Що можемо ми робити в нашому приході або нашій філії, щоб виконувати цю пораду?
- Чому чоловікам і жінкам потрібно працювати разом як “рівні”, щоб виконувати Господню роботу? (Див. підрозділ 6).

Відповідні уривки з Писань

Євреям 5:1–4; 1 Нефій 14:12–14; Алма 13:1–9; УЗ 84:33–44; 88:133; 112:30–32

Допомога у вивченні

“Ставте запитання, які вимагають від тих, кого ви навчаєте, шукати відповіді в Писаннях і вченнях пророків останніх днів” (*Навчати—немає покликання величнішого* [2000], с. 62).

Посилання

1. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 377.
2. “The Father, Son, and Holy Ghost”, *Ensign*, Mar. 1998, 5.
3. “Чотири наріжні камені віри”, *Ліягона*, лют. 2004, сс. 6–7.
4. “Priesthood Restoration”, *Ensign*, Oct. 1988, 71.
5. “Для чого ми робимо певні речі”, *Ліягона*, січ. 2000, с. 60.
6. “Priesthood Restoration”, 72.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 475.
8. “Priesthood Restoration”, 72.
9. “Президент колу”, *Ліягона*, лип. 2000, сс. 59, 60.
10. В “News of the Church: Priesthood Restoration Honored”, *Ensign*, July 1983, 76.
11. “Особиста гідність у застосуванні священства”, *Ліягона*, трав. 2002, с. 52.
12. “Відданість”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2003, сс. 58–59.
13. “Magnify Your Calling”, *Ensign*, May 1989, 47.
14. “Only upon Principles of Righteousness”, *Ensign*, Sept. 1992, 70.
15. В “News of the Church: Priesthood Restoration Honored”, 76.

16. “Нахилитися, щоб підняти іншого”, *Ліягона*, січ. 2002, с. 60.
17. “Особиста гідність у застосуванні священства”, сс. 53–54.
18. “Welfare Responsibilities of the Priesthood Quorums”, *Ensign*, Nov. 1977, 86.
19. “This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, Nov. 1996, 49.
20. “Women of the Church”, *Ensign*, Nov. 1996, 68.
21. “My Testimony”, *Ensign*, Nov. 1993, 52.

Сила Книги Мормона

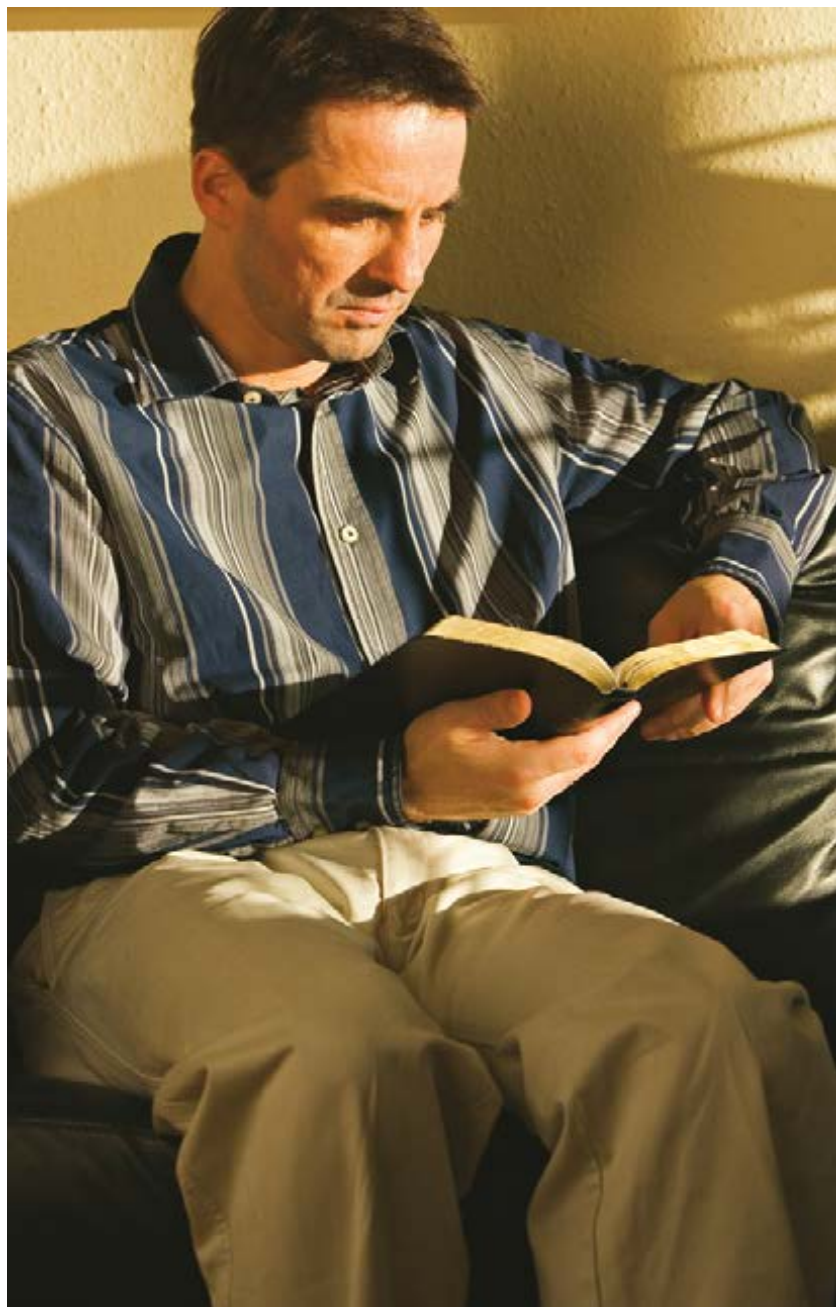
*“Для світу, нестійкому у своїй вірі,
Книга Мормона є ... переконливим
свідком божественності Господа”.*

З життя Гордона Б. Хінклі

Коли Гордон Б. Хінклі був ще юнаком, він визначив для себе, як буде вивчати Писання. “Місіонером я щовечора перед тим, як лягати спати, читав по кілька розділів з Книги Мормона,---сказав він,---і в моє серце прийшла впевненість, яка з тих пір ніколи не зникала, в тому, що вона є словом Бога, відновленим на землі владою Всемогутнього, перекладеним даром і силою Бога для переконання юдеїв та іновірців в тому, що Ісус є Христос”¹.

Після місії його знання Книги Мормона та свідчення про неї впливали на багатьох людей, коли він працював у Церковному комітеті у справах радіомовлення, видавництва та місіонерської літератури. Його завданням було писати сценарії для серії радіопередач, що називалася *A New Witness for Christ* (Нове свідчення про Христа). У цій серії уривки з Книги Мормона оживали для радіослухачів. У той час він сказав одному з товаришів: “Я завжди думав, що ми зробимо найкраще свою роботу, якщо нам вдасться настільки викликати в людей цікавість до Книги Мормона, що вони захочуть її прочитати. І ось тоді Дух зможе свідчити про її божественність”².

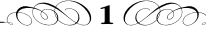
Упродовж усього свого служіння Президент Хінклі наголошував на важливості Книги Мормона. У серпні 2005 р. він як Президент Церкви закликав святих останніх днів прочитати всю цю книгу до кінця того року. Пізніше він розповідав: “Просто вражає, що так багато людей відгукнулося на той заклик. Кожний, хто зробив це, був благословений за свої зусилля. Коли вони

*“Доказ істинності й реальності [Книги Мормона]
знаходиться між обкладинками самої книги. Перевірка
її істинності відбувається під час її читання”.*

занурювалися в це додане свідчення про нашого Викупителя, їхні серця билися частіше, а їхні душі зворушувалися”³.

Учення Гордона Б. Хінклі

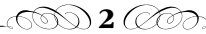
Біблія разом з Книгою Мормона свідчить про Ісуса Христа.

У давнину було сказано Спасителем, що усе підтверджується устами двох чи більше свідків⁴.

Біблія---це свідчення Старого світу, Книга Мормона---це свідчення Нового світу. Разом вони проголошують Ісуса Сином Батька⁵.

Книга Мормона свідчить про Того, Хто народився у Віфлеемі Юдейському і Хто помер на Голгофському пагорбі. Для світу, нестійкому у своїй вірі, Книга Мормона є ще одним і переконливим свідком божественності Господа. Уже в самому вступі до неї, написаному пророком, який жив в Америці півтори тисячі років тому, категорично стверджується, що вона написана, щоб “переконати Юдея й Іновірця, що Ісус є Христос, Бог Вічний, Який являється до всіх народів”⁶.

З усього, що ми могли б зробити, немає нічого важливішого, ніж зміцнити у своєму особистому житті непохитну впевненість в тому, що Ісус є Христос. ... Мої брати і сестри, саме заради цього й з'явилася ця дивовижна і чудова книга⁷.

Силою Святого Духа ми можемо отримати свідчення про божественне походження Книги Мормона.

Я прочитав Книгу Мормона, перекладену [Джозефом Смітом] завдяки дару й силі Бога. Силою Святого Духа я отримав засвідчення й свідчення про божественне походження цього священного літопису⁸.

Її походження---дивовижне; коли хтось, хто не знає про цю книгу, вперше чує історію про її походження, то воно здається майже неймовірним. Але ця книга ось---відчутна на дотик, її можна потримати, почитати. Ніхто не може заперечити її

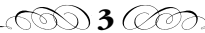
існування. Усі старання пояснити її походження, крім розповіді, повіданої Джозефом Смітом, виявилися марними⁹.

Доказ її істинності, її реальності у світі, схильному вимагати доказів, знаходиться не в археології чи антропології, хоч вони для когось і можуть бути корисними. Він знаходиться не в дослідженні слів чи історичному аналізі, хоч вони й можуть бути підтвердженням. Доказ її істинності й реальності знаходиться між обкладинками самої книги. Перевірка її істинності відбувається під час її читання. Це---Божа книга. Розважливі люди можуть широко сумніватися в її походженні; однак ті, хто прочитав її з молитвою, дізналися завдяки силі, яка не може бути сприйнята їхніми природними відчуттями, що вона є істинною, що вона містить в собі слово Бога, що в ній визначено спасительні істини вічної євангелії, що вона “[з’явилася] даром і силою Бога ... , щоб переконати Юдея й Іновірця, що Ісус є Христос”¹⁰.

[Мороній] написав своє останнє свідчення в книзі, що носить його ім’я, і нею закінчується літопис нефійців. Він писав як людина з упевненим знанням, що написане ним зрештою вийде на світло. ...

У заключному розділі, написаного ним, він свідчив про літопис свого народу й рішуче пообіцяв: ті, хто читатиме її, зможуть пізнати силою Святого Духа, чи є вона істинною [див. Мороній 10:3–5].

Такого обіцяння немає ні в якій іншій книзі. Якби Мороній більше нічого й не написав, то це обіцяння в його заключному свідченні характеризувало б його як красномовного свідка вічної істини. Бо він сказав: “Силою Святого Духа ви можете пізнати правду про все” (Мороній 10:5)¹¹.

Свідчення про Книгу Мормона веде до переконання в інших істинах.

Кожного разу, коли ми закликаємо інших читати Книгу Мормона, ми допомагаємо їм. Якщо вони прочитають її з молитвою та щирим бажанням дізнатися істину, то дізнаються силою Святого Духа, що ця книга є істинною.

Завдяки цьому знанню прийде впевненість в істинності багато чого іншого. Бо якщо Книга Мормона істинна, тоді Бог живий. З її сторінок приходять свідчення за свідченням про той священний факт, що наш Батько---реальний, що Він---особа, що Він любить Своїх дітей і прагне для них щастя.

Якщо Книга Мормона істинна, то Ісус є Сином Бога, Єдинонародженим Батька у плоті, народженим від Марії, діви, яка була прекраснішою за всіх інших дів (див. 1 Неф. 11:13–21), бо ця книга свідчить про це, і опис цей є неперевершеним в усій літературі.

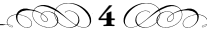
Якщо Книга Мормона є істинною, то Ісус справді є нашим Викупителем, Спасителем світу. ...

Якщо Книга Мормона є істинною, то Джозеф Сміт був Божим пророком, бо він був знаряддям у Божих руках, щоб явити світу це свідчення про божественність нашого Господа.

Якщо ця книга є істинною, то [Президент Церкви] є пророком, бо він тримає всі ключі, дари, сили й повноваження, які тримав пророк Джозеф, який відкрив цю роботу останніх днів.

Якщо Книга Мормона істинна, то й Церква є істинною, бо те саме повноваження, за яким цей священний літопис було явлено світу, існує і проявляється серед нас сьогодні. Це є відновленням Церкви, створеної Спасителем у Палестині. Це є відновленням Церкви, створеної Спасителем, коли Він відвідував [Американський] континент, про що сказано в цьому священному літописі.

Якщо Книга Мормона є істинною, то й Біблія є істинною. Біблія---це свідчення Старого світу; Книга Мормона---це свідчення Нового світу. Одна є літописом Юди; інша є літописом Йосипа, і вони зійшлися в руці Господа на виконання пророцтва Єзекіїля. (Див. Єз. 37:19). Разом вони заявляють про Викупителя світу як про Царя та про реальність Його царства¹².

Книга Мормона пропонує вчення, які можуть допомогти нам знайти вирішення проблем сучасного суспільства.

Розказане в [Книзі Мормона]---це хроніка народів, які жили дуже давно. Але за описом в ній проблем сучасного суспільства вона настільки ж актуальна, як і ранкова газета, і в ній набагато більше чітких, натхненних і надихаючих рішень для усунення тих проблем¹³.

Я розкриваю її, читаю сторінки, її текст і прекрасний, і надихаючий. Стародавній літопис, з якого вона була перекладена, з'явився із землі як голос, що звучить з праху. Вона з'явилась як свідчення поколінь чоловіків і жінок, які жили своїм життям на землі, які боролися з труднощами, які ворогували й воювали, які то жили за божественним законом і процвітали, то залишали свого Бога і прямували до знищення¹⁴.

Я не знаю, де ще так чітко пояснюються трагічні наслідки, що приходять до суспільства, яке рухається шляхами, що суперечать Божим заповідям. На її сторінках можна простежити історію двох різних цивілізацій, які процвітали у Західній півкулі. Початок кожній з них поклав нечисленний народ, і люди ці ходили в страхів Господньому. Кожна процвітала, але з процвітанням приходило й дедалі більше зло. Ті люди піддалися хитрощам честолюбних керівників-інтриганів, які гнобили їх обтяжливими податками, які заколисували їх пустими обіцянками, які дозволяли вести розпущене й хтиве життя, більш того---навіть закликали до нього, які вели їх до жахливих воєн, результатом яких була загибель мільйонів та остаточне зникнення двох великих цивілізацій в двох різних епохах.

Жодне інше письмове свідчення не ілюструє так чітко той факт, що коли люди й цілі народи ходять у страху Божому та в послуху Його заповідям, вони процвітають і міцніють, але коли вони нехтують Ним і Його словом, відразу настає занепад, який, якщо не спинити його праведністю, призводить до ослаблення і смерті. Книга Мормона---це підтвердження ось цієї приповіді із Старого Завіту: "Праведність люд підіймає, а беззаконня---то сором народів". (Пр. 14:34)¹⁵.

 5

Книга Мормона має силу змінювати наше життя й наші перспективи.

У серпні 1830 р. вільний проповідник, Парлі Паркер Пратт, мандрував з Огайо на схід, у Нью-Йорк. У Ньюарку він зійшов з човна, яким плів по каналу Ері, і пройшов пішки десять миль [16 кілометрів] до місцевості, де зустрів баптистського диякона на ім'я Хемлін, який розповів йому про “книгу, ДИВНУ КНИГУ, ДУЖЕ ДИВНУ КНИГУ! ... За його словами, ця книга нібито була спочатку написана на пластинах із золота чи латуні вітою з колін Ізраїля; і вона нібито була знайдена та перекладена молодим чоловіком поблизу Пальміри, у штаті Нью-Йорк, за допомогою видінь чи служіння ангелів. Я поцікавився в нього, як або де можна отримати цю книгу. Він пообіцяв мені, що я зможу уважно прочитати її наступного дня в нього вдома. ... Наступного ранку я прийшов до нього додому, де вперше мої очі побачили “КНИГУ МОРМОНА”---цю книгу книг ... , яка була основним знаряддям в Божих руках у зміненні всього курсу мого майбутнього життя”.

“Я з нетерпінням розгорнув її й прочитав титульну сторінку. Потім я прочитав свідчення кількох свідків стосовно того, як вона була знайдена й перекладена. Після цього я почав читати її зміст по порядку. Я читав увесь день; їв через силу, бо мені зовсім не хотілося їсти; коли прийшла ніч, сон мене не брав, бо мені хотілося читати, а не спати.

Коли я читав, дух Господа був на мені, і я знав і розумів, що ця книга була істинною, і це було настільки ясно та явно, як те, що людина розуміє і знає, що вона існує”. (*Autobiography of Parley P. Pratt*, 3rd ed., Salt Lake City: Deseret Book Co., 1938, pp. 36–37).

Парлі П. Пратту тоді було двадцять три роки. Читання Книги Мормона настільки сильно подіяло на нього, що невдовзі він охрестився в Церкві і став одним із самих дієвих та переконливих її захисників. ...

Досвід Парлі Пратта з Книгою Мормона не був унікальним. Коли примірники першого видання цієї книги розійшлися й

*Книга Мормона дуже вплинула на Парлі П.
Пратта, який пізніше став апостолом.*

були прочитані, сотні сильних чоловіків і жінок були настільки нею вражені, що відмовлялися від всього, що в них було, аби мати її, і в наступні роки немало їх віддало своє життя за свідчення, яке вони носили у своєму серці про істинність цієї дивовижної книги.

Сьогодні ... її читають більше людей, ніж у будь-який період її історії. ... Її привабливість---вічна, як і сама істина, та всесвітня, як і саме людство¹⁶.

[Книга Мормона] змінила на краще життя мільйонів людей, які з молитвою читали її та розмірковували над її словами. Дозвольте мені розповісти вам про один такий випадок. ...

Цей чоловік був бізнесменом, успішним у своїй справі. Під час своїх подорожей він зустрів двох наших місіонерів. Вони намагалися домовитися про зустріч, щоб навчати його. Він ухилився, але зрештою погодився послухати їх. Він дещо поверхово сприйняв те, що вони повинні були сказати. Розумом він усвідомлював, що вони говорять істину, але його серце залишилося незворушним.

Він вирішив, що прочитає Книгу Мормона. Він сказав, що він людина мирська і не з тих, хто плаче. Але коли він читав цю книгу, слези текли по його щоках. Вона щось зробила з ним. Він прочитав її ще раз і відчув те саме. Те, що було наверненням розуму, стало наверненням серця.

Шлях його життя став іншим, його перспектива змінилась. Він віддався роботі Господа. Сьогодні він служить у високому й святому покликанні тій справі, яку полюбив¹⁷.

Дозвольте мені розказати [ще одну] історію про Книгу Мормона. Я почув цю історію від одного чоловіка, який був банкіром в Каліфорнії. Він розповів, що його секретарка курила, курила постійно. Вона стала залежною від куріння. Вона не могла перестати курити. Одного дня вона сказала йому: "І як мені перестати курити?"

Він нахилився до свого столу і, взявши звітти примірник Книги Мормона, дав їй цю книгу. Він сказав: "Бери, почитай".

Вона відповіла: "Добре, почитаю".

Через два дні вона прийшла й сказала: "Я прочитала вже 200 сторінок, але ніде не побачила слова *куріння*. Я ніде не побачила слова *тютюн*. Я нічого не помітила, що стосувалося б цього".

Він сказав: "Читай далі".

Тож через пару днів вона знову прийшла й сказала: "Я прочитала ще 200 сторінок---жодного згадування про куріння,

жодного згадування про нікотин, жодного згадування хоч про що-небудь, пов'язане з тютюном”.

Він сказав: “Читай далі”.

Вона повернулася до нього через три або чотири дні. І сказала: “Я прочитала всю книгу. Я ніде нічого не побачила про тютюн, я ніде нічого не побачила про куріння. Але,---сказала вона,---завдяки читанню цієї книги моє серце відчуло якийсь вплив, в нього увійшла якась сила і в мене зникло бажання курити; і це чудово”¹⁸.

Дозвольте мені прочитати лист, який ми отримали. ... Ось що написав чоловік: “Я у федеральній в'язниці. Нещодавно у тюремній бібліотеці я натрапив на примірник Книги Мормона. Я прочитав її, і коли читав плач Мормона про його пропавший народ: “О ви, прекрасні, як ви могли зійти з шляхів Господа! О ви, прекрасні, як ви могли зректись Того Ісуса, Який стояв з розкритими обіймами, щоб прийняти вас! Бачите, якби ви не зробили цього, ви б не пали” (Мор. 6:17–18), то відчув, що Мормон говорив до мене. Як мені дістати цю книгу?”

Ми відіслали йому примірник. Через певний час він увійшов у мій офіс іншою людиною. Дух Книги Мормона зворушив його, і сьогодні він є успішною людиною, він реабілітований, чесно заробляє на життя для себе і своєї сім'ї.

Ось такою є сила цієї прекрасної книги в житті тих, хто читає її з молитвою.

Брати і сестри, я обіцяю вам без жодних застережень: якщо ви будете з молитвою читати Книгу Мормона, незалежно від того, скільки разів ви читали її до цього, ваше серце буде сильніше відчувати Дух Господа. Прийде зміцнене рішення ходити у послуху Його заповідям, і прийде сильніше свідчення про живу реальність Божого Сина¹⁹.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому нам потрібна Книга Мормона? Які з уривків у Книзі Мормона зміцнили ваше свідчення про Ісуса Христа? Які ви

бачите приклади того, що Книга Мормона і Біблія разом свідчать про Спасителя? (Див. підрозділ 1).

- Чому, на вашу думку, обіцяння в Мороній 10:3–5 є більш важливим, ніж речові докази Книги Мормона? (Див. підрозділ 2). Як це обіцяння відчувалося у вашому житті?
- Розглядаючи підрозділ 3, зверніть увагу на істини, які ми можемо пізнати, маючи свідчення про Книгу Мормона? Як Книга Мормона свідчить про ці істини?
- Подумайте про деякі з “проблем сучасного суспільства” (підрозділ 4). Як Книга Мормона може допомогти нам знайти вирішення тих проблем? Які з уривків у Книзі Мормона допомогли вам, коли у вас були особисті труднощі?
- Поміркуйте над історіями у підрозділі 5. Якби хтось запитав вас про Книгу Мормона, то що б ви могли сказати про її вплив на ваше життя?

Відповідні уривки з Писань

Ісаія 29:9–18; 1 Нефій 13:35–41; 2 Нефій 29:6–9; Мороній 10:27–29; УЗ 20:8–12; 42:12–13

Допомога у вивченні

“Я вдячний за те, що робиться наголос на читанні Писань. Я сподіваюсь, що для вас це стане чимось значно приємнішим, ніж обов’язок; що, швидше, вивчення Божого слова стане улюбленим заняттям. Я обіцяю вам: якщо ви будете читати, ваш розум буде просвітлюватися і ваш дух буде підноситися. Спочатку це може здаватися стомливим, але це зміниться й стане надзвичайним досвідом, пов’язаним з думками і словами, що стосуються божественного” (Gordon B. Hinckley, “The Light within You”, *Ensign*, May 1995, 99).

Посилання:

1. “Gifts to Bring Home from the Mission Field”, *New Era*, Mar. 2007, 2.
2. In Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 100.
3. “Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2007, с. 115.
4. “Inspirational Thoughts”, *Ensign*, July 1998, 2.
5. “Те величне, що відкрив Бог”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2005, с. 82.
6. “The Symbol of Our Faith”, *Ensign*, Apr. 2005, 4; прочитовано з титульної сторінки Книги Мормона.

7. "Excerpts from Recent Addresses by President Gordon B. Hinckley", *Ensign*, July 1997, 72.
8. "Believe His Prophets", *Ensign*, May 1992, 51.
9. "An Angel from on High, the Long, Long Silence Broke", *Ensign*, Nov. 1979, 7.
10. "Four Cornerstones of Faith", *Ensign*, Feb. 2004, 6; процитовано з титульної сторінки Книги Мормона.
11. В *Heroes from the Book of Mormon* (1995), 198.
12. "The Power of the Book of Mormon", *Ensign*, June 1988, 6.
13. "The Power of the Book of Mormon", 4.
14. "Four Cornerstones of Faith", 5.
15. "The Power of the Book of Mormon", 5.
16. "The Power of the Book of Mormon", 2, 4.
17. "Mormon Should Mean 'More Good'", *Ensign*, Nov. 1990, 52.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 402–403.
19. "The Power of the Book of Mormon", 6.

Продовжуйте й далі цей прекрасний процес навчання

*“Ми повинні продовжувати зростати.
Ми повинні постійно навчатися. Це і є
божественно даний нам мандат---продовжувати
й далі збільшувати своє знання”.*

З життя Гордона Б. Хінклі

“Я люблю вчитися,---казав Президент Хінклі.---Я із задоволенням користуюся кожною нагодою, щоб набути знання. Справді, я вірю у прагнення освіти---для себе та для інших---і впродовж усього свого життя енергійно підтримував його. ... На мій погляд, навчання---це справа як практична, так і духовна”¹.

Ті, хто служив з Президентом Хінклі у провідництві Церкви, дивувалися його хисту накопичувати знання й застосовувати їх у своїй роботі. Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, зауважив: “Я ніколи не зустрів людини, яка може стати так добре поінформованою завдяки читанню та спілкуванню з людьми. Коли він проводить вечір з кимось за вечерею, то йдучи з неї, він вже знає дещо з того, в чому розбирається ця людина”. Старійшина Ніл А. Максвелл, також з Кворуму Дванадцятих Апостолів, сказав: “Унікальність Президента Хінклі в тому, що він пам’ятає те, що прочитав, і виділяє те, що хоче залишити в пам’яті. У нього всеохоплюючий розум. Він може спиратися на те, що знає, щоб приймати помірковані рішення”².

У своїх зусиллях навчатися та вдосконалюватися впродовж всього свого життя Президент Хінклі наслідував приклад своїх батьків. Він розповів наведену далі історію про те, з якою самовідданістю його батько, Брайант С. Хінклі, віддавався навчання:

“Прагніть знання, саме через навчання і також через віру” (УЗ 88:118).

“Коли він був приблизно такого віку, як я тепер, то був уже на пенсії. Однак він був активним. Він жив у досить простому, але затишному будинку в сільській місцевості. Навколо будинку був сад, і він отримував задоволення, роздаючи фрукти. На його подвір’ї були газони, росли кущі і дерева. На цьому подвір’ї була зведена кам’яна стіна заввишки більше півметра, яка відділяла один рівень від іншого. Завжди, коли погода була хорошою, він сидів на цій стіні, у старому капелюсі на голові, щоб той затіняв йому очі від літнього сонця. Коли ми приїздили, щоб відвідати його, я сідав поряд з ним. Після деякого спонукання він розповідав про своє життя. ...

Він був педагогом. Він був успішним бізнесменом. Він головував над найбільшим колом у Церкві, в якому було більше 15000 її членів. Він служив президентом місії та в багатьох інших покликаннях. І ось тепер він був на пенсії й сидів на стіні. Він був неабияким читачем і мав чудову бібліотеку. Він був прекрасним промовцем і чудово писав. Майже до самої своєї смерті в трохи неповні 94 роки він читав, писав і розмірковував над знанням, що прийшло до нього.

Я довідався, що він, годинами сидючи на тій стіні в теплі дні, роздумував над прочитаним в книжках зі своєї бібліотеки.

Я думаю, він старів витончено й чудово. У нього були свої книги з дорогоцінними скарбами, які містили думки великих чоловіків і жінок всіх часів. Він ніколи не припиняв навчатися, і сидючи на стіні, він глибоко замислювався над тим, що прочитав напередодні увечері. ...

... Чому я розповідаю вам про старого чоловіка та стіну, на якій він сидів? Я розповідаю це вам, бо вважаю, що це---урок для кожного з нас. Ми ніколи не повинні припиняти навчатися. Ми віримо у вічний розвиток і в те, що це життя є частиною вічності і його належить корисно прожити до самого кінця”³.

Учення Гордона Б. Хінклі

1

Господь бажає, щоб ми здобували для себе освіту, аби нам розвиватися особисто й бути корисними для суспільства.

Ви належите до Церкви, яка навчає про важливість освіти. Ви маєте мандат від Господа розвивати свій розум, своє серце і свої руки. Господь сказав: “Навчайте старанно ... Про те, що в небесах, і на землі, і під землею; те, що було; те, що є; те, що незабаром статися має; те, що є вдома; те, що за кордоном; війни та збентеження народів, і осуди, що на землі; і знання також про країни і про царства---щоб вас могло бути приготовлено в усьому” (УЗ 88:78–80)⁴.

Нам, тим, хто належить до цієї Церкви, Господь дав дивовижне обіцяння. Він сказав: “Те, що від Бога, є світлом; і той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого” (УЗ 50:24).

Яке це дивовижне твердження. Цей вірш---один з моїх улюблених у Писаннях. У ньому сказано про зростання, про розвиток, про той рух, що веде до божественності. Він тісно пов'язаний з ось цими великими заявами: “Слава Бога---це розум, або іншими словами, світло та істина” (УЗ 93:36); “І якщо людина здобуває більше знань і розуму в цьому житті через свою старанність і послухність, ніж інша людина, вона матиме відповідну перевагу у світі прийдешньому” (УЗ 130:19). ...

Яке ж величезне завдання передано в цих дивовижних твердженнях. Ми повинні продовжувати зростати. Ми повинні постійно навчатися. Це і є божественно даний нам мандат---продовжувати й далі збільшувати своє знання. ...

... Сказав Господь і вам, і мені: “Шукайте в найкращих книгах слів мудрості; прагніть знання, саме через навчання і також через віру”. ... Організуйте себе ... .. Перестаньте бути ледачими” (УЗ 88:118–119, 124)⁵.

“Починайте привчати дітей до книг змалечку”.

Господь бажає, щоб ви розвивали свій розум і свої руки у тій сфері діяльності, якою ви вибрали займатися. Буде то ремонт холодильників чи робота кваліфікованого хірурга--ви повинні навчатися. Прагніть здобути найкращу доступну для вас формальну освіту. Ставайте сумлінними трударями у світі, що простирається перед вами. ... Завдяки тому навчанню ви сприятимете добрій репутації Церкви й будете щедро благословенні.

Не може бути жодних сумнівів, абсолютно ніяких, в тому, що освіта йде на користь. Не звужуйте коло свого життя. Якщо ви так робите, то будете платити за це знову, знову й знову⁶.

Це недостатньо--просто жити, просто виживати. На кожному з нас лежить обов'язок спорядити себе, аби робити щось гідне в суспільстві--набувати все більше й більше світла, щоб наше особисте світло допомогло освітити потемнілий світ. А зробити це нам можливо завдяки своєму навчанню, своїй освіті, завдяки розвитку й зростанню як розумовому, так і духовному⁷.

 2

Завдяки плануванню й самодисципліні батьки можуть створити у своєму домі навчальну атмосферу.

Як це захоплююче цікаво спостерігати, як юний розум збагачується й зміцнюється. Я один з тих, хто високо цінує величезні можливості телебачення, націлені на добро. Але я також і один з тих, хто відкрито осуджує ту жажливу трату часу та можливостей, коли в деяких домах діти дивляться, година за годиною, те, що ні просвітлює, ні зміцнює.

У дитинстві я жив у великому старому будинку. Одна кімната в ньому називалася бібліотекою. У ній були масивний стіл, хороша лампа, три чи чотири зручних крісла, які добре освітлювалися, та книги в книжкових шафах, що вишикувалися вздовж стін. Там було багато томів---це було надбання моїх батька і матері за багаторічний період.

Нас ніколи не змушували читати їх, але вони знаходилися там, де вони були під рукою і де ми могли читати їх завжди, коли хотіли.

У тій кімнаті була тиша. Було зрозуміло: це місце, щоб навчатися.

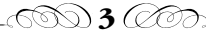
Також там були й журнали: церковні журнали і два чи три інші хороші журнали. Там були книги з історії й художня література, книги на технічну тематику, словники, енциклопедії та атлас світу. Телевізора, звичайно, у той час не було. Радіо з'явилося, коли я вже підростав. Але там була атмосфера, атмосфера навчання. Я не хочу, аби ви подумали, що ми були великими грамотіями. Але нам були доступні велика література, великі ідеї великих мислителів і слова чоловіків і жінок, які глибоко мислили й прекрасно писали.

Сьогодні в стількох наших домівках немає можливості мати таку бібліотеку. Більшість сімей живе в тісноті. Але якщо запланувати, то можна мати куточок, таке місце, яке стане чимось на зразок укриттям від шумів, що навколо нас, де можна сісти, почитати й подумати. Чудово було б мати якийсь стіл, і нехай він буде дуже простий, а на ньому б знаходилися Головні труди

Церкви, кілька хороших книг, журнали, видані Церквою, та інші матеріали, які нам варто прочитати.

Починайте привчати дітей до книг змалечку. Мати, яка не читає своїм маленьким дітям, робить ведмежу послугу їм і ведмежу послугу собі. Це вимагає часу, так, і багато його. Це вимагає самодисципліни. Це вимагає організованості та планування, як розпорядитися хвилинами і годинами дня. Але ніколи не буде нудно спостерігати, як юний розум розпізнає літери, вислови та ідеї. Читання хороших книг може стати улюбленим заняттям, набагато кориснішим у довгострокових наслідках, ніж багато інших занять, за якими діти проводять час. ...

Батьки, ... нехай у ваших дітей буде доступ до великих умів, великих ідей, вічної істини й того, що буде зміцнювати їх і спонукати до добра. ... Старайтеся створити у себе вдома атмосферу навчання й зростання, і це зростання відбуватиметься⁸.

Освіта відмикає двері можливостей для молоді та дорослої молоді.

Це великий день можливостей для вас, молоді люди, це дивовижний час, щоб бути на землі. Ви стоїте на вершині всіх минулих століть. Вам доступне все пізнане всіма тими, хто вже пройшов по землі; те пізнане було зібрано в курси навчання, з яких ви можете набувати знань у порівняно короткий час, тих знань, об які люди спотикалися, засвоюючи їх упродовж усіх минулих віків. Не продавайтеся дешево. Не пропустіть свою велику можливість. Збагніть це, працюйте над цим, старанно навчайтеся⁹.

Це так важливо, щоб ви, молоді чоловіки, і ви, молоді жінки, здобули всю можливу для вас освіту. ... Освіта---це той ключ, що відімкне для вас двері можливостей. Вона варта того, щоб жертвувати заради неї. Вона варта праці, і якщо ви розвиваєте свій розум і свої руки, то зможете зробити вагомий внесок у суспільство, до якого належите, і зможете викликати пошану до Церкви, членом якої ви є. Мої дорогі юні брати і сестри, скористайтеся з кожної можливості навчатися, яку тільки ви можете

собі дозволити, а ви, батьки і матері, захоочуйте своїх синів і дочок здобувати освіту, яка благословить їхнє життя¹⁰.

Можливо, у вас немає коштів, щоб здобути всю бажану вами освіту. Здобуйте максимально можливу для себе освіту за ті кошти, що у вас є, і скористайтеся стипендіями, грантами, а також позиками, які ви будете спроможні повернути¹¹.

Мені все одно, ким ви хочете бути, якщо це заслуговує пошани. Автомеханік, муляр, водопровідник, електрик, лікар, юрист, продавець, тільки не злодій. Але ким би ви не були, користуйтеся нагодою навчатися своїй справі і скористайтеся нею якнайкраще. Суспільство, розуміючи, чого ви варті, винагородить вас за це. Зараз---чудовий день підготовки для кожного з вас. Якщо вона вимагає жертви, то жертвуйте. Та жертва стане найкращою з усіх зроблених вами інвестицій, бо ви будете пожинати плоди її в усі дні свого життя¹².

Я закликаю кожну з вас, молоді жінки, здобути всю доступну вам освіту. Вам вона буде потрібна у світі, в який ви вступаєте. Життя стає надзвичайно сповненим конкуренції. ... Світ змінюється, і так важливо, щоб ми спорядилися, аби рухатися в ногу з тією зміною. Але є й світла сторона у всьому цьому. У жодному з поколінь в усій історії людства жінкам ніколи не пропонувалося стільки багатьох можливостей. Вашою першою метою має бути щасливий шлюб, запечатаний у храмі Господа, і потім---виховання хорошої сім'ї. Освіта може краще спорядити вас для досягнення цих ідеалів¹³.

Для жінок є величезні обов'язки у Церкві, так само як і в громаді, які сумісні і знаходяться в цілковитій гармонії зі шлюбом, материнством і вихованням хороших та здібних дітей¹⁴.

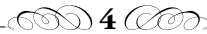
Тепер для жінок відкритий увесь спектр людської діяльності. Не існує нічого, що б ви не могли робити, якщо вирішите цим займатись. До своєї мрії про жінку, якою ви бажаєте стати, можете додати те, що така жінка підготовлена служити суспільству і зробити істотний внесок у світ, до якого вона буде належати¹⁵.

Я вдячний за те, що жінкам сьогодні надана така ж, [що й чоловікам] можливість навчатися, аби займатися наукою,

здобувати професії і залучатися до кожного іншого аспекту людських знань. Ви, як і чоловіки, маєте право на Духа Господа, Який просвітлює кожного чоловіка і кожну жінку, які приходять у світ. (Див. УЗ 84:46). Встановлюйте для себе пріоритети з огляду на шлюб і сім'ю, але також займайтеся й освітніми програмами, які приведуть до роботи, що задовольнить вас, та ефективного працевлаштування у випадку, коли ви незаміжня, або щоб відчувати безпеку і задоволення від зробленого у випадку, коли ви виходите заміж¹⁶.

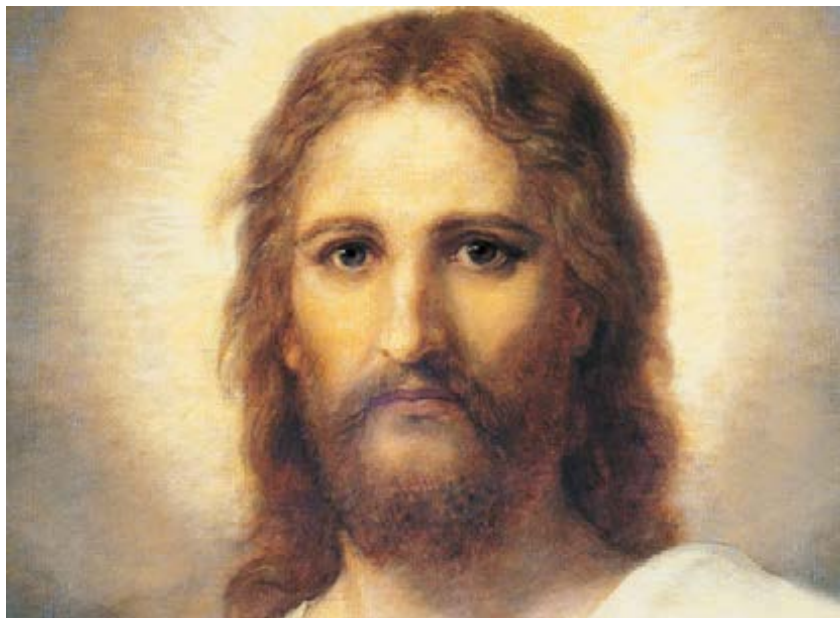
Ви, [молоді чоловіки], стикатиметеся з великими труднощами, що чекають попереду. Ви входите у світ жорсткої конкуренції. Ви повинні здобути якомога кращу освіту. Господь дав нам настанови щодо важливості освіти. Вона підготує вас до більших можливостей. Завдяки їй ви будете спроможні робити важливі справи у великому світі можливостей, який чекає вас попереду. Якщо ви можете вступити до університету і бажаєте цього, тоді зробіть це. Якщо у вас немає бажання навчатися в університеті, тоді здобуйте професійну освіту в технікумі або училищі, щоб розвинути свої навички і збільшити свій потенціал¹⁷.

Я сподіваюся, що ви, [молоді люди], будете дивитися на цю можливість отримати освіту, що у вас є, як на велике благословення. Я знаю, що це стомлює. Я знаю, що це важко. Я знаю, що часом у вас опускаються руки. Я знаю, що часом ви дивуетесь, чому цим займаєтесь. Але продовжуйте, старайтеся з усіх сил і продовжуйте навчання. Ви ніколи у своєму житті про це не пожалкуєте, але будете вважати це великим благословенням¹⁸.

Освіта духа є такою ж, як не більш, важливою, як і освіта розуму.

У мене викликають трепет ті великі сили знання, представленого в наш час. Ніколи раніше ще не було так багато освічених людей, які займаються пізнанням світу. Яка ж це важлива справа---інтенсивна освіта великого відсотку молоді світу, яка щодня зустрічається з учителями, щоб зібрати знання з усіх віків людства.

“Якою б не була повною наша освіта, нам усе ж потрібно прагнути знання від Учителя”.

Масштаб того знання просто приголомшує. Воно стосується зірок всесвіту, геології Землі, історії народів, культури і мови людей, діяльності урядів, законів комерції, властивостей атому, функцій тіла і чудес розуму.

Маючи доступ до такого великого знання, можна було б подумати, що світ наближається майже до стану досконалості. Тим не менш, ми постійно усвідомлюємо й існування іншого боку медалі---хвороб суспільства, боротьби і проблем, які приносять страждання в життя мільйонів.

Щодня ми все більше усвідомлюємо той факт, що життя---це щось більше за науку і математику, за історію і літературу. Існує потреба в іншій освіті, без якої суть світського пізнання може призвести тільки до знищення. Я маю на увазі освіту серця, совісті, характеру, духа---цих аспектів нашої особистості, яким неможливо дати визначення, але які так певно визначають те, хто ми є і як ми поведимося в наших стосунках одне з одним.

... Служачи в Англії місіонером, я відвідував London Central YMCA (Центральне Лондонське відділення Асоціації молодих чоловіків-християн). Гадаю, тієї старої будівлі вже давно немає, але я ніколи не забуду слова, якими у фойє кожного разу зустрічали відвідувачів, коли ті входили. То були слова Соломона: “Початок премудрості---мудрість [тобто розуміння] здобудь”. (Пр. 4:7).

Розуміння чого? Розуміння себе, цілей життя, нашого зв'язку з Богом, Який є нашим Батьком, важливих, божественно даних принципів, які впродовж століть були рушійною силою для реального прогресу людини! ...

Займаючись своїми світськими дослідженнями, давайте також додавати в наше життя культивування Духу. Якщо ми так робимо, Бог буде благословляти нас тим миром і тими благословеннями, які приходять тільки від Нього¹⁹.

Ісус сказав: “Навчіться від Мене. ... Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!” (Мт. 11:29–30).

Я б хотів запропонувати, щоб ми виконували той наказ, даний Сином Бога. Навчившись усьому, давайте також навчатись від Нього. Здобувши всю свою освіту, нам потрібно прагнути знання від Учителя. Те знання буде в дивовижний спосіб доповнювати наше світське навчання і впливатиме на наш характер і даватиме повноту життя, що не може прийти ніяк інакше²⁰.

Я закликаю вас ніколи не забувати, що освіта духа є такою ж, як не більш, важливою, як і освіта розуму²¹.

Наша чудова програма церковної освіти розвивається й далі. Робота з навчання студентів через програму семінарії та інституту постійно розширюється. ... Ви, хто залучені до цієї програми, знаєте про її дивовижну цінність. Ми закликаємо всіх, хто може до неї залучитися, скористатися нею. Ми не маємо жодних сумнівів стосовно обіцяння, що ваше знання євангелії збільшиться, ваша віра зміцніє і ви знайдете собі чудових друзів²².

Візьмімо ж на себе ім'я Господа, а потім з вірою рушаймо вперед, щоб доречно ділитися тим, що буде впливати на життя людства й приносить мир і радість світу. Світу необхідне покоління освічених та впливових чоловіків і жінок, які можуть

і будуть відстоювати і щиро та без жодних сумнівів проголошувати, що Бог живий і що Ісус є Христос²³.

5

**Якого б віку ми не досягли, ми можемо
набувати знання, набиратися мудрості
та продовжувати зростання.**

Якою ж чудовою справою є пізнання, цей процес накопичування знання, що узагальнювалося й фільтрувалося впродовж віків, аби за короткий період ми могли пізнати те, що спершу пізнавалося тільки завдяки тривалому дослідженню та шляхом проб і помилок.

Освіта---це чудовий процес навернення, під час якого абстрактне знання стає корисною і продуктивною діяльністю. Вона є тим, що ніколи не треба припиняти. В якому б похилому віці ми не були, ми можемо набувати знання й користуватися ним. Ми можемо набиратися мудрості і мати користь з цього. Ми можемо отримувати задоволення завдяки диву читання та відчувати вплив мистецтва і мати ще більше благословень і повноту життя. Чим я більше старію, тим більше задоволення отримую від слів вдумливих авторів, давніх та сучасних, і насолоджуюся тим, що вони написали²⁴.

Жоден з нас ... не знає достатньо. Процес пізнання---процес безкінечний. Ми повинні читати, ми повинні спостерігати, ми повинні засвоювати, і ми повинні розмірковувати над тим, для чого відкриваємо свій розум". ... Я вірю в удосконалення. Я вірю в зростання. ...

Тридцять вам років чи сімдесят, продовжуйте зростати, мої брати та сестри. Ваша старанність в цьому буде змушувати роки минати швидше, ніж ви б хотіли, але ж в них буде сповна відчуватися солодкий і чудовий запал, який додаватиме смаку у вашому житті й сили у вашому навчанні інших²⁵.

Прямо на схід від [Університету Бригама Янга в Прово, шт. Юта] височить гора. Я впевнений, [багато хто] дивився на ту гору й думав: "От якби мені піднятися на ту вершину, то цікаво було б подивитися на долину з іншого боку гори". Але ті з вас, хто піднімався на неї, побачили, що ця долина---то тільки

маленька й неглибока западина і що вище є багато інших вищих гір, щоб на них піднятиись.

Тож я сподіваюсь, так буде і з вами. ... Ви усвідомите, що хоч ви пізнали вже [може, й багато], але попереду чекають на вас навіть ще більші можливості й виклики. Додавайте до свого запасу інформації, розширюйте своє знання, продовжуйте й далі цей прекрасний процес навчання²⁶.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому важливо “набувати більше й більше світла” завдяки освіті? (Див. підрозділ 1). Як може навчання допомогти нам розвиватися індивідуально? Як може навчання допомогти нам “освітити потемнілий світ”?
- Прогляньте розповідь Президента Хінклі про те, як його батьки створювали атмосферу навчання в їхньому домі (див. підрозділ 2). Як ми можемо допомогти дітям розвинути любов до навчання? Як ми можемо допомогти дітям мати бажання навчатися з джерел, які просвітлюють і спонукають до добра?
- Як освіта “від[микає] ... двері можливостей” для молоді та дорослої молоді? (Див. підрозділ 3). Як можуть підлітки та доросла молодь виявити винахідливість у використанні можливостей для отримання освіти?
- Як би ви пояснили значення фрази “освіта духа”? (Див. підрозділ 4). Як ми можемо навчати серце, характер і дух? Як у вашому житті духовне навчання і світське доповнювали одне одне?
- Чому нам слід продовжувати навчатися впродовж усього свого життя? (Див. підрозділ 5). Як ми можемо все своє життя мати любов до навчання? Що з вивченого вами недавно є особливо цінним для вас?

Відповідні уривки з Писань

Приповісті 1:5; 2 Петра 1:1–8; 2 Нефій 9:28–29; 28:29–30; УЗ 6:7; 90:15; 131:6; 136:32–33

Допомога у вивченні

Одна з ідей для заохочення до обговорення вчень Президента Хінклі---попросити присутніх розказати, що вони засвоїли, особисто вивчаючи цей розділ (додаткові ідеї див. на сс. vi-vii в цій книзі).

Посилання

1. *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), 59.
2. In Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 449-450.
3. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995-1999* (2005), 406-407.
4. "Пророча порада і молитва за молодь", *Ліягона*, квіт. 2001, сс. 30-31.
5. "A Conversation with Single Adults", *Ensign*, Mar. 1997, 62.
6. "Пророча порада і молитва за молодь", с. 33.
7. *Standing for Something*, 67.
8. "The Environment of Our Homes", *Ensign*, June 1985, 4-5.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 171-172.
10. "Inspirational Thoughts", *Ensign*, June 1999, 4.
11. "Залишайтеся на високій дорозі", *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2004, с. 113.
12. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 172-173.
13. "Stand True and Faithful", *Ensign*, May 1996, 92.
14. "Youth Is the Season", *New Era*, Sept. 1988, 47.
15. "Як мені стати жінкою, якою мрію стати?", *Ліягона*, лип. 2001, с. 115.
16. "Ten Gifts from the Lord", *Ensign*, Nov. 1985, 89.
17. "Converts and Young Men", *Ensign*, May 1997, 49-50.
18. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 370.
19. "With All Thy Getting Get Understanding", *Ensign*, Aug. 1988, 2, 5.
20. "With All Thy Getting Get Understanding", 5.
21. In "President Hinckley Visits New Zealand, Australia, and Mexico", *Ensign*, Aug. 1997, 77.
22. "The Miracle Made Possible by Faith", *Ensign*, May 1984, 47.
23. "With All Thy Getting Get Understanding", 5.
24. "I Believe", *Ensign*, Aug. 1992, 4.
25. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 298-299.
26. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 299.

Цнотливість---наріжний камінь, на якому слід будувати своє життя

*“Ви, кожний з вас, є дітьми божественного
Небесного Батька. За Його задумом ви були
створені за образом вашого Творця. Ваше
тіло---священне. Воно є храмом вашого
духу. Не оскверняйте його гріхом”.*

З життя Гордона Б. Хінклі

Промовляючи в 2007 р. до студентів в Університеті Бригама Янга, Президент Гордон Б. Хінклі сказав:

“Одного дня я спостерігав дуже цікаву картину. У суботу рано-вранці в Солт-Лейк-Сіті серією добре спланованих вибухів була зруйнована будівля Key Bank. Усе це відбулося за тричотири секунди, піднялася величезна хмара пилу, яка поповзла на північний захід. Цей процес, на відміну від просто вибуху, називається внутрішнім вибухом.

Ця будівля була зведена приблизно 30 років тому. Гадаю, будівництво тривало щонайменше рік, а то й два. І ось за лічені секунди цієї будівлі не стало.

Це, друзі мої, історія життя дуже багатьох людей. Ми дуже дбайливо виховуємо їх упродовж багаторічного періоду. Потім ми виявляємо, що опинилися в дуже складних обставинах. Зроблено помилки. Цнотливість скомпрометовано. Це і є внутрішній вибух, і все, що після нього залишається,---це клуб пилу.

Згадуючи про це, я згадав про молодого чоловіка і молоду жінку, які прийшли до мене в офіс. Він був гарним юнаком, а вона була красивою дівчиною. Вони були студентами

Президент Гордон Б. Хінклі порадив: “Нехай цнотливість буде наріжним каменем, на якому вам слід будувати своє життя”.

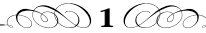
університету. Здавалося, на них чекає блискуче й прекрасне майбутнє. Але вони піддалися спокусі. ...

Вони розмовляли зі мною, а їхні очі були повні сліз. Але неможливо було втекти від реальності, в якій вони опинилися. Їхнє життя постраждало від внутрішнього вибуху, і башта мрій завалилася.

Не дайте цьому статися з вами. Не продавайте себе за безцінь, порушуючи зобов'язання бути морально чистими. Ви, кожний з вас, є дітьми божественного Небесного Батька. За Його задумом ви були створені за образом вашого Творця. Ваше тіло—священне. Воно є храмом вашого духу. Не оскверняйте його гріхом.

А тепер, знову повертаючись до образу башти, що завалилася, я нагадую вам, що на її місці буде зведена нова й прекрасна будівля. Так само й ті, хто згрішив, можуть звернутися до свого Викупителя, нашого Спасителя Ісуса Христа, і завдяки силі Його Спокути знову стати чистими й новими”¹.

Учення Гордона Б. Хінклі

Цнотливе життя приносить дивовижні й чудові благословення.

В усьому світі немає нічого такого ж чудового, як цнотливість. Вона сяє і не тьмяніє. Вона дорогоцінна й прекрасна. Вона безцінна. Її не можна купити чи продати. Вона—це плід самовладання.

... Господь дав нам чудовий наказ. Він сказав: “Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно” (УЗ 121:45). Він стає заповіддю, яку слід виконувати старанно й дисципліновано. А до нього додається обіцяння про дивовижні і чудові благословення. Він сказав тим, хто живе цнотливо:

“Тоді зміцніє твоя впевненість у присутності Бога. ...

Святий Дух буде твоїм постійним супутником, а твій скіпетр— незмінним скіпетром праведності й істини; і твоє владарювання буде вічним владарюванням, і само по собі проливатиметься на тебе віковично” (УЗ 121:45–46).

Чи може бути більше чи прекрасніше обіцяння, ніж це?²

Чи це не вагома підстава бути цнотливими? Це єдиний шлях до свободи від жалкування. Спокій совісті, який приходить завдяки цнотливості,---це єдиний особистий спокій, який не вдасться імітувати.

А більш за все це---надійне обіцяння Бога тим, хто ходить у цнотливості. Проголосив Ісус з Назарету, говорячи на горі: “Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога” (Мт. 5:8). Це---завіт Того, Хто має владу його виконувати³.

Ви маєте усвідомити, ви *повинні* усвідомити, що і досвід, і божественна мудрість вказують на те, що цнотливість і моральна чистота є шляхом, що веде до зміцнення характеру, миру в серці та щастя в житті⁴.

Нехай цнотливість буде наріжним каменем, на якому вам слід будувати своє життя⁵.

2

Коли ми піднімаємось над розпустою та аморальністю світу, то насолоджуємось більшим щастям, безпекою та спокоєм в розумі.

Якщо подивитися на світ, здається, що він “нарешті” зовсім позбувся моралі. Порушення старих норм стало нормальним явищем. Дослідження, одне за одним, показують, що йде відступництво від перевірених часом принципів. Самодисципліна забута, і широко поширилися безладні інтимні стосунки.

Але, мої дорогі друзі, ми не можемо приймати те, що є прийнятним у світі. У вас, членів цієї Церкви, є вищий ідеал, що вимагає більшого. Він проголошується наче голосом з гори Синай—не потурай собі. Ви повинні контролювати свої бажання⁶.

Слова Павла до святих у Коринті так само стосуються нас сьогодні, як і тих, кому він їх писав. Він сказав:

“Чи не знаєте ви, що ви—Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває?

Як хто нівечить Божого храма, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той—то ви” (1 Коринтянам 3:16–17)⁷.

Цнотливість---це “шлях до щастя в житті”.

Павло знову порадив Тимофію: “Бережи себе чистим!” (1 Тим. 5:22).

Ті слова прості. Але вони завжди є важливими. По суті, Павло каже триматися далі від того, що духовно підірве й знищить вас. Тримайтеся далі від телепрограм, які ведуть до нечистих думок та нечистої мови. Тримайтеся далі від відео, які приведуть вас до злих помислів. Вони не допомагають вам. Вони тільки зашкодять вам. Тримайтеся далі книжок та журналів, зміст і зображення в яких є сумнівними й брудними. Бережіть себе чистими⁸.

Шлюб встановлений Богом, шлюб між чоловіком і жінкою. За Божим замислом, шлюб---це та інституція, в лоні якої діти повинні приходити в цей світ. Статеві стосунки за будь-яких інших обставин стають гріхом і абсолютно протирічать вченням евангелії Ісуса Христа⁹.

Ми віримо в цнотливість до шлюбу й цілковиту вірність після шлюбу. Вона---наш стислий моральний кодекс. Вона---шлях до щастя в житті. Вона---шлях до задоволення. Вона приносить мир в серце і мир в сім'ю¹⁰.

Жодна сім'я не може мати миру, жодне життя не може бути вільним від штормів біди, якщо ця сім'я і цей дім не збудовані

на фундаменті моральності, вірності та взаємоповаги. Не може бути миру там, де немає довіри; не може бути свободи там, де немає вірності. Тепле сонячне світло любові не засяє з болота аморальності¹¹.

Я вважаю, що кожна дитина повинна мати благословення бути народженою в сім'ї, де її радо приймають, виховують, люблять і де вона має благословення мати батьків---батька і матір, які живуть у вірності одне одному та своїм дітям. ... Твердо стійте, щоб не піддатися обманам світу. Ті, хто створює розваги для нас, хто постачає більшість літератури для нас, хотіли б, аби ви вірили у зворотнє. Накопичена мудрість віків свідчить ясно і впевнено, що більше щастя, більша безпека, більший мир, більший спокій в розумі, глибші почуття любові відчуються тільки тими, хто дотримується перевірених часом норм: цнотливність до шлюбу і цілковита вірність у шлюбі¹².

Ми живемо у світі, сповненому непристойності, аморальності й проблем. Підніміться над усім цим, станьте вище, залиште світ за собою та йдіть так, як Господь хотів би, щоб ви йшли¹³.

3

Порнографія викликає звикання і є згубною, однак ми можемо піднятися над нею.

Я без особливого бажання говоритиму на тему, яку піднімав раніше. Я роблю це в душі слів Алми, який сказав: "Тим я пишаюся, що, мабуть, я можу бути зняряддям у руках Бога, щоб привести яку-небудь душу до покаяння; і в цьому моя радість" (Алма 29:9).

... Я говорю про порнографію у всіх її проявах. ... Вона--диявольська. Вона абсолютно несумісна з духом евангелії, з особистим свідченням про Боже. ...

... Усі, хто причетні до неї, стають жертвами. Дітей експлуатують, і їхнє життя серйозно знівечене. Розум молоді стає спотвореним фальшивими поняттями. Постійний перегляд порноматеріалів призводить до звикання, якого майже не можливо позбутися. ... Так багато людей ... виявляють, що вони не можуть без цього жити. Їхня енергія й інтереси поглинаються цим вульгарним і порочним захопленням, яке веде у безвихідь.

Дається виправдання, що важко уникнути спокуси, що вона прямо під кінчиками пальців і від неї нікуди не дінешся.

Уявіть собі, що вирує буря, завиває вітер, навколо вас снігова завірюха. Ви розумієте, що не можете зупинити цього. Але ви можете одягнутися відповідним чином і шукати прихистку, щоб буря вам не зашкодила.

Так само й з огидними матеріалами, хоч Інтернет і переповнений ними,---вам не слід їх дивитися. Ви можете відійти від цього під укриття євангелії та її вчень про чистоту, цнотливість і непорочність життя.

Я знаю, що говорю прямо і ясно. І говорю я це тому, що Інтернет зробив порнографію більш широко доступною, додаючи ще до того, що вже є доступним на DVD та відео, на телебаченні і в газетних кіосках. Вона викликає фантазії, які знищують самоповагу. Вона призводить до недозволених стосунків, часто---до захворювань та до жорстокої злочинної діяльності¹⁴.

Ви живете у світі страшених спокус. Порнографія, з її огидною бруднотою, проноситься над землею неначе жахлива, усепоглинаюча хвиля. Вона---отрута. Не дивіться їй або не читайте її. Вона знищить вас, якщо ви це робите. Вона забере від вас самоповагу. Вона вкраде у вас відчуття краси життя. Вона буде підривати вас і затягати у вир поганих думок, а, можливо, й поганих вчинків. Віддаляйтеся від неї. Остерігайтеся її, як заразної хвороби, бо вона є настільки ж смертельною. Будьте цнотливими в думках і діях¹⁵.

У цьому світі є так багато гидоти, похоті й порнографії. Ми, святі останніх днів, повинні піднятися над нею і стояти недосяжними для неї. Ви не можете дозволити собі займатися цим. Ви просто не можете дозволити собі займатися цим. Ви повинні не впускати її у своє серце. До порнографії, як до тютюну, виникає залежність, і вона буде знищувати тих, хто піддався їй. “Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно” [УЗ 121:45]¹⁶.

 4

Дисциплінуючи себе і стараючись, ми можемо контролювати свої думки і вчинки.

Будьте чисті розумом, і тоді ви зможете краще контролювати своє тіло. У давнину сказано було: “Бо як у душі своїй він обраховує, такий є” (Пр. 23:7). Нечисті думки ведуть до нечистих вчинків¹⁷.

Коли виникає спокуса, ми можемо замінити погані думки думками про [нашого Спасителя] та Його вчення. Він сказав: “І якщо ваше око буде єдиноспрямованим до Моєї слави, ваші тіла буде цілковито сповнено світлом, і не буде темряви в вас; а тіло, яке сповнено світлом, досягає все.

Отже, освятіть себе, щоб ваш розум став єдиноспрямованим до Бога, і прийдуть дні, коли ви побачите Його; бо Він відкриє Своє обличчя вам, і це буде у Його належний час, і Його належним шляхом, і за Його власною волею” (УЗ 88:67–68)¹⁸.

Ісус дав нам заповідь контролювати наші думки, а також дії. Він сказав: “Кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм” (Матвій 5:28). ...

Контролювання думок повинно бути сильнішим, ніж фізичні прагнення чи бажання плоті. Коли думки приводяться у повну гармонію з відкритою істиною, тоді вчинки ставатимуть такими, якими слід їм бути. ... Кожен з нас, дисциплінуючи себе і стараючись, здатний контролювати свої думки і свої вчинки. Це і є складовою процесу розвитку духовної, фізичної та емоційної зрілості. ...

Ми закликаємо людей повсюди жити за вченнями нашого Творця та піднятися над плотськими принадами, які часто призводять до трагедій, причиною яких є аморальний проступок¹⁹.

 5

Ті, хто поведився аморально, можуть бути прощені і можуть піднятися над своїм минулим.

Я не хочу бути песимістом. За натурою я оптиміст. Але в таких питаннях, як ці [порнографія і аморальність], я--реаліст. Якщо ми втяглися в це, зараз настав час змінитися. Нехай це

буде для нас часом прийняття твердого рішення. Повернемося ж на кращий шлях²⁰.

Якщо ви помічаєте, що сповзаєте під тиском обставин, дисциплінують себе. Зупиніться, поки ще не надто пізно. Якщо зробите так, то завжди будете за це вдячні.

Будьте вірні собі і тому найкращому, що є в вас²¹.

Дозвольте мені ... запевнити вас: якщо ви зробили помилку, якщо ви причетні до будь-якої аморальної поведінки, не все ще втрачено. Пам'ять про цю помилку, скоріш за все, залишатиметься ще довго, але сам вчинок може бути прощено, і ви можете піднятися над минулим, щоб жити життям, цілковито прийнятним для Господа, якщо покаялися. Він пообіцяв, що Він простить наші гріхи і більше не пам'ятатиме про них (див. УЗ 58:42).

... Церковні провідники можуть допомогти вам у ваших труднощах. Ви можете полишити будь-яке зло, до якого були причетні. Ви можете йти вперед з відновленою надією та стаючи на значно кращий життєвий шлях²².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Хінклі навчав, що є “вагома підстава бути цнотливими” (підрозділ 1). Як ви могли б відповісти тому, хто заперечує, кажучи, що *немає* вагомості підстави для цнотливості?
- Чому цнотливість---це “шлях до щастя в житті”? Чому цнотливість приносить “мир в серце і мир в сім'ю”? (Див. підрозділи 1 і 2).
- Президент Хінклі сказав: “Ми, святі останніх днів, повинні піднятися над [порнографією] і стояти недосяжними для неї” (підрозділ 3). Що ми можемо зробити, аби піднятися над нею? Як ми можемо допомогти іншим піднятися над нею? Що, на вашу думку, означає стояти недосяжними для неї?
- Що ви дізнаєтеся, читаючи пораду Президента Хінклі у підрозділі 4 про контролювання своїх думок? Що практично ми можемо робити, аби тримати свої думки чистими?

Відповідні уривки з Писань

Псалми 24:3–4; Матвій 5:27–28; Филип'янам 4:6–8; Кн. Якова 3:2; Уз 46:31–33; 59:6; Уложення віри 13

Допомога у вивченні

Під час читання “[п]ідкресліть і позначте слова або фрази, щоб ви могли розділити ідеї в одному [уривку]. ... Пишіть на полях Писань посилання на уривки, які прояснюють моменти, які ви вивчаєте” (*Проповідайте Мою євангелію* [2005], с. 23).

Посилання

1. “True to the Faith” (Brigham Young University devotional, Sept. 18, 2007), 2–3, speeches.byu.edu.
2. “Як мені стати жінкою, якою мрію стати?”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 114.
3. “Words of the Prophet: Blessed Are the Pure in Heart”, *New Era*, July 1999, 4.
4. “Reverence and Morality”, *Ensign*, May 1987, 48.
5. In Conference Report, Oct. 1964, 118.
6. “Залишайтеся на високій дорозі”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2004, с. 114.
7. “Я вірю в Цих Трьох”, *Ліягона*, лип. 2006, с. 4.
8. “Converts and Young Men”, *Ensign*, May 1997, 49.
9. “True to the Faith”, *Ensign*, June 1996, 5.
10. “This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, Nov. 1996, 49.
11. “In Search of Peace and Freedom”, *Ensign*, Aug. 1989, 5.
12. “Stand Strong against the Wiles of the World”, *Ensign*, Nov. 1995, 99.
13. “Натхненні думки”, *Ліягона*, лют. 2007, с. 7.
14. “Трагічне зло, що оточує нас”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2004, сс. 59–62.
15. “Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, Nov. 1997, 51.
16. “Inspirational Thoughts”, *Ensign*, Aug. 1997, 6–7.
17. “Be Ye Clean”, *Ensign*, May 1996, 48.
18. “Трагічне зло, що оточує нас”, с. 62.
19. “Reverence and Morality”, 47.
20. “Трагічне зло, що оточує нас”, с. 62.
21. “Stand True and Faithful”, *Ensign*, May 1996, 92.
22. “Як мені стати жінкою, якою мрію стати?”, с. 114.

Провідництво священства в Церкві Ісуса Христа

*“Господь спостерігає за цією роботою.
Це---Його царство. Ми---не вівці без пастиря.
Ми---не військо без командира”.*

З життя Гордона Б. Хінклі

Президент Гордон Б. Хінклі згадував: “Моєю першою відповідальністю в Церкві, першим покликанням, яке я отримав, було служити радником для юнака, що головував над нашим кворумом дияконів. Наш добрий єпископ запросив мене до себе й поговорив зі мною про це покликання. Це неабияк вразило мене. Я хвилювався й непокоївся. За своєю натурою я, повірите ви цьому чи ні, був досить сором’язливим, нерішучим хлопцем, і я вважаю, що це покликання---служити радником у кворумі дияконів---викликало у мене таке ж хвилювання, зважаючи на мій вік і досвід, як і теперішня моя відповідальність, зважаючи на мій вік і досвід”¹.

Президент Хінклі відчув те саме в 1961 р., коли був покликаний служити членом Кворуму Дванадцятьох Апостолів. У своєму першому виступі на генеральній конференції в якості апостола він сказав:

“Я думаю, що якоюсь мірою відчуваю тягар цієї відповідальності---стояти свідком Господа Ісуса Христа перед світом, який неохоче приймає Його. “О, як досягнути Ісусові милості ... , як досягнуть цю святу любов?” Мене упокорили довіра Господнього пророка до мене та виявлена любов цих моїх братів. ... Я молюся про силу; я молюся про допомогу; і я молюся про віру та бажання бути слухняним”².

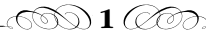
Перше Президентство, 1995 р. Президент Гордон Б. Хінклі (в центрі); президент Томас С. Монсон, перший радник (зліва); і президент Джеймс Е. Фауст, другий радник (справа).

1 квітня 1995 р. Президент Хінклі виступав на сесії священства генеральної конференції, після того як члени Церкви вперше підтримали його як свого пророка і Президента. Упродовж 14 попередніх років він служив радником трьох інших Президентів Церкви. Він неодноразово свідчив про їхні божественні покликання й закликав святих останніх днів прислухатися до їхньої поради. Тепер же, коли він сам став Президентом Церкви, його відчуття залежності від Господа не стало слабшим, ніж тоді, коли він був дияконом чи новопокликаним апостолом. Навпаки, він став ще більше усвідомлювати, наскільки йому необхідна зміцнююча підтримка Господа. Він сказав:

“Ваші підняті руки на урочистому зібранні цього ранку стали виявленням вашої готовності й вашого бажання підтримати нас, ваших братів і ваших слуг, своєю довірою, вірою й молитвами. Я дуже вдячний за цей вияв. Я дякую вам, кожному з вас. Я запевняю вас, і ви це вже знаєте, що в Господніх справах посади не прагнуть. Як Господь сказав Своїм учням: “Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас, і вас настановив” (Іван 15:16). Це не та посада, якої домагаються. Право вибрати належить Господу. Він---господар життя і смерті. В Його владі покликати. В Його владі звільняти. В Його владі підтримувати. Все в Його руках.

Я не знаю, чому в Його грандіозному плані знайшлося місце для такого, як я. Але оскільки цю мантию покладено на мене, я тепер знову посвячую все, що маю: і силу, і час, і талант, і життя роботі мого Господаря для служіння моїм братам і сестрам. І знову ж таки, я дякую вам ... за зроблене вами цього дня. Я палко молюся, щоб мені бути гідним. Маю надію, що ви будете згадувати мене у своїх молитвах”³.

Учення Гордона Б. Хінклі

Господь покликає кожного Президента Церкви тільки після того, як випробує, удосконалить і підготує його.

Я працював з Президентами Церкви, починаючи від Президента Гебера Дж. Гранта і з тими, хто був після нього. ... Я знав радників усіх цих чоловіків, і я знав Раду дванадцятьох

впродовж років служіння цих Президентів. Усі ці чоловіки були звичайними смертними. Їм були притаманні людські якості і, можливо, деякі людські слабкості. Та найважливіше, що все це в житті кожного з них перекривалося всеперевершуючим виявленням Божого натхнення. Ті, хто були Президентами, були пророками в усіх відношеннях. Я особисто був свідком того, як на них сходив дух одкровення. Кожний з цих чоловіків ставав членом Президентства після багатьох років набування досвіду, служачи членом Ради дванадцятьох та в інших покликаннях. Кожного Господь удосконалював і готував, давав їм пізнати, що таке розчарування й невдачі, давав їм звідати, що таке хвороби, і в деяких випадках---пережити глибоку печаль. Усе це стало складовою великого удосконалюючого процесу, і результат цього процесу став прекрасно видим в їхньому житті.

Мої дорогі друзі в євангелії, це робота Бога. Це Його Церква і Церква Його Улюбленого Сина, Чие ім'я вона носить. Бог ніколи не дозволить стати на її чолі самозванцю. Він буде називати Своїх пророків, і Він буде надихати й направляти їх⁴.

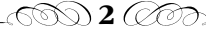
Дехто висловлює стурбованість тим, що Президентом Церкви завжди, скоріше за все, стає літній чоловік, на що я відповідаю: "Так це ж благословення!" ... Йому й не треба бути молодим. У нього, щоб здійснювати поїздки по всій землі у справах служіння, є і будуть молодші чоловіки. Він---головуючий первосвященик, він---той, хто тримає всі ключі святого священства і є голосом одкровення від Бога до Його народу. ...

На мою думку, є щось надзвичайно обнадійливе в знанні, що ... ми матимемо Президента, який був дисциплінований і навчений, випробуваний і перевірений, чия відданість роботі й чия чесність у цій справі були загартовані в горнилі служіння, чия віра стала зрілою і чия близькість до Бога збільшувалася впродовж багаторічного періоду⁵.

Я говорю це ... з вдячністю за пророка, який веде нас в ці останні дні. Я благаю про прихильність до того, кого Господь покликав і помазав. Я благаю про стійкість, з якою треба підтримувати його й приділяти увагу його вченням. Я сказав, ... що якщо ми маємо пророка, то маємо все. Якщо ми не маємо пророка, то не маємо нічого. А ми маємо пророка. Ми маємо

пророків від часу заснування цієї Церкви. Ми ніколи не будемо без пророка, якщо будемо жити гідно, щоб мати пророка.

Господь спостерігає за цією роботою. Це---Його царство. Ми---не вівці без пастиря. Ми---не військо без командира⁶.

Коли Президент Церкви помирає, старший апостол стає наступним Президентом.

Перехід повноваження [до нового Президента Церкви], в якому я брав участь багато разів, є прекрасним у своїй простоті. Він відображає спосіб, в який діє Господь. За Його процедурою, пророк вибирає чоловіка, щоб той став членом Ради Дванадцятьох Апостолів. Той чоловік не обирає це як кар'єру для себе. Він покликається, як покликалися апостоли в Ісусові часи, яким Господь сказав: "Не ви Мене вибрали, але Я вас, і вас настановив". (Іван 15:16). Минають роки. Він, виконуючи свої обов'язки, набирається знань і вміння. Він здійснює поїздки по всьому світу, виконуючи своє апостольське покликання. Це---тривалий курс підготовки, коли він знайомиться зі святими останніх днів, де б вони не були, а вони---з ним. Господь перевіряє його серце і його сутність. У природному ході подій в цій раді звільняються місця і робляться нові призначення. Під час цього процесу якийсь конкретний чоловік стає старшим апостолом. Йому та кожному з його товаришів-братів під час висвячення було надано всі ключі священства, які знаходяться в них в неактивному стані. Але повноваження використовувати ті ключі належить виключно Президенту Церкви. Коли [пророк] помирає, це повноваження переходить до старшого апостола і його товариші по Раді дванадцятьох потім називають його ім'я, рукопокладають його й висвячують як пророка і Президента.

Немає ніякої передвибірної компанії. Немає ніякої агітації. Є тільки спокійне й просте виконання божественного плану, за яким надається натхненне й перевірене провідництво.

Я був свідком, особистим свідком, цього дивовижного процесу. Я свідчу вам, що саме Господь [вибирає пророка]⁷.

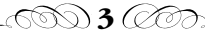
Коли помер Президент [Говард В.] Хантер, Перше Президентство було розпущено. Брат Монсон і я, ми служили його

радниками, зайняли свої місця у Кворумі дванадцятьох; цей Кворум став головною владою Церкви.

... Усі живі висвячені апостоли зібралися в душі посту й молитви у верхній кімнаті храму. Тут ми разом заспівали священний гімн і помолилися. Ми прийняли причастя від Господньої вечері, відновлюючи в цьому священному, символічному свідченні наші завіти й наші відносини з Тим, Хто є нашим божественним Викупителем.

Потім Президентство було реорганізовано за зразком, добре відомим впродовж минулих поколінь.

Не було ні агітації, ні конкурсу, ні прагнення отримати цю посаду. Це відбулося тихо, спокійно, просто і зі святістю. Це було зроблено за зразком, який був встановлений Самим Господом⁸.

Господь дав принципи і процедури для управління Його Церквою на випадок, якщо Президент стає нездатним повноцінно діяти.

У 1992 р. Президент Хінклі, служачи першим радником у Першому Президентстві, сказав: "На чолі Церкви стоїть Господь Ісус Христос. Це Його Церква. Але на землі її головою є наш пророк. Пророки--це чоловіки, які обдаровані згори цим божественним покликанням. Але незважаючи на божественність цього покликання, вони залишаються смертними людьми. Їх не минають проблеми земного життя.

Ми любимо, поважаємо й шануємо пророка наших днів, Президента Езру Тефта Бенсона, і дивимося на нього. Він--великий, обдарований провідник, людина, чий голос лунав, свідчачи про цю роботу, по всьому світу. Він тримає всі ключі священства на землі в наші дні. Але він досяг віку, коли вже не може робити багато чого з того, що колись робив. Це не применшує його покликання як пророка. Але накладає обмеження на його фізичну діяльність⁹.

У 1994 р. Президент Хінклі, служачи першим радником у Першому Президентстві, сказав: "Природно, що люди по

Кворум Дванадцятьох Апостолів, 1965 р. Сидять зліва направо: Езра Теффт Бенсон, Марк Е. Петерсон (на інвалідному візку), Джозеф Філдінг Сміт (президент кворуму) і ЛеГранд Річардс. Стоять зліва направо: Гордон Б. Хінклі, Делберт А. Стейплі, Томас С. Монсон, Спенсер В. Кімбол, Гарольд Б. Лі, Меріон Дж. Ромні, Річард А. Еванс і Говард В. Хантер.

всій Церкві дуже хочуть знати про стан Президента. Президенту Бенсону зараз дев'яносто п'ятий рік. ... Він тяжко страждає через вік та хвороби і не може вже виконувати важливі обов'язки свого священного чину. Така ситуація не є безпрецедентною. Були й інші Президенти Церкви, які також були хворі або нездатні повноцінно діяти в останні місяці чи роки свого життя. Цілоком вірогідно, що таке може трапитися і в майбутньому.

Принципами і процедурами, що встановлені Господом для управління Його Церквою, передбачено будь-яку з таких обставин. Важливо, ... щоб не було сумнівів чи занепокоєння щодо управління Церквою і використання пророчих дарів, серед яких є право на натхнення й одкровення у виконанні справ і програм Церкви у випадках, коли Президент може захворіти або не зможе повноцінно діяти.

Перше Президентство і Рада Дванадцятьох Апостолів, покликані і висвячені мати ключі священства, мають владу і

відповідальність керувати Церквою, виконувати її обряди, роз'яснювати її вчення і встановлювати та підтримувати її діяльність. Кожний чоловік, який висвячений в апостоли і рукопокладений як член Ради дванадцятьох, підтримується як пророк, провидець і одкровитель. Як і ті, хто був перед ним, Президент Бенсон був старшим апостолом на момент, коли його було покликано стати Президентом Церкви. Його радники були вибрані з Ради дванадцятьох. Отже, усі діючі члени Кворуму Першого Президентства та Ради дванадцятьох є тими, хто одержує ключі, права та повноваження, що належать святому апостольству.

Я цитую з книги Учення і Завіти:

“З Мелхиседекового священства, трое верховних первосвященників, обраних Кворумом, призначених і висвячених на цей чин і підтриманих довірою, вірою та молитвою церкви, утворюють кворум Президентства Церкви” (УЗ 107:22).

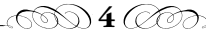
Якщо Президент захворів або не може повністю виконувати всі обов'язки свого чину, його два радники разом утворюють Кворум Першого Президентства. Вони виконують щоденну роботу Президентства. У виняткових випадках, коли діяти здатен тільки один, він може діяти, маючи повноваження чину Президентства, як про це сказано в Ученні і Завітах, розділ 102, вірші 10--11. ...

... Радники у Першому Президентстві продовжують виконувати постійну роботу, яку належить виконувати цьому чину. Однак будь-які важливі питання, які стосуються політики, процедур, програм або вчення розглядаються вдумливо і з молитвою спільно Першим Президентством і Дванадцятьма. Ці два кворуми, Кворум Першого Президентства і Кворум дванадцятьох, проводять спільні збори, на яких кожний чоловік має повну свободу висловити власну думку стосовно кожного важливого питання.

А тепер я знову цитую слова Господа: “І кожне рішення, ухвалене тим чи іншим кворумом, має прийматися одностайним голосуванням членів кворумів, тобто, кожний член в кожному кворумі має бути згодним з його рішеннями для того, щоб

зробити їхні рішення однаковими за владою або чинністю” (УЗ 107:27). ...

... Усі мають зрозуміти, що Ісус Христос стоїть на чолі цієї Церкви, яка носить Його священне ім'я. Він спостерігає за нею. Він направляє її. Стоячи по праву руку Свого Батька, Він скерує цю роботу. Це Його прерогатива, влада і право---покликати у Свій спосіб чоловіків на високі й священні чини і за Своєю волею їх звільняти, покликавши їх додому. Він---Господар життя і смерті. Я не відчуваю занепокоєння через обставини, в яких ми опиняємося. Я сприймаю ці обставини як виявлення Його волі. Я також приймаю й відповідальність, діючи з Братами, щоб зробити все можливе для просування вперед цієї святої роботи в душі посвячення, любові, покірності, обов'язку й відданості¹⁰.

Апостоли є особливими свідками імені Христа в усьому світі.

Від апостолів очікується, що після висвячення у святе апостольство та ... рукопокладання їх в якості членів Ради дванадцятьох, вони присвятять себе перш за все цій роботі служіння. Вони ... ставлять на перше місце у своєму житті, вище всього іншого, відповідальність бути особливими свідками імені Христа в усьому світі. ...

Ім, як і всім нам, притаманне все людське. У них є свої сильні й слабкі сторони. Але відтепер і до кінця свого життя, поки вони залишатимуться вірними, їхньою єдиною турботою повинно бути просування вперед Божої роботи на землі. Вони повинні бути зосередженими на благополуччі дітей нашого Батька---яких тих, хто в Церкві, так і тих, хто поза Церквою. Вони повинні робити все можливе, щоб втішати тих, хто сумує, зміцнювати тих, хто ослаб, підбадьорювати тих, хто захитався, дружити із самотніми, підтримувати знедолених, благословляти хворих, свідчити, не тільки вірячи, але й маючи точне знання про Божого Сина, Їхнього Друга і Господаря, Чиїми слугами вони є. ...

... Я свідчу про їхнє братерство, про їхню відданість, їхню віру, їхню працелюбність і їхнє величезне служіння заради просування Божого царства¹¹.

 5

**Перше Президентство і Дванадцятєро прагнуть
отримувати одкровення і відчути цілковиту
злагоду до того, як їм прийняти рішення.**

Жодне рішення не виходить після обговорення Першого Президентства і Дванадцятєрох, якщо немає абсолютної однастайності всіх зацікавлених. На початку розгляду питань їхні думки можуть не співпадати. Цього й слід очікувати. У цих чоловіків за плечима різний досвід. Це ті чоловіки, які мислять самостійно. Але перед прийняттям остаточного рішення досягається їхня однастайність думки й голосу.

Цього й слід очікувати, якщо виконується відкрите через одкровення слово Господа [див. УЗ 107:27, 30–31]. ...

... [І коли] я служив членом Кворуму Дванадцятєрох, і коли я служив у Першому Президентстві, ніколи не приймалося нічого важливого без дотримання цього. ... У самому цьому процесі висловлювання цими чоловіками їхніх думок відбувається відсіювання і відвіювання ідей та задумів. Але я ніколи не помічав, щоб між моїми Братами були якісь серйозні розбіжності чи особиста неприязнь. Навпаки, я спостерігав щось прекрасне й дивовижне---під впливом Святого Духа, Який направляв, і під силою одкровення, відбувалося зближення різних поглядів, поки на досягалася цілковита загода і повна згода. ...

Я не знаю ніякого іншого управлінського органу будь-якого виду, про який можна було б сказати те саме¹².

 6

**Президент колу покликається через
натхнення, щоб служити порадником
єпископам та провідником для людей.**

Президент колу---це служитель, покликаний за одкровенням, він стоїть між єпископами приходів та генеральними авторитетами Церкви. Це---найважливіша відповідальність. Його навчають генеральні авторитети, а він, у свою чергу, навчає єпископів. ...

Президент колу служить як порадник єпископам. Кожний єпископ знає: якщо в нього виникає якась складна проблема, є той, хто охоче допоможе і до кого він може звернутися, щоб полегшити свій тягар і отримати пораду.

Він забезпечує додаткову міру безпеки у визначенні тих, хто гідний увійти у дім Господа. ... Президент також стає другою особою у визначенні гідності тих, хто відбуває представляти Церкву на місії. Він також проводить співбесіди з кандидатом, і тільки тоді, коли його задовольняє його чи її гідність, він схвалює рекомендацію. Він також наділений повноваженням рукопокладати тих, хто покликаний на місію, і звільняти їх, коли вони завершують своє служіння.

Найважливіше, що він---головний чин у вирішенні дисциплінарних питань у колі. ... На ньому лежить дуже серйозна відповідальність---стежити за тим, щоб вчення, якого навчають в колі, зберігалось чистим і невикривленим. Також його обов'язком є стежити за тим, щоб не було ніякого лжевчення, якого б навчали, чи лжепрактики, якої б дотримувалися. Якщо хтось із носіїв Мелхиседекового священства переходить межі дозволеного або якщо це робить якась інша особа, то за певних обставин він має дати їм пораду, і якщо ця людина уперто продовжує робити те саме, тоді президент зобов'язаний вжити заходів. Він викличе порушника, щоб той став перед дисциплінарною радою, де може бути прийнято рішення: призначити випробувальний термін, позбавити товариства або відлучити його чи її від Церкви.

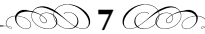
Це найбільш тяжке й неприємне завдання, однак президент повинен виконувати його без страху чи упередженості. Усе це виконується відповідно до скерування від Духа і до написаного в розділі 102 Учення і Завітів.

Тоді згодом він повинен зробити все можливе, щоб працювати з людиною, на яку було накладено дисциплінарне покарання, і в належний час привести її назад.

Усе це і ще багато іншого входить в його обов'язки. Звідси випливає, що його власне життя повинно бути зразковим перед його людьми. ...

... Оскільки ми маємо таку впевненість у [президентах колів], то закликаємо місцевих членів Церкви не розшукувати генеральних авторитетів, щоб вони дали їм пораду чи благословення. Їхні президенти колів були покликані за тим самим натхненням, за яким були покликані й генеральні авторитети¹³.

Єпископи---пастирі отари.

[Церква] може зростати і збільшуватися чисельно, неодмінно так і буде. Євангелія повинна бути принесена до кожного народу, коліна, язика і всіх людей. Ніколи в доступному для бачення майбутньому не може бути якоїсь зупинки або невдачі у розвитку, у рухові вперед, у розширенні Сіону по всьому світу. Але при всьому цьому повинні тривати особисті пасторські стосунки кожного члена Церкви з мудрим і турботливим єпископом чи президентом філії. Вони є пастирями отари, і на них лежить відповідальність дбати про людей в порівняно невеликих кількостях, щоб ніхто не був забутий, проігнорований чи знехтуваний. Ісус був справжнім пастирем, Який допомагав тим, хто був у біді,---кожному окремо, даючи їм індивідуальні благословення¹⁴.

Єпископи в Церкві ... в самому прямому значенні є пастирями Ізраїля. Кожний [в Церкві] підзвітний єпископу або президенту філії. Величезним є тягар, який вони несуть на собі, і я прошу кожного члена Церкви робити все для них можливе, щоб полегшити цей тягар, під яким трудяться наші єпископи і президенти філій.

Ми повинні молитися про них. Їм потрібна допомога, коли вони несуть свою важку ношу. Ми можемо більше підтримувати їх і менше залежати від них. Ми можемо всіляко допомагати їм. Ми можемо дякувати їм за все, що вони роблять для нас. За короткий час ми виснажуємо їх тягарями, які кладемо на них.

... Кожний [єпископ] був покликаний через дух пророцтва й одкровення та призначений і висвячений через рукопокладання.

Кожний з них тримає ключі президентства свого приходу. Кожний---первосвященик, головуєчий первосвященик свого приходу. Кожний має величезні обов'язки, пов'язані з управительством. Кожний---як батько для своїх людей.

Ніхто з них не отримує платні за своє служіння. Церква не платить жодному єпископу приходу за роботу, яку він виконує як єпископ.

Вимоги до єпископа сьогодні є такими ж, як і в дні Павла, який описав їх Тимофію [див. 1 Тимофію 3:2–6]. ...

У своєму листі до Тита Павло додає, що “єпископ мусить бути бездоганний, як Божий доморядник; ...

що тримається вірного слова згідно з наукою, щоб мав силу й навчати в здоровій науці, і переконувати противних” (Титу 1:7, 9).

Ці слова точно описують єпископа нашого часу в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів¹⁵.

Я закликаю вас, людей Церкви, де б ви не були: якщо у вас виникають проблеми, перш за все старайтеся знайти їх вирішення самостійно. Думайте над ними, розглядайте прийнятні для вас альтернативні варіанти, моліться про них і звертайтеся до Господа за спрямуванням. Якщо вам не вдається вирішити проблеми самим, тоді поговоріть зі своїм єпископом або президентом філії. Він---чоловік Божий, покликаний за повноваженням святого священства бути пастирем отари¹⁶.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому нам потрібні живі пророки? Що вражає вас у Господньому “удосконалюючому процесі” для підготовки й покликання Президента Церкви? (Див. підрозділ 1).
- Які у вас виникають враження, коли ви знайомитеся з поясненням Президента Хінклі стосовно того, як вибирається новий Президент Церкви? (Див. підрозділ 2). Чому так важливо знати, що Президент вибирається відповідно до

“божественного плану, за яким дається натхненне й перевірене провідництво”?

- Які принципи і процедури встановив Господь для керування Церквою на той випадок, коли Президент нездатний повноцінно діяти у виконанні всіх своїх обов’язків? (Див. підрозділ 3).
- Як апостоли останніх днів виявляють турботу про всіх Божих дітей, “як тих, хто в Церкві, так і тих, хто поза Церквою”? (Див. підрозділ 4). Як звернення на останній конференції відображають цю турботу? Яку користь ви отримали від учень живих пророків і апостолів?
- Розгляньте вчення Президента Хінклі стосовно того, як Перше Президентство і Кворум дванадцятьох приходять до спільної думки, приймаючи рішення (див. підрозділ 5). Чого ми можемо навчитися з того, як вони приймають рішення? Як нам застосовувати ці принципи в наших сім’ях та в Церкві?
- Що ви дізналися, розглядаючи підрозділи 6 і 7, про покликання президента колу та єпископа? Як нам краще підтримувати наших церковних провідників?

Відповідні уривки з Писань

Ефесянам 2:19–20; 4:11–14; УЗ 1:38; 21:1–6; Авраам 3:22–23; Уложення віри 1:5–6

Допомога у вивченні

“Свідчіть завжди, коли б Дух не підказав вам це зробити, а не тільки в кінці уроку. Надавайте можливість тим, кого навчаєте, складати і свої свідчення” (*Навчати---немає покликання величнішого* [2000], с. 45).

Посилання

1. “In ... Counsellors There Is Safety”, *Ensign*, Nov. 1990, 49.
2. В Conference Report, Oct. 1961, 115–116; цитуючи “О, як осягнути Ісусові милості!”, *Гімни*, №110.
3. “This Work Is Concerned with People”, *Ensign*, May 1995, 51.
4. “Strengthening Each Other”, *Ensign*, Feb. 1985, 5.
5. “He Slumbers Not, nor Sleeps”, *Ensign*, May 1983, 6–7.
6. “Believe His Prophets”, *Ensign*, May 1992, 53.
7. “Come and Partake”, *Ensign*, May 1986, 46–47.
8. “This Is the Work of the Master”, *Ensign*, May 1995, 69.
9. “The Church Is on Course”, *Ensign*, Nov. 1992, 53–54.
10. “God Is at the Helm”, *Ensign*, May 1994, 54, 59.

11. "Special Witnesses for Christ", *Ensign*, May 1984, 49–51.
12. "God Is at the Helm", 54, 59.
13. "Президент коду", *Ліягона*, лип. 2000, сс. 60–62.
14. "This Work Is Concerned with People", 52–53.
15. "Пастирі Ізраїлеві", *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2003, с. 60.
16. "Live the Gospel", *Ensign*, Nov. 1984, 86.

Президент Хінклі закликав нас приєднуватися до тих, хто не нашої віри, “у справах, що йдуть на благо громадам”.

Підтримання стосунків з тими, хто не нашої віри

“Давайте простягнемо руку допомоги чоловікам і жінкам доброї волі, якими б не були їхні релігійні переконання і де б вони не жили”.

З життя Гордона Б. Хінклі

Виступаючи на конференції релігійних діячів у листопаді 1994 р., Президент Гордон Б. Хінклі сказав:

“У нас різні доктринальні переконання. Визнаючи наші теологічні відмінності, я все ж вважаю, що всіх нас об’єднує усвідомлення пороків і проблем цього світу та суспільства, в якому ми живемо, а також наша велика відповідальність і можливість разом відстоювати у публічному й приватному житті ті позитивні риси, які вказують на чесноти та моральність, на повагу до всіх чоловіків і жінок як дітей Бога, на необхідність виявляти чемність і ввічливість у наших стосунках, на збереження сім’ї як божественно встановленого основного осередка суспільства.

... У серці кожного з нас є бажання допомогти бідним, підняти тих, хто у відчаї, принести заспокоєння, надію та допомогу всім, хто з будь-яких причин опинився в біді й відчуває біль.

Ми усвідомлюємо, що необхідно лікувати рани суспільства та замінити оптимізмом і вірою песимізм нашого часу. Ми повинні усвідомлювати, що непотрібно звинувачувати або критикувати одне одного. Ми повинні використовувати свій вплив, щоб втихомирити голоси гнівних та мстивих сперечань.

... Наша сила---у нашій свободі вибирати. Навіть у наших відмінностях є сила. Але ще більша сила міститься в дорученні, даному Богом кожному з нас,---працювати, щоб надихати й

благословляти всіх Його синів та дочок, незважаючи на етнічні, національні чи інші відмінності. ...

Нехай же Господь благословить нас працювати злагоджено, щоб ми звільнили свої серця та позбулися в нашому суспільстві всіх проявів ненависті, фанатизму, расизму та інших слів і дій, що роз'єднують людей. Не повинно бути серед нас їдких зауважень, образ на расовому ґрунті, огидних епітетів, лихослів'я та поширення злісних чуток.

Нехай же Бог благословить нас усіх миром, що приходить від Нього. Нехай Він благословить нас мати вдячне серце й бажання жити разом в злагоді, поважаючи одне одного, об'єднуючи свої зусилля на благо громад, в яких нам пощастило жити”¹.

Через рік після цього звернення Президент Хінклі виступав перед групою світських діячів. Це була невелика група---лише приблизно 30 осіб,--- але це була група тих, хто мав значний вплив: президенти, шеф-редактори, продюсери та журналісти, які представляли основні інформгентства у Сполучених Штатах. У “невимушеній, іноді з гумором, бесіді” він зробив “загальний огляд міжнародної за масштабами Церкви, прокоментував її місіонерську, гуманітарну та освітню діяльність, а потім запропонував ставити йому запитання. ... На кожне запитання він відповідав відверто, без вагань, у нього не було й тіні ніяковості”. Присутні на зустрічі висловили певне здивування такою його відкритістю, на що він відповів, що єдине, що він не буде обговорювати,---це подробиці священних храмових обрядів. “Для всього іншого двері широко відчинені”,---сказав він.

В якийсь момент зустрічі, коли Президент Хінклі відповідав на поставлені йому запитання, Майк Уоллес, ведучий телепрограми *60 Minutes*, сказав, що хоче зробити з ним спеціальну програму. Президент Хінклі мовчав, а потім сказав: “Дякую. Я скористаюся цим шансом”².

Пізніше Президент Хінклі зізнався, що він дещо вагався, чи давати інтерв'ю Майку Уоллесу, який мав репутацію в'їдливого репортера. Він так пояснив свою згоду на інтерв'ю попри це вагання:

“Я відчув, що це давало можливість представити деякі позитивні аспекти нашої культури, а також передати послання багатьом мільйонам людей. Я дійшов висновку, що краще встояти під сильним вітром можливості, ніж просто сидіти склавши руки і нічого не робити”³.

Під час тривалого інтерв'ю відбулася така бесіда:

Містер Уоллес: “Як ви ставитеся до немормонів?”

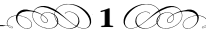
Президент Хінклі: “З любов'ю й повагою. Багато моїх друзів не є мормонами. Я поважаю їх. Я надзвичайно захоплююся ними”.

Містер Уоллес: “Незважаючи на те, що вони все ще не побачили світло?”

Президент Хінклі: “Так. Кожному, хто не належить до цієї Церкви, я кажу: ми визнаємо все те чеснотне й хороше, що у вас є. Принесіть з собою усе хороше, що у вас є, а потім давайте подивимося, може, нам вдасться щось додати до цього”⁴.

На час завершення інтерв'ю Президент Хінклі і Майк Уоллес вже стали друзями. Містер Уоллес говорив про Президента Хінклі як про “сердечного, вдумливого, пристойного й оптимістично налаштованого лідера”, який “цілковито заслуговує фактично загального захоплення, яке він викликає”⁵.

Учення Гордона Б. Хінклі

**Коли ми пам'ятаємо, що всі люди---діти Бога,
то нам вдається більше допомагати тим, хто
серед нас, і більше підтримувати їх.**

Нам ніколи не слід забувати, що ми живемо у світі великого різноманіття. Усі люди на землі---діти нашого Батька, і вони дотримуються різноманітних релігійних переконань. Ми повинні розвивати в собі толерантність, вдячність та повагу одне до одного⁶.

Ніде на землі немає необхідності у виникненні конфліктів між будь-якими різними групами. Нехай людей навчають в їхніх

домах, що всі ми---діти Бога, нашого Вічного Батька, і що так само, як є батьківство, може й повинно бути братерство⁷.

Якщо ми будемо постійно тримати перед собою як реалії той образ божественного спадку, батьківства Бога і братерства людей, то ми будемо трішечки толерантнішими, трішечки добрішими, нам вдаватиметься трішечки більше допомагати тим, хто серед нас, і трішечки більше підтримувати їх. Ми будемо менш схильними опускатися до того, що для нас є явно неприйнятним. Ми---діти Бога, і ми любимо Його. Дійте таким чином трішечки більше⁸.

2

Ми маємо жити з повагою, вдячністю й дружелюбністю до людей, які не нашої віри.

“Ми залишаємо за собою право вклонятися Всемогутньому Богові так, як нам каже власна совість, і визнаємо за всіма людьми те саме право: нехай вони вклоняються як, де і чому вони хочуть” (Уложення віри 1:11).

Як же це важливо, що ми, хоч і віримо в поклоніння Богу відповідно до нашої доктрини, усе ж при цьому не стаємо зарозумілими чи самовдоволеними, чи гордовитими, а пропонуємо й іншим привілей поклонятися відповідно до їхніх бажань. Більшість проблем у світі виникає через релігійні конфлікти. Я радий, що здатен сказати: я можу сісти разом зі своїми друзями-католиками і поговорити з ними, що я можу сісти зі своїми друзями-протестантами і поговорити з ними. Я піднімуся на їх захист, як піднімалася й буде підніматися ця Церква, захищаючи їх в цьому світі⁹.

Я благаю наших людей повсюди жити з повагою й вдячністю до тих, хто не нашої віри. Існує така велика потреба у ввічливості та взаємоповазі серед людей, які дотримуються різних вірувань і філософій. Ми не повинні бути поборниками будь-якої доктрини етнічної вищості. Ми живемо у світі різноманітностей. Ми можемо й повинні з повагою ставитися до тих, з чийми вченнями ми можемо й не погоджуватися. Ми повинні з готовністю захищати права інших, хто, можливо, стає жертвами нетерпимості.

Я привертаю увагу ось на ці вражаючі слова, сказані Джозефом Смітом в 1843 р.:

“Якщо було доведено, що я готовий померти за “мормона”, то я можу сміливо заявити перед Небесами, що я так само готовий померти, захищаючи права пресвітеріанина, баптиста або хорошої людини з будь-якої іншої деномінації, [як і мормона]; бо той самий принцип, який може порушувати права святих останніх днів, може порушувати права католиків або представників будь-якої деномінації” (*History of the Church*, 5:498)¹⁰.

Ми не повинні замикатися тільки у своєму колі. У нас ніколи не повинно бути ставлення “ми святіші за вас”. Ми не повинні бути самовдоволеними. Ми повинні бути і великодушними, і відкритими, і дружніми. Ми можемо триматися своєї релігії. Ми можемо жити за своєю релігією. Ми можемо цінувати свій спосіб поклоніння, але при цьому не ображати інших. Я користуюся цією нагодою, аби благати про дух толерантності й добросусідства, дружби й любові до тих, хто належить до інших конфесій¹¹.

Ми не повинні сперечатися, коли говоримо про доктринальні відмінності. Для в'їдливості місця немає. Однак ми ніколи не можемо відмовлятися чи ставити під сумнів знання, яке прийшло до нас через одкровення та прямо надані ключі та повноваження під руками тих, хто тримав їх в давнину. Давайте ніколи не забувати, що це відновлення того, що було встановлено Спасителем світу. ...

Ми можемо поважати інші релігії і повинні їх поважати. Ми повинні визнавати те хороше, чого вони досягають. Ми повинні навчати своїх дітей бути толерантними і дружніми до тих, хто не нашої віри¹².

Ми не намагаємося шкодити іншим церквам. Ми не намагаємося ображати інші церкви. Ми не сперечаємося з іншими церквами. Ми не ведемо дискусії з іншими церквами. Ми просто кажемо тим, хто може належати до інших релігій або не належати до жодної з них: “Принесіть з собою усе хороше, що у вас є, а потім давайте подивимося, може, нам вдасться щось додати до цього”¹³.

3

Не ставлячи під загрозу нашу доктрину, ми можемо працювати з іншими людьми в хороших справах.

Ми можемо працювати й працюємо з представниками інших релігій, залучаючись до різноманітних справ у нескінченній боротьбі проти соціальних хвороб, які загрожують скарбу тих цінностей, що є дуже важливими для всіх нас. Ці люди---не нашої віри, але вони---наші друзі, ближні й колеги у широкому колі справ. Нам приємно додавати свої сили до їхніх зусиль.

Але в усьому цьому немає доктринального компромісу. Він непотрібний і його не повинно бути з нашого боку. Але коли ми працюємо разом, встановлюються певні дружні стосунки¹⁴.

Давайте не забувати, що ми віримо в те, що повинні бути доброзичливими і творити добро всім людям. Я переконаний: ми можемо достатньо ефективно навчати наших дітей і нам не потрібно боятися, що вони втратять свою віру, якщо будуть дружніми та уважними до тих, хто не приймає доктрину цієї Церкви. ... Давайте долучатися до хороших справ у своїх громадах. Можуть виникати ситуації, коли справа стосується серйозних моральних питань, ми не можемо йти на компроміс у тому, що стосується принципу. Але в таких випадках ми можемо ввічливо не погодитися, однак не бути при цьому неприємними. Ми можемо визнавати щирість тих, чії позиції ми не можемо прийняти. Ми можемо говорити про принципи, а не про особистості.

У тих справах, які сприяють покращенню суспільства та які призначені бути благословенням для всіх його громадян, давайте робити крок вперед і бути корисними. ...

... Навчайте тих, за кого відповідаєте, як це важливо---бути хорошими громадянами. Заохочуйте їх залучатися до активності, нагадуючи під час громадських обговорень, що тихий голос логічної аргументації переконливіший за гучний, галасливий голос протесту. Виконуючи такі обов'язки, наші люди будуть благословенням для своїх громад, своїх сімей і для Церкви¹⁵.

Ми ніколи не повинні піддаватися силам зла. Ми можемо й повинні дотримуватися норм, які Церква відстоює з часу

“Наша доброта може бути найпереконливішим аргументом на користь того, у що ми віримо”.

своєї організації. Існує кращий шлях за той, який пропонує світ. Якщо це означає відстоювати ці норми самим, ми повинні їх відстоювати.

Але ми не самі. Я впевнений: по всьому світу є мільйони людей, які печаляться через зло, яке бачать навколо себе. Вони люблять добродетельних, хороших і надихаючих. Вони також здійматимуть свої голоси і віддаватимуть свої сили для збереження тих цінностей, які варті того, щоб їх дотримуватися й розвивати¹⁶.

Давайте молитися за сили добра. Давайте простягнемо руку допомоги чоловікам і жінкам доброї волі, якими б не були їхні релігійні переконання і де б вони не жили. Давайте міцно стояти проти зла як вдома, так і за кордоном. ... Ми можемо мати хороший вплив у цьому світі, кожний з нас¹⁷.

4

**Коли ми ставимося до інших з любов'ю,
повагою та добротою, то тим самим показуємо,
що ми---справжні учні Ісуса Христа.**

Виконуючи свою видатну місію, ми працюємо за мандатом, даним нам воскреслим Господом, Який промовляв у цьому останньому й завершальному розподілі. Це---Його унікальна і чудова справа. Ми свідчимо про Нього. Але нам непотрібно робити це із зарозумістю чи самовдоволенням.

Як сказав Петро, ми---“вибраний рід, священство царське, народ святий, люд власности Божої”. Чому? Бо ми можемо “звіща[т]и чесноти Того, Хто покликав [нас] із темряви до дивного світла Свого” (1 Петр.). 2:9). ...

... Будьмо справжніми учнями Христа, дотримуючись Золотого правила, роблячи іншим те, що хотіли б, аби вони робили нам. Зміцнюймо власну віру й віру своїх дітей, виявляючи милість до тих, хто не нашої віри. Любов і повага будуть долати кожний прояв ворожості. Наша доброта може бути найпереконливішим аргументом на користь того, у що ми віримо”¹⁸.

Я хочу запропонувати, щоб ми розвивали в собі велике бажання допомагати тим, хто не нашої віри, підбадьорювати їх, направляли їх з милосердям і добротою до такого спілкування, яке могло б розкрити перед ними чудові програми Церкви.

Я думаю про вірш Едвіна Маркхема:

“Він коло провів, відділившись від мене,---

Єретик, бунтар, посміховище.

Та розум і Любов мої перемогли:

Ми коло провели, в якому опинився й він!”¹⁹.

Звичайно ж, нам не треба вихвалитися [своєю релігією] чи будь-як виявляти зарозумість. Це заважає Духу Христа, Якого ми повинні намагатися наслідувати. Той Дух знаходить Собі вираження в серці і душі, у спокійній та негордовитій манері нашого життя.

Усі ми бачили тих, кому майже заздимо, бо вони набули манери, яка, навіть без згадування про неї, говорить про красу евангелії, яка стала невіддільною від їхньої поведінки.

Ми можемо понизити свої голоси на кілька децибелів. Ми можемо платити добром за зло. Ми можемо усміхатися, коли набагато легше було б розгніватися. Ми можемо виявляти самоконтроль і самодисципліну та не звертати уваги на будь-які образи, націлені на нас²⁰.

Чи дійсно ми усвідомлюємо, чи розуміємо ми величну значимість того, що маємо? Це---сукупність всіх поколінь людства, завершальний етап в усій панорамі людського досвіду.

Однак це не ставить нас у позицію вищості. Скоріше, це має упокорювати нас. Це покладає на нас чітку відповідальність---турботливо допомагати іншим в Дусі Господаря, Який навчав: “Люби свого ближнього, як самого себе” (Матвій 19:19). Ми повинні позбутися самовдоволення і піднятися над дріб’язковою корисливістю. ...

Ми з того покоління, що є завершенням жнив всього, що пройшло до нас. Недостатньо, щоб нас просто знали як членів цієї Церкви. На нас покладається урочистий обов’язок. Давайте ж прийнемо його і давайте виконувати його.

Ми повинні жити як справжні послідовники Христа, виявляючи до всіх милосердя, платячи добром за зло, навчаючи власним прикладом шляхам Господа і виконуючи велике служіння, яке Він призначив для нас²¹.

З молитви освячення Конференц-центру в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта: “Нехай же ми, хто з Твоєї Церкви, будемо гостинними і люб’язними. Нехай же ми будемо дотримуватися норм і поведінки, за які ми знані, і давати іншим цей привілей поклонятися кому, “де і чому вони хочуть” [Уложення віри 1:11]. Благослови нас бути хорошими ближніми й допомагати всім. Давайте ж піднімати руки[, що опустилися,] і зміцнювати ослаблі коліна кожного, хто у відчаї [див. УЗ 81:5]. Давайте ж всі разом будемо жити в мирі з вдячністю й повагою одне до одного²².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому у наших стосунках з іншими корисно пам'ятати, що всі ми---діти Бога? (Див. підрозділ 1). Як нам розвинути в собі більше вдячності й поваги до інших? Як можуть дорослі навчати дітей бути вдячними іншим та поважати їх?
- Прогляньте пораду Президента Хінклі стосовно наших стосунків з людьми не нашої віри (див. підрозділ 2). Як ми можемо розпізнати, що виявляємо зарозумілість або самовдоволення в цих стосунках? Як ми можемо виявляти більше дружелюбності й любові до тих, хто має інші релігійні переконання?
- Чому важливо, щоб члени Церкви працювали разом з іншими людьми, роблячи хороші справи? (Див. підрозділ 3). Які є приклади таких зусиль? Як нам досягти більшого впливу заради добра в нашій громаді?
- Чого ми можемо навчитися про учнівство з учень Президента Хінклі в підрозділі 4? Які ви бачили приклади того, що любов і повага долають почуття ворожості? Чому наше ставлення до інших є “найпереконливішим аргументом на користь того, у що ми віримо?” Подумайте, як конкретно ви можете допомагати іншим.

Відповідні уривки з Писань

Матвій 7:12; Лука 9:49–50; Іван 13:34–35; 1 Івана 4:7–8; УЗ 1:30; 123:12–14; Уложення віри 1:13

Допомога у вивченні

“Коли ви відчуваєте радість від того, що розумієте євангелію, то захочете застосовувати все, про що дізналися. Прагніть жити у злагоді з вашим розумінням. Це зміцнить вашу віру і свідчення та збільшить знання” (*Проповідуйте Мою євангелію* [2005], с. 19).

Посилання

1. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 663–664.
2. In Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 537–538.
3. “Remember ... Thy Church, O Lord”, *Ensign*, May 1996, 83.
4. “This Thing Was Not Done in a Corner”, *Ensign*, Nov. 1996, 51.
5. Mike Wallace, in Gordon B. Hinckley, *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), viii.
6. “The Work Moves Forward”, *Ensign*, May 1999, 5.
7. “Four Simple Things to Help Our Families and Our Nations”, *Ensign*, Sept. 1996, 7.
8. “Messages of Inspiration from President Hinckley”, *Church News*, Oct. 5, 1996, 2.
9. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000–2004* (2005), 417.
10. “This Is the Work of the Master”, *Ensign*, May 1995, 71; див. також *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 348.
11. “Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert”, *Ensign*, Oct. 2001, 70.
12. “We Bear Witness of Him”, *Ensign*, May 1998, 4.
13. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2*, 350.
14. “We Bear Witness of Him”, 4–5.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 131.
16. “Стояти міцно й непорушно”, *Всесвітні збори навчання провідників*, 10 січня 2004 р., с. 20.
17. “The Times in Which We Live”, *Ensign*, Nov. 2001, 74.
18. “We Bear Witness of Him”, 5.
19. “Four B’s for Boys”, *Ensign*, Nov. 1981, 41; quoting Edwin Markham, “Outwitted,” in *The Best Loved Poems of the American People*, sel. Hazel Felleman (1936), 67.
20. “Each a Better Person”, *Ensign* or *Liahona*, Nov. 2002, 100.
21. “The Dawning of a Brighter Day”, *Ensign* or *Liahona*, May 2004, 83–84.
22. Dedicatory prayer for the Conference Center, in “This Great Millennial Year”, *Ensign*, Nov. 2000, 71.

“Давайте простягнемо руку світові у своєму місіонерському служінні, навчаючи всіх, хто буде слухати відновлену євангелію”.

Чудо місіонерської роботи останніх днів

“Я запрошую вас стати в ряди цієї великої армії, з ентузіазмом до цієї роботи та з великим всеохоплюючим бажанням допомагати місіонерам виконувати величезний обов’язок, який вони мають”.

З життя Гордона Б. Хінклі

В юності Гордон Б. Хінклі був відданим носієм священства, однак не очікував, що його покличуть служити на місії повного дня. “То був час найгіршої економічної депресії в історії світу, -- пізніше пояснював він.--- Безробіття в [Солт-Лейк-Сіті] сягало майже 35 відсотків, і безробітними переважно були чоловіки і батьки, оскільки порівняно мало жінок працювали як робоча сила. У той час на місію відправлялося зовсім мало місіонерів. ... Я отримав свій ступінь бакалавра і планував, як би мені навчатися в магістратурі. І тоді до мене підійшов єпископ з, як тоді мені здалося, шокуючою пропозицією. Він заговорив про місію”¹.

Гордон прийняв “шокуючу пропозицію” свого єпископа і в 1933 р. був покликаний служити в Англії--одним з лише 525 місіонерів, покликаних того року². Під час служіння на місії він мав багато випробувань, але якорем в його служінні була віра:

“Робота на місії була не з легких. Вона була важкою і розчаровувала. Але який же то був чудовий досвід! Озираючись назад, визнаю, що я, напевно, був егоїстичним молодим чоловіком, коли прибув у Британію. Яким благословенням стало те, що я поступився власними егоїстичними інтересами заради більш важливих інтересів Господньої роботи. ...

Я дуже вдячний за досвід, який дала мені та місія. Я торкнувся життя небагатьох, які потім, через роки, висловили свою вдячність. Це було важливим. Однак я ніколи дуже не переймався кількістю хрищень, які мали я чи інші місіонери. Я відчував задоволення, яке приходило від впевненості, що я робив те, що Господь хотів від мене, і що я був знаряддям в Його руках для досягнення Його цілей. Набуваючи той досвід, я всім своїм еством переконався і вже знав, що це справді істинна й жива робота Бога, відновлена через пророка для благословення всіх, хто прийме її та житиме за її принципами”³.

Місія Президента Хінклі визначила сам курс його життя, присвяченого Господній роботі. Служачи Президентом Церкви, він проїхав більше мільйона миль (1,6 мільйона кілометрів), відвідавши більше 70 країн, щоб свідчити про Ісуса Христа та Його відновлену євангелію⁴.

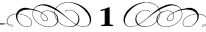
Президент Хінклі часто закликав членів Церкви приєднатися до нього й ділитися євангелією. Більше 400000 місіонерів повного дня відгукнулися на цей заклик упродовж часу, коли він був Президентом. Завдяки їхньому служінню та роботі місіонерів-членів Церкви за цей час було охрищено більше 3500000 навернених⁵.

Завжди оптимістично налаштований, Президент Хінклі розповів про широку перспективу того, як буде й далі посилюватися Господня робота:

“Якщо ми будемо рухатися вперед, ніколи не втрачаючи з поля зору своєї мети, не говорячи ні про кого нічого поганого, живучи за чудовими принципами, які, як ми знаємо, є істинними, то тоді ця справа покотиться у величі й силі, щоб заповнити землю. Двері, які тепер зачинені для проповідування євангелії, будуть відчинені”⁶.

“Наша надія на майбутнє---велика, а наша віра---міцна. Ми знаємо, що ми ще тільки на самому початку того, що має настати в найближчі роки. ... Наше навантаження надалі буде величезним. Але наші можливості---прекрасні”⁷.

Учення Гордона Б. Хінклі

Ми маємо простягти руку світові у своєму місіонерському служінні, навчаючи всіх, хто буде слухати.

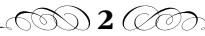
Ми маємо божественний мандат нести євангелію усім народам, колінам, язикам і всім людям. На нас лежить відповідальність---навчати й христити в ім'я Господа Ісуса Христа. Сказав воскреслий Спаситель: "Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!" [Марк 16:15]. Ми залучені до великої та захоплюючої кампанії, що ведеться заради істини й добра⁸.

Перш ніж була організована Церква, була місіонерська робота. Вона й далі продовжується, незважаючи на труднощі багатьох періодів, через які довелося пройти нашим людям. Давайте ж всі, кожен з нас, прийме для себе рішення шукати нову можливість, нове відчуття обов'язку заново взяти на себе зобов'язання допомагати нашому Небесному Батькові в Його славетній роботі---здійснювати безсмертя і вічне життя Його синів і дочок по всій землі⁹.

Давайте ж ми, святі останніх днів, простягнемо руку тим, хто не нашої віри. Давайте ніколи не діяти в душі зарозумілості або вважати себе святішими за інших. Натомість давайте виявляти любов, повагу до інших та бути люб'язними з ними. Часто нас розуміють неправильно, і я боюся, що в цьому великою мірою є наша провина. Ми можемо бути більш толерантними, більш товариськими, більш дружніми, бути кращим прикладом, ніж були в минулому. Навчаймо своїх дітей ставитися до інших дружелюбно, з повагою, любов'ю та захопленням. Це дасть набагато кращий результат, ніж егоїстичне ставлення. ...

Давайте простягнемо руку світові у своєму місіонерському служінні, навчаючи всіх, хто буде слухати відновлену євангелію, говорячи без страху, але й без самовдоволення, про Перше відіння, свідчаки про Книгу Мормона та відновлення священства. Давайте, мої брати і сестри, ставати на коліна й молитися про можливість привести інших до радості євангелії¹⁰.

Як це дивовижно й чудово, що диво Святого Духа зворушує тисячі людей, що вони вірять і приймають, і стають членами Церкви. Їх охрищують. Їхнє життя постійно змінюється на краще. Стаються дива. Зерня віри западає в їхнє серце. Воно збільшується, коли вони пізнають більше. І вони приймають принцип за принципом, поки не отримають кожне з дивовижних благословень, що приходять до тих, хто ходить з вірою в цій Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів¹¹.

Ми маємо допомагати місіонерам повного дня приводити інших до пізнання істини.

Я зустрівся з жінкою у Південній Америці, яка нещодавно приєдналась до Церкви. Ця жінка, палаючи великою любов'ю до того, що знайшла, взялася з ентузіазмом розказувати про це іншим. Усього за сім місяців після свого хрищення вона направила три сотні своїх знайомих до місіонерів, щоб ті могли пояснити їм євангелію. Завдяки одній людині шістдесят осіб приєдналися до Церкви. Краще було б сказати, прийшли в неї. У Сан-Паулу, Бразилія, я зустрівся з молодим місіонером, який першим навчав її євангелії. Він також був новонаверненим, поїхав на місію представляти Церкву, для цього йому довелося піти на великі фінансові жертви. Жінка, про яку я говорю, була однією з сорока трьох, яких він допоміг привести до Церкви на той момент. Цей молодий чоловік із Бразилії вплинув на життя інших людей більше ста разів: сорока трьох, яких він особисто навернув, і шістдесятьох---через навернену ним людину, а ще більшу кількість---через інших його навернених¹².

Надто багато хто з нас дивиться на місіонерську роботу як на просто проповідування "від дверей до дверей". Кожний, хто знайомий з цією роботою, знає, що є кращий спосіб. І спосіб цей---через членів Церкви. Щоразу, коли є член Церкви, який представляє зацікавленого, відбувається безпосередня підтримка цієї людини. Цей член Церкви свідчить про істинність цієї роботи. Він прагне щастя для свого зацікавленого друга. Він приходить у захват, коли той друг робить успіхи у вивченні євангелії.

“Можливості ділитись євангелією є скрізь”.

Місіонери повного дня можуть проводити поточне навчання, але член Церкви, де це можливо, буде допомагати в тому навчанні, запрошуючи до себе додому, щоб продовжувати те місіонерське служіння. Він буде щиро свідчити про божественність цієї роботи. Він буде там, щоб відповісти на запитання, коли поряд немає місіонерів. Він буде другом наверненому, який робить велику й часто важку зміну у своєму житті.

Євангелії нічого соромитися. Нею треба пишатися. “Тож, не соромся засвідчення Господа нашого”,---написав Павло Тимофію (2 Тим. 1:8). Можливості ділитись євангелією є скрізь. ...

Процес приведення нових людей у Церкву---це обов'язок не лише місіонерів. Вони мають найкращий успіх, коли члени Церкви стають джерелом у пошуку нових зацікавлених. ...

Нехай же у серці кожного члена Церкви розвивається усвідомлення свого власного потенціалу для приведення інших до пізнання істини. Нехай він працює над цим. Нехай він з великою палкістю молиться про це. ...

... Мої брати і сестри, ми можемо дозволити місіонерам самим спробувати виконувати цю роботу або ж ми можемо

допомагати їм. Якщо вони виконуватимуть її самотужки, то будуть стукати у двері день за днем, а врожай буде жалюгідним. Або ж ми, члени Церкви, можемо допомогти їм знаходити й навчати зацікавлених. ...

Нехай у кожному колі розвивається усвідомлення того, що є можливість знаходити тих, хто буде слухати євангельське послання. У цьому процесі нам непотрібно бути агресивними. Нам непотрібно бути зарозумілими. Найефективніший шлях, якого ми будемо триматися,--наше власне доброчесне життя та наш приклад. І оскільки ми долучаємося до цього служіння, наше життя поліпшиться, бо ми будемо пильно слідкувати, аби не зробити чи не сказати чогось, що може зашкодити розвитку тих, кого ми стараємося вести до істини. ...

У Церкві необхідно збільшити ентузіазм на кожному рівні. Нехай на цю тему [місіонерської роботи] час від часу звучать виступи на причасних зборах. Нехай ця тема обговорюється священством і Товариством допомоги на їхніх щотижневих зборах. Нехай Товариство молодих чоловіків і Товариство молодих жінок обговорюють і планують, як допомогти в цій найважливішій справі. Нехай навіть діти Початкового товариства думають, як саме вони можуть допомогти. Багато батьків прийшло в Церкву завдяки своїй дитині, яку запросили відвідати Початкове товариство. ...

Брати і сестри, усіх вас у приходах і колах, в округах і філіях, я запрошую стати в ряди цієї великої армії, з ентузіазмом до цієї роботи та з великим всеохоплюючим бажанням допомагати місіонерам виконувати величезний обов'язок, який вони мають,--нести євангелію кожному народу, коліну, язичку і всім людям. "Ниви вже білі [й готові] для жнив" (УЗ 4:4). Господь неодноразово заявляв про це. Чи не повинні ми послухатися Його за Його словом?¹³

Заради місіонерів ... я хочу благати вас, святі, робити все можливе, щоб надавати рекомендації для навчання [тих людей], яких вони можуть навчати. Ви будете щасливі, якщо будете це робити. Кожний, хто приєднався до Церкви завдяки вашим зусиллям, принесе радість у ваше життя. Я кажу це як обіцяння кожному з вас¹⁴.

3

Робота місіонерів повного дня приносить довготривалу радість тим, хто служить.

Ми мусимо підняти планку у вимогах до гідності й підготовки тих, хто вирушає у світ як посланці Господа Ісуса Христа¹⁵.

Сучасний світ потребує сили чистого свідчення. Він потребує евангелії Ісуса Христа і, якщо світ має почути цю евангелію, то мають бути й посланці, щоб навчати їй.

Ми просимо, щоб батьки рано починали підготовку своїх дітей [до місіонерського служіння]. Де є сімейна молитва, де є домашні сімейні вечори, де є читання Писань, де батько і мати активні в Церкві й говорять з ентузіазмом про Церкву та евангелію, там, у таких домах, дітей природно охоплює бажання навчати евангелії інших. В таких сім'ях місіонерська робота, як правило, стає традицією. Відкриваються ощадні рахунки, ще коли діти маленькі. Хлопчики зростають з природним очікуванням, що вони будуть покликані служити місіонерами Церкви. Місія для хлопця стає такою ж суттєвою частиною програми для життя, як і освіта¹⁶.

Місіонерська робота є, по суті, відповідальністю священства. Тому наші молоді чоловіки повинні нести цю важливу ношу. Це---їхня відповідальність і їхній обов'язок¹⁷.

Молоді [чоловіки], я сподіваюсь, усі ви націлені на місіонерське служіння. Я не можу пообіцяти вам веселощів. Я не можу пообіцяти вам, що це буде легко й зручно. Я не можу пообіцяти, що час від часу у вас не буде розчарувань, страху, болючих страждань. Але я можу пообіцяти вам, що ви зростете настільки, наскільки ніколи у своєму житті не зростали за такий же період. Я можу пообіцяти вам щастя, яке буде неповторним, чудовим і довготривалим. Я можу пообіцяти вам, що ви по-новому оціните своє життя, що ви поставите собі нові пріоритети, що ви будете жити ближче до Господа, що молитва стане реальним і чудовим досвідом, що ви будете ходити з вірою, отримуючи результати від всього хорошого, що ви робите¹⁸.

“Сучасний світ ... потребує євангелії Ісуса Христа і, якщо світ має почути цю євангелію, то мають бути й посланці, щоб навчати їй”.

Нам потрібні молоді жінки [для служіння на місії]. Вони виконують дивовижну роботу. Вони можуть увійти в будинки, зачислені для старійшин. ...

[Однак] ... молоді жінки не повинні відчувати, що вони мають такий же обов'язок служити на місії, як і молоді чоловіки. Дехто з них дуже захоче поїхати [на місію]. У цьому випадку вони повинні порадитися зі своїм єпископом, а також зі своїми батьками. ... Вам, сестри, я кажу, що вас будуть високо шанувати, будуть вважати, що ви якнайкраще виконуєте свої обов'язки, ваші старання будуть прийматися Господом і Церквою незалежно від того, поїдете ви на місію чи ви на неї не поїдете¹⁹.

Наряду з потребою в молодих старійшинах і сестрах, зростає й потреба в подружніх місіонерських парах. Літні одружені пари виконують чудову роботу на місіях. Їх потрібно набагато більше. Особливо нам потрібні ті, хто знає іноземні мови. Вони можуть служити, виконуючи багато обов'язків під керівництвом чуйних і гідних поваги президентів місій.

Оскільки дедалі збільшується кількість людей, що виходять на пенсію, ще маючи хороше здоров'я і життєві сили, то є

багато тих, хто може покрити величезну потребу таких людей в Господній роботі²⁰.

У нас [є] чоловіки і жінки пенсіонери, які служать, виконуючи важливі місіонерські завдання для цієї Церкви по всьому світу. Їхня кількість зростає. Вони їдуть туди, куди покликані. Вони служать там, де вони потрібні. Зав'язується дружба; вони діляться своїми навичками; можливості відкриваються для тих, хто ніколи не забуде чоловіків і жінок, які прибули до них в душі цілковитої безкорисливості, щоб навчати й чинити добро. Вони не отримують грошей. Вони їдуть [на місію] за власний кошт. Їхній відданості немає меж. Плоди їхніх старань неможливо перерахувати²¹.

4

Коли ми розповідаємо іншим про євангелію, Дух Господній допомагає подолати відмінності між нами.

Оскільки всі ми прийшли від Тих Самих Батьків [як Божі діти], то відгукуємося на ту саму істину. Той факт, що чиясь шкіра за кольором може трохи відрізнитися від шкіри іншого, що чийсь очі можуть мати трохи інший розріз, що хтось може бути по-іншому вбраний, жодним чином не робить його чи її людиною іншого сорту. Чоловіки і жінки по всьому світу реагують на однакові подразники, по суті, однаково. Вони шукають тепла, коли їм холодно; вони однаково відчують різновиди болю; їм відомий сум, і вони знають, що таке радість. ...

Якщо відмінності---з нашими сусідами або з іншими культурами---здається, стають перешкодами, коли ми прагнемо ділитися євангелією, то ці перешкоди, як правило, долаються звичайною любов'язністю. Якщо ми виконуємо Господню заповідь---познайомити інших людей з євангелією, я свідчу, що Дух Господній допомагає подолати відмінності між тим, хто навчає, і тим, кого навчають. Господь зробив ясным цей процес, сказавши: "Отже, той, хто проповідує [Духом], і той, хто сприймає [Духом], розуміють один одного, і обидва напучуються і звеселяються разом". (УЗ 50:22).

Я переконаний, що нашим найефективнішим знаряддям у покликанні ділитися євангелією є Дух Господа. Ми всі помічали

це в інших. Коли ми виконуємо Господню роботу, ми також відчуваємо її в собі. У таких випадках поверхові відмінності між нами й тими, кого ми навчаємо, здається, зникають з-перед наших очей як полуда. (Див. 2 Нефій 30:6). Чудово спостерігати теплоту, що виникає від схожості та розуміння. Ми, без перебільшення, розуміємо одне одного, і ми, в буквальному розумінні, напучуємо одне одного і звеселяємось разом²².

5

**Якщо ми з вірою рухаємося вперед,
Господь благословлятиме наші зусилля
познайомити інших з євангелією.**

Дійсно, ми залучені до прекрасної роботи й дива. ... Бог Небесний вчинив це диво останніх днів, і те, що ми бачимо, ---це лише передчуття того більшого, що попереду. Ця робота буде виконуватися смиренними чоловіками і жінками, молодими і літніми²³.

Ця робота матиме успіх, бо Сам Господь пообіцяв це:

“І кожний, хто приймає вас, там і Я буду також, бо Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас”. (УЗ 84:88).

Маючи божественно дану нам відповідальність, маючи божественно обіцяні нам благословення, давайте йти вперед з вірою. Якщо ми робимо це, то Господь благословить наші зусилля. Робімо ж свою частину в поширенні євангелії серед оточуючих нас, спочатку прикладом, а потім натхненним напучуванням.

Камінь, який відсічено від гори без рук буде й далі котитися вперед, поки не наповнить усю землю. (Див. Дан. 2). Я залишаю вам своє свідчення про цю істину і про істину того, що кожний з нас може допомагати відповідно до наших обставин, якщо ми будемо прагнути скерування й натхнення від нашого Небесного Батька. Ця робота, яку ми виконуємо,---робота Божа, і з Його благословеннями ми не зазнаємо невдачі²⁴.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому іноді ми боїмося ділитись евангелією? Як саме ми можемо позбутися того страху й простягнути руку допомоги іншим? (Див. підрозділ 1). Які з див місіонерської роботи вам довелося побачити?
- Чому місіонери мають “найкращий успіх, коли члени Церкви стають джерелом у пошуку нових зацікавлених”? (Див. підрозділ 2). Як ще члени Церкви можуть допомагати місіонерам повного дня?
- Чому місіонери повного дня мають такий великий вплив на життя тих, кому вони служать? Як батьки можуть допомогти своїм дітям підготуватися до служіння на місії повного дня? (Див. підрозділ 3). Як можуть сім’ї допомогти літнім подружнім парам підготуватися до служіння?
- Розгляньте підрозділ 4. Якими є спільні риси всіх людей? Як нам долати відмінності, що здаються перепонами, коли ми хочемо ділитися евангелією? Як, за вашими спостереженнями, Дух Господа допомагав людям долати ті відмінності?
- Президент Хінклі наголошував, що Господь буде благословляти наші зусилля, коли ми ділимося евангелією, якщо ми йдемо “вперед з вірою” (підрозділ 5). Як вам збільшити своє бажання й віру, щоб ділитися евангелією?

Відповідні уривки з Писань

Ісає 52:7; Матвій 28:19–20; Алма 26:1–5; УЗ 1:20–23; 4; 18:15–16; 38:40–41

Допомога у вивченні

“Не бійтеся мовчання. Часто людям потрібен час, щоб подумати над запитанням і відповісти на нього або передати свої почуття. Можна зробити паузу після того, як поставили запитання, після того, як було розказано про духовний досвід, або коли людині було важко висловитися” (*Навчати---немає покликання величнішого* [2000], сс. 66–67).

Посилання

1. "The Question of a Mission", *Ensign*, May 1986, 40.
2. Див. Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 58.
3. "The Question of a Mission", 40.
4. Див. "Вступне слово", *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2005, с. 5.
5. Див. "Я--чистий", *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2007, с. 60.
6. "Look to the Future", *Ensign*, Nov. 1997, 68.
7. "Вступне слово", с. 6.
8. "True to the Faith", *Ensign*, May 1997, 67.
9. "Шукайте ягнят, годуйте овець", *Ліягона*, лип. 1999, с. 124.
10. "Час нових починань", *Ліягона*, лип. 2000, с. 106.
11. "Диво віри", *Ліягона*, лип. 2001, с. 82.
12. "Be Not Afraid, Only Believe", *Ensign*, Feb. 1996, 5.
13. "Шукайте ягнят, годуйте овець", сс. 119--120, 124.
14. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 374.
15. "To Men of the Priesthood", *Ensign* or *Liahona*, Nov. 2002, 57.
16. "There Must Be Messengers", *Ensign*, Oct. 1987, 2.
17. "Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service", *Ensign*, Nov. 1997, 52.
18. "To the Boys and to the Men" *Ensign*, Nov. 1998, 52.
19. "Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service", 52.
20. "There Must Be Messengers", 4.
21. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 2: 2000--2004* (2005), 517--518.
22. "We Have a Work to Do", *Ensign*, Feb. 1988, 5--6.
23. "We Have a Work to Do", 6.
24. "We Have a Work to Do", 6.

З любов'ю простягніть руку допомоги новонаверненим та малоактивним членам Церкви

“Ми повинні постійно усвідомлювати, наскільки великим є наш обов’язок товаришувати ... з тими, хто приєднався до Церкви як новонавернений, і з любов’ю простягати руку допомоги тим, хто ... ступив у тінь неактивності”.

З життя Гордона Б. Хінклі

Одна з тем, на якій Президент Хінклі наголошував упродовж усього свого служіння в якості Президента Церкви, стосувалася того, як важливо простягати руку допомоги новонаверненим і тим, хто є неактивним в Церкві. У зв’язку з цим він наводив багато прикладів власних зусиль, одне з яких він з гіркотою назвав “однією з моїх невдач”. Він пояснив:

“Коли я служив місіонером на Британських островах, ми з напарником навчали одного молодого чоловіка, якого я з радістю охрестив. Він був добре освіченим. Він був витонченою натурою. Він був старанним. Я дуже пишався цим обдарованим молодим чоловіком, який приєднався до Церкви. Я відчував, що в нього є все для того, щоб одного дня стати провідником серед наших людей.

Він проходив процес великих змін, необхідних, щоб навернений став членом Церкви. Короткий час до закінчення моєї місії у мене була можливість бути його другом. Потім я закінчив свою місію й повернувся додому. Йому дали якесь незначне доручення у філії в Лондоні. Він і уяви не мав, що від нього очікують. Він зробив помилку. Він служив в організації, де головував

“Господь залишив дев’яносто дев’ять овець, щоб знайти одну”.

чоловік, якого я можу найкраще описати, сказавши, що він був скупий на любов, але багатий на критику. Він безжалісно й жорстко покритикував мого друга, який зробив цю незначну помилку.

Того вечора молодий чоловік пішов з орендованого нами залу, відчуваючи пекучий біль та образу. ... Він сказав собі: “Якщо там є такі люди, моєї ноги там більше не буде”.

І він почав ставати неактивним. Минули роки. ... Побувавши в Англії [знову], я спробував знайти його, але марно. ... Я повернувся додому і зрештою, після довгих пошуків, мені таки вдалося знайти його.

Я написав йому. Він відповів, але ні словом не обмовився про євангелію.

Коли наступного разу я був у Лондоні, я знову розшукував його. Я знайшов його лише в день від'їзду. Я йому подзвонив, і ми зустрілися на станції метро. Він обняв мене, а я обняв його. У мене було зовсім мало часу до відльоту літака, але нам вдалося коротко поговорити, відчуваючи, як я думаю, справжню прихильність один до одного. Перед тим як я пішов, він ще раз мене обняв. Я вирішив, що більше ніколи не загублю його слід. ...

Пройшли роки. Старішав я, старішав і він. Він вийшов на пенсію й перебрався до Швейцарії. Одного разу, перебуваючи у Швейцарії, я відхилився від свого маршруту, щоб знайти село, в якому він жив. Більшу частину того дня ми провели разом---він, його дружина, моя дружина і я. То для нас був чудовий час, але було очевидним, що вогонь віри давно вже згас. Я робив все, що тільки міг, але мені так і не вдалося знайти, як той вогонь запалити знову. Я продовжував листуватися з ним. Я посилав йому книги, журнали, записи Хору шкіни та інше, за що він висловлював вдячність.

Він помер кілька місяців тому. Його дружина написала мені, щоб повідомити про це. Вона написала: “Ви були для нього найкращим другом, якого він будь-коли мав”.

Сльози потекли по моїх щоках, коли я читав того листа. Я знав, що зазнав невдачі. Можливо, якби я був там, щоб підняти

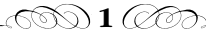
його, коли його вперше збили з ніг, то його життя склалося б інакше. Думаю, я міг би тоді допомогти йому. Думаю, я міг би перев'язати рани, від яких він страждав. Втішало мене лише одне: я намагався. Засмучувало мене лише одне: я зазнав невдачі.

Виклик зараз набагато більший, ніж будь-коли раніше, бо зараз кількість навернених більша, ніж будь-коли раніше. ... Кожний навернений---безцінний. Кожний з навернених---син або дочка Бога. Кожний з навернених---це велика й серйозна відповідальність”¹.

Президент Хінклі турбувався про новонавернених та малоактивних членів Церкви тому, що він бачив, як євангелія благословляє життя людей. Якось репортер запитав його: “Що приносить вам найбільше задоволення, коли ви дивитеся на роботу Церкви сьогодні?” Президент Хінклі відповів:

“Найбільше задоволення я відчуваю, коли бачу, як євангелія діє в житті людей. Вона дає їм новий погляд на життя. Вона дає їм перспективу, яку вони ніколи не відчували раніше. Вона відкриває їм очі на благородне й божественне. Те чудове, що відбувається з ними, неможливо не помітити. Вони дивляться на Христа і відроджуються до життя”².

Учення Гордона Б. Хінклі

На нас лежить велика відповідальність служити конкретним людям.

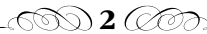
Ми повинні турбуватися про конкретних людей. Христос завжди говорив з конкретними людьми. Він зіцілював хворих, конкретно кожного. Він розповідав у Своїх притчах про окремо взятих людей. Церква турбується про конкретних своїх членів, якою б не була її чисельність. Будь їх 6 чи 10, чи 12, чи 50 мільйонів, ми ніколи на повинні забувати про той факт, що найважливішим є конкретна людина³.

Ми стаємо великою глобальною спільнотою. Проте наш інтерес і наша турбота завжди повинні зосереджуватися на конкретній людині. Кожний член цієї Церкви---чоловік чи

жінка, хлопчик чи дівчинка---це індивідуальність. У нас є велика відповідальність---слідкувати за тим, щоб їх “пам’ятати і насичувати добрим словом Бога” (Морон. 6:4), щоб кожний мав можливість для зростання, самовираження та навчання в роботі і в шляхах Господніх, щоб нікому не бракувало найнеобхіднішого в житті, щоб потреби бідних задовольнялися, щоб кожний член Церкви мав підтримку, навчання та можливість рухатися вперед по шляху безсмертя та вічного життя. ...

Ця робота стосується людей, кожного сина і кожної дочки Бога. Описуючи успіхи Церкви, ми говоримо мовою цифр, але всі наші зусилля повинні бути присвячені розвитку конкретної людини⁴.

Я хочу наголосити на тому, що в Церкві спостерігається позитивна, чудова тенденція кількісного зростання. ... У нас є всі підстави бути задоволеними. Але якщо в когось із навернених холоде віра---то це трагедія. Кожний член Церкви, який відпадає в неактивність, має викликати велике занепокоєння. Господь залишив дев’яносто дев’ять овець, щоб знайти одну. Його турбота про [ту одну] була настільки великою, що Він навчав про це в одному зі Своїх великих уроків [див. Лука 15:1–7]. Ми не можемо дозволити собі розслаблюватися. Ми повинні постійно все робити, щоб провідники і члени Церкви усвідомлювали, наскільки великим є наш обов’язок товаришувати---по-справжньому, тепло і чудово---з тими, хто приєднався до Церкви як новонавернений, і з любов’ю простягати руку допомоги тим, хто з тієї чи іншої причини ступив у тінь неактивності. Існує достатньо доказів того, що це може бути зроблено, якщо є воля це зробити⁵.

Кожний навернений---безцінний і є великою й серйозною відповідальністю.

Я прийшов до розуміння, що найбільша трагедія в Церкві--це втрата тих, хто приєднується до Церкви, а потім відпадає від неї. Цього не повинно траплятися, хіба що за зовсім небагатьма винятками. Я переконаний, що майже в кожному випадку ті, кого охрищують місіонери, були належним чином навчені, щоб отримати знання й свідчення, які їм необхідно мати, щоб

“Я прошу кожного члена Церкви простягти дружньо й з любов’ю руку тим, хто приєднався до Церкви як навернений”.

бути охрищеними. Але це нелегка справа---змінити життя й охреститися, щоб приєднатися до Церкви. Це означає порвати старі зв’язки. Це означає полишити друзів. Це може означати відмовитися від дорогих для душі вірувань. Це може вимагати зміни звичок і контролювання пристрастей. У стількох багатьох випадках це означає самотність і навіть страх перед невідомістю. Під час цього важкого періоду в житті навернених їм необхідні живлення й зміцнення. Величезну ціну заплачено за її чи його присутність в Церкві. Великі зусилля місіонерів і ціна їхнього служіння, відмова від старих стосунків і травма, викликана цим всім, конче вимагають, щоб цих безцінних душ радо вітали, щоб вони відчували впевненість, отримували допомогу в часи слабкості, щоб їм давалася відповідальність, завдяки якій вони б могли ставати сильнішими, щоб їх підбадьорювали і їм дякували за все, що вони роблять⁶.

Ведення місіонерської роботи абсолютно втрачає всякий сенс, якщо ми не можемо зберегти її плоди. Ці дві

справи---невіддільні. Ці навернені---безцінні. ... Кожний з навернених---велика і серйозна відповідальність. Вкрай необхідно, щоб ми турбувалися про тих, хто став частиною нас. ...

Одного дня я отримав дуже цікавого листа. Написала його жінка, яка приєдналася до Церкви рік тому. Вона пише:

“Мій шлях до Церкви був унікальним і вкрай складним. Цей останній рік був найважчим з усіх, прожитих мною. Але він був і найбільш корисним. Як новий член Церкви, я кожного дня все ще стикаюся з труднощами”. ...

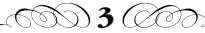
Як вона стверджує, “членам Церкви невідомо, що це таке---бути новим членом Церкви. Тому їм майже нічого невідомо, як же нас підтримувати”.

Мої брати і сестри, я закликаю вас: якщо ви не знаєте, як це бути новим членом Церкви, спробуйте це собі уявити. Може відчуватися жахлива самотність. Може відчуватися розчарування. Може відчуватися страх. Ми, хто з цієї Церкви, набагато більше відрізняємося від світу, ніж ми схильні думати про себе. Ця жінка далі продовжує:

“Коли ми, хто цікавилися Церквою, стаємо її членами, то зі здивуванням виявляємо, що увійшли в зовсім інший світ, світ, який має свої традиції, культуру й мову. Ми виявляємо, що немає ні якоїсь людини, ні якогось джерела інформації, до яких можна б було нам звернутися, щоб мати дороговказ у нашій подорожі в цей новий світ. Спочатку ця подорож є захоплюючою, наші помилки здаються навіть кумедними, але потім настає розчарування і, зрештою, розчарування переростає в роздратування. І ось на цій стадії розчарування й роздратування ми й полишаємо Церкву. Ми повертаємося у світ, з якого прийшли, де ми знаємо, хто ми, де ми приносимо користь і де ми розмовляємо зрозумілою нам мовою”⁷.

Дехто після свого хрищення, не маючи спілкування, через два чи три місяці залишають Церкву. Це так важливо, мої брати і сестри, розуміти, що [недавно охрищені члени Церкви]---навернені, що вони мають у своєму серці впевненість стосовно цієї великої роботи. Це питання не тільки голови. Це питання серця, і важливо, щоб воно було під впливом Святого Духа,

поки вони не знатимуть, що ця робота---істинна, що Джозеф Сміт дійсно був пророком Бога, що Бог живий, що Ісус Христос живий і що Вони явилися юнакові Джозефу Сміту, що Книга Мормона є істинною, що священство існує тут з усіма його дарами й благословеннями. Я просто не можу рішуче не наголосити на цьому⁸.

Кожному наверненому потрібні друг, відповідальність і насичення словом Бога.

Оскільки постійно зростає кількість навернених, то ми повинні докладати все більше дієвих зусиль, щоб допомогти їм, коли вони шукають свій шлях. Кожному з них потрібно три речі: друг, відповідальність і насичення “добрим словом Бога” (Морон. 6:4). Ми маємо обов’язок і можливість надати їм це⁹.

Дружба

[Навернені] приходять у Церкву, з ентузіазмом ставлячись до того, що вони знайшли. Ми негайно повинні будувати на цьому ентузіазмі. ... Вислуховуйте їх, направляйте їх, відповідайте на їхні запитання і будьте їм допомогою за всіх обставин і за всіх умов. ... Я запрошую кожного члена Церкви дружньо й з любов’ю простягти руку тим, хто приєднався до Церкви як навернений¹⁰.

Ми маємо таке зобов’язання по відношенню до тих, хто охрищений у Церкві. Ми не можемо нехтувати ними. Ми не можемо дозволити, щоб вони залишилися на самоті. Їм потрібна допомога, коли вони знайомляться з діяльністю і культурою цієї Церкви. І це---наше велике благословення й можливість запропонувати їм ту допомогу. ... Тепла усмішка, дружній потиск руки і підбадьорююче слово будуть творити чудеса¹¹.

Давайте простягнемо руку допомоги цим людям! Давайте подружимося з ними! Давайте будемо добрими з ними! Давайте підбадьорювати їх! Давайте зміцнювати їхню віру й поглиблювати їхнє знання про те, що це робота Господа¹².

Я благаю вас, ... щоб ви розкривали свої обійми для тих, хто приєднується до Церкви, і були друзями їм, радо їх вітали

і заспокоювали---і ви побачите прекрасні результати. Господь буде благословляти вас, щоб ви сприяли цьому важливому процесу утримання навернених¹³.

Відповідальність

Ця Церква очікує чогось від людей. Вона має високі норми. Вона має міцну доктрину. Вона очікує від людей великого служіння. Вони не просто бездіяльно йдуть разом. Ми очікуємо, що вони будуть діяти. Люди відгукуються на це. Вони радіють можливості служити, і коли вони служать, то зростають у своїх здібностях, у своєму розумінні та у своїй здатності робити певні справи і робити їх добре¹⁴.

Дайте [новим членам Церкви] щось робити. Вони не виростуть сильними у вірі, якщо не будуть її виявляти. Віра і свідчення схожі на м'язи на моїй руці. Якщо я користуюся цими м'язами й живляю їх, вони стають міцнішими. Якщо я покладу руку у перев'яз і не буду нею рухати, вона стане слабкою і недієвою, те ж саме і зі свідченням.

Зараз дехто з вас каже, що не готові взяти на себе відповідальність. Але ніхто з нас не був готовий, коли приходило покликання. Я можу сказати це й про себе. Ви думаєте, я був готовий до цього важливого й священного покликання? Я відчував себе приголомшеним. Я відчував себе непідходящим. Я все ще відчуваю себе приголомшеним. Я все ще відчуваю себе непідходящим. Але я стараюся йти вперед, прагнучи Господніх благословень, стараючись виконувати Його волю та сподіваючись і молячись, щоб моє служіння було прийнятним для Нього. Першим покликанням, яке я отримав у цій Церкві, було покликання служити радником президента у кворумі дияконів, коли мені було дванадцять років. Я не відчував себе підходящим для цього. Я відчував себе приголомшеним. Але я старався, так само, як і ви стараєтеся, а після цього прийшли й інші покликання. Ніколи не буває відчуття, що ви підходящі, але завжди відчувається вдячність і готовність старатися¹⁵.

Кожний навернений, який приєднується до Церкви повинен негайно ж отримати якусь відповідальність. І хоч вона може

Президент Хінклі навчав, що ново наверненим треба отримати можливість служити в Церкві.

бути й зовсім невеликою, усе ж вона принесе зміни в його життя¹⁶.

Звичайно ж, навернений не буде знати всього. Вірогідно, він буде робити помилки. Ну то й що? Усі ми робимо помилки. Важливим є зростання, яке прийде завдяки активності в Церкві¹⁷.

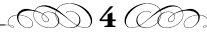
Насичення добрим словом Бога

Я вірю, ... що ці навернені мають свідчення про євангелію. Я вірю, що вони мають віру в Господа Ісуса Христа і знають про Його божественну реальність. Я вірю, що вони справді покалися у своїх гріхах і мають твердий намір служити Господу.

Мороній [каже] стосовно них після їхнього хрищення: “А після того як їх приймали до хрищення, і вони приймали його і очищалися силою Святого Духа, їх зачисляли до людей церкви Христа; і їхні імена брали, щоб їх можна було пам’ятати і насичувати добрим словом Бога, щоб утримувати їх на правильному шляху, щоб утримувати їх постійно пильними до молитви, покладаючись тільки на заслуги Христа, Який був творцем і виконавцем їхньої віри” (Морон. 6:4).

У ці дні, як і в ті, навернених “зачисляли до людей церкви Христа ... , щоб їх можна було пам’ятати і насичувати добрим словом Бога, щоб утримувати їх на правильному шляху, щоб утримувати їх постійно пильними до молитви”. ... Допомагаймо ж їм, коли вони роблять свої перші кроки як члени Церкви¹⁸.

Конче необхідно, щоб [кожний нововернений] увійшов до кворуму священства або ж до Товариства допомоги, Товариства молодих жінок, Товариства молодих чоловіків, Недільної школи або Початкового товариства. Його чи її слід заохочувати приходити на причасні збори, щоб прийняти причастя та відновити завіти, укладені під час хрищення¹⁹.

Є все, щоб набути, і нічого, щоб втратити, коли людина повертається до активності в Церкві.

Є по світу тисячі людей, ... які тільки називаються членами Церкви, але залишили її, і тепер вони у своєму серці дуже б хотіли повернутися, але не знають як це зробити, і їм надто боязко спробувати знову. ...

Для вас, мої брати і сестри, які оволоділи своїм духовним спадком і пішли [з Церкви], а тепер виявляють порожнечу у своєму житті,--дорога для вашого повернення відкрита. ... Якщо ви зробили свій перший несміливий крок до повернення, то знайдете розкриті об’їми, з якими приймуть вас, і щирих друзів, які привітають вас.

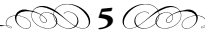
Мені здається, я знаю, чому дехто з вас пішов. Ви образилися на людину, яка бездумно скривдила вас, і ви помилково прийняли дії цієї людини за дії представника Церкви. Або, можливо, ви переїхали з того місця, де вас усі знали, туди, де ви майже єдиний член Церкви і ви маєте обмежене знання про неї.

Або, можливо, вас потягло до іншої компанії або звичок, які, як ви відчули, були несумісні з членством в Церкві. Або, можливо, ви відчули себе мудрішими у мирській мудрості за тих, з ким ви є в Церкві, і, піддавшись якомусь почуттю зарозумілості, залишаєте їхню компанію.

Я тут не для того, щоб зупинятися на причинах. І сподіваюся, ви теж. Залиште минуле. ... Є все, щоб набути, і нічого, щоб втратити. Повертайтеся назад, друзі мої. У Церкві можете знайти більше миру, ніж ви відчували за весь довгий час. Є багато тих, чиєю дружбою ви будете насолоджуватися²⁰.

... Мої улюблені брати і сестри, які могли ... відійти, ви потрібні Церкві і Церква потрібна вам. Ви знайдете багато вух, які будуть слухати вас з розумінням. Буде багато рук, які допоможуть вам знайти свій шлях назад. Будуть серця, які зігріють ваше серце. Сльози будуть не від гіркоти, а від радості²¹.

**Для святих останніх днів, які повертаються
до активності в Церкві, буде добре
відчути, що вони знову вдома.**

Якось в неділю я був у Каліфорнії на конференції колу. У місцевій газеті було моє ім'я і фотографія. Коли ми з президентом колу зайшли того ранку в будинок центру колу, там задзвонив телефон. Дзвонили мені, і чоловік, який дзвонив, назвав себе. Він хотів побачитися зі мною. Я вибачився за те, що не буду на зборах, які мав проводити тоді рано-вранці, і попросив, щоб їх провів президент колу. Я мав зробити щось більш важливе.

Він прийшов, цей мій друг, сором'язливий і дещо зляканий. Уже багато часу минуло, як він відійшов від Церкви. Ми обнялися, як брати, що давно були в розлуці. Спочатку розмова не клеїлася, але скоро вона потеплішала, коли ми разом почали згадувати дні, проведені в Англії багато років тому. В очах цього сильного чоловіка з'явилися сльози, коли він говорив про Церкву, в якій колись так багато зміг зробити, а потім розповів про довгі, марні роки, які пройшли після цього. Він докладно спинився на них---як людина, що розповідає про нічні кошмари. Описавши ті втрачені роки, він заговорив про своє повернення. Він вважав, що для нього це буде важко, ніяково, але все одно погодився спробувати.

Нещодавно я [отримав] від нього листа. Він написав: "Я повернувся. Я повернувся, і як чудово знову відчути себе вдома".

Так і ви, мої друзі, хто, як і він, прагнете повернутися, але не наважуєтеся зробити перший крок,—спробуйте. Дозвольте нам зустріти вас там, де ви зараз стоїте, і взяти вас за руку й допомогти вам. Я обіцяю вам: чудово буде знову відчутися себе вдома²².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому “наш інтерес і наша турбота завжди повинні зосереджуватися на конкретній людині”, навіть у всесвітній Церкві? (Див. підрозділ 1). Коли ви були благословенні завдяки іншим людям, які особисто виявили інтерес до вас? Як саме ми можемо бути більш чуйними до кожної людини?
- Що ми можемо дізнатися й застосувати з написаного в листі, про який розповів Президент Хінклі у підрозділі 2? Поміркуйте, що ви можете робити, аби зміцнити тих, хто працює над зміцненням своєї віри?
- Чому кожному ново наверненому потрібні друг, відповідальність і насичення словом Бога? (Див. підрозділ 3). Як саме ми можемо подружитися з ново наверненими? Як ми можемо підтримувати ново навернених у виконанні ними обов’язків у Церкві? Як ми можемо допомагати ново наверненим бути “насиченими добрим словом Бога”?
- Чому членам Церкви іноді важко повернутися до активності в Церкві? (Див. підрозділ 4). Як ми можемо допомогти людям повернутися до активності в Церкві? Коли ви відчували самі або були свідками чиєїсь радості, якою супроводжувалося повернення до активності в Церкві?
- Чого ви можете навчитися з розповіді Президента Хінклі у підрозділі 5? Подумайте, як ви можете простягнути руку допомоги неактивній в Церкві людині, щоб їй “повернутися додому”?

Відповідні уривки з Писань

Лука 15; Іван 10:1–16, 26–28; 13:34–35; Мосія 18:8–10; Геламан 6:3; 3 Нефій 18:32; Мороній 6:4–6; УЗ 38:24

Допомога у вивченні

“Багато хто вважає, що найкращим часом для вивчення [Писань] є ранковий час після нічного відпочинку. ... Іншим більше подобається їх вивчати у тихі години після того, як закінчилася робота й минули турботи дня. ... Можливо, важливішим є не стільки години дня, а чітко встановлений час для регулярного вивчення [Писань]” (Howard W. Hunter, “Reading the Scriptures”, *Ensign*, Nov. 1979, 64).

Посилання

1. “Converts and Young Men”, *Ensign*, May 1997, 47–48.
2. “Converts and Young Men”, 48.
3. “Inspirational Thoughts”, *Ensign*, Oct. 2003, 5.
4. “This Work Is Concerned with People”, *Ensign*, May 1995, 52–53.
5. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 537–538.
6. “There Must Be Messengers”, *Ensign*, Oct. 1987, 5.
7. “Шукайте ягнят, годуйте овець”, *Ліягона*, лип. 1999, с. 108.
8. “Messages of Inspiration from President Hinckley”, *Church News*, Apr. 5, 1997, 2; див. також “Inspirational Thoughts”, 3.
9. “Converts and Young Men”, 47.
10. “Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, Nov. 1997, 51.
11. “Inspirational Thoughts”, 4.
12. “Latter-day Counsel: Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, July 1999, 73.
13. “Words of the Prophet: Reach Out”, *New Era*, Feb. 2003, 7.
14. “Inspirational Thoughts”, 3–4.
15. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 538.
16. “Inspirational Thoughts”, *Ensign*, July 1998, 4.
17. “Шукайте ягнят, годуйте овець”, с. 108.
18. “Converts and Young Men”, 48.
19. “Шукайте ягнят, годуйте овець”, с. 108.
20. “Everything to Gain—Nothing to Lose”, *Ensign*, Nov. 1976, 95–96.
21. “And Peter Went Out and Wept Bitterly”, *Ensign*, May 1979, 67.
22. “Everything to Gain—Nothing to Lose”, 97.

Благословення святого храму

*“Храмові обряди стають вінцевими
благословеннями, які має надати Церква”.*

З життя Гордона Б. Хінклі

“Я вважаю, що жоден член Церкви не отримує найвищого, що може дати ця Церква, поки він чи вона не отримають своїх храмових благословень у домі Господа,---сказав Президент Гордон Б. Хінклі на сесії священства під час генеральної конференції в жовтні 1997 р.--- Тому ми робимо все, що знаємо, як робити, аби прискорити зведення цих священних будівель та зробити благословення, які в них отримуються, більш загально доступними”¹. Він назвав кілька храмів, які перебували на різних стадіях планування та будівництва, а потім зробив заяву, яка змінить життя людей по всьому світу:

“У Церкві багато територій, які є віддаленими, де мало членів Церкви і не схоже на те, що їхня кількість у найближчому майбутньому помітно зросте. Чи назавжди буде відмовлено в благословеннях храмових обрядів тим, хто живе в цих місцях? Кілька місяців тому, перебуваючи в одній з таких територій, ми з молитвою розмірковували над цим питанням. Відповідь, як я вважаю, прийшла блискуча й чітка.

Ми побудуємо в кількох з цих територій невеликі храми. ... Вони [будуть] будуватися за стандартами храмів, які є набагато вищими, ніж стандарти домів зборів. В них [будуть] проводитися хрещення за померлих, обряди ендаументу, запечатувань та всі інші обряди, які належить проводити в Господньому домі як для живих, так і для померлих”².

Натхнення стосовно цього плану почало до нього приходити ще більш як 20 років тому, коли Президент Хінклі служив

Храм у Колонія Хуарес Чихуахуа, Мексика

головою храмового комітету Церкви. Занепокоений тим, що багатьом святим останніх днів не так-то легко отримати храмові благословення, він написав у своєму щоденнику: “Церква могла б побудувати [багато менших] храмів за ті кошти, що йдуть на Вашингтонський храм [той храм тоді саме будувався]. Це наблизить храми до людей замість того, щоб люди долали великі відстані, аби дістатися до них”³.

У 1997 р. одкровення від Господа було втілене в життя. Президент Хінклі поділився дечим стосовно того одкровення, коли проголосував молитву освячення храму Колонія Хуарес Чихуахуа у Мексиці. “Саме тут, у Північній Мексиці,---молився він,---Ти розкрив ідею й план стосовно меншого храму в усіх необхідних подробицях, але з врахуванням потреб та обставин членів Церкви в цій території Твого виноградника. Те одкровення прийшло у відповідь на бажання й молитву, щоб допомогти Твоїм людям в цих населених пунктах, які є відданими й вірними”⁴.

Через шість місяців після заяви про побудову менших храмів Президент Хінклі зробив ще одну важливу заяву:

“Ми подорожували далеко, відвідуючи членів Церкви. Я був з багатьма, хто має дуже мало з багатств цього світу. Але в серцях вони мають велику палаючу віру стосовно цієї роботи в останні дні. Вони люблять Церкву. Вони люблять євангелію. Вони люблять Господа і хочуть виконувати Його волю. Вони сплячують десятину, якою б скромною вона не була. Вони приносять величезні жертви, щоб відвідати храм. Вони їдуть багато днів, часом у незручних автобусах, і пливуть у старих човнах. Вони заощаджують гроші й обходяться без них, щоб поїздка стала можливою.

Їм потрібні храми поблизу---невеликі, прекрасні, зручні храми. Таким чином, я користуюся цією нагодою оголосити всій Церкві програму, за якою найближчим часом буде збудовано приблизно 30 невеликих храмів. ...

Це буде величезною справою. Нічого навіть подібного до цього ніколи не пробували робити. ... Усього разом буде 47 нових храмів, крім 51, уже діючого зараз. Я думаю, що нам краще б додати ще 2, щоб було рівно 100 на кінець цього століття,

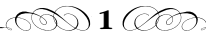
коли виповниться 2000 років “від пришествя нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа у плоті” (УЗ 20:1). У цій програмі ми рухаємося з таким розмахом, якого ми ніколи не бачили раніше”⁵.

1 жовтня 2000 р. Президент Хінклі освятив Бостонський храм в Массачусетсі, який став 100-м діючим храмом. У кінці того ж року він освятив два храми у Бразилії. А коли він помер, 27 січня 2008 р., у Церкві вже було 124 діючі храми і про будівництво 13 нових було оголошено. Президент Хінклі брав участь у проектуванні й будівництві більшості зі 124 діючих храмів, а 85 з них він освятив особисто.

Навіть коли Президент Хінклі оголошував про велику кількість нових храмів і навіть коли він дивувався їхній красі, він завжди нагадував святим останніх днів про призначення цих священних споруд: благословляти людей та сім'ї--окремо кожну людину, кожну сім'ю. Говорячи про храм в Сан-Дієго, Каліфорнія, він сказав: “Яка ж це дивовижно прекрасна будівля. Але при всій красі цієї будівлі ця споруда є лише засобом для досягнення мети, а не самою метою. Ця будівля була зведена й освячена для виконання священних обрядів, які Господь відкрив у цей час”⁶.

При іншій нагоді він сказав: “Жодна людина не має всієї евангелії, поки вона не зможе отримати [храмових обрядів]. І на нас лежить відповідальність стежити за тим, щоб такі будівлі були. Я не знаю, скільки ще проживу, але сподіваюся, що до кінця своїх днів будуватиму храми Господа, наближаючи храми до людей, аби вони могли мати дивовижні благословення, які повинні бути отримані [там]”⁷.

Учення Президента Хінклі

Храми є втіленням нашого свідчення, і призначені вони для найвищої форми нашого поклоніння.

Кожний храм, побудований Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів, стоїть як втілене свідчення цього народу про те, що Бог, наш Вічний Батько, живий, що Він має план для благословення Своїх синів і дочок в усіх поколіннях, що Його

Улюблений Син, Ісус Христос, Який народився у Віфлеємі Юдейському і був розіп'ятий на Голгофському хресті, є Спасителем і Викупителем світу, Чия спокутна жертва уможливила виконання цього плану у вічному житті кожного, хто приймає євангелію і живе за нею⁸.

Усе, що відбувається у храмі, є надихаючим і облагороджуючим. Усе у храмі стосується життя тут і життя після смерті. Усе вказує на важливість кожної людини як дитини Бога. Усе говорить про важливість сім'ї як творіння Всемогутнього. Усе вказує на вічність шлюбних стосунків. Усе навчає про наближення до більшої слави. Храм--це місце світла, місце спокою, місце любові, де ми маємо справу з тим, що є вічним⁹.

Кожний храм, ... дійсно, височить як монумент нашій вірі у безсмертя людської душі, вказуючи, що ця фаза земного життя, через яке ми проходимо, є, так би мовити, частиною безперервного сходження вгору, і що так само певно, як є життя тут, так життя буде й там. Ми твердо віримо в це. Ця віра приходить завдяки Спокуті Спасителя, і храм стає, як я вже зазначив, мостом від життя цього до життя наступного. Храм пов'язаний з тим, що стосується безсмертя¹⁰.

Ці неповторні й прекрасні споруди, а також обряди, що виконуються в них, є вершиною в нашому поклонінні. Ці обряди стають найповнішим вираженням нашої теології¹¹.

Священні справи заслуговують на те, щоб їх обговорювали у священній обстановці. ... Коли ви виходите з дверей Дому Господа, залишайтеся вірними священної довіри і не розмовляйте про те, що є святим і священним.

Сказав Господь: "Пам'ятайте, те, що сходить з висоти, є священним і має промовлятися з обережністю, і зі стриманістю, що від Духа". (УЗ 63:64). І знову: "Не стався легковажно до священного". (УЗ 6:12)¹².

 2

Завдяки храмовим обрядам ми отримуємо вінцеві благословення євангелії.

Ці храми, якими тепер усяна земля, необхідні для цілковитого виповнення Спасителевої Спокути. Тут, під керівництвом святого священства, будуть виконуватися ті обряди, які приведуть не лише до спасіння, але й до вічного піднесення¹³.

Ісус Христос, Син Бога, віддав Своє життя на Голгофському хресті як жертву за гріхи людства. Це була вікарна жертва за кожного з нас. Завдяки тій жертві прийшло обіцяння, що воскреснуть усі. Це сталося через благодать Бога, без жодних зусиль з боку людей. Більш того, завдяки ключам святого священства, які Господь дарував Дванадцятьом, коли ходив поміж ними, і які були відновлені в цьому розподілі тими, хто тримав їх у давнину,---завдяки цим ключам прийшли великі додаткові благословення, у т.ч. й ті унікальні й дивовижні обряди, що виконуються в домі Господа. Саме тільки в цих обрядах і реалізується "повнота священства". (УЗ 124:28)¹⁴.

Храмові обряди стають вінцевими благословеннями, які має надати Церква¹⁵.

Благословення храму призначені і для чоловіків, і для жінок, які гідні увійти в храм, ... серед них наше омивання й помазання, щоб ми могли бути чистими перед Господом. Серед них навчальна сесія, під час якої ми беремо на себе зобов'язання, а нам обіцяються благословення, що будуть спонукати нас поводитися за принципами євангелії. Серед них обряди запечатування, завдяки яким те, що зв'язується на землі, зв'язується і на небесах, уможливаючи нерозривність сім'ї¹⁶.

[Якось] мене покликали прийти в лікарню до ліжка однієї матері, в якій була остання стадія тяжкої хвороби. Невдовзі вона пішла з життя, залишивши по собі чоловіка й четверо дітей, серед них й шестирічного хлопчика. Було горе, глибоке, жахливе й трагічне. Та крізь їхні сльози сяяла віра, прекрасна і непохитна віра в те, що такою ж реальною, якою є ця болюча розлука, одного дня настане й радісна зустріч, бо той шлюб

розпочався із запечатування на час і на вічність в домі Господа під повноваженням святого священства. ...

Багато людей долають [великі відстані], щоб отримати благословення храмового шлюбу. Я бачив групу святих останніх днів з Японії, які--ще до зведення храму на їхній батьківщині--економили на їжі, аби тільки здійснити довгу подорож до храму Лайе, Гаваї. До того як ми побудували храм в Йоганнесбурзі, ми зустрічалися з людьми, які подорожували навіть без необхідного, аби, подолавши 7000 миль (11000 кілометрів), прилетіти із Південної Африки до храму в Сюррей, Англія. В їхніх очах було світло, на їхніх обличчях були усмішки, а на їхніх вустах було свідчення про те, що отримане ними було набагато ціннішим за всі витрати.

І я пам'ятаю, як багато років тому почув у Новій Зеландії свідчення одного чоловіка з віддаленої частини Австралії, який взяв шлюб за земними законами, а згодом, приєднавшись до Церкви зі своїми дружиною та дітьми, здолав з сім'єю увесь шлях, перетнувши цей широкий континент, а потім Тасманове море до Окленда, а звідти вже дістався до храму в мальовничій долині Ваїкато. Як я пам'ятаю, він сказав: "Ми не могли дозволити собі цю поїздку. Наше земне майно складалося зі старої машини, наших меблів і посуду. Я сказав своїй сім'ї: "Ми не можемо дозволити собі поїхати". Потім, подивившись на обличчя своєї прекрасної дружини та своїх прекрасних дітей, я сказав: "Ми не можемо дозволити собі не поїхати. Якщо Господь дасть мені силу, я зможу працювати й достатньо заробити, щоб мати іншу машину, меблі й посуд, а якщо я втрачу тих, кого люблю, я справді стану бідним і у житті, і у вічності"¹⁷.

То ж і не дивно, мої брати і сестри, що з відкриттям ... храмів я бачив сльози на очах сильних чоловіків, які обнімали своїх дружин біля віктарів у цих священних домах. Я бачив сльози батьків і матерів, коли вони обнімали своїх дітей біля цих святих віктарів. Завдяки застосованій тут силі, вони дізнались, що ні час, ні смерть не зможуть розірвати узи, які пов'язують їх разом¹⁸.

 3

**Храм---це святилище служіння, де ми
отримуємо спасительні обряди для тих,
хто помер, не отримавши євангелію.**

На землі жило безліч мільйонів людей, які ніколи не мали можливості почути євангелію. Чи буде їм відмовлено в отриманні тих благословень, які даються в храмах Господніх?

Через живих повірників, які виконують обряди за померлих, ті ж самі обряди доступні тим, хто пішов зі смертного життя. Потім, у духовному світі, вони вільні вибрати: прийняти чи не прийняти ті обряди, які виконані для них на землі, в т.ч. хрищення, шлюб та запечатування сімейних стосунків. У роботі Господа не повинно бути ніякого примусу, має бути тільки можливість¹⁹.

Це—святилище служіння. В основному вся робота, що виконується в цьому священному домі,—це вікарна робота за тих, хто пішов за завісу смерті. Я не знаю, яку іншу роботу можна порівняти з цією. Вона більше, ніж будь-яка інша відома мені робота, наближається до вікарної жертви Сина Божого за все людство. Ми не очікуємо почути “дякую” від тих, хто в потойбічному світі зможе скористатися наслідками цього служіння, присвяченого їм. Це служіння живих заради померлих. Це служіння є самою суттю безкорисливості²⁰.

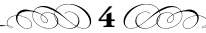
Юнакам і дівчатам багато разів нагадувалося, що ці храми є не лише для їхніх батьків, але й для них. Коли їм виповнюється 12 років, вони можуть входити в дім Господа і бути повірниками для тих, хто вже за завісою смерті. Яке це чудове й безкорисливе служіння. Як це чудово для нашої молоді бути залученими до цієї цілковито безкорисливої справи заради тих, хто безсилий допомогти самим собі.

Посилення ... храмової роботи невіддільне від посилення нашої сімейно-історичної роботи. Комп'ютер з усіма його можливостями прискорює цю роботу, і люди мають користь від запропонованих їм новітніх технологій. Як може хтось не прийти до висновку, що Господь---у всьому цьому? З розвитком комп'ютерних можливостей збільшується й кількість храмів, щоб

виконувати сімейно-історичну роботу, якої стало надзвичайно багато²¹.

Ми відповідальні за благословення, вічне благословення всіх, хто жив на землі, незчисленні, незлічені покоління чоловіків і жінок, які жили на землі, всіх, хто тепер живе на землі, і всіх, хто ще буде жити на землі. Яка ж велика ця наша відповідальність. Ми повинні стати трішечки вище і працювати трішечки старанніше, щоб справитися з нею²².

Ті, хто по той бік завіси, хто не мертві, а живуть як духи, будуть тішитися й зрадіють, коли прокинуться і вийдуть на свою дорогу до “безсмертя і вічного життя” (Мойсей 1:39)²³.

Чудові благословення чекають на нас, якщо ми залишаємося гідними й часто відвідуємо храм.

Я ... закликаю кожного з вас цього дня привести до ладу своє життя, бути гідними, щоб піти в дім Господа й отримати благословення, які є особисто вашими. ... Вимоги високі, але благословення ще вищі²⁴.

З усією переконливістю, на яку я лише здатен, я закликаю всіх людей повсюди жити гідно отримання храмової рекомендації, отримати її, вважати її дорогоцінним надбанням і докладати більше зусиль, щоб піти в дім Господа і отримати духа та благословення, які можна отримати лише там²⁵.

Можете ви ходити [у храм] часто чи ні, будьте гідні, щоб отримати храмову рекомендацію, і тримайте її у себе в кишені. Вона буде нагадуванням про те, що очікується від вас як від святого останніх днів²⁶.

Я задоволений тим, що кожний чоловік або кожна жінка, які йдуть до храму в душі щирості й віри, залишають дім Господа, стаючи кращим чоловіком або кращою жінкою. Необхідно постійно все поліпшувати у своєму житті. Час від часу необхідно залишати гамірний і неспокійний світ і входити в стіни священного дому Бога, де відчувається Його Дух в атмосфері святості і спокою²⁷.

“Ідіть у дім Господа і відчуйте там Його Дух і поспілкуйтеся з Ним, і ви відчуєте спокій, який ніде більше не знайдете”.

Ця священна будівля стає школою, де навчають про Боже---чудове й священне. Тут перед нами розкривається план люблячого Батька для Його синів і дочок усіх поколінь. Тут перед нами розгортається одіссея вічної подорожі людини: від доземного існування через це життя до життя, що за ним. Великих фундаментальних та основних істин навчають настільки ясно й просто, що це зрозуміло кожному, хто слухає. ...

Храм є також місцем для отримання особистого натхнення й одкровення. Легіон є тих, хто в часи відчаю, коли необхідно було прийняти нелегкі рішення і справитися зі складними проблемами, приходили в храм в душі посту й молитви, щоб шукати божественного скерування. Багато людей свідчили, що хоч вони й не чули голосів одкровення, та все ж до них приходили відчуття, яким курсом їм треба йти в той час чи пізніше, що й було відповіддю на їхні молитви.

Цей храм є джерелом вічної істини. “А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік”. (Іван 4:14). Тут навчають тих

істин, які є божественними за своєю суттю і вічними за своєю значущістю.

Для тих, хто входить у ці стіни, цей дім стає домом завітів. Тут ми обіцяємо, урочисто й по-священному, жити якнайкраще за євангелією Ісуса Христа. Ми укладаємо завіт з Богом, нашим Вічним Батьком, що будемо жити за тими принципами, які є основою всієї істинної релігії²⁸.

У вашому житті повно клопотів? У вас є проблеми, турботи і тривоги? Ви хочете миру у своєму серці й можливості поспілкуватися з Господом та поміркувати над Його шляхом? Ідіть у дім Господа і відчуйте там Його Дух і поспілкуйтеся з Ним, і ви відчуєте спокій, який ніде більше не знайдете²⁹.

Коли огортає темрява, старайтеся дістатися дому Господа і там закритися від світу. Отримайте Його святі обряди і виконайте їх для своїх предків. На завершення сесії у храмі посидьте тихенько в целестіальній кімнаті й подумайте про благословення, які ви отримали для себе або які ви запропонували тим, хто вже пішов з життя. Ваше серце сповниться почуттям вдячності, і думки про вічні істини Господнього великого плану щастя увійдуть у вашу душу³⁰.

Який же це привілей мати в цьому гамірному, метушливому світі конкуренції священний дім, де ми можемо відчутти освячуючий вплив Духа Господнього. В нас постійно скупчується елемент егоїзму. Нам слід подолати його, а для цього ліпшого шляху немає, ніж піти в дім Господа і виконувати вікарну роботу для тих, хто знаходиться за завісою смерті. ...

Я запрошую вас---частіше користуйтеся цим священним привілеєм. Це буде покращувати ваш характер. Це зніме панцир егоїзму, в якому більшість з нас живе. Це в буквальному сенсі принесе освячуючу складову в наше життя та зробить нас кращими чоловіками і кращими жінками³¹.

Я знаю, у вас напружене життя. Я знаю, у вас є багато чого робити. Але я даю вам обіцяння: якщо ви будете ходити в дім Господа, то будете благословенні; ваше життя стане кращим. А тепер, будь ласка, будь ласка, мої улюблені брати і сестри, скористайтеся цією чудовою можливістю---піти в дім Господа і

тим самим отримати всі дивовижні благословення, які є вашими, щоб одержати їх там³².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Хінклі сказав, що храмові обряди є “найповнішим вираженням нашої теології” (підрозділ 1) і “вінцевими благословеннями, які має надати Церква” (підрозділ 2). Які благословення ви отримали завдяки цим обрядам?
- Президент Хінклі розповів про чоловіків і жінок, які плакали від радості в храмах (див. підрозділ 2). Як ви вважаєте, чому храмові обряди так глибоко зворушують?
- Про роботу з викуплення померлих Президент Хінклі сказав: “Як це чудово для нашої молоді бути залученими до цієї цілковито безкорисливої справи”. Що можуть батьки і молодь робити разом в цьому служінні?
- Що можемо робити ми, аби знаходити час, щоб служити й поклонятися у храмі? Як саме служіння в храмі може впливати на наше життя поза храмом? (Приклади див. у підрозділі 4). Як відвідування храму благословило вас?

Відповідні уривки з Писань

Вихід 25:8; 1 Царів 6:11–13; УЗ 88:119–120; 109:12–13, 24–28; 110:1–10; 128:22–24

Допомога у вивченні

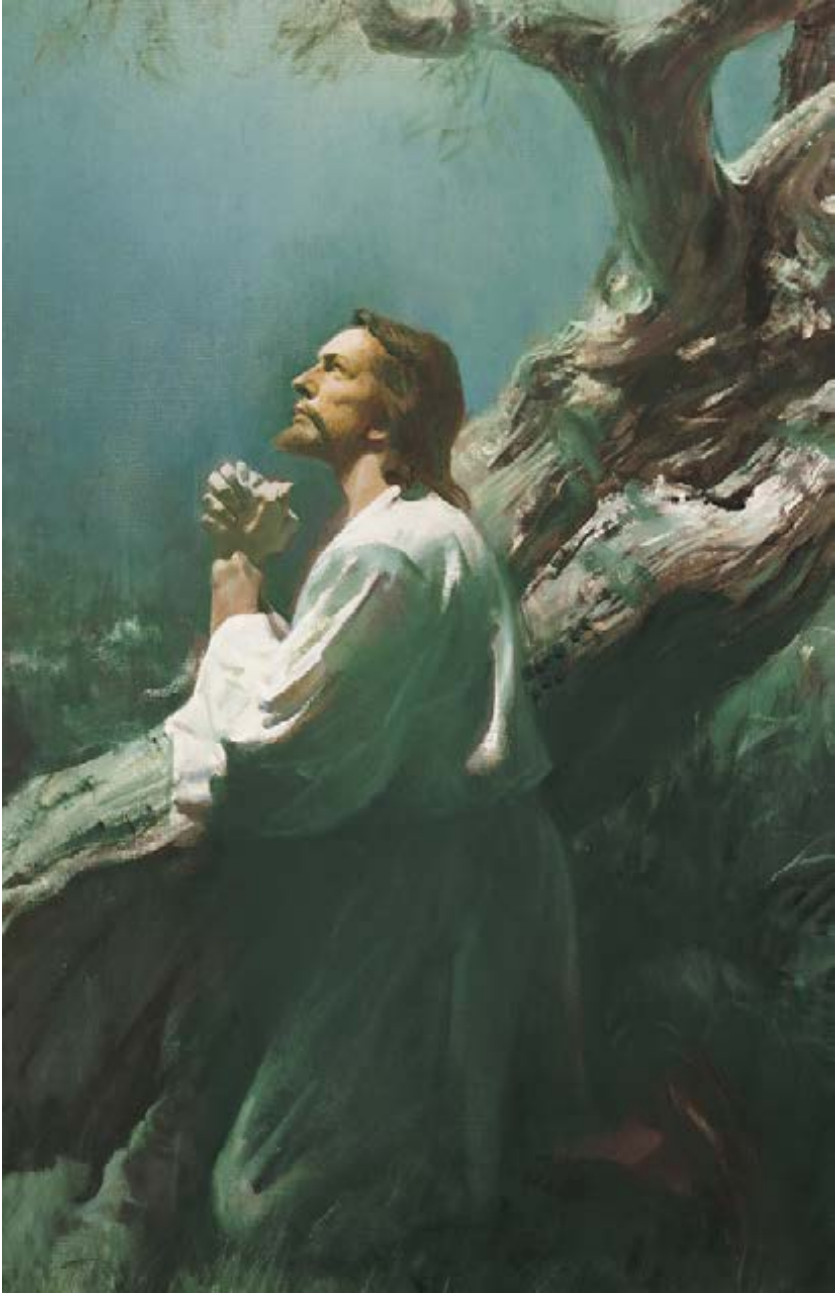
“Діліться тим, про що дізналися. Якщо ви чинитимете так, то ваші думки ставатимуть яснішими і ваша здатність запам’ятовувати збільшуватиметься” (*Навчати---немає покликання величнішого* [2000], с. 17).

Посилання

1. “Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, *Ensign*, Nov. 1997, 49.
2. “Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service”, 49.
3. In Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 325.
4. “This Is a Day Long Looked Forward To” (text of the dedicatory prayer for the Colonia Juárez Chihuahua Mexico Temple, Mar. 6, 1999), *Church News*, Mar. 13, 1999, 7.
5. “Нові храми для надання “увінчуючих благословень” евангелії”, *Ліягона*, лип. 1998, сс. 93–94.

6. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1: 1995–1999* (2005), 311–312.
7. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 641.
8. “This Peaceful House of God”, *Ensign*, May 1993, 74.
9. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 623–624.
10. “Inspirational Thoughts”, *Ensign*, Apr. 2002, 4.
11. “Of Missions, Temples, and Stewardship”, *Ensign*, Nov. 1995, 53.
12. “Keeping the Temple Holy”, *Ensign*, May 1990, 52.
13. “Shining Star in a World Oppressed with Darkness” (text of the dedicatory prayer for the Manhattan New York Temple, June 13, 2004), *Church News*, June 19, 2004, 5.
14. “Rejoice in This Great Era of Temple Building”, *Ensign*, Nov. 1985, 59.
15. “New Temples to Provide ‘Crowning Blessings’ of the Gospel”, 88.
16. “Temples and Temple Work”, *Ensign*, Feb. 1982, 3.
17. “Шлюб, над яким не владний час”, *Ліягона*, лип. 2003, сс. 4–6.
18. “Rejoice in This Great Era of Temple Building”, 60.
19. “Why These Temples?”, *Ensign*, Aug. 1974, 40.
20. “The Salt Lake Temple”, *Ensign*, Mar. 1993, 5.
21. “Ласкаво просимо на конференцію”, *Ліягона*, січ. 2000, сс. 4–5.
22. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 640.
23. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 154.
24. *Discourses of President Gordon B. Hinckley, Volume 1*, 362.
25. “Of Missions, Temples, and Stewardship”, 53.
26. “Inspirational Thoughts”, 4.
27. “Of Missions, Temples, and Stewardship”, 52.
28. “The Salt Lake Temple”, 5–6.
29. “Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, Apr. 1996, 72.
30. *One Bright Shining Hope: Messages for Women from Gordon B. Hinckley*, (2006), 103.
31. “Заключне слово”, *Ensign* чи *Ліягона*, лист. 2004, сс. 104–105.
32. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 624.

“Усе залежало від Нього—Його спокутної жертви. ... Вона була ключовим каменем в арці великого плану Батька”.

Спокута Ісуса Христа: така доступна для всіх і така дієва для кожного особисто

*“Я свідчу [про] Спокуту Господа Ісуса Христа.
Без неї життя не має сенсу. Вона є ключовим
каменем в арці нашого існування”.*

З життя Гордона Б. Хінклі

Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів під провідництвом Президента Гордона Б. Хінклі опублікували 1 січня 2000 р. своє спільне свідчення про Спасителя. У цьому посланні, названому “Живий Христос”, вони проголосили: “Ми складаємо свідчення про реальність Його незрівнянного життя і безмежну добротність Його великої спокутної жертви. Жодна інша людина не мала такого глибокого впливу на всіх, хто жив і буде жити на землі”¹.

Через три місяці потому Президент Хінклі у своєму виступі на генеральній конференції свідчив про глибокий вплив, який мав Спаситель на його життя. Він говорив лагідно й від усієї душі, часом його голос переривався від хвилювання:

“З усього, за що я відчуваю вдячність цього ранку, особливо виділяється одне. І ним є живе свідчення про Ісуса Христа, Сина Всемогутнього Бога, Князя Миру, Святого. ...

Ісус—мій друг. Ніхто інший не дав мені так багато. “Ніхто більшої любови не має над ту, як хто свою душу поклав би за друзів своїх” (Іван 15:13). Він віддав Своє життя за мене. Він відкрив шлях до вічного життя. Тільки Бог міг зробити це. Маю надію, що я вважаюся гідним бути Йому другом.

Він—приклад для мене. Його спосіб життя, Його абсолютно безкорислива поведінка, Його допомога тим, хто її потребував, Його остаточно жертва---усе це стоїть як приклад для мене. Я не здатен оцінити це повністю, але я можу старатися зробити це. ...

Він—мій цілитель. Його дивовижні чудеса викликають в мене трепет. Та все ж я знаю, що вони відбувалися. Я приймаю їх за істину, тому що знаю: Він---Господар життя і смерті. Чудеса в Його священнослужінні вказують на співчуття, любов і почуття людяності, вони дивовижні, варті, щоб їх помічати.

Він—мій провідник. Вважаю за честь, що і я знаходжуся в довгій кавалькаді тих, хто любить Його і хто йшов за Ним упродовж двох тисячоліть, що минули після Його народження. ...

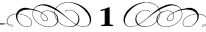
Він---мій Спаситель і мій Викупитель. Віддавши в муках і невимовних стражданнях Своє життя, Він допоміг піднятися мені й кожному з нас та всім синам і дочкам Бога з прірви вічної темряви, що настає після смерті. Він забезпечив нас також чимось ще кращим---сферою світла й розуміння, зростання й краси, куди ми можемо прямувати дорогою, що веде до вічного життя. Моя вдячність не знає меж. Моя подяка моему Господу нескінченна.

Він---мій Бог і мій Цар. Відвіку й довіку Він буде царювати й правити як Цар над царями і Господь над панами. Його пануванню не буде кінця. Для Його слави не буде ночі.

Ніхто інший не може зайняти Його місце. І ніхто ніколи не займе. Він, непорочний і безвинний, є Агнцем Божим, перед Яким я схиляюся і завдяки Якому я наближуюся до свого Небесного Батька. ...

Сповнений вдячності і любові неослабної, я свідчу про це в Його Святе ім'я"².

Учення Гордона Б. Хінклі

Любов нашого Небесного Батька виявляється в дарі Його Єдинородженого Сина.

Мое серце упокорюється, коли я думаю про велику любов мого Небесного Батька. Як же я вдячний за те, що знаю: Бог любить нас. Неосяжна глибина цієї любові була виявлена Ним у тому, що Він віддав Свого Єдинородженого Сина, щоб Той прийшов у світ, аби принести надію в наше серце, принести доброту й люб'язність в наші стосунки, а насамперед---спастися всіх нас від наших гріхів та направляти на шляху, що веде до вічного життя³.

Доземне священнослужіння Спасителя

Батько всіх нас, маючи любов до нас, Своїх дітей, запропонував ... план, за яким ми матимемо свободу вибирати курс свого життя. Ключовою фігурою в тому плані був Його Першонароджений Син, наш старший Брат. Людина матиме свободу вибору, а з тією свободою прийде й підзвітність. Людина ходитиме шляхами цього світу й грішитиме та спотикатиметься. Але Син Бога явиться у плоті та запропонує Себе як жертву, щоб спокутати гріхи всіх людей. Через неймовірне страждання Він стане великим Викупителем, Спасителем всього людства⁴.

Земне священнослужіння Спасителя

У всій історії людства не було величі, подібної до Його величі. Він, могутній Єгова, зглянувся над нами і прийшов у смертне життя, народившись у стайні у Віфлеємі. Ісус-хлопчик підростав і "зростав мудрістю, і віком та благодаттю, у Бога й людей" (Лука 2:52).

Його охрестив Іван у водах Йордану, "і ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сховався на Нього.

І ось голос почувся із неба: Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!" (Мт. 3:16-17).

Упродовж трьох років Свого земного священнослужіння Він робив те, що ніхто інший ніколи до цього не робив; Він навчав так, як ніхто інший ніколи раніше не навчав.

А потім настав Його час віддати Себе в жертву. Була вечеря у великій горниці, Його остання у смертному житті вечеря з дванадцятьма апостолами. Омиваючи їм ноги, Він подав їм урок покірності й служіння, який вони ніколи не забували⁵.

Страждання в Гефсиманському саду

Потім було страждання в Гефсиманії, “яке,---Він сказав,--- змусило Мене, Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом” (УЗ 19:18)⁶.

У Гефсиманському саду Він так тяжко страждав, що аж кров точилася з Його пор, коли Він благав Свого Батька. Але все це входило в Його велику спокутну жертву⁷.

[Одного разу я сидів] у тіні старого оливкового дерева [у Гефсиманському саду] і читав про жахливу внутрішню боротьбу, яку відчував Син Божий перед тим, що невідворотно мало статися, і кров точилася з Його пор, і Він молився Своему Батькові, щоб обминула Його та чаша, але сказав: “Проте,---не як Я хочу, а як Ти”. ... У мене було непереборне відчуття, що те Його благання, те тяжке страждання не було пов'язане лише з фізичним болем, який Йому скоро вже доведеться зазнати у жахливому, жорстокому розпинанні на хресті. Частково це було так, я впевнений. Але значною мірою то було, як мені здається, відчуттям Його ролі у вічному благополуччі всіх синів і дочок Бога, усіх поколінь часу.

Усе залежало від Нього---від Його спокутної жертви. Вона була ключем. Вона була ключовим каменем в арці великого плану Батька, створеного Ним для вічного життя Своїх синів і дочок. Як би це не було жахливо і як би це не було тяжко винести, Він усе ж був готовий до цього, Він здійснив це і це було дивовижно й прекрасно. Я вважаю, що нам цього не досягнути. Однак ми маємо хоч якусь уяву про неї й повинні навчитися цінувати її все більше, більше й більше⁸.

Затримання, розпінання на хресті і смерть

Він був схоплений грубими й зухвалими руками і тієї ж ночі, протизаконно, був приведений спочатку до Анни, а потім до Кайяфи, підступного й лихого члена синедріону. Наступного дня рано-вранці Його знову привели до цього інтригана, цього злобного чоловіка. Потім Його повели до Пилата, римського правителя, якому дружина його, застерігаючи, сказала: “Нічого не май з отим Праведником” (Мт. 27:19). Той римлянин, бажаючи уникнути відповідальності, відіслав Його до Ірода, корумпованого, розпусного й лихого намісника в Галілеї. Над Христом знущалися, Його били. На голову Йому поклали вінок, сплетений з колючої тернини; глузуючи, на Його спину, побитої до крові, накинули багряницю. І Його знову привели до Пилата, якому натовп кричав: “Розіпни, розіпни Його!” (Лука 23:21).

Спотикаючись, Він йшов дорогою до Голгофи, де Його зранене тіло було прибите цвяхами до хреста в самій нелюдській і невимовно болісній страті, яку тільки міг придумати чийсь садистський розум.

Та все ж Він вигукнув: “Отче, відпусти їм,---бо не знають, що чинять вони” (Лука 23:34)⁹.

В усій історії не існує події, яка б більше брала за душу, ніж ця: Ісус у Гефсиманії і на хресті---Викупитель людства, Спаситель світу, Який здійснює Спокуту.

Пам’ятаю, як я був з Президентом Гарольдом Б. Лі ... в Гефсиманському саду в Єрусалімі. Ми могли відчутти лише дуже малою мірою жахливу боротьбу, що відбувалася тут, ту боротьбу, яка була настільки важкою, що Ісус, страждаючи духом на самоті, кровоточив кожною порою (див. Лука 22:44; УЗ 19:18). Ми згадували про зраду того, хто був покликаний служити на довіреній йому посаді. Ми згадували про те, як лихі люди наклали жорстокі руки на Сина Божого. Ми згадували про ту самотню фігуру на хресті, яка вигукнула у стражданні: “Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?” (Мт. 27:46). Проте, мужньо, Спаситель світу наближався до того, щоб здійснити Спокуту заради нас¹⁰.

“Нема Його тут,— бо воскрес, як сказав” (Матвій 28:6).

Години минали, і Його життя згасало у стражданні. Земля затряслася; завіса у храмі роздерлася. Його пересохлі вуста вимовили слова: “Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!” І це прорікши, Він духа віддав” (Лука 23:46).

Звершилося. Його земне життя закінчилося. Він віддав його як викуп за всіх. Зникли надії тих, хто любив Його. Забуті були обіцяння, дані Ним. Його тіло поспішно, але дбайливо поховали в чужій гробниці увечері перед юдейською Суботою¹¹.

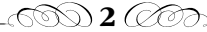
Воскресіння

У неділю рано-вранці Марія Магдалина та інші жінки прийшли до гробниці. Поспішаючи туди, вони все думали, як можна відкотити той камінь від входу в гробницю. Підійшовши, вони

побачили ангела, який сказав їм: “Я знаю, що Ісуса розп’ятого це ви шукаєте.

Нема Його тут,---бо воскрес, як сказав” (Мт. 28:5–6).

Такого ніколи ще не відбувалося. Порожня гробниця була відповіддю на споконвічне запитання. Добре сказав Павло: “Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?” (1 Кор. 15:55)¹².

Завдяки викупній жертві Спасителя всі люди піднімуться з могили.

Це чудо того ранку воскресіння ... є чудом для всього людства. Це---чудо сили Бога, Чий Улюблений Син віддав Своє життя, щоб спокутувати гріхи всіх, принести жертву любові за кожного сина і кожную дочку Бога. Здійснивши це, Він зламав печатки смерті¹³.

Не існує нічого більш загального, ніж смерть, і нічого яскравішого---з надією й вірою,---ніж впевненість у безсмерті. Відчайдушний сум, що приходить зі смертю, відчуття тяжкої втрати, що з’являється після смерті дорогої людини, полегшуються тільки впевненістю, яку дає Воскресіння Сина Божого. ...

І щоразу, коли холодна рука смерті робить свою справу, крізь морок і темряву тієї години сяє переможна фігура Господа Ісуса Христа---Його, Сина Божого, Який Своєю незрівнянною й вічною силою переміг смерть. Він---Викупитель світу. Він віддав Своє життя за кожного з нас. І знову взяв його та став первістком серед покійних. Він, Цар над царями, переможцем височіє над всіма іншими царями. Він, Всемогутній, височіє над усіма правителями. Він---наше втішення, наше єдине справжнє втішення, коли темний саван земної ночі оповиває нас, коли дух залишає людське тіло.

Над всім людством височіє Ісус, Який є Христос¹⁴.

Я пам’ятаю, як промовляв прощальне слово під час поховальної служби одного хорошого чоловіка, друга, чия добродетельність допомогла мені стати трішечки кращим. Упродовж років я бачив його посмішку, чув його добрі слова, цінував його блискучий розум, знав про широкий розмах його служіння іншим. І потім

він, такий яскравий і такий добрий, несподівано помер. Я дивився на його неживе тіло. Він вже не міг ні впізнати мене, ні рухатись, ні сказати хоч якесь слово. ...

Я дивився на його ридаючих вдову і дітей. Вони знали, як знав і я, що ніколи більше в земному житті вже не почують його голос. Але якась лагідна приємність, природу якої неможливо описати, приносила мир і впевненість. Наче хто казав: “Вгамуйтеся та знайте, що Бог Я” (Пс. 45:11).

Наче далі хто казав: “Не хвилюйтеся. Усе це входить у Мій план Нікому не вдасться уникнути смерті. Навіть Мій Улюблений Син помер на хресті. Але пройшовши через це, Він став прославленим первістком Воскресіння. Він позбавив смерть її жала, а могилу---її перемоги”.

Я міг чути у своєму розумі, як Господь каже до запечаленої Марти: “Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене,—хоч і вмере, буде жити. І кожен, хто живе та хто вірує в Мене,—повіки не вмере” (Іван 11:25–26)¹⁵.

3

Завдяки спокутній жертві Спасителя нам надається можливість мати піднесення й життя вічне.

Дяка за це Всемогутньому. Його прославлений Син розірвав пута смерті, це---найвеличніша з усіх перемог. ... Він---наш Господь-переможець. Він---наш Викупитель, Який спокутав наші гріхи. Завдяки Його спокутній жертві всі люди встануть з могили. Він відкрив шлях, яким ми можемо отримати не лише безсмертя, але також і вічне життя¹⁶.

Тільки якоюсь мірою я відчуваю значення Його Спокути. Я не можу досягнути її всю. Вона є настільки доступною для всіх і є настільки діевою для кожного особисто, що досягнути це просто неможливо¹⁷.

Значущість Спокути---вище нашої здатності повністю її зрозуміти. Я знаю тільки те, що вона відбулася і що вона була здійснена для мене і для вас. Страждання було настільки великим, мука була настільки сильною, що нікому з нас не збагнути, що

втерпів Спаситель, коли віддав Себе як викуп за гріхи всього людства.

Це завдяки саме Йому ми отримуємо прощення. Це завдяки саме Йому приходить певне обіцяння, що всьому людству будуть даровані благословення спасіння, з воскресінням з мертвих. Це завдяки саме Йому і Його неперевершеній жертві нам пропонується можливість---через послух---отримати піднесення й вічне життя¹⁸.

Чи не всі ми блудні сини і дочки, яким треба каятися і стати причасниками милості прощення від нашого Небесного Батька, а потім наслідувати Його приклад?

Його Улюблений Син, наш Викупитель, допомагає нам, прощаючи й виявляючи милість, однак при цьому Він наказує каятися. ... Сказав Господь---і я цитую з одкровення, даного пророку Джозефу:

“Отже, Я наказую тобі покаятися---покайся, щоб Я не покарав тебе жезлом Моїх уст, і Моїм гнівом, і Моєю люттю, і щоб не були твої страждання важкими---наскільки важкими, ти й не знаєш, наскільки винятковими, ти й не знаєш, так, як важко їх зносити, ти й не знаєш.

Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються;

Але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я;

Таким стражданням, яке примусило Мене, Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом. ...

Учись від Мене і слухай Мої слова; ходи в лагідності Мого Духа, і ти матимеш мир у Мені”. (УЗ 19:15–18, 23)¹⁹.

Після того як все сказано і зроблено, після того як вся історія досліджена, після того як найглибші глибини людського розуму вивчені, немає нічого настільки чудового, настільки величнього, настільки приголомшливого, як цей акт благодаті, коли Син Всемогутнього, Князь царської родини Свого Батька, Той, Хто колись промовляв як Єгова, Той, Хто зглянувся і прийшов на

землю немовлям, народженим у Віфлеємі, віддав Своє життя у безчесті й стражданні,---і все це для того, аби всі сини і дочки Бога у всіх поколіннях часу, кожний з тих, хто повинен був померти, могли знову ходити й жити вічно. Він зробив для нас те, чого ніхто з нас не міг би зробити сам для себе. ...

Проголосив пророк Ісая:

“Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс, ...

... Але Він був поранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був,--кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!” (Ісая. 53:4–5).

Ось що є чудовою і справжньою історією Різдва. Народження Ісуса у Віфлеємі Юдейському є передмовою. Священнослужіння Господаря упродовж трьох років є прологом. Велична суть цієї історії--Його жертва, абсолютно самовідданий вчинок: смерть в муках на Голгофському хресті, щоб спокутати гріхи всіх нас.

Епілог--це чудо Воскресіння, яке приносить запевнення, що “як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть” (1 Кор. 15:22).

Не було б Різдва, якби не було Великодня. Без Христа, Який викупив нас у Гефсиманії і на Голгофі, та без триумфального факту Воскресіння Немовля Ісус із Віфлеєма було б просто ще одним немовлям.

Я вірю в Господа Ісуса Христа, Сина Вічного, Живого Бога. Ніхто настільки великий ніколи не ходив по землі. Ніхто інший не приніс гідну порівняння жертву або не дарував гідне порівняння благословення. Він--Спаситель і Викупитель світу. Я вірю в Нього. Я заявляю про Його божественність недвозначно і безкомпромісно. Я люблю Його. Я вимовляю Його ім'я у благоговінні й захопленні. Я поклоняюся Йому, як поклоняюся Його Батькові,--у душі й істині. Я дякую Йому і стаю на коліна перед Його Улюбленим Сином, Який давно вже запропонував допомогу і сказав кожному з нас: “Прийдіть до Мене, усі стурдані, і Я вас заспокою!” (Мт. 11:28).

... Я хочу, щоб кожний з вас якийсь час, можливо, хоч годину, провів у спокійному розмірковуванні й тихих роздумах про дивовижність і велич Його---Божого Сина²⁰.

Я свідчу [про] Спокуту Господа Ісуса Христа. Без неї життя не має сенсу. Вона є ключовим каменем в арці нашого існування. Вона підтверджує, що ми жили ще до того, як народитися у смертному житті. Смертне життя---це лише засіб для досягнення більш славетного існування у майбутньому. Печаль смерті пом'якшується обіцянням Воскресіння²¹.

Ісус є Христос, висвячений наперед Син Бога, Який зволив прийти на землю, Який був народжений в яслах, у завойованій країні серед залежного народу, Син Бога, Єдинопороджений Батька у плоті, Першонароджений Батька і Творець нашого спасіння. Він---наш Викупитель, наш Спаситель, і завдяки Його Спокуті вічне життя стало можливим для всіх, хто буде ходити в послуху Його вченням²².

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Чому Небесний Батько дав нам в “дар Свого Єдинопородженого Сина”? (Див. підрозділ 1). Що ви можете робити, аби виявляти вдячність за цей дар? Що ви думаєте й відчуваєте, коли читаєте висновок Президента Хінклі про зроблене для нас Спасителем?
- Порівняйте в підрозділі 2 слова, якими Президент Хінклі описує смерть, зі словами, якими він описує воскресіння. Що ви дізнаєтеся завдяки відмінностям в цих словах? Як ваше свідчення про Воскресіння Спасителя впливає на ваше життя?
- Що ви дізналися зі свідчення Президента Хінклі про Спокуту Ісуса Христа? (Див. підрозділ 3). Як Спокута стала благословенням для вас особисто? Що ви відчуваєте, коли розмірковуєте над жертвою Спасителя заради вас? Заплануйте час, щоб мати можливість провести його у “спокійному розмірковуванні й тихих роздумах” про Спасителя.

Відповідні уривки з Писань

Ісаєа 53; Іван 3:16; 11:25; 2 Нефій 9:6–13; Алма 7:11–13; 34:8–10; Геламан 14:13–19; УЗ 18:10–12

Допомога у вивченні

“Коли ви з молитвою готуєтеся навчати, вас може бути підведено до думки наголосити на певних принципах. До вас може прийти розуміння, як найкраще викласти якісь ідеї. Ви можете знайти приклади, теми для уроків і натхненні історії в простих випадках із життя. До вас може прийти відчуття, що слід запросити якусь особливу людину, щоб допомогти на уроці. Ви можете згадати особистий досвід, щоб поділитися ним” (*Навчати---немає покликання величнішого* [2000], сс. 47--48).

Посилання

1. “Живий Христос: Свідчення Апостолів”, *Ліягона*, квіт. 2000, с. 2.
2. “My Testimony”, *Ensign*, May 2000, 69, 71.
3. “The Wondrous and True Story of Christmas”, *Ensign*, Dec. 2000, 2.
4. “We Look to Christ”, *Ensign*, May 2002, 90.
5. “The Victory over Death”, *Ensign*, Apr. 1997, 2.
6. “The Victory over Death”, 2.
7. “Те, про що я знаю”, *Ensign* або *Ліягона*, трав. 2007, сс. 83–84.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 29–30.
9. “The Victory over Death”, 2, 4.
10. “Життя згідно з переконаннями”, *Ліягона*, вер. 2001, с. 2.
11. “The Victory over Death”, 4.
12. “The Victory over Death”, 4.
13. “The Victory over Death”, 4.
14. “This Glorious Easter Morn”, *Ensign*, May 1996, 67.
15. “The Wondrous and True Story of Christmas”, 2, 4.
16. “He Is Not Here, but Is Risen”, *Ensign*, May 1999, 72.
17. “The Wondrous and True Story of Christmas”, 2.
18. “Прощення”, *Ensign* або *Ліягона*, лист. 2005, с. 84.
19. “Of You It Is Required to Forgive”, *Ensign*, June 1991, 5.
20. “The Wondrous and True Story of Christmas”, 4–5.
21. “Те, про що я знаю”, с. 84.
22. In Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 560.

Ідіть уперед з вірою

“Якщо нам з вами щось і потрібно, ... [так це] мати віру такого гатунку, яка спонукає нас ставати на коліна й благати Господа про скерування, а потім, маючи певну міру божественної довіри, вставати з колін та йти трудитися, щоб досягати бажаних результатів”.

З життя Гордона Б. Хінклі

“Коли я [ще молодим чоловіком] відїжджав на місію,---згадував Президент Гордон Б. Хінклі,---мій добрий батько вручив мені картку, на якій було написано чотири слова. Це були слова Господа до старшини синагоги, якому повідомили про смерть його дочки: “Не лякайся,---тільки віруй!” (Марк 5:36)”¹. Коли молодий старійшина Хінклі служив в Англії, він часто опинявся у складних ситуаціях, коли йому необхідно було згадувати ті чотири слова. Пізніше він так описав один з таких випадків:

“Одного дня три чи чотири лондонські газети надрукували рецензії на одну стару перевидану книгу в уїдливому й задирливому тоні, стверджуючи, що ця книга була історією мормонів. Президент Меррілл [мій президент місії] сказав мені: “Я хочу, щоб ти пішов до видавця й опротестував це”. Я глянув на нього і вже був готовий сказати: “Тільки не я”. Натомість покійрно сказав: “Так, сер”.

Без жодного сумніву скажу, що я злякався. Я пішов у свою кімнату і відчув те, що, я думаю, повинен був відчувати Мойсей, коли Господь попросив його знову піти й побачитися з фараоном. Я помолився. Мене аж нудило, коли я йшов до станції Гудж-стріт, щоб звіди доїхати підземкою до Фліт-стріт. Я знайшов офіс президента видавництва й подав свою візитну картку

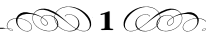
“Віра є, після всього сказаного й зробленого, нашою єдиною справжньою й тривалою надією”.

секретарці. Вона, взявши її, зайшла в кабінет і швидко повернулася, аби сказати, що президент надто зайнятий, щоб зустрітися зі мною. На це я відповів, що я подолав п'ять тисяч миль [8000 кілометрів] і що я почекаю. У наступну годину вона двічі або тричі заходила в його кабінет; і ось нарешті він запросив мене увійти. Мені ніколи не забути картину, яку я побачив, увійшовши до нього. Він курих довгу сигару, усім своїм виглядом неначе кажучи: "Не заважай мені!"

Я тримав у руці рецензії. Не пам'ятаю, що я потім казав. Немов якась інша сила говорила через мене. Спочатку він зайняв оборонну позицію й навіть був войовничим. Потім почав м'якшати. А завершив він тим, що пообіцяв щось зробити. Протягом години кожному торговцю книгами в Англії було повідомлено, що вони повинні повернути примірники цієї книги видавцеві. Витративши чималі кошти, він надрукував і розмістив на початку кожної книги заяву, в якій стверджувалося, що книгу не слід розглядати як історію, що вона є просто белетристикою і що не було жодного наміру образити шановний мормонський народ. Через багато років він зробив ще одну важливу послугу для Церкви, і кожного року, аж до самої його смерті, я отримував від нього вітальні картки на Різдво"².

Приймаючи те завдання сходити в офіс видавця, старійшина Хінклі зробив за правилом, якого дотримувався все життя: з вірою приймати виклики; благати Господа про допомогу; а потім іти й робити.

Учення Гордона Б. Хінклі

Віра в Небесного Батька та Ісуса Христа може стати невичерпним джерелом цілеспрямованого життя.

Якщо нам з вами щось і потрібно, щоб домогтися успіху та чогось досягнути в цьому світі, так це мати віру---той динамічний, могутній, дивовижний елемент, яким, як заявив Павло, самі віки [світи] були збудовані (див. Євреям 11:3). Я маю на увазі не якусь ефемерну ідею, а практичну, прагматичну, працюючу віру---віру такого гатунку, яка спонукає нас ставати на коліна

й благати Господа про скерування, а потім, маючи певну міру божественної довіри, вставати з колін і йти трудитися, щоб досягати бажаних результатів. Така віра є ні з чим незрівнянним надбанням. Така віра є, після всього сказаного й зробленого, нашою єдиною справжньою й тривалою надією.

... Віра може стати невичерпним джерелом цілеспрямованого життя. Для гідних справ не існує більш переконливої мотивації, ніж знання, що ми---діти Бога, що Бог очікує, що ми будемо робити щось зі своїм життям, і що Він надаватиме нам допомогу, коли ми шукаємо її. ...

... Коли я говорю про віру, я не маю на увазі щось абстрактне. Я вважаю її існуючою, життєво необхідною силою, яка приходить від визнання Бога нашим Батьком, а Ісуса Христа---нашим Спасителем. ...

... Віра в Божественну Істоту, у Всемогутнього---ось що є *тією* великою рушійною силою, яка може змінити наше життя³.

Колись дуже давно я працював на одній з наших залізниць, поїзди якої їздили через [ці] гори. Поїздами я їздив часто. Це було в часи, коли локомотиви були паровими. Ті могутні залізничні монстри були величезними, швидкими та небезпечними. Я часто задумувався, як машиніст наважувався на таку довгу подорож у темряві ночі. Потім я зрозумів, що то була не одна велика подорож, а скоріше---постійне продовження короткої подорожі. Локомотив мав потужний передній ліхтар, який освітлював шлях на відстань 350–450 м. Машиніст бачив тільки цю відстань, і цього було достатньо, тому що цей ліхтар світив перед ним постійно протягом ночі---аж до світанку нового дня. ...

І те ж саме з нашою вічною подорожжю. Ми робимо крок за кроком. Роблячи це, ми просуваємося до незнаного, але віра освітлює шлях. Якщо ми розвиватимемо цю віру, то ніколи не будемо ходити в темряві. ...

Випробування, з яким стикається кожен член цієї Церкви, полягає в тому, щоб зробити наступний крок, прийняти ту відповідальність, до якої його покликали, хоч він і не відчуває себе підготовленим до неї, і виконувати доручене з вірою,

цілковито сподіваючись, що Господь освітить шлях, який у нього попереду⁴.

2

Віра---це основа свідчення й сила Господньої роботи на землі.

Єдине справжнє багатство Церкви---це віра її людей⁵.

Прекрасним і чудовим є те, що на тисячі людей вплинуло диво Святого Духа, Якому вони вірять, Якого приймають і стають членами [Церкви]. Їх охрищують. Їхнє життя постійно змінюється на краще. Відбувається диво. Зернятко віри лягає в їхнє серце. Воно збільшується, коли вони дізнаються більше. І вони приймають принцип за принципом, аж поки не мають кожне з дивовижних благословень, які приходять до тих, хто ходить з вірою в цю Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

... Цей дорогоцінний і дивовижний дар віри, цей дар від Бога, нашого Вічного Батька, продовжує залишатися силою цієї роботи і тихим віддунням її послання. Віра лежить в основі всього цього. Віра---суть всього цього. Чи це стосується рішення їхати на місію, чи жити за Словом мудрості, чи платити десятину---це все одно. Саме віра, що в нас, і виявляється в усьому, що ми робимо.

... Сила цієї справи й цього царства---не в матеріальних її активах, якими б вражаючими вони не були. Вона---у серцях її людей. Тому-то вона і є успішною. Тому-то вона велика і далі розширюється. Тому-то і вдається досягти всього того чудового, що було досягнуто. І все це приходить завдяки дару віри, що ним Всемогутній нагородив Своїх дітей, які не сумніваються і не бояться, а йдуть уперед. ...

Віра---основа свідчення. Віра лежить в основі відданості Церкві. Віра уособлює собою жертву, яка з готовністю віддається для просування вперед Господньої роботи⁶.

Євангелія---це добра новина. Вона є посланням про тріумф. Вона є справою, яку слід прийняти із захопленням. ...

Давайте не боятися. Ісус---наш провідник, наша сила і наш цар.

Зараз вік песимізму. Нашою є місія віри. Мої брати і сестри повсюди, я закликаю вас знову зміцнити свою віру, рухати цю роботу вперед по всьому світу. ...

“Браття, хіба не підемо ми далі у такій величній справі? Рушаймо вперед, а не назад. Сміливіше, браття; і вперед, вперед до перемоги!” (УЗ 128:22). Так написав пророк Джозеф у псалмі віри.

Яким же славетним є минуле цієї великої справи. Воно сповнене героїзму, сміливості, відваги й віри. Яким же дивовижним є її теперішнє, коли ми рухаємося вперед, щоб благословити життя людей скрізь, де б вони не почули послання Господніх слуг. Яким же величним буде її майбутнє, коли Всемогутній продовжуватиме Свою прекрасну роботу, несучи добро всім, хто буде приймати Його евангелію й жити за нею, і навіть надаючи вічне благословення Своїм синам і дочкам з усіх поколінь завдяки самовідданій роботі тих, чие серце сповнене любов'ю до Викупителя світу. ...

Я запрошую кожного з вас, членів цієї Церкви, де б ви не були, стати на свої ноги і з піснею в серці рухатися вперед, живучи за евангелією, люблячи Господа і будуючи царство. Разом ми будемо дотримуватися курсу й триматися віри, і Всемогутній буде нашою силою⁷.

3

Маючи віру, ми можемо піднятися вище страху і будь-яких перешкод чи труднощів у нашому житті.

Хто серед нас може сказати, що він чи вона не відчували страху? Я не знаю нікого, хто не відчував би його. Звичайно ж, одні відчують страх сильніше, ніж інші. Хтось здатний швидко його побороти, а хтось потрапляє до нього в пастку, знесилюється ним і навіть заганяється у глухий кут. Ми страждаємо від страху бути осміяними, страху зазнати невдачі, страху самотності, страху бути зневаженими. Хтось боїться теперішнього, хтось---майбутнього. Хтось носить тягар гріха і віддав би майже все, щоб звільнитися від тих тягарів, але боїться змінити своє життя. Давайте визнаємо: страх приходить не від Бога; цей гризотний, руйнівний елемент приходить від супротивника істини

“Тож, не соромся засвідчення Господа нашого” (2 Тимофію 1:8).

і праведності. Страх---цілковита протилежність вірі. За своїми наслідками він є роз’їдаючим і навіть смертельним⁸.

Павло писав Тимофію: “Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любови, і здорового розуму.

Тож, не соромся засвідчення Господа нашого” (2 Тим. 1:7–8).

Я хотів би, щоб кожний член цієї Церкви розмістив ці слова там, де б він міг бачити їх кожного ранку, коли починає свій день. Вони давали б нам сміливість, щоб висловлюватися, вони б давали нам віру, щоб пробувати, вони б зміцнювали нашу впевненість в Господі Ісусі Христі. Я вважаю, що тоді на землі відбувалося б більше чудес⁹.

Одного дня я розмовляв з другом, який втік зі своєї країни. Коли влада в його країні була скинута, його арештували й кинули у в’язницю. Його дружині й дітям вдалося втекти, а ось йому довелося більше трьох років перебувати у в’язниці без

можливості зв'язатися з тими, кого він любив. Їжа була нікудишня, умови життя---гнітючи, без жодної надії на покращення.

“Що ж підтримувало тебе у всі ті темні дні?”--- спитав я.

Він відповів: “Моя віра; моя віра в Господа Ісуса Христа. Я поклав свої тягарі на Нього, і після цього вони здавалися набагато легшими”¹⁰.

Це так і є. Хвилюватися не треба. Я кажу про це собі кожного ранку. Це спрацює. Якщо ви зробите все від вас залежне, це спрацює. Покладіться на Бога і йдіть вперед з вірою та впевненістю у майбутньому. Господь не полишить нас. Він не полишить нас¹¹.

Хіба не міг би кожен з нас сказати, що якби ми мали більшу віру в Бога, то наші справи йшли б краще, ніж тепер? Якщо у нас є віра, то немає ні надто великих перепон, ні надто важких труднощів. З вірою ми можемо піднятися над всім тим негативним в нашому житті, що постійно тягне нас вниз. Докладаючи зусилля, ми можемо набути здатності гасити в собі ті пориви, що підштовхують до принизливих і злих вчинків. З вірою ми можемо контролювати свої бажання. Ми можемо простягнути руку тим, хто занепав духом і переможений, і ми можемо зігріти їх силою й міцністю своєї власної віри¹².

4

Якщо ми виявляємо свою віру, Господь допомагатиме збільшувати її.

Якщо ви віддаєте свій час і таланти служінню, то ваша віра зростатиме, а сумнівів у вас ставатиме менше¹³.

Церква проситиме вас зробити багато чого. Вона проситиме вас служити в різних якостях. У нас немає оплачуваного духовенства. Служителем цієї Церкви стаєте ви, і коли б вас не покликали служити, дозвольте дати вам пораду: погоджуйтеся, і якщо ви будете так робити, ваша віра буде міцнішати й зростати. Віра подібна до м'язів на моїй руці. Якщо я користуюся нею, якщо я треную її, вона стає сильною; вона зробить багато справ. А якщо я покладу її у перев'яз і нічого не буду нею робити, вона ослабне й буде ні до чого не здатною; так буде й

з вами. Якщо ви приймаєте кожну можливість, якщо ви приймаєте кожне покликання, то Господь зробить так, щоб ви успішно служили в ньому. Церква не буде просити вас зробити те, що ви не можете зробити з допомогою Господа¹⁴.

Я молюся про всіх нас: “Господи, додай Ти нам віри” [див. Лука 17:5]. Збільш нашу віру, щоб перейти через провалля невідзначеності й сумнівів. ...

... Господи, збільш нашу віру, щоб піднятися над нікчемними обмовниками цієї Твоєї великої і святої роботи. Зміцни нашу волю. Допоможи нам будувати й розширювати Твоє царство за Твоїм чудовим мандатом, щоб ця евангелія могла проповідуватися в усьому світі як свідчення всім народам. ...

... Нагороди нас вірою, щоб дивитися вище проблем миті на чудеса майбутнього. Дай нам віру, щоб платити десятину і пожертвування та довіритися Тобі, Всемогутньому, аби відкрилися вікна небес, як Ти пообіцяв. Дай нам віру, щоб робити те, що є правильним, якими б не були наслідки.

Даруй нам віру, коли бурі нещастя збивають з ніг і гнуть нас до землі. У хворобах нехай наша впевненість в сили священства стає сильнішою. Прислухаймося до поради Якова:

“Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє Ім’я, і *молитва віри* вздоровить недужого, і Господь його підійме” (Якова 5:14–15; курсив додано). ...

Господи, коли ми ходимо долиною смертної темряви, дай нам віри, щоб усміхатися крізь сльози, знаючи, що це---частина вічного плану люблячого Батька, що, переступаючи поріг цього життя, ми переходимо в інше, ще прекрасніше життя, і що завдяки Спокуті Сина Божого всі піднімуться з могили і вірні підуть у піднесення.

Дай нам віру, щоб виконувати роботу з викуплення померлих, аби Твої вічні цілі могли бути досягнуті задля Твоїх синів і дочок у всіх поколіннях.

Батьку, даруй нам віру, щоб дотримуватись поради в малому, що може означати так багато. ...

Господи, збільш нашу віру одне в одного і в себе, і в нашу здатність робити хороші й великі справи. ...

Батьку, збільш нашу віру. З усього, що нам потрібно, найнеобхіднішим є збільшення віри. Тож, дорогий Батьку, збільш нашу віру в Тебе і в Твого Улюбленого Сина, у Твою велику вічну роботу, в самих себе як Твоїх дітей і в нашу здатність іти й робити за Твоєю волею, за Твоїми приписами, я смиренно молюся про це в ім'я Ісуса Христа, амінь¹⁵.

Рекомендації для вивчення і навчання

Запитання

- Президент Хінклі навчав, що віра в Бога є “тією великою рушійною силою, яка може змінити наше життя” (підрозділ 1). Що з пережитого допомогло вам дізнатися про силу віри? В яких випадках ви помічали, що коли “ми просуваємося до незнаного, ... віра освітлює шлях”?
- Чого ми можемо навчитися з підрозділу 2 стосовно того, що є джерелом сили для Церкви? Як віра і жертва пов'язані між собою? Подумайте, як ви можете відгукнутися на заклик Президента Хінклі “рухати цю роботу вперед по всьому світу”.
- Чому, на вашу думку, віра має силу допомагати нам в годину випробувань? (Див. підрозділ 3). Як віра допомогла вам подолати страх? Коли віра допомагала вам піднятися над перешкодами?
- Прогляньте молитву Президента Хінклі у підрозділі 4. Які слова в цій молитві мають для вас особливе значення? Як може віра допомогти нам подолати невпевненість і сумніви? Як може віра допомогти нам дивитися вище проблем, щоб бачити чудеса?

Відповідні уривки з Писань

Іван 14:12–14; Римлянам 5:1–5; 2 Нефій 26:12–13; Мороній 7:33–38; УЗ 27:16–18

Допомога у вивченні

“Якщо ми регулярно і старанно вивчаємо Писання, щиро прагнучи проводу від Духа, то будемо сприйнятливими до

знань, готуючись до уроків. Ми також будемо підготовленими до того, щоб одержати підказки Духа, коли навчаємо” (*Навчати--- немає покликання величнішого* [2000], с. 14).

Посилання

1. В Conference Report, Oct. 1969, 114.
2. “If Ye Be Willing and Obedient”, *Ensign*, July 1995, 5.
3. *Standing for Something: Ten Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes* (2000), 109–110.
4. “Ми ходимо з вірою”, *Ліягона*, лип. 2002, сс. 80–82.
5. “The State of the Church”, *Ensign*, May 1991, 54.
6. “Диво віри”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 82.
7. “Stay the Course—Keep the Faith”, *Ensign*, Nov. 1995, 71–72.
8. “God Hath Not Given Us the Spirit of Fear”, *Ensign*, Oct. 1984, 2.
9. “Be Not Afraid, Only Believe”, *Ensign*, Feb. 1996, 5.
10. “Be Not Faithless”, *Ensign*, Apr. 1989, 4.
11. “Latter-Day Counsel: Excerpts from Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, Oct. 2000, 73.
12. *Standing for Something*, 109–10.
13. “He Is Risen, As He Said”, *Ensign*, Apr. 1983, 7.
14. “Inspirational Thoughts,” *Ensign*, June 1999, 2.
15. “Lord, Increase Our Faith”, *Ensign*, Nov. 1987, 52–54.

Перелік ілюстрацій

- Сторінка 46: фрагмент картини *Перше видіння Джозефа Сміта*, художник Грег К. Олсен
- Сторінка 54: *Один пастир*, художник Говард Лайон
- Сторінка 64: *Бригам Янг на піку Ензайн*, художник А. Велой Ігон
- Сторінка 69: фрагмент картини *Христос і багатий юнак*, художник Генріх Гофман, люб'язно надано С. Harrison Conroy Co., Inc.
- Сторінка 86: *Кінець Парлі-стріт*, художник Глен С. Гопкінсон
- Сторінка 92: *Рятування загону з ручними візками*, художник Глен С. Гопкінсон
- Сторінка 134: фрагмент картини *Проповідь на Горі*, художник Гаррі Андерсон
- Сторінка 138: *Учення Спасителя про учнівство*, художник Джастін Кунц
- Сторінка 141: *Дорога до Еммаусу*, художник Джон Мак-Нотон
- Сторінка 148: *Господь Ісус Христос*, художник Дел Парсон
- Сторінка 186: *Зламаний лук Нефія*, художник Майкл Джарвіс Нельсон
- Сторінка 210: фрагмент картини *Христос цілює недужого у Віфезді*, художник Карл Генріх Блох
- Сторінка 242: *Парлі П. Пратт читає Книгу Мормона*, художник Джефф Хейн
- Сторінка 256: фрагмент картини *Образ Христа*, художник Генріх Гофман, люб'язно надано С. Harrison Conroy Co., Inc.
- Сторінка 312: *Більше не загублене*, художник Грег К. Олсен
- Сторінка 326: Photo © *Deseret Morning News*
- Сторінка 338: *Христос у Гефсиманії*, художник Геррі Андерсон
- Сторінка 357: фрагмент картини *Христос з хлопчиком*, художник Карл Генріх Блох

Алфавітний покажчик

А

Апостоли, 45, 262, 264–266

Б

Батьки

відповідальність, 170
носії священства мають бути
хорошими, 220–222
Див. також Батьки; Сім'я

Батьки

мають обов'язок навчати своїх
дітей і турбуватися про них,
169–171
не повинні опускати руки, коли
мають непокірних дітей, 175
одинокі, 168–170
повинні змалку готувати дітей до
місіонерської роботи, 291–292
повинні молитися про своїх
дітей, 111, 169, 175
повинні створювати у себе вдо-
ма атмосферу для навчання,
239–240
повинні стримувати свій гнів,
175–176

Благополуччя, 194–195–196, 198

Бог Батько. *Див.* Небесний
Батько

Божество, 50–51

Борг, 199–200

В

Вдячність, 73–74

Випробування. *Див.* Лихо

Відновлення
евангелії, 45–55

йому передували Відродження
і Реформація, 47–48
ключів і повноваження священ-
ства, 46, 49–50, 216–217
розпочалося з Першого видіння,
46, 48–49, 59
через Джозефа Сміта, 45–46,
48–55

Відступництво, 44–46, 52

Віра

допомагає нам піднятися над
страхами й бідами, 340–342
є невичерпним джерелом ціле-
спрямованого життя, 335–336
є основою свідчення, 336–338
збільшується, коли виявляється,
342–343
піонерів, 83–84
праведних жінок дає силу, 106
рухатися вперед з, 333–341

Воскресіння

Ісуса Христа, 130–132, 326–327
Спаситель зробив можливим,
327–331

Д

Дерево, що росте нерівно, 173–175

Джозеф Сміт. *Див.* Сміт, Джозеф

Дім

Гордона Б. Хінклі, 166
основа праведного життя,
165–177
створення атмосфери для нав-
чання в, 239–240
Див. також Сім'я

Діти

- є дарами від Господа, 169
- життя дітей, навчання в сім'ї
позначиться на, 176–177
- їх невинність, 53
- мають бути навчені змалечку,
173–175
- мають виховуватися у світлі та
істині, 102
- непокірливі, потребують
любви й турботи, 175
- повинні завчасно бути під-
готовлені до місіонерської
роботи, 291–292
- Домашній сімейний вечір, 170–172
- Дух. *Див.* Святий Дух

Є**Євангелія**

- відновлена через Джозефа
Сміта, 43–44, 48–55
- дає нам підставу для радості,
74–76, 101
- є посланням про перемогу, 77–78

Єдність

- з тими, хто не нашої віри,
273–274
- серед Першого Президентства
і Дванадцятьох, 266–267
- серед членів Церкви, 66

Єпископ, 268–270**Ж****Жінки**

- дочки Бога, 96–106
- займають священне місце у
Божому плані, 98–99
- можливості для, 241–242
- обов'язки, у Церкві, 103
- працюють разом з носіями свя-
щенства, 103, 223–224
- сила праведних, 105–106
- Жорстоке поводження, 221

З

- Завіти, 125, 181–183, 317

І**Ісус Христос**

- Воскресіння, 130–132, 326–327
- дехто відкидає Його боже-
ственність, 133–134
- доземне служіння, 324
- є центральною фігурою в істо-
рії людства, 46
- “Живий Христос: Свідчення
апостолів”, 36, 321
- здобуття свідчення про, 133–
137, 147–149
- земне служіння, 130–131, 324
- і Небесний Батько є окремими
істотами, 50–51
- ми сподіваємося на, 127–137
- обіцяє бути з нами, 66, 294
- розп'яття, 130, 325–326
- Спокута, 132, 321–331
- явився Джозефу Сміту, 44, 48–50

К**Книга Мормона**

- допомагає нам знаходити спо-
соби вирішення сьогоденних
проблем, 230–231
- заклик Гордона Б. Хінклі чита-
ти, 227
- її історія, 183, 230–231
- її сила, 225–233
- може змінити наше життя й
нашу перспективу, 229–233
- отримання свідчення про,
228–229
- перекладена Джозефом Смітом,
228, 230
- разом з Біблією є свідком, 51–52
- свідчення про, веде до впевне-
ності в інших істинах, 229–230
- свідчить про Ісуса Христа,
51–52, 228

Л

Лихо

- в Книзі Мормона, 230
- віра може допомогти нам
втерпіти, 338–340
- наполегливість, незважаючи
на, 71
- підготовка до, 195–196
- якого зазнали піонери, 3, 83,
84, 85–88

Літні місіонери, 292–293

Любов

- до тих, хто не нашої віри,
279–283
- допомагати з, малоактивним
членам Церкви, 301
- є самою суттю євангелії, 205
- може пом'якшити серця, 204
- сім'я зміцнюється завдяки,
175–177
- у шлюбі, 155–162

М

Малоактивні члени Церкви

- допомагати їм з любов'ю, 301
- запрошуються повернутись до
активності в Церкві, 306–308

Матері

- відповідальність, 170
- священне покликання, 101–103
- Див. також* Батьки; Сім'я

Місіонерська робота

- в останні дні, 285–295
- Гордона Б. Хінклі, 6–9, 70, 203,
285–287, 334–337
- Господь буде благословляти
наші зусилля в, 294–295
- допомагати світу через, 287–288
- допомога місіонерам повного
дня в, 289–291
- є відповідальністю священ-
ства, 292

- підготовка дітей до, 291–292
- приносить щастя, 291–293
- сімейна молитва допомагає їй,
113–115

Молитва

- її сила, 107–117
- прагнути відповіді на, 115–117
- приносить благословення й
щастя, 109–111
- сімейна, в домі Гордона Б.
Хінклі, 109
- сімейна, веде до чудес, 112–115
- сімейна, допомагає дітям зро-
стати у вірі, 169–172

Н

Навернені до Церкви

- є безцінними, 300–303
- їм потрібно мати обов'язок,
300–301, 303–305
- їх потрібно насичувати словом
Бога, 300, 302, 305–306
- потребують дружби, 303–304

Небесний Батько

- благословляє тих, хто виконує
Його заповіді, 65
- встановив сім'ю, 169
- є Батьком наших духів, 54, 78,
111–112
- за штурвалом цієї Церкви, 65, 185
- запрошує нас молитися Йому,
111–112
- здобуття свідчення про, 147–149
- і Ісус Христос є окремими істо-
тами, 50–51
- любить нас, 323–324
- має фізичне тіло, 50–51
- справжнє джерело сили, 100
- явився Джозефу Сміту, 46, 48–51

Неодружені дорослі, 159–160

О**Обряди**

за померлих, 53, 314–137
храмів є вінцевими благословеннями Церкви, 312–314

Одкровення

приходить як тихий лагідний голос, 122–123
про будівництво менших храмів, 33–34, 309–310
про будівництво храму в Гонконгу, Китай, 119–121
сучасні, 54–55

Оптимізм, 70–79**Освіта**

відкриває можливості, 238, 240–242
Гордона Б. Хінклі, 4–6
духовна, є такою ж важливою, як і світська, 243–245
завдяки Постійному фонду освіти, 30–31, 192, 196
упродовж всього життя, 235–246

П

Перше видіння, 45, 48–51, 57

Підготовленість до надзвичайних ситуацій, 196–197

Піонери

всі члени Церкви є, 89–91
втілюють свою віру в реальність, 83–84
із загонів з ручними візками, які вели Уїллі та Мартін, 86–89
на початку існування Церкви, 3, 58–61, 81–90
нашого часу, 82, 89–93
спадок, 81–93

План спасіння, 54, 316

Повага

до тих, хто не нашої віри, 278–279, 280–282
зміцнює сімейні стосунки, 175–177

Покаяння

в аморальній поведінці, 255–256
є можливим завдяки Спокуті Спасителя, 329–330
є одним з перших євангельських принципів, 75

Порнографія, 125, 220, 251–255

Послух

благословення приходять від, 65, 182–183
вимагається від нас в кожному аспекті, 181
є шляхом до щастя, 74
зміцнює Церкву, 188–189
означає жити за євангелією, 178–188

Постійний фонд освіти, 30–31, 192, 196

Пратт, Парлі П., 231–233

Президент колу, 267–268

Президент Церкви

коли не може діяти повноцінно, 263–266
покликається Господом, 260–261
старший в апостольстві стає наступним, 262–263

Проголошення про сім'ю, 31, 168

Пророки

завичай є літніми чоловіками, 261
покликаються Господом, 260–261
радіють нам бути матеріально й духовно підготовленими, 196–198

Р

Рішення, 185–188

Робота

- є духом Церкви, 192–194
- потреба в, 191–194
- уроки, засвоєні завдяки, 189

С

Самозабезпечення

- допомога іншим, щоб досягнути, 195–196
- завдяки Постійному фонду освіти, 30–31, 193, 196
- приносить спокій, 189–120

Свідчення

- Гордона Б. Хінклі, 4, 6, 36, 141–142, 321–323, 330–331
- є великою силою Церкви, 142, 187, 337–339
- завдяки дару, 141–150
- ми повинні ділитися ним і жити за ним, 149–150
- наше життя має бути символом нашого, 129
- підтримує нас, коли ми ходимо у вірі, 142–147
- про Книгу Мормона, 228–229

Святий Дух

- допомагає нам долати розбіжності з іншими, 293–294
- може бути нашим постійним супутником, 121–122, 125–126
- направляє нас в нашому служінні вдома і в церкві, 121–122
- пошепки дає нам одкровення, 119–126
- просвітлює, зміцнює та надихає нас, 123–125
- свідчить про істину, 121, 228–229

Священство

- Бог виконує Свою роботу через, 217
- гідність, щоб мати, 219–222
- і Церковна організація, 52–53, 259–270
- кворуми, можуть стати якорем для зміцнення, 222
- кожний гідний чоловік має бути носієм, 219
- Мелхиседекове, 218–219
- може благословити всіх Божих дітей, 218–219
- повноваження і ключі, відновлене, 46, 49–50, 142, 216–217
- сила і благословення, 215–224

Сімейна молитва

- вдома у Гордона Б. Хінклі, 109
- веде до чудес, 112–115
- допомагає дітям зростати у вірі, 170–171

Сім'я

- встановлена Небесним Батьком, 168
- є основною одиницею суспільства, 53, 113
- зміцнюється завдяки любові й повазі, 175–177
- може бути запечатана на вічність, 53
- позиція Церкви стосовно, 62
- проголошення про, 31, 168
- стосунки в, є найсвятішими, 168

Служіння

- є найкращими ліками від нещастя, 206–208
- загубити себе у, 203–211
- ми знаходимо справжніх себе у, 208–209
- Святий Дух направляє нас у, 121–122
- у Товаристві допомоги, 103–105

у храмах, 314–315
 Церква надає можливості для,
 209–211
 Сміт, Джозеф
 переклад Книги Мормона,
 228, 230
 Перше видіння, 46, 48–51
 свідчення, 132
 Церкву відновлено через,
 45–46, 48–55, 142
 Сміт, Емма, 99–101, 182
 Спокій
 завдяки доброчесному життю,
 251–253
 завдяки самозабезпеченню,
 189–200
 можна знайти у храмі, 316–318
 молитися про, 112
 Спокута. *Див.* Ісус Христос,
 Спокута
 Ставати вищими, 79–80, 180–182,
 211, 253
 Страх, 77–78, 149, 340
 Суботній день, 65, 125

Т

Товариство допомоги, 103–105
 Товаришувати
 з новими й малоактивними
 членами Церкви, 297–304
 хто не нашої віри, 273–283
 Толерантність, 275–277, 280–282,
 288

У

Утримання навернених, 32–33,
 297–308

Ф

Фінанси, 196–199

Х

Хінклі, Ада Бітнер (мати), 2–7, 9,
 71, 97, 141
 Хінклі, Брайант Стрінгхем (бать-
 ко), 2–8, 71, 83, 96, 141, 190,
 203, 236–239
 Хінклі, Гордон Б.
 батьки, 2–9, 71, 96, 141, 235
 в юності стикається з випробу-
 ваннями віри, 5–6
 дає інтерв'ю у програмі *60*
Minutes, 27, 274–275
 дитинство, 3–4
 закінчує навчання в Університе-
 ті Юти, 6, 56
 залицяння до Марджорі Пей, 6,
 12–13, 153
 міся повного дня, 6–9, 70, 203,
 285–287, 333–335
 наголошує на утриманні навер-
 нених, 32–33, 297–308
 народження, 2
 оголошує про покликання пре-
 зидентств територій, 23
 освіта, 4–6
 освячує 100-й введеній в дію
 храм, 34, 312
 освячує Конференц-центр, 35
 отримує одкровення про
 будівництво менших храмів,
 33–34, 311–312
 отримує Президентську медаль
 Свободи, 28
 поїздки, 9–10, 28–30, 44, 97,
 154, 287
 поховальна служба, 38–39
 працює на залізничній дільниці
 Денвера та Ріо-Гранде, 15
 представляє документ “Сім'я:
 Проголошення світові”, 34, 167
 представляє Постійний фонд
 освіти, 30–31, 192, 196

призначений бути виконавчим секретарем Церковного комітету у справах радіомовлення, видавництва та місіонерської літератури, 10–12, 15, 59, 227

призначений виконавчим секретарем Генерального місіонерського комітету Церкви, 16

приймає зимові Олімпійські ігри 2002 р. в Солт-Лейк-Сіті, 27–28

свідчення, 4, 6, 36, 141–142, 321–323, 330–331

сімейний спадок, 2–3, 83–84

служіння, у Кворумі дванадцятьох, 18–20, 259

служіння, у Першому Президентстві, 21–24, 259–260

смерть, 38–39

сприяє духовному і світському навчанню, 30–31, 235–246

стає Президентом Церкви, 24–26, 259–260

створює фільм для храмового ендаументу для Бернського Швейцарського храму, 16–17

сумує через втрату своєї дружини, Марджорі, 37, 155

у нього діагностують рак, 39

шлюб, з Марджорі Пей, 13–14, 97–98, 153–155

як батько, 13–14, 107, 165

як чоловік, 13, 153–155

Хінклі, Марджорі Пей (дружина)

залицання до неї Гордона Б. Хінклі, 6, 12–13, 153

смерть, 37, 155

шлюб, з Гордоном Б. Хінклі, 13–14, 96–97, 153–155

Храми

благословення, 309–318

є втіленням нашого свідчення, 311–312

є місцями спокою й одкровення, 316–318

обряди за померлих виконуються в, 314–315

одкровення про будівництво малих, 33–34, 309–310

сім'ї можуть бути запечатані разом у, 156–157, 313–314

Христос. *Див.* Ісус Христос

Ц

Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів

відновлена через Джозефа Сміта, 45–46, 48–55

доктрина, що відрізняє її від інших церков, 50–55

її організація, 52–53, 259–270

кожний її член, має відігравати важливу роль, 60–62

надає можливості для служіння, 209–211

наповнює землю, 48, 59–60, 295

старійшини на її початку, передбачили її долю, 59–61, 85

як прапор для народів, 57–67

Цнотливість

будувати своє життя на, 249–256

приносить благословення, 250–251

у наших думках, 254–255

цінність, 100, 250

Ш

Шлюб

бути вірними й відданими в, 162

Гордона Б. Хінклі і Марджорі Пей, 13–14, 95–97, 153–155

є партнерством рівних, 157

призначений Небесним Батьком, 155–156

щастя в, приходить завдяки
любові й турботі, 160–162
як вічне партнерство, 153–162

Щ

Щастя

Господній план є планом, 73
приходить від знання євангелії,
74–76, 101
ставати щасливими, 71–80
у шлюбі приходить від виявлен-
ня любові й турботи, 160–162
через місіонерську роботу,
291–293
через молитву, 109–111
через служіння, 206–208

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

UKRAINIAN

